

Giới thiệu Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới

Tên khác: Hòn đá bướng bỉnh và liệt nữ

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, nhiếp ảnh gia x phóng viên chiến trường, trời đất tác thành

Độ dài: 60 chương + 6 ngoại truyện

Edit + Beta: Liệt Hỏa Các

Poster: Mạc Y Phi

Hai con người với hai tính cách hoàn toàn trái ngược nhau.

Anh cố chấp như đá, cô mạnh mẽ như lửa.

Mà hết lần này đến lần khác, từ linh hồn đến thể xác, họ đều phù hợp với nhau.

Phóng viên mặt trận VS nhiếp ảnh gia điên loạn.

Nam chính như ánh nắng mặt trời, nữ chính có sức mạnh như đàn ông.

Câu chuyện này lại có tên ‘Vài câu chuyện về chiến trường hỗn loạn.’

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tranh chấp

Từ khi Đồng Diễm Dương ra nước ngoài, luôn gọi điện thoại đến vào lúc sáng sớm.

Dưới gối, chuông điện thoại liên tục vang lên.

Chúc Thanh Thần nhún vai lần, cuối cùng cũng chấp nhận, đưa điện thoại di động vào ổ chặn.

Vài giây sau, cô đột ngột vén chăn lên ngồi dậy, giống như bị người ta gọi cho một chậu nước đá vào đầu, toàn thân lạnh run.

Người bên kia điện thoại vẫn không ngừng alo, cô đã cúp điện thoại, đá văng chăn, loạng choạng xuống giường, rác ở trên dép lê, đầu không chải, mặt không rửa đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Dưới tầng có tiệm bán báo, ông chủ trông thấy cô giống như chạy nước rút 100m từ trong hành lang lao ra, y hệt tội phạm mà giật lấy cuốn tạp chí nhiếp ảnh nổi tiếng trên quầy, hô hấp không ổn định lật tạp chí, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Mãi đến khi lật đến một trang nào đó, động tác mới dừng lại, giống như người bị mất hồn đứng ở đó.

Ông chủ không lên tiếng, muốn hỏi cô muốn mua sách à, nhưng thấy biểu cảm không bình thường của cô, ông cũng không dám mở miệng.

Rất nhanh cô bỏ cuốn tạp chí xuống, quay đầu đi.

Đứng dưới ánh mặt trời bấm điện thoại gọi Tô Chính Khâm, Chúc Thanh Thần trực tiếp hỏi một câu: "Thế diện của anh để đâu?"

Người bên kia cũng không hoảng hốt, giống như đã đoán trước được cuộc gọi chất vấn này, câu mở miệng chính là: "Thanh Thần, trước hết em nên bình tĩnh nghe anh nói."

"Bình tĩnh? Tô Chính Khâm, anh không nói nốt tiếng nào mà đã lấy tác phẩm của tôi đăng lên, ký tên mình vào đó, con mẹ nó, anh nghĩ bây giờ tôi còn biết hai chữ bình tĩnh viết như thế nào sao?"

"Còn năm phút nữa là anh đến khu nhà của em rồi, em chờ anh tới rồi nói chuyện."

Năm phút kia đối với Chúc Thanh Thần mà nói là vô cùng dài.

Cuối mùa thu hơi lạnh, cô chỉ mặc váy ngủ, nắm chặt điện thoại di động đứng ở dưới mặt trời, trong đầu hỗn loạn.

Nửa tháng trước cô vừa mới trở về từ Tây Tạng, làn da bóng nắng chưa khỏi hẳn, trên chóp mũi vẫn còn tróc da, hàng ngàn tấm ảnh chụp bên trong máy ảnh còn chưa xuất ra, đến bây giờ vẫn để ở chỗ Tô Chính Khâm cho anh ta làm cái gọi là "Chọn lọc lần đầu".

Hai người bọn họ quen nhau từ năm thứ ba đại học, học chụp ảnh làm nhiếp ảnh, đến bây giờ là gần 5 năm.

Mà từ mười phút trước, cô nhận được điện thoại của bạn tốt Đồng Diễm Dương báo tin.

"Thanh Thần, cậu đừng ngủ nữa! Mau đi xem kỳ Mosaic mới ra sáng nay, chuyên đề này không phải cậu chụp sao? Tại sao lại ký tên Tô Chính Khâm?"

Cô đứng trước hành lang, gió thu thổi qua mang theo hơi lạnh xen lẫn với ánh nắng ấm áp, khiến người ta không thể phân biệt được là lạnh hay là ấm áp.

Năm phút sau, chiếc xe trắng của tên lừa đảo đến đúng hẹn.

Tô Chính Khâm mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, gọn gàng sạch sẽ giống như trước kia.

Anh ta bước nhanh tới, gương mặt cứng lại, một tay nắm chặt tay của cô, vẫn muốn có năm phút nói rõ mọi việc từ đầu đến cuối với cô.

Tốt nghiệp ba năm, cô có năng lực, có tài nhưng không gặp thời; anh ta có vẻ ngoài đẹp, nhưng kỹ thuật chụp ảnh lại bình thường.

Thời nay nhiếp ảnh gia nhiều không đếm xuể, nhưng có thể thành công thật sự, lại lác đác không nhiều.

Hai người đến nay vẫn bốn ba bốn phương, chụp hình cho rất nhiều tạp chí, chụp chân dung kiếm thêm thu nhập, không có chút tiền đồ.

Ba tháng trước, Chúc Thanh Thần được chọn tham gia vào một nhóm chụp ảnh bên Tây Tạng, trong lòng không suy nghĩ gì chụp lại toàn bộ chuyến đi.

Mà lần đầu tiên Tô Chính Khâm nhìn thấy những tấm hình kia, thật sự rung động, nhưng trong đầu lại nhớ lại lúc cô mới đi Tây Tạng, anh ta và mấy người chụp ảnh tạp chí có gặp mặt nói chuyện.

"Thời này ngành nào cũng khó lẫn lộn, không cần biết là giới báo chí hay nhiếp ảnh, cũng đều phải có chút mảnh khoe, mới có thể thành công."

"Cậu cho rằng mấy người đang hot lúc này, ai cũng đều có tài năng xuất chúng, ngàn dặm mới tìm được một người sao?"

"Lãng xê thôi! Diện mạo của cậu bình thường rất đẹp, chúng ta ký kết, trước tiên lấy ra tác phẩm tốt, tìm thêm truyền thông hay marketing gì đó, bỏ ít tiền đề có thêm tiếng tăm."

"Bây giờ mấy cô gái kia không phải như vậy sao? Mấy quyền gà luộc đang ăn khách kia, một năm thu nhập hơn trăm vạn, được cả danh và lợi. Cậu xem đi, nếu như cậu đồng ý, chúng ta cũng có thể làm việc này. So với bọn họ cậu cũng không hề thua kém."

Ông chủ lớn kiêu căng kia phì phò khói thuốc, ưỡn cái bụng tròn vo ngồi ở đối diện.

Dụi tàn thuốc vào bên trong cái gạt tàn thủy tinh, ông ta cười như không cười nói: "Đương nhiên, trước hết là tác phẩm đầu tiên, tôi mặc kệ cậu tìm người làm hộ cũng được, tự bản thân nghĩ cũng được, nhất định phải làm được."

Anh ta bỏ ra hơn hai tháng, tác phẩm anh ta đưa ra đều không được chọn.

Khi anh ta gần như cho rằng mình có tư chất bình thường, mấy ngàn tấm hình của Chúc Thanh Thần đúng lúc xuất hiện. Chỉ cần nhìn anh ta cũng đã biết, cơ hội thay đổi số phận cuối cùng cũng xuất hiện.

"Em nói anh hám lợi đen lòng cũng được, nói anh không từ mọi thủ đoạn cũng được, anh làm điều này tất cả vì chúng ta." Tô Chính Khâm đứng ngược nắng, ánh nắng ấm áp chiếu vào mái tóc và bả vai, cũng chiếu vào gương mặt xa lạ kia.

Anh ta kéo tay cô, hơi dùng sức: "Thanh Thần, chúng ta đã không có danh tiếng nhiều năm rồi, một chút cũng không có. Mấy công ty kia đều nói, nhiếp ảnh khắp nơi đều có, một nghề hốt bạc không phải mười người thì cũng ba năm người sống chết theo nghề. Chúng ta còn muốn lãng phí đời người đến bao nhiêu tuổi? Em có tài năng, không có người thương thức cũng không ổn, tại sao lại không muốn anh giúp em một tay?"

"Trương lai chúng ta sẽ kết hôn, bên nhau cả đời, rất nhiều chuyện không thể phân chia cho nhau, ký tên ai là chuyện quan trọng sao? Em cũng không hy vọng tác phẩm của mình được nhiều người xem, nhận được lời khen từ mọi người sao? Như bây giờ không tốt à? Anh..."

Tô Chính Khâm hiểu rõ tính cách của cô, cho nên nôn nóng nói nhanh, hận không thể móc lòng mình ra trước mặt cô.

Nhưng Chúc Thanh Thần nhìn anh ta, bên tai ơng ơng.

Cô đưa tay ra, dứt khoát tát một cái ngắt lời của anh ta.

"Cuối cùng là anh muốn giúp tôi, hay vẫn là giúp chính anh?"

Miệng anh ta vẫn đang há, lời nói chưa kịp bật ra.

Cô nhìn anh ta một lúc lâu rồi ném lại một câu: "Tô Chính Khâm, anh muốn nổi tiếng, trước tiên cũng phải hỏi xem tôi có đồng ý làm người chụp hộ anh không."

*

Chúc Thanh Thần rất tức giận, trong lòng không cam tâm và cũng không thể tin.

Tình cảm khi còn là học sinh bao giờ cũng đơn thuần, cô cho rằng người cô yêu vẫn là người thiếu niên gọn gàng năm đó cầm ly trà sữa đầy hạnh hoa dưới gốc cây, cuối cùng lại bị cuộc sống nhúng chàm thành tâm, danh lợi che mắt, anh ta cũng rơi xuống thế gian không hề đơn thuần.

Đáng sợ chính là, thói đời vốn không đủ đơn thuần, và hôm nay Tô Chính Khâm không hèn mà nên.

Cho nên anh ta thành công.

Tạp chí kia tăng thêm số trang trưng bày tác phẩm của "Anh ta", báo chí và truyền thông đều ầm ầm đưa tin về vị "Nhiếp ảnh gia thiên tài đẹp trai" này. Mà ngay cả nhiếp ảnh gia nổi tiếng cũng nhận xét tác phẩm của anh ta: tràn ngập linh khí, góc chụp đặc biệt, là tác phẩm xuất sắc hiếm có.

Trong một đêm, weibo của anh ta có hơn mấy chục vạn fans hâm mộ xuất hiện.

Chúc Thanh Thần đợi ba ngày, cũng không đợi lời xin lỗi và thỏa thuận của Tô Chính Khâm, chỉ thấy tin tức mới đưa tin, bây giờ anh ta vừa có danh tiếng vừa có tiền, đã ký hợp đồng trở thành nhiếp ảnh gia của Mosaic.

Công ty nhiếp ảnh nổi tiếng nhất trong nước, trên tạp chí quốc tế cũng có chút danh tiếng.

Cô không đợi lời thỏa thuận của anh ta, ngược lại là đợi mấy cái tin tức thật dài xuất hiện.

Tô Chính Khâm còn cho rằng anh ta làm như vậy có lợi, thậm chí còn đem trình độ học vấn tương lai của con cái hai người ra.

Rõ ràng, anh ta cũng không có ý định thỏa thuận, ngược lại đang chờ cô thỏa thuận.

Chúc Thanh Thần trả lời: "Tôi cho anh thời gian ba ngày."

Bảy mươi hai giờ là giới hạn cao nhất.

Nhưng tin nhắn của Tô Chính Khâm càng ngày càng mạnh bạo hơn, cuối cùng gần như mang theo sự tức giận trách mắng cô "Không hiểu chuyện", "Không hiểu đạo lý đối nhân xử thế".

Buổi sáng ngày thứ tư, Chúc Thanh Thần đưa đầy đủ những screenshots bằng chứng về Tô Chính Khâm lên mạng, thậm chí không thèm che tên Mosaic.

Weibo bùng nổ rồi.

Nhưng mà cái bùng nổ này rất có trình độ.

Ông chủ Mosaic xem được, vui vẻ, vỗ vỗ Tô Chính Khâm nét mặt âm thầm: "Bạn gái của cậu rất có đầu óc. Bây giờ truyền thông nghiêng về một phía khen cậu cũng không được, không có chủ đề không có dư luận là chân đứng không vững đâu, muốn mọi người ấn tượng sâu sắc với cậu, tốt hay xấu đều thích hợp. Tôi còn đang định tìm người viết chút gì đó bôi đen cậu, nhưng mà không cần, cô ấy đã cung cấp một góc nhìn khác."

Về mặt Tô Chính Khâm đầy kinh ngạc, cuối cùng anh ta bấm vào các cuộc điện thoại nhận được, để cho người ta xấn tay áo làm việc.

Một bên là Chúc Thanh Thần một mình hăng hái chiến đấu, một bên là không chế dư luận hướng về Mosaic, và đột nhiên hấp dẫn vô số nam thần nhiếp ảnh đẹp trai, sự chênh lệch lực lượng lớn thế này căn bản không phải là một trận chiến.

"Nếu cái screenshots này không phải giả, trực tiếp ăn vỏ sò riêng nhé."

"Tôi muốn tin đây là bạn gái của lão Tô, tôi chính là do bố tôi mang thai mười tháng đẻ ra đấy."

"Người thành công sẽ có nhiều thị phi."

...

Một câu "Người thành công sẽ có nhiều thị phi" hình như rất vạn năng, mặc cho tất cả đồn đại là thật hay là giả đều có thể tự sụp đổ.

Vì vậy, cô cứ việc đăng bài của cô, anh ta vẫn cứ thành công.

Hơn nữa, càng thuận lợi hơn.

Đồng Diễm Dương đang đi công tác tại Châu Âu, không kịp thời gian chạy về, mặc kệ sự chênh lệch thời gian lướt weibo mỗi đêm, giận gần chết. Vì vậy

mỗi sáng sớm Chúc Thanh Thần cũng bị cô ấy gọi điện làm tỉnh giấc.

"Loại đàn ông này mà cậu còn không chia tay? Giữ lại ăn tết sao?"

"Không phải tớ nói, năm đó tớ không cho cậu ở bên anh ta, thế mà cậu lại kiên quyết ở bên. Không có tiền, mà lương tâm con mẹ nó đều bị chó ăn hết, ngoại trừ có cái ấy, cậu nói xem anh ta còn có thứ gì dùng được?"

"Đá anh ta đi! Tớ đã nói với cậu mấy ngày hôm trước thấy được một thứ tốt ở nước Pháp, máy massage âm đạo bằng điện, tớ đã mua cho cậu rồi, khi nào trở về sẽ đưa cho cậu, đảm bảo dùng tốt hơn anh ta!"

...

Chúc Thanh Thần im lặng vài giây, mới suy nghĩ cẩn thận "Máy massage âm đạo bằng điện của châu Âu" là cái gì?

Cuối cùng, Đồng Diễm Dương không chọc cười cô nữa, chậm rãi hỏi câu: "Lên tòa án sao?"

Câu tiếp theo: "Chuyện tiền bạc cậu không cần lo lắng."

Rất nhiều ánh nắng theo khe hở của bức màn chui vào, dao động đập chòn trên sàn gỗ màu nâu đỏ.

Thật chóng mặt.

Chúc Thanh Thần cúi đầu, trông thấy chiếc nhẫn đã có chút phai màu trên ngón áp út. Tốt nghiệp năm đó, anh ta cầm nó bước lên hội trường sân khấu, gọi cô, sau đó quỳ một chân trên sân, tự tay đeo vào cho cô làm toàn bộ hội trường bùng nổ.

Mặc dù cô cũng không bị kích động muốn kết hôn với anh ta, nhưng những năm gần đây, cô cũng cho rằng bọn họ sẽ cứ như vậy mà thành.

Xoa xoa sống mũi, chưa kịp trả lời, một cuộc điện thoại khác gọi tới.

Mất nhìn màn hình, là mẹ của cô gọi đến.

"Không thèm nghe cậu nói nữa, mẹ của tớ gọi rồi." Chúc Thanh Thần cúp điện thoại, không thờ phào, chậm một chút, lại chậm một chút nữa mới quyết định.

Lại không nghĩ rằng mẹ Khương Du gọi điện đến, trời lại thay đổi.

Chúc Thanh Thần quê ở huyện Thương (1), gần sát nội thành, đi đến đó chỉ cần hai tiếng lái xe. Sau khi nhận được điện thoại, cô nhanh chóng đi về huyện Thương, đến thẳng nhà dì Hai.

(1) Huyện Thương là một huyện thuộc địa cấp thị Thương Châu, tỉnh Hà Bắc, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Huyện Thương có diện tích 1527 ki-lô-mét vuông, dân số 650.000 người. Mã số bưu chính của huyện Thương là 061000. Chính quyền huyện Thương đóng ở quận Tân Hoa. Về mặt hành chính, huyện này được chia thành 4 trấn, 11 hương và 4 hương dân tộc.

Mẹ cô ngồi trên ghế sofa không ngừng lau nước mắt, mặt chôn giữa những ngón tay, nhìn không rõ ràng.

Cô cũng không thay giày, sải bước về phía trước, dùng tay giữ lấy vai của mẹ...

Quả nhiên, mặt mũi đầy vết thương.

Toàn thân cô run rẩy cầm chặt cổ tay mẹ, kéo ống tay áo lên, lại trông thấy vô số vết thương xanh tím lớn nhỏ sưng tấy, có mới có cũ.

Toàn bộ máu đều chạy vọt lên não.

Dì Hai lau nước mắt: "Bố của cháu thật sự không phải là con người nữa, công khai đưa người đàn bà kia vào nhà ở, còn đánh mẹ cháu một trận rồi đuổi đi."

Khương Du chỉ lo khóc, nhìn thấy con gái thì cảm xúc càng mãnh liệt, nước mắt rơi không ngừng.

Chúc Thanh Thần đứng bên trong, phải tốn hết sức lực toàn thân cắn chặt răng mới không chế được mình, chậm rãi hỏi một câu: "Cuộc hôn nhân này, mẹ vẫn không muốn bỏ?"

Khương Du ngẩng đầu, ồ ào khóc: "Ly gì mà ly? Ly hôn thì thỏa mãn ý nghĩ của ông ta rồi, mẹ không ly hôn! Đánh chết mẹ cũng không ly hôn!"

Thanh âm của bà cao vút, tâm trạng kích động, mấy lần trước cũng như vậy, giống nhau như đúc.

Chúc Sơn Hải đánh đập bà hai mươi năm, bà cận kề cái chết cũng nhất quyết không ly hôn.

Trái tim như bị xé toạc ra, gió ào ạt thổi vào bên trong.

Chúc Thanh Thần nhắm mắt lại, lại mở to mắt nói từng câu từng chữ: "Ông ta đánh mẹ bao nhiêu năm? Con có thể nhớ. Ông ta chơi đùa với bao nhiêu người phụ nữ bên ngoài rồi hả? Còn hơn hai bàn tay của con cộng lại. Ông ta có mang tiền về nhà không? Dùng tiền bao nuôi phụ nữ vẫn là lấy của mẹ. Nhiều năm như vậy, một năm ông ta ở nhà được mấy lần? Ba lần thì có hai lần cãi nhau với người phụ nữ khác mới vội vã trở về. Mùa đông năm đó mẹ tăng ca, nửa đêm ông ta trở về không ngừng gõ cửa, con vẫn đang học cấp hai, bởi vì sợ hãi mà mở cửa chậm, ông ta tát con bảy, tám cái, hàng xóm báo cảnh sát, ông ta tươi cười hơn hờ nói trẻ con ăn nói xằng bậy mà mẹ cũng tin. Tốt nghiệp trung học, mẹ đi công tác, ông ta vì đòi tiền mà đến buổi lễ tốt nghiệp tìm con, đánh con một trận rồi cầm phí sinh hoạt mẹ cho con đi. Mấy điều này, mẹ có nhớ rõ không?"

"Mẹ không tỉnh táo, mẹ sẵn lòng bị ông ta đánh đập, mẹ có nghĩ đến con không? Cứ hai ba ngày con lại phải chạy về huyện Thương, mỗi lần về đây lại thấy khắp người mẹ đầy vết thương. Mẹ là mẹ của con mà. Con có thể không đau lòng sao? Nhưng mà đã bao nhiêu năm rồi? Gần hai mươi năm rồi! Trái tim có cứng rắn thế nào cũng không thể chịu nổi đau đớn kiểu này. Mẹ, coi như là con cầu xin mẹ, ly hôn đi. Cứ như thế này, không chỉ mình mẹ như người điên, con cũng trở thành người điên nhanh thôi..."

Còn chưa dứt lời, cô đã bị tát bốp một cái.

Chúc Thanh Thần im bất, yên lặng đứng đó, không cảm nhận được đau đớn, nhưng cảm thấy bên tai ong ong.

Khương Du hỏi cô: "Mày nói ai bị điên? Mày lặp lại lần nữa thử xem?"

Thanh âm thê lương, bén nhọn lại chói tai.

Chúc Thanh Thần chậm rãi liếc nhìn bà, chỉ cảm thấy một mối.

"Con. Con bị điên!"

Cô nói như thế, cầm túi xách, giữ một bên mặt có năm đầu ngón tay, nói với người bên cạnh: "Di Hai, mẹ của cháu tạm thời nhờ đi chăm sóc."

Cô quay đầu bước đi.

Thế giới này.

Thật con mẹ nó khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lần đầu gặp

Chúc Thanh Thần trở về thành phố Du, trong vòng nửa tháng, trừ lúc ra ngoài làm hộ chiếu, cô đều ở trong nhà.

Nửa tháng sau, cô mang theo hành lý, lưng đeo camera tiến ra cửa, đi thẳng đến sân bay.

Trải qua 5 năm, toàn bộ số tiền cô kiếm được đều ở trong thẻ, cô ăn mặc tiết kiệm, thời gian trôi qua nhạt như nước.

Nghĩ đến tương lai phải kết hôn, tiền lương của Tô Chính Khâm còn ít hơn cô, không chừng sau này cô còn phải đưa tiền của mình cho anh ta. Tình yêu mà, đâu có chia đầu tiên tôi tiền anh, cô cũng đã nghĩ thông suốt, sẽ gom tiền lại.

Nhưng mà tình hình trước mắt xem ra, haiz.

Cô ước lượng tiền vé, định dùng số tiền ấy, đi ra nước ngoài một chuyến.

Đi đâu?

Đi qua sa mạc hoang vu rồi chuyển qua rừng núi sâu thẳm vài vòng, đi Tây Tạng cũng hơn mấy tháng. Nếu muốn có thêm tác phẩm đáng kinh ngạc thì phải nghiền nát cái tên đàn ông hám lợi kia mới được... Cô cúi đầu xem bản đồ thế giới, nở nụ cười.

Trước khi máy bay cất cánh, cô gọi quốc tế đường dài cho Đồng Diễm Dương.

"Tớ chỉ có năm phút đồng hồ, máy bay sắp cất cánh, cho nên tớ sẽ nói ngắn gọn."

Đồng Diễm Dương không nói gì, nghĩ cũng biết giờ phút này, cô ấy chắc chắn đang ngần ra.

"Bố tớ mang theo người mới vui vẻ trong tiểu viện, còn đuổi mẹ tớ ra ngoài. Cậu cũng biết đó, bà ấy có chết cũng không chịu ly hôn."

Nữ hành khách trung niên bên tay trái liếc nhìn cô.

"Hiện tại bà ấy đang ở nhà di Hai tở, suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, ai khuyên giải cũng vô dụng. Cậu của cậu không phải là trùm ở huyện Thương sao? Cậu nhờ ông ấy chú ý nhà tở chút nhẽ, tở sợ mẹ tở cứ ba ngày lại cãi nhau với bố rồi bị ông ta đánh."

Bác gái kia lại liếc cô vài lần.

Chúc Thanh Thần sững sờ nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên ngón tay áp út, cuối cùng cười nói: "Tở sẽ không kiện cáo nữa, có gặp nhau thì sẽ có lúc chia tay. Tô Chính Khâm cùng bên tở nhiều năm như vậy, mấy tấm ảnh chụp này coi như phí chia tay, tương lai như trời cao với cá, anh ra lại phải nhờ vả tay súng (1) này rồi."

(1) Tay súng: Người làm bài thi hộ, người thi hộ

Nói dứt lời, cô quay đầu lại nhìn qua bác gái, lễ phép cười cười.

Bác gái gấp gấp quay đầu đi, đỏ mặt.

Đồng Diễm Dương cuối cùng cũng bắt được khe hở, chọc vào hỏi: "Ngừng ngừng ngừng, trước tiên nói về cái này đã, cậu đi đâu?"

"Israel."

Bên kia chỉ yên tĩnh trong chốc lát.

Một lát sau bắt đầu bùng nổ.

"Trời ạ! Không có đàn ông cũng không cần phải đi chết đâu! Bên kia không phải cứ hờ ra biên giới lại bị xung đột, nếu không lại bị phần tử khủng bố tập kích, mà mấy tên khủng bố ấy không phải là cái phần tử cực đoan chuyên biểu tình ném bom à?"

Đồng Diễm Dương liên tục gào lên hỏi cô một loạt câu hỏi.

Chúc Thanh Thần không thể không đưa điện thoại cách xa tai mấy centimet, miễn cưỡng chen vào con thịnh nộ của cô ấy, "Không nói nữa, tiếp viên hàng không vừa nhắc tở tắt điện thoại rồi."

Đầu kia im lặng.

Đồng Diễm Dương làm sao lại không biết cô có kế hoạch gì rồi chứ, im lặng vài giây, thấp giọng nói: "Đừng làm chuyện điên rồ. Chờ tở xong xuôi chuyện bên đây sẽ tới tìm cậu ngay."

Mấy ngày liên tiếp bị đả kích, từ đầu đến cuối Chúc Thanh Thần đều ăn ăn rồi uống uống, không hề thay đổi, giờ phút này cuối cùng cũng thấy nghẹn ngào, mang theo giọng mũi nói: "Đồ thần kinh! Bà đây là nhà nghệ thuật của nhân dân, bây giờ đi thành phố Thánh chụp phong cảnh đấy. Cậu cho rằng ai cũng như cậu vì yêu mà hiến thân á? Cầu xin cậu cho tai tở yên tĩnh một lát, ngàn vạn lần đừng đến."

Dường như lại không thể nhẫn nhịn nhiều lời thêm nữa chứ, cô dứt khoát cúp điện thoại.

Tắt máy.

Ngoài cửa sổ chật hẹp của máy bay, bầu trời rất sáng.

Người gần cửa sổ chậm rãi vui mặt vào trong lòng bàn tay, không động đậy một lúc.

Một phụ nữ trung niên bên cạnh chần chờ một lát, thò tay vỗ vỗ người cô, "Đời người không có gì không thể vượt qua, con đường tương lai còn rất dài, tất cả rồi sẽ tốt thôi."

...Quả nhiên, trên đời này vẫn có nhiều người tốt.

Đôi tay kia chậm rãi đặt xuống, đằng sau lộ ra một đôi mắt sáng đen láy. Mặc dù dưới mí mắt có máu ứ đọng trầm trọng, dù sắc mặt tái nhợt có phần mệt mỏi, nhưng đôi mắt kia lại sáng ngời một cách khác thường, dần dần cong lại thành hình trăng lưỡi liềm.

Bác gái sững sờ.

Cô không khóc.

Cô cũng không cảm thấy mình cần phải khóc.

Con người không nên cầm trong bình hoa cho người thường thức tĩnh vật xem, mà phải trải rộng trên các thảo nguyên nhảy múa theo nhịp điệu của gió. Đã bị nhục ở chỗ này, vậy bay qua bên kia xem thử. Một mối và bi thương đều trở lại chỗ cũ, cô vẫn được tự do.

Đổi chuyến tại Moskva, lại bay tiếp bảy giờ đến Israel.

Lúc xuống máy bay, ánh nắng ảm áp, nhiệt độ đột nhiên tăng vọt.

Sân bay không lớn, sau khi đi ra ngoài, nhìn qua nhìn lại đều là một thành phố màu vàng. Ven đường đậu đầy taxi, có kẻ lang thang quần áo tả tơi ngồi ở ngoài cửa lớn, tham lam hấp thụ hơi lạnh từ đại sảnh tòa ra.

Chúc Thanh Thần đi lướt qua người kia, bỗng nhiên chợt nhớ ra cái gì đó, quay ngược trở lại, tháo chiếc nhẫn bên tay trái xuống, để nó vào trong tay người kia.

Người đàn ông vô cùng bản tron tròn mắt, hoa chân múa tay vui sướng nói một chuỗi câu cô nghe không hiểu.

Cô mỉm cười: "Không có gì, đất nước giàu mạnh rồi, đến đây để làm chút chuyện tốt thôi."

*

Trong túi quần có tiền, sống lưng lại thẳng hơn vài phần.

Khách sạn được đặt trong thành cổ Jerusalem, tầng hai, dưới tầng là một ngõ nhỏ thật dài, đường đá. Phòng có một sân thượng ngoài trời, ban đêm ngẩng đầu lên, các ngôi sao che ngợp bầu trời.

Đi đường một mõi, đêm đó cô cũng lười đi ra ngoài, dứt khoát cầm SRL (2) đứng trên ban công lấy cảnh.

(2) SLR: Máy ảnh phản xạ ống kính đơn

Jerusalem là thành phố cổ, không có nhà cao tầng, trong vào tầm mắt đều là di tích cổ.

Cô chỉnh tiêu cự từ đằng xa đến gần, máy ảnh chớp không ngừng, ống kính dần dần thay đổi, lại chợt dừng lại tại một chỗ.

Chỗ gần đây, cuối hẻm bên cạnh cây mai, có một người đàn ông đứng ở đó, châm điếu thuốc, bên môi có chút ánh sáng màu hồng.

Trong ngõ nhỏ có người đến người đi, nhưng chỉ có anh đứng yên bất động, tư thế hút thuốc không hiểu sao lại rất bình thản.

Tóc đen, da vàng.

Giống như bức tranh.

Cô cũng không ý thức được mình đã nhìn anh chăm chăm đến khi anh hút xong một điếu thuốc, mãi đến khi anh dập tàn thuốc, đưa mắt nhìn đồng hồ, bắt ngõ ngẩng đầu nhìn lên.

Khoảng cách không gần cũng không xa, ánh mắt của anh chuẩn xác chạm phải ánh mắt của cô.

.....!

Phản xạ có điều kiện, Chúc Thanh Thần đột nhiên nghiêng người đi vào phòng, dựa vào cửa, tim đập rất mạnh.

Một lát sau lại hiểu ra, cô không rình trộm, tại sao lại có tật giật mình?

Ló đầu nhìn xuống dưới sân thượng.

Chỉ tiếc là người kia đã không còn ở đó.

Cô cúi đầu xem hình trong máy ảnh, cuối cùng phát hiện ra một tấm hình.

Người đàn ông hút thuốc, khuôn mặt như ẩn như hiện dưới một làn khói trắng.

Là người châu Á.

Lại còn rất đẹp trai.

Cô lười không muốn đi ra ngoài ăn, tắm rửa một lát, đi xuống dưới tầng một khách sạn, vào siêu thị mua mì ăn liền.

Vừa cầm lấy một gói mì, Đồng Diễm Dương đã gọi điện thoại đến.

"Cậu đến Israel rồi à?"

"Đến lâu rồi."

"Đến lâu rồi sao không gọi điện cho tớ?"

"Cậu là người bận rộn, không dám làm phiền cậu."

Chúc Thanh Thần nói bằng tiếng Trung, vừa nói vừa xem mì ăn liền bên trên viết tiếng Anh, không có để ý tới bên cạnh giỏ đựng đồ có thêm một người đàn ông, sau khi nghe thấy lời của cô, bàn tay đang cầm thuốc khựng lại.

Đồng Diễm Dương gọi điện thoại đến chủ yếu nói cho Chúc Thanh Thần, Tô Chính Thâm đã gọi điện cho cô ấy.

"Ha ha, đến nước này rồi, anh ta còn muốn tớ cầu xin cậu tha thứ giúp anh ta, thật sự là sợ về nhà rồi."

Chúc Thanh Thần cười hai tiếng, "Vậy cậu từ chối anh ta à?"

"Tớ đồng ý rồi."

"... Cậu đã đồng ý?" Cô sững sờ.

Người bên kia không kiêng nể gì cả cười rộ lên, "Đương nhiên, tớ nói với anh ta, chỉ cần hôm nay anh cắt JJ (3) xuống gửi cho tôi, tôi sẽ không ngừng nói tốt cho anh, còn khuyên Chúc Thanh Thần quay lại với anh."

(3) JJ: *Cái ấy của đàn ông*

Chúc Thanh Thần cười ra tiếng, ý là ở nước ngoài, thấp giọng dùng tiếng Trung nói: "Cậu cũng phải nói với anh ta, cả người anh ta chỉ có cái kia để dùng, nếu thật sự cắt cho cậu rồi, tớ cần anh ta để làm gì nữa?"

Phía bên kia giá để đồ, người đàn ông đang cầm cả hộp ngừng động tác lại.

Cách một loạt cái giá để đồ, Chúc Thanh Thần ôm vài bịch khoai tây chiên trong ngực, tiếp tục nói nhảm: "Cậu nói muốn tốt cho tớ thì gửi cái máy massage âm đạo bằng điện của châu Âu đi, hiện tại tớ là chó độc thân, chỉ dựa vào tinh thần và sức lực để sinh sống thôi, cậu cũng đừng quên."

Nói xong, cô một tay cầm điện thoại, một tay ôm đồng hồ ăn, đi ra quầy thu ngân.

Vừa đi ra khỏi giá để đồ, đột nhiên đập vào cánh tay ai đó.

Máy đồ vật "bộp bộp" rơi hết xuống đất.

Bất chấp đang nói chuyện, Chúc Thanh Thần bỏ điện thoại ra, ngồi xổm xuống nhặt đồng hồ bẹp bẹp ở dưới, "Sorry, i don't mean it. I was talking to my friend." (Xin lỗi, tôi không có ý. Tôi đang nói chuyện với bạn.)

Người kia cũng cúi người, cánh tay thô ráp chỉ một lát đã nhặt hết mấy túi khoai tây chiên lên, nhét vào tay cô.

Cô cảm kích ngẩng đầu lên, đang định nói câu cảm ơn, bỗng nhiên lại sững sờ.

Tóc đen, da vàng.

Nếu như có một điều thuốc, thêm làn khói trắng sẽ giống như người từ tấm ảnh kia.

Là anh ấy?!

Chúc Thanh thần đứng dậy, còn đang suy nghĩ anh có nhận ra cô không, có hiểu lầm lúc này cô chụp hình anh không?

Nhưng ngoài miệng vẫn thấp giọng nói cảm ơn: "Thanks." (Cảm ơn.)

Sau đó ngược mắt nhìn anh.

Bên trong siêu thị thấp đèn sáng trưng, người đàn ông cao hơn cô một cái đầu, rất cao, lãnh đạm.

Anh liếc nhìn cô, không có biểu cảm dư thừa, chỉ gạt đầu, bỏ lại một câu: "Không cần cảm ơn."

Vẫn đi thẳng đến quầy thu ngân.

Anh không nói "No thank", cũng không nói "You're welcome".

Anh nói không cần cảm ơn, rõ ràng là tiếng phổ thông.

Chúc Thanh Thần ôm đồng hồ trong lòng, hóa đá tại chỗ.

Trong đầu ý lại bản thân mình đang ở nước ngoài, không chút phong độ nói chuyện với Đồng Diễm Dương về "JJ", "Tinh thần và sức lực"...

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tùy tiện

Bầu trời quang đãng, xanh thăm thẳm không một gợn mây.

Đường quốc lộ thẳng tắp yên tĩnh chạy về phương xa.

Đất của Israel là đất bazan, ngay cả thảo nguyên mênh mông cũng đều là màu vàng.

Chiếc xe cũ nát đi lên cao nguyên Golan (1).

(1) Cao nguyên Golan là một cao nguyên chiến lược và là một vùng núi nằm ở phía nam dãy núi Đông Liban. Về mặt địa lý, cao nguyên này nằm giữa Syria, Israel, Liban và Jordan.

Chúc Thanh Thần đeo kính râm, thỉnh thoảng liếc nhìn bản đồ trên điện thoại di động, xác nhận bản thân không chạy sai đường.

Sáng sớm đi ra ngoài mãi lo bắt taxi nên quên mua chai nước khoáng, cô mấp máy đôi môi hơi khô rát, luồng nóng trong cổ họng theo đó bốc ra ngoài.

May mắn ở giữa đường gặp được người dân bản xứ bày sạp hàng.

Dương Bồng Hạ, người phụ nữ Israel khoảng ba mươi tuổi đứng đó, ngồi trên chiếc ghế bên cạnh là đứa con trai tầm tám, chín tuổi của cô ấy, trước mặt bày mấy thùng nước khoáng.

Chúc Thanh Thần thò ra một cái, đỗ xe ven đường rồi đi đến chỗ Dương Bồng Hạ lấy một bình nước: "How much?" (Cái này bao nhiêu tiền?)

Người phụ nữ dùng tiếng Anh không lưu loát trả lời: "50."

Chúc Thanh Thần: "..."

50 tiền Israel, quy ra nhân dân tệ tương đương khoảng 92 đồng.

Giá nước trên trời, trong lòng Chúc Thanh Thần bắt đầu tính toán, cuối cùng lựa chọn trả giá.

Biết trình độ tiếng Anh của đối phương có hạn, căn bản nghe không hiểu những câu dài nên cô đành phải nói những từ mấu chốt: "Too expensive." (Quá đắt), "Cheaper, please." (Làm ơn rẻ hơn đi.), cô chấp tay trước ngực ra vẻ tội nghiệp.

Đứa con trai cười khanh khách ngồi dậy, không biết nghe có hiểu hay không.

Người phụ nữ thấy thế cũng cười, mặt lộ vẻ do dự, có lẽ chuẩn bị thỏa hiệp rồi.

Đúng lúc này, con đường bên cạnh chợt vang lên tiếng nổ của xe moto.

Chúc Thanh Thần quay đầu lại, thấy có người lái xe phân khối lớn đi đến, gọn gàng, linh hoạt dừng ở một bên, chân dài sải bước xuống xe.

Anh đến trước xe gắn máy, đỡ hai thùng nước khoáng xuống, mỗi tay xách một thùng, ngược hướng ánh sáng đi đến.

Anh đeo kính râm, không nhìn rõ khuôn mặt.

Người phụ nữ chào hỏi anh, Chúc Thanh Thần nghe không hiểu, theo bản năng, cô cảm thấy hẳn là nên nói lời cảm ơn.

Anh để nước khoáng trên mặt đất, xoay người xoa đầu đứa con trai rồi xoay người lại, nhìn thấy Chúc Thanh Thần, anh hơi dừng lại, tháo kính râm xuống.

Tóc đen, da vàng.

Ánh nhìn nhột nhột dần tan biến nơi đáy mắt.

Ánh mắt bình tĩnh mà sáng ngời.

Chúc Thanh Thần lấp bấp kính hải.

Tại sao lại là anh?

Trong vòng hai ngày gặp đến ba lần, không có bất kì lời giải thích nào làm rõ được chuyện này.

Thế nhưng oán thăm là oán thăm, cô lập tức nở nụ cười.

Đời người có ba điều vui mừng, thứ nhất là ở nơi đất khách quê người gặp được bạn cũ. Hai người bọn họ mặc dù không tính là bạn cũ, nhưng đã ở đây thì đều được coi là anh em, việc trả giá này cần phải bàn bạc.

Cô cười chào hỏi anh: "Không ngờ ở chỗ này cũng có thể gặp anh."

Người đàn ông gật đầu, xem như xã giao.

Cô quơ quơ chai nước trong tay, "Hàng hóa ở nơi du lịch giá cả đắt nhưng 50 New Sheqel (2) thì quá đắt rồi, có thể giảm chút được không?"

(2) New Sheqel (hay New Shekel) là đơn vị tiền tệ của Israel.

Người đàn ông nhìn cô, lại nhìn chiếc xe phía sau cô, nghiêng đầu dùng tiếng địa phương nói với người phụ nữ vài câu.

Thế là Chúc Thanh Thần lòng tràn đầy vui vẻ chờ đợi người phụ nữ trả lời.

"Sorry, no cheaper." (Xin lỗi, không thể rẻ hơn) Người phụ nữ lắc đầu, liếc mắt nhìn người đàn ông, kiên định nói, "50 ILS (3)."

(3) ILS:: kí hiệu của New Sheqel (đơn vị tiền tệ của Israel)

Chúc Thanh Thần: "..."

Chuyện gì xảy ra vậy?

Không phải vừa rồi còn dao động sao?

Người đàn ông này giải thích giá cả thế nào mà người phụ nữ lại không chịu giảm giá rồi?

Chúc Thanh Thần khó hiểu nhìn người đàn ông cũng đang quan sát cô.

Người nọ bình tĩnh đối mặt với cô, "Khu du lịch, thiếu vật tư, giá cả cao một chút cũng là chuyện bình thường."

"Anh không mặc cả giúp tôi đúng không?"

"Tôi có nói."

"Cô ấy..."

"Tôi bảo cô ấy muốn bán giá bao nhiêu thì bán, không cần giảm giá cho cô."

"Anh..."

Người đàn ông lại nhìn lướt qua phía sau cô, "Xe thuê là loại tốt, cô thiếu chút tiền đó sao?"

Vấn đề ở đây là thiếu hay không thiếu tiền sao?

Không thiếu tiền thì đáng bị làm thịt?

Chúc Thanh Thần nhìn anh một lát, không lên tiếng, cầm lấy bình nước, đặt xuống 100 New Sheqel, không nói câu nào quay lại xe.

Cô quay cửa kính xe đã lung lay theo thời gian, quay sang anh giờ ngón giữa lên.

"Cho đến khi chuyện xảy ra mới biết đồng hương của mình lại là người như thế, thật là mở mang kiến thức."

Dương Bồng Hạ và Tiết Định thấy chiếc xe kia bề ngoài thì đẹp mà đi lại rúm, cảm thấy có chút buồn cười.

Shiela tò mò dùng ngôn ngữ Hebrew (4) hỏi anh: "Hai người quen nhau sao?"

(4): Hebrew: ngôn ngữ của người do Thái.

Anh trả lời mơ hồ: "Có tiếp xúc vài lần."

"Ở nước các cậu, phụ nữ đều xinh xắn thanh tú, tinh anh."

"..."

Anh liếc nhìn phía cuối đường, người phụ nữ lái xe rất nhanh, trong nháy mắt chỉ còn lại chấm đen nhỏ.

Shiela chợt phát hiện cái gì đó, xoay người nhặt từ dưới đất lên một tấm thẻ, "Đây là cái gì? Hình như vị tiểu thư vừa rồi làm rơi."

Tiết Định nghiêng đầu, dừng lại một chút.

Cô gái kia làm rơi CMND rồi.

Ảnh chụp so với ngoài đời trẻ hơn không ít, tóc tết đuôi ngựa, người ngồi ngay ngắn, toét miệng cười ngây ngô, không thể tìm ra được cái khí thế đưng thẳng ngón giữa vừa rồi của cô.

Anh cầm CMND, liếc qua.

Chúc Thanh Thần.

Chà, cái tên thuần khiết thế này, thật không tin nổi một người con gái, ở nơi công cộng lại có thể làm "hành động" như vậy.

Tiết Định cười một tiếng, bỏ CMND vào trong túi quần, lên xe moto, trong tiếng nổ vang, tiến về phía cao nguyên Golan.

Thái độ của cô gái kia rất hung dữ, còn nhìn về phía anh đưng thẳng ngón giữa, bây giờ anh chờ xem cô hùng hổ như vậy thì có ích gì.

*

Cao nguyên Golan là nơi tiếp giáp của Israel và Syria, mấy trăm ngàn năm qua các nhà quân sự luôn tranh giành.

Hầm trú ẩn từ thời kì chiến tranh, tường gạch để dựng thành lũy vẫn còn.

Thình thoảng có xe tăng lái dọc theo con đường, binh sĩ trẻ tuổi lái xe cho quân đội thấy cô liền vẫy tay chào, vẻ mặt tươi cười xán lạn.

Sự bức bối trong lòng Chúc Thanh Thần dần tiêu tan, dừng xe lại cách cao nguyên khoảng mấy trăm mét.

Con đường phía trước hẹp, không đi lên được.

Cô vặn mở nắp chai nước uống ừng ực một ngụm lớn.

Cô uống một lúc hết nửa chai nước.

Mặt cô không cảm xúc lau miệng, không để lãng phí dù chỉ một giọt.

Trên cao nguyên, phong cảnh mênh mông, đứng ở nơi cao nhất của thành lũy đã được xây dựng nhiều năm mà quan sát, chân núi là thành hoang rộng lớn. Chỗ đó từng là thành trấn của Syria, với văn minh ngày xưa chiếm đoạt sau chiến tranh để như trở bàn tay, giống như cỏ dại bị nhổ sạch.

Chúc Thanh Thần tháo kính râm xuống, gỡ lớp che ống kính ra, đứng ở nơi mặt trời rọi xuống bắt đầu chụp ảnh.

Sáng sớm, trên cao nguyên hầu như không có khách du lịch.

Nửa gương mặt biến mất sau camera, thế giới rộng lớn gần ngay trước mắt.

Đáng tiếc trong chốc lát, thời tiết đã thay đổi.

Israel là điển hình của khí hậu Địa Trung Hải, một giây trước trời còn trong xanh, một khắc sau có thể mưa gió đột ngột.

Chúc Thanh Thần cảm thấy có tia chớp, liền cất máy ảnh, khó khăn lắm mới kéo khóa ba lô lại được thì cơn giông đã tới rồi. Những hạt mưa lớn ùn ùn kéo đến rồi rơi xuống, cô vất vả chạy trốn, khó khăn lắm mới tìm được chỗ có thể tránh mưa ở trên thành lũy.

Đó là một không gian hẹp chỉ có thể chứa vừa một người, bốn phía là sự pha tạp của những tường gạch cũ nát.

Cô ôm ba lô vào người, toàn thân đều ướt đẫm.

Bên cạnh thì mưa gió, xa xa có tiếng sấm vang lên.

Cô ngồi dưới đất, lau khuôn mặt đầy nước, nghe tiếng gió tiếng mưa rơi, bỗng nhiên hơi ngây người.

Năm cô tốt nghiệp Đại học, cô và Tô Chính Khâm cãi nhau một lần, đó chính là lần tranh cãi lớn tiếng nhất. Nguyên nhân là hai người đã sớm bàn bạc

sau khi tốt nghiệp sẽ ở lại thành phố kiên trì chụp ảnh. Nhưng đến cuối cùng, bố mẹ Tô Chính Khâm lại bắt con trai trở về phương Bắc thi viên chức.

Bị kẹp giữa sự an bài của bố mẹ và sự khăng khăng giữ lại của bạn gái, Tô Chính Khâm rất khó xử.

Cho đến bây giờ Chúc Thanh Thần luôn là người thoải mái, làm việc cũng không dây dưa dài dòng, lập tức bình tĩnh phân tích: "Anh về nhà bàn bạc với bố mẹ trước, một là là đồng ý, trở về chụp ảnh, hoặc là thỏa hiệp, ở lại đó làm nhân viên công vụ."

Tô Chính Khâm không thể tin, "Còn chúng ta? Hai chúng ta thì sao?"

"Chỉ có thể đi bước nào tính bước đó thôi."

Từ trước đến nay, Tô Chính Khâm luôn tạo ra nhũ cũng không nhận được mà nổi giận, "Em nghĩ như vậy ư? Đi một bước tính một bước? Tình cảm hai năm cứ thế mà buông tay, Chúc Thanh Thần, anh thật sự không nghĩ em tuyệt tình như vậy!"

"Vậy anh muốn em làm thế nào?"

"Em chỉ muốn anh ở lại, cho tới bây giờ vẫn không muốn đi theo anh?"

Hai người cứ đứng dưới ký túc xá như thế, trời đã có chiều hướng mưa to gió lớn.

Dự báo thời tiết nói đêm nay nói có mưa rào kèm theo sấm chớp.

Chúc Thanh Thần nghiêng đầu nhìn về phương xa, đó là phương Bắc, phương Bắc có huyện Thương.

Mẹ cô u mê không tỉnh ngộ ở nơi đó, cách một tháng lại bị người đàn ông ăn chơi đàng điếm đánh cho mặt mũi bầm dập, để lại tình hình rối rắm cho cô trở về thu dọn.

Cho tới bây giờ cô thật sự không muốn đi cùng Tô Chính Khâm ư?

Sao có thể không muốn chứ?

Bao nhiêu lần trở về nhà, trông thấy máu trên mặt Khương Du chảy ra, liên tục khóc lóc nói người đàn ông kia không có lương tâm, nhưng cho dù cận kề với cái chết cũng không chịu ly hôn, cô hận không thể cắt đứt tất cả những việc rách rưới này, từ nay về sau ra đi và không liên quan đến bất kỳ ai nữa, Tô Chính Khâm đi tới đâu cô đi tới đó.

Nhưng nếu như hành vi của con người có thể nghe theo lý trí như vậy thì tốt.

Hai người cãi nhau một lúc, Tô Chính Khâm tức giận chia tay, cô mệt mỏi trở lại ký túc xá.

Ngồi gần người trước bàn thật lâu, lại chợt nghe thấy bạn cùng phòng đẩy cửa vào, hoảng sợ: "Thanh Thần, cậu ở đây làm gì thế? Tô Chính Khâm nhà cậu ở dưới tầng dính mưa, bị ướt đến độ bất tỉnh rồi, thế mà cậu còn ngồi đây được!"

Cô vội đứng dậy, trái tim như bị người ta nắm lấy.

"Cậu, cậu nói cái gì?"

Bạn cùng phòng dứt khoát đẩy cô ra cửa, thuận tay đưa cái ô vẫn còn nước chảy cho cô, "Có chuyện gì thì hai người bình tĩnh nói, đừng diễn kịch Quỳnh Dao, tranh thủ thời gian xuống dưới đi!"

Đầu óc cô trống trơn chạy xuống tầng, cầm cái ô chạy nhanh tới phía anh ta.

Con giông đến vào ban đêm, anh ta vẫn đứng dưới ký túc xá không nhúc nhích, thấy cô đến, sắc mặt trắng bệch cuối cùng cũng mở miệng nói: "Anh nghĩ rồi, anh không đi nữa."

Anh ta nói dù em không yêu anh nhiều như vậy cũng không sao, chỉ cần em biết anh yêu em là đủ rồi.

Ý nguyện của bố mẹ rất quan trọng, nhưng với anh mà nói, em mới là người có thể làm bạn cả cuộc đời.

Em ở đâu anh ở đó.

Thanh Thần, đừng rời bỏ anh, tất cả anh đều nghe theo em.

Cái gì anh cũng nghe theo em.

Đêm đó nước mắt cô không ngừng rơi, dập tắt sự kiêu ngạo của cô, làm cho cô cam tâm tình nguyện dù ngàn dặm xa cách, đều một lòng chịu đựng không kêu ca, chỉ cầu cùng anh ta yên ổn bước tiếp.

Đời người không hề tràn ngập hương vị tình yêu mãnh liệt, cô sống như một nhánh sông, nhẫn nhịn không cảm giác, kéo dài tình cảm nồng nàn.

Hon nửa tháng cẩn thận từng li từng tí lấp đầy chuyện cũ, cô bắt đầu tưởng rằng bản thân không chạm vào vết thương thì sẽ không đau nhức, kết quả lại đột nhiên xuất hiện con giông cuốn toàn bộ mọi thứ đi.

Chúc Thanh Thần ngồi xồm trong không gian chật chội, cười ha ha, nước mắt rơi như mưa.

Kẻ ngu mới tin tưởng vào tình yêu oanh oanh liệt liệt.

Mẹ nó chứ, thề non hẹn biển đều là rắm chó.

Mãi đến khi trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày.

Giày da đàn ông lỗi thời, ở mép giày dính bùn, mưa làm ướt mặt giày.

Đột nhiên đạp vào viên gạch màu vàng loang lổ ở trên.

Nước mưa không biết nhỏ xuống dưới từ lúc nào, người kia đứng chắn ở lối ra duy nhất, cạnh ánh sáng, cái bóng mờ hẹp dài rơi trên người cô.

Chúc Thanh Thần vội vàng ngẩng đầu, không ngờ lại chạm phải ánh mắt anh.

Bối rối, hốt hoảng.

Tiết Định đứng ở đó, đầu tóc đen bị mưa xối, trên trán còn có nước mưa.

Cũng may áo khoác là loại áo jacket màu đen không thấm nước, bên trong coi như vẫn còn tốt.

Nhận ra nước mắt trên mặt cô, tim Tiết Định lập tức đập mạnh, loạn nhịp, chốc lát, lông mày anh cau lại, ánh mắt nhìn phía dưới cổ cô.

"Che lại, che lại." Anh nói.

Cô mờ mịt lau nước mắt, khó hiểu nhìn anh.

Anh cởi áo khoác ướt đầm ra, ném trước mặt cô, "Israel có quy định, cup ngực nhỏ hơn cup D thì không được lộ ngực."

Cô cúi đầu xem xét, mới phát hiện áo sơ mi bị xối ướt thấm nên nội y bị lộ.

Mà cái người này giúp đỡ người ngoại quốc làm khó dễ đồng hương, người đàn ông ăn cây táo, rào cây sung này, đang dùng phương thức nghiêm trang làm nhục cơ ngực của cô.

Chúc Thanh Thần đứng dậy, lạnh lùng ném trả áo khoác lại trong ngực anh, dứt khoát bung từng cúc áo sơ mi, sau đó liêu lĩnh kéo xuống.

"Có phải D hay không, anh đoán xem?"

Máu toàn thân dâng lên não, giờ phút này, cô như thuốc nổ, đụng vào là nổ.

Tiết Định bất động.

Làn da cô cực trắng, nội y màu đen như mực, sự đối lập làm rõ nét tươi sáng, lại làm rõ hơn những vệt nước mắt trên mặt cô nhưng lại không giấu được vẻ vô cùng cương quyết bùng binh.

Chúc Thanh Thần mặc áo ngực màu đen, sai bước vào trong làn mưa.

Xa xa không có bóng người trong thành hoang, bên cạnh là thành lũy sứt lở.

Nước mưa đổ ập xuống, cuối cùng cũng dập tắt mùi thuốc súng của cô.

5 năm sống chật vật, sống tạm bợ, cô suýt nữa đã quên mất lúc mười tuổi dám cầm dao làm thức ăn đánh nhau với bố mình, dường như đó mới là cô.

Cho tới bây giờ cô cũng không phải là người nhu nhược, yếu mềm. Hình xăm phía dưới đã thể hiện cô là một người ngang ngược, là một con sói ẩn mình.

Cho nên 5 năm sau, Chúc Thanh Thần mặc áo ngực đi trong mưa, cũng không quay đầu lại, đi dọc theo cao nguyên Golan đi xuống, cách mấy trăm mét, cô lại phải đưa túi lên che, vì túi nhỏ nên cô liên tục phải che.

Túi da thôi mà, không quan trọng.

Mà cô hồn nhiên không biết, người đàn ông kia cầm áo khoác chảy nước nhìn cô, vừa kinh ngạc vừa buồn cười.

Trong mắt dường như ngày càng rạn rở.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 4: Nổ tung

Chúc Thanh Thần ngồi vào ô tô, vừa khởi động xe đã có người gõ cửa sổ.

Tiết Định từ thành lũy bên kia đi theo cô, bước thẳng tới cửa xe.

Cô dừng một chút, hạ cửa kính xe xuống, "Còn có việc gì sao?"

Người đàn ông đội mưa đứng ở bên ngoài, cảm thấy thế giờ lên.

Cô sững sờ.

Sao lại là CMND của cô?

Tiết Định thu tầm mắt lại, "Cô chờ một chút."

Anh mở cốp mô tô ra, cầm một gói đồ vật trắng bóng, tiến dần đến trước xe.

Một chiếc áo T-shirt cuộn thành một hình tròn màu trắng.

Đặt ở trong cốp mô tô để phòng bị.

"Mặc vào đi." Anh trầm giọng nói.

Dường như có chút buồn cười, Chúc Thanh Thần tựa người vào ghế, cũng không có ý che cánh xuân trước ngực, như cười như không hỏi: "Không phải anh nói ở Israel chỉ cần là cup D trở lên thì có thể lộ ngực đi ra ngoài sao? Thế nào? Nhìn tôi không giống cup D sao?"

Ánh mắt của Tiết Định dừng lại ở phía dưới cổ cô một giây, lại nhanh chóng rời đi. Đường như cũng không muốn tranh luận với cô, anh buông tay, cái áo T-shirt rơi trên xuống cô.

"Ở đây trị an không tốt, cô mặc nội y đi trên phố sẽ khiến không ít người nổi ham muốn. Nếu tôi là cô, tôi cũng không muốn người khác sờ sờ mình đâu."

Nói xong, anh xoay người lên xe, không nói thêm câu nào nữa.

Tiếng nổ vang vọng trong màn mưa, xe và người lao nhanh như tên bắn.

Chúc Thanh Thần trầm mặc một lát, để áo T-shirt trên tay lái, lấy chiếc áo sơ mi ướt đầm ở ghế sau, cứ như vậy mặc lên. Nặng nề đạp ga đuổi theo bóng lưng kia.

Mô tô màu đen, áo Jacket màu đen, đầu tóc ngắn cũng là màu đen.

Cơ thể người đàn ông trên chiếc mô tô nghiêng về phía trước, nhìn rất đẹp.

Anh đi xe rất vững vàng, giống như mũi tên phóng về phía chân trời, mạnh mẽ mà lạnh lùng, nhưng chẳng hiểu tại sao lại tạo cho người ta cảm giác an toàn.

Mô tô đi qua sạp hàng của Dương Bồng Hạ, nhưng không dừng lại mà tiếp tục đi tới hướng Jerusalem. Cô theo sau anh không xa không gần, trong đầu rỗng tuếch.

Hết mưa rồi.

Tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Từ cao nguyên Golan đến thành cổ Jerusalem, cô một mực đi theo phía sau anh, cho đến lúc anh dừng ở cột đèn xanh đèn đỏ, cô cũng vô thức dừng lại.

Người đàn ông cách cô vài mét ở bên ngoài.

Có vẻ như không kiên nhẫn khi cái áo Jacket ướt sũng kia dính sát trên người, nên dứt khoát kéo khóa, cởi ra rồi vắt trên lưng.

Vì thế trên người anh chỉ còn lại chiếc áo ba lỗ.

Màu da của anh gần giống màu lúa mì, so với người bình thường thì đậm hơn một chút.

Dù cơ thể bị vùi vốc che khuất nhưng vẫn còn một phần da thịt lộ ra, mỗi một phần da thịt ấy đều vô cùng mạnh mẽ. Mặc dù không phải diễn viên Hollywood nhưng cơ bắp anh cuộn cuộn, săn chắc lại không có thịt thừa, thêm một phần thì thừa, bớt một phần thành thiếu.

Chúc Thanh Thần không phải muốn chăm chú nhìn trộm anh, ai bảo anh cởi áo trên phố? Người bình thường đi đầy đường, anh muốn lộ da thịt, dù là vô thức cũng phải nhìn.

Sau đó, anh quay đầu lại mà không hề có dấu hiệu báo trước.

Đúng lúc cô bị bắt gặp.

Dường như trong nháy mắt, Chúc Thanh Thần rời mắt đi, một lát sau, phát hiện ra có gì đó không đúng, cô quay đầu lại như khiêu khích.

Anh đang nhìn chằm chằm vào cô.

Làm gì vậy?

Người đàn ông dường như cũng không có ý định làm gì, chỉ như cười như không mấp máy khoé môi, nói bốn chữ.

Tiếng xe ồn ào, ầm ĩ trên đường khiến cô không nghe rõ lời nói của anh.

Anh nói lại chậm rãi và rõ ràng hơn.

Cô chỉ cần dùng mắt cũng có thể hiểu.

Chúc Thanh Thần không phân biệt chính xác được.

Anh nói: "Nhìn trộm vui không?"

Vui?

Nhìn trộm?

Trăm phần trăm là anh đang khiêu khích cô.

Dường như từ sâu trong tâm hồn cô bùng lên một ngọn lửa, cô phải dập tắt cái khí thế hung dữ của người đàn ông kia.

Nhưng cô chưa kịp đáp trả, người đàn ông kia đã quay đầu lại, khởi động xe, biến mất ở góc đường nhanh như gió bay điện chớp.

Chúc Thanh Thần đành phải ôm một bụng tức giận mà không làm gì được.

*

Chỉ trong một tuần, Chúc Thanh Thần đã đi được rất nhiều nơi, chụp được không ít ảnh.

Đường đi rất thuận lợi, nhưng lúc về đêm con người rất yên tĩnh, cô ở trong khách sạn lẩn qua lẩn lại, gần như là mất ngủ.

Tô Chính Khâm nhắn tin và gọi điện không ngừng, cô không nghe cũng không nhìn.

Chỉ cần mở weibo thì đâu đâu cũng thấy "Tác phẩm" của anh ta, còn liên tục mắng nhiếc cô.

Như vậy thì còn có cái gì để nói đây?

Một tuần sau, Chúc Thanh Thần lái xe đến thành phố Tel Aviv (1), khi trở về đã gần lúc hoàng hôn.

(1) Tel Aviv: Là thành phố đông dân thứ hai của Israel và là thành phố chính của vùng đô thị đông dân nhất ở Israel. Tel Aviv được công nhận là một ứng cử viên mạnh cho danh hiệu thành phố toàn cầu, và đã được mệnh danh là thành phố có cuộc sống đắt đỏ nhất ở vùng Trung Đông. Nó cũng được xem là thủ đô văn hóa của Israel do tính cách thành phố quốc tế, hiện đại và sôi nổi của nó. Thành phố Trắng của Tel Aviv theo kiến trúc Bauhaus đã được UNESCO công nhận là di sản thế giới năm 2003 (Theo Wikipedia)

Xe đang đi bên ngoài thành phố cổ Jerusalem, cô thở dài một hơi, sau mười cuộc gọi hoàn toàn không nghe, cuối cùng vẫn phải nghe điện thoại của mẹ.

Âm thanh của Khương Du rõ ràng mang theo sự tức giận.

Chúc Thanh Thần thở dài, "Con nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, bên này rất an toàn, căn bản không giống như mẹ tưởng tượng..."

"Ý con tin tức nói đều là giả đúng không?"

"Đó là sự kiện cực đoan. Có quốc gia nào mà không có một vài chuyện không hay?"

"Tại sao ở nước chúng ta lại không có những vụ việc như vậy?"

"Đó là do tin tức không nói cho mẹ biết..."

Điện thoại nói được một nửa rồi đưa ra kết luận.

Khuong Du bực bội, "Con phải về ngay, không về mẹ không để yên cho con đâu đấy."

Chúc Thanh Thần đáp: "Về cũng được, vậy trước đó mẹ và bố hãy ly hôn đi đã."

Hai người giằng co không chịu thỏa hiệp, đúng lúc này chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Ngoài thành có một mảnh đất trống lớn, mười mấy người tân bộ ở đằng đó.

Xa xa vành đai cách ly có một chiếc máy bay trực thăng đang bay tới, mới đầu cũng không có người để ý, mãi cho đến khi nó bay đến phía trên mảnh đất trống kia thì đột nhiên rơi xuống

Rất nhiều những con chim sắt rơi xuống, mang theo bóng ma tử vong.

Trong đám người chột vang lên một tiếng thét kinh hãi, mọi người hét chói tai, chạy tán loạn ra bốn phía.

Chúc Thanh Thần nhìn về phía bãi đất trống, bất thành linh ngẩng đầu thấy máy bay trực thăng rơi xuống, đầu ngón tay buông lỏng, điện thoại rơi xuống chân.

Gần như không chút nghĩ ngợi, cô dồn sức đánh tay lái, mạnh mẽ đâm vào bụi cây bên cạnh.

Xe cô tắt máy, kẹt lại trong bụi cỏ không thể nhúc nhích.

Điện thoại bên kia vang lên... vài âm thanh, không có ai trả lời.

Bụi cây tự nhiên xuất hiện một hố đen.

Xe ở sâu bên trong đó.

Xuyên qua cái động đó, toàn thân Chúc Thanh Thần phát run, giẫm chân ga vài cái, xe rung lên, không thể đi ra được. Cuối cùng cô đành bỏ cuộc, cứng nhắc giờ máy ảnh lên.

Hoàng hôn buông xuống, chiều tà màu vô quýt đã nhuộm nửa bầu trời.

Trên đất trống, người và chim chóc tán ra bốn phía.

Một cô bé chừng năm sáu tuổi, đang chạy theo dòng người, bất ngờ bị trượt chân ngã. Bóng mờ trên đỉnh đầu càng lúc càng lớn, cô bé ngẩng đầu lên khóc lớn, làm thế nào cũng không đứng dậy được.

Toàn thân Chúc Thanh Thần đều đổ mồ hôi lạnh.

Không thể động dậy.

Trái tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Chiếc máy bay trực thăng kia càng ngày càng gần mặt đất, chỉ còn hơn mười mét nữa, có lẽ chỉ lát nữa thôi sẽ có người phải bỏ mạng. Bỗng nhiên, không biết từ chỗ nào có một bóng đen xông tới, mạnh mẽ đỡ cô bé lên, liều lĩnh lao về phía một đồng cỏ khô.

Tốc độ nhanh đến mức chỉ nhìn thấy cái bóng, không nhìn rõ động tác.

Ngay khi anh lao tới đồng cỏ khô phía trước thì máy bay rơi xuống đất, đúng lúc cô bé kia ngã.

Tiếng nổ cực lớn vang bên tai, mặt đất dường như đều chấn động.

Đầu ngón tay Chúc Thanh Thần khẽ động, cô hạ cửa kính xuống.

Lúc ngẩng đầu lên, trước mặt cô là một vùng lửa.

Sau khi máy bay rơi hay tai nạn xe cộ, đều không thể tránh được một vụ nổ mạnh. Cũng vì vậy, những người kia cố gắng chạy càng xa càng tốt, sợ vụ nổ sau đó sẽ gây nguy hiểm cho bản thân.

Cô khởi động xe, thử đi thử lại rất nhiều lần, cuối cùng cũng có thể lái xe ra khỏi bụi cây.

Nhìn vào kính chiếu hậu, bóng đen kia lao vào đồng cỏ khô không nhúc nhích.

Đồng cỏ khô cách chỗ máy bay rơi quá gần, ngọn lửa đã lan đến rất nhanh, lan cả đến phía người kia, Chúc Thanh Thần chân chừ một lát, chỉ một lát.

Bỗng nhiên, cô đột nhiên thay đổi phương hướng, cắn chặt răng, chạy về phía đồng cỏ khô.

Người đàn ông ngã trên đó không nhúc nhích, vết máu trên lưng loang lổ. Vụ nổ tác động đến anh, máu thịt lẫn lộn, có thể thấy cả những mảnh vụn trên lưng anh.

Ở dưới người anh, cô bé bình yên vô sự, vẫn khóc rất lớn.

Chúc Thanh Thần xuống xe, mọi dây thần kinh đều căng cứng, liều mạng kéo lấy cánh tay của anh từ trên đồng cỏ xuống. Người đàn ông im lìm rơi xuống đất, ngửa mặt lên trời, gương mặt bần thiêu lộ ra.

Tóc đen.

Da vàng.

...

Cô kinh ngạc đến mức gần như đứng nguyên tại chỗ.

Sao lại là anh?

Nhưng không kịp nghĩ nhiều, ngọn lửa lan đến quá nhanh, ngọn lửa chỗ xác máy bay cao ngút trời, khí nóng từ bốn phương tám hướng lan tới như muốn đốt cháy con người.

Cô sợ sẽ phát nổ lần nữa.

Chúc Thanh Thần liều lĩnh kéo người đàn ông lên xe, đồng thời lạnh lùng ra lệnh cô bé: "Lên xe!"

Đứa bé nghe không hiểu, khóc đến mức thở không ra hơi.

Cô kéo thắt lưng của người đàn ông kia mãi mới đưa anh vào ngồi ở ghế sau, dường như chỉ đủ kiên nhẫn nói một lần: "Get in the car!" (Vào trong xe)

Nắm chặt cánh tay cô bé, xách nó lên xe, sau đó mình cũng ngồi vào xe, giậm mạnh chân ga. Trong lúc hỗn loạn, cô không chú ý vì động tác có biên độ quá lớn nên ví tiền đặt trong túi quần jean đã rơi hết xuống mặt đất.

Xe gầm thét chạy đi như một mũi tên.

Vừa lái đi được hơn mười mét, phía sau truyền đến một tiếng nổ cực lớn, rung chuyển trời đất, so với lần trước còn lớn hơn.

Một trận xung lực ập tới, gần như lật tung cái xe nhỏ nát của cô.

Bên tai ong ong, màng nhĩ đau đến mức gần như không chịu nổi. Nhưng toàn thân cô vẫn cứng nhắc, cố nắm chặt tay lái để tìm đường sống.

Từ vành đai cách ly tới chiếc máy bay kia, đám người rơi xuống kia, là tập kích khủng bố, hay chỉ là chuyện ngoài ý muốn?

Cô không rảnh để bận tâm.

Cô chỉ biết nhìn vào kính chiếu hậu trong xe, người đàn ông ngồi phía sau máu me be bét, thoi thóp thở, thứ chảy trong cơ thể không phải máu tươi nữa mà dường như là sinh mệnh của anh.

Chúc Thanh Thần dùng Tiếng Anh hỏi cô bé một bên: "Bệnh viện gần nhất ở đâu?"

Cô bé mặt mũi đầy nước mắt, khóc đến thở không ra hơi, không đáp lại.

Một tay cô nắm lấy cánh tay của cô bé kia, lạnh lùng hỏi lại: "Bệnh viện ở đâu?"

Cô bé hét ầm lên, vừa kêu khóc vừa đấm đá cô, còn cô thì không hiểu ngôn ngữ Hebrew.

Chúc Thanh Thần ý thức được sự đau đớn, gần như hung dữ ra lệnh cho cô bé: "If you don't stop crying, I will turn back and throw you right into the

fire."

(Nếu như cháu tiếp tục khóc, cô sẽ lập tức lái xe quay lại và ném cháu vào trong lửa)

Cô bé hoảng sợ, không biết có nghe hiểu hay không nhưng bị ánh mắt hung dữ của cô dọa, không khóc nữa, mặt mũi đầy nước mắt nhìn cô.

Chỗ ngồi phía sau chợt truyền đến một tiếng cười khê.

Toàn thân Chúc Thanh Thần cứng đờ, bỗng nhiên quay đầu lại.

Ở ghế phía sau, người đàn ông không biết đã tỉnh lại lúc nào, chậm rãi di chuyển đến phía cô, mặt đầy vết máu, cặp mắt lại sáng đến lạ thường.

Thanh âm của anh trầm thấp, dường như đã rã rời đến cực điểm.

"Lại là cô, người phụ nữ hung dữ."

Nói chuyện rất tốn sức, chậm chạp rồi lại im lặng, trong giọng nói như trút được gánh nặng.

Miệng vết thương của anh vẫn liên tục chảy máu, chảy lên trên ghế, nhìn thấy mà hoảng sợ.

Thấy thế, lòng Chúc Thanh Thần càng hoảng hốt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám chết trên xe tôi, tôi sẽ không để yên cho anh đâu!"

"Xe mượn mà yêu quý như thế..."

Thảm đến mức như vậy mà anh vẫn còn cười được.

Cô gần như gào lên: "Còn có sức lực thì mau nói cho tôi bệnh viện ở đâu, con mẹ nó anh còn phí lời làm gì nữa!"

Tiết Định thở dốc một hơi, nhắm mắt khó nhọc nói địa chỉ.

Chúc Thanh Thần liên tục giẫm lên chân ga chạy về phía trước.

Trên đường đi, một lúc lâu anh vẫn không nói lời nào, cô không ngừng nhìn kính chiếu hậu, sợ nửa đường anh sẽ tắt thở.

Cô bé ngồi núp bên cạnh ghế lái phụ, từng giọt nước mắt lăn xuống.

Cô lo lắng mất tập trung, sợ anh không kiên trì được cho tới khi đến bệnh viện, thỉnh thoảng gọi anh: "Này!"

Anh nằm nhắm mắt, cuối cùng thấp giọng nói: "Yên tâm, không chết được."

Cô không lên tiếng nữa.

Hồi lâu sau, anh khàn giọng nói: "Tiết Định."

"?"

"Tên của tôi." Anh nằm nhắm mắt giống như cười mà không cười, "Đề cô không gọi tôi là "Này" nữa."

"Tiết nào?"

"Tiết trong Tiết Định."

Tìm Chúc Thanh Thần như bị kéo căng ra, vô thức hỏi: "Thế còn "Định"?"

"Định trong Tiết Định."

"..."

Giận quá hóa cười, Chúc Thanh Thần đưa tay lau mặt, mới phát hiện mặt mình đầy nước mắt, không biết là đã bị dọa sợ đến mức độ nào.

Hít nước mũi rồi lại giẫm ga, anh khê cười nói ngắn gọn, "Cọp giấy."

Đến lúc cô nhìn anh qua kính chiếu hậu mới phát hiện anh nói xong liền bất tỉnh.

"Tiết Định!"

"Tiết Định!"

"Anh đừng chết!"

...

Tối hôm đó, bệnh viện Jerusalem đón một nữ tài xế tay chân luống cuống.

Dường như cô không biết lái xe, đuôi xe hất lên, bánh xe ma sát trên mặt đất phát ra tiếng vang chói tai, cuối cùng thì dừng lại.

Chúc Thanh Thần dường như gào thét, đau lòng kêu y tá giúp đỡ.

Mấy y tá vội vàng chạy từ đại sảnh bệnh viện ra, bước vào trong ô tô, dò xét hơi thở của bệnh nhân, sờ lên ngực anh, đầu đầy mồ hôi quay lại nói: "Miss, please, he just passed out." (Anh ấy chỉ bị ngất xỉu thôi)

Chúc Thanh Thần tròn mắt, miệng mở rộng đứng yên tại chỗ, không nói được câu nào.

Không chết?

Chỉ có cô sợ bóng sợ gió?

Nước mắt nước mũi của cô dính đầy mặt, cô đứng đó còn không biết nên để tay chân ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Giúp đỡ

Mảnh vỡ trên lưng được lấy ra, vết thương được khử trùng rồi khâu lại.

Y tá tiêm thuốc tê vào tĩnh mạch của Tiết Định, bôi cồn, cầm kẹp lên.

Cách một cánh cửa kính thủy tinh, Chúc Thanh Thần đứng ở hành lang nhìn vào trong.

Người đàn ông vốn đã hôn mê, bây giờ tiêm thuốc tê lại càng bất tỉnh nhân sự, mặc dù đã mất hết ý thức nhưng lông mày của anh vẫn nhúu chặt lại.

Mồ hôi từng giọt lớn như hạt đậu liên tục rơi từ trên trán của anh xuống.

Nhân viên y tế đi đến trước mặt Chúc Thanh Thần, thông báo rằng cô bé người Israel kia không bị thương ngoài da, bây giờ phải làm cộng hưởng từ hạt nhân (1), kiểm tra xem não có bị chấn động không.

(1) Cộng hưởng từ hạt nhân: Cộng hưởng từ hạt nhân (viết tắt NMR-Nuclear Magnetic Resonance) là hiện tượng một hạt nhân nguyên tử nằm trong từ trường hấp thu hoặc phát xạ một bức xạ điện từ. Cộng hưởng từ hạt nhân cũng được xem là một nhóm các phương pháp khoa học áp dụng cộng hưởng từ hạt nhân vào việc nghiên cứu các phân tử.

Chúc Thanh Thần trả lời: "Tôi không biết cô bé đó."

"Vậy vị tiên sinh kia..."

"Cũng không quen."

Y tá khó hiểu, "Chẳng lẽ không phải cô đưa bọn họ tới bệnh viện..."

"Tôi chỉ tiện đường thôi."

Cô là kiểu người sợ phiền toái, biết được một lớn một nhỏ đều không nguy hiểm đến tính mạng nên quyết định rời đi.

Chẳng lẽ vẫn còn muốn chờ người ta tỉnh lại để đưa cờ thưởng sao?

Cô quay người đi xuống dưới tầng, đi được một nửa, phát giác thấy có chỗ nào đó không đúng.

Sờ túi quần jeans, ví tiền không thấy nữa.

Bước nhanh quay lại bãi đỗ xe, mở cửa xe tìm bốn phía cũng không thấy bóng dáng ví tiền đâu.

Cô trở về tầng ba của bệnh viện theo đường cũ tìm kiếm nhưng vẫn không có kết quả.

Chúc Thanh Thần đứng ở bên ngoài cửa sổ thủy tinh, cẩn thận hồi tưởng xem ví tiền rơi ở chỗ nào, sau đó mới chậm rãi nhớ ra... chắc là rơi tại hiện trường tai nạn máy bay rồi.

Lúc ấy biên độ động tác của cô quá lớn, chỉ lo kéo Tiết Định lên xe, túi tiền nhất định rơi ở chỗ đó.

Lừa lớn như vậy, đoán chừng là thiêu đốt tất cả rồi.

Đầu đầu chết đi được.

Tiền là chuyện nhỏ nhưng CMND, hộ chiếu đều để ở trong đó, lần này phiền phức lớn rồi.

Ánh mắt dừng ở bên trong cửa sổ thủy tinh, người kia vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ. Cô cúi đầu một chút, đặt mộng ngồi trên ghế dài, có cách rồi.

Bây giờ Tiết Định còn nằm trên giường bệnh chịu đủ tra tấn đương nhiên sẽ không biết, tại anh mất hết ý thức, cô trở thành cây cỏ cứu mạng của anh, và tự dung bây giờ lại cũng trở thành sự vướng víu lớn nhất.

Đau nhức.

Dù người vẫn chưa tỉnh lại nhưng trong cơn mê anh cũng cảm thấy đau nhức.

Tiết Định nằm mơ, mơ thấy mình của thời niên thiếu.

Năm ấy, cây ngô đồng trong tứ hợp viện nhẹ nhàng đung đưa trong gió, đó là một hình ảnh lộn xộn pha lẫn chút dịu dàng.

Anh ghé sát vào trên song cửa sổ, cách một bức rèm mỏng trong viện, nhìn ra ngoài.

Hoàng hôn bắt đầu buông xuống, bố mang theo hai cái va li lớn, đưa mẹ lên một chiếc xe nhỏ.

Mẹ đứng trước xe đột nhiên quay đầu lại.

Anh không trốn tránh, đứng phía sau cái rèm cửa sổ không nhúc nhích, đối diện với ánh mắt của mẹ.

Lưu Học Anh đã mở cửa xe đột nhiên buông cánh tay, quay vào phòng.

Bà ngồi xổm xuống, ôm đứa con trai vào lòng.

"Định, gắng học thật tốt nhé."

Tiết Định chín tuổi đứng ở kia đột nhiên hỏi: "Về sau con sẽ không có mẹ nữa sao?"

"Tất nhiên không phải."

"Vậy tại sao mẹ lại phải đi?"

"Bởi vì mẹ và bố con ly hôn rồi."

"Nhưng mẹ và bố ly hôn rồi sẽ không ở cùng con nữa ă? Tại sao lại muốn rời bỏ con?"

Tiết Chấn Phong đứng ở ngoài cửa, nhìn cảnh vừa rồi không nói gì.

Lưu Học Anh xoa đầu con trai, "Tuy mẹ và bố con không ở cùng một nhà, nhưng việc mẹ yêu con sẽ không bao giờ thay đổi."

Tiết Định giãy ra khỏi lòng mẹ, anh hỏi: "Tại sao bố và mẹ lại ly hôn? Cãi nhau ă?"

"Không phải. Bố mẹ không cãi nhau, dù là bây giờ hay tương lai bố và mẹ đều sẽ coi nhau như bạn tốt. Chỉ là lâu nay công việc ngăn cách tình cảm, bố mẹ đều có thói quen sinh hoạt của riêng mình."

Bà xoa đầu anh, cũng không chờ anh hiểu đã nói, "Sau này con ở với bố một tuần, với mẹ một tuần, được không?"

Tiết Định lùi lại một bước, nghĩ nghĩ rồi trả lời: "Không cần. Dù sao từ trước đến nay con luôn sống cùng ông nội, đến nay con đã chín tuổi rồi, không có bố mẹ con vẫn lớn được."

Lời nói của anh lúc này không có chút oán trách nào, chỉ nhìn mẹ mình với ánh mắt bình tĩnh mà xa cách.

Lưu Học Anh và Tiết Chấn Phong, một người đứng ở trước cửa, một người ngồi trước mặt con trai, không ai nói nên lời.

Năm 2005, bố mẹ của Tiết Định, Lưu Học Anh và Tiết Chấn Phong chính thức ly hôn.

Năm đó còn đang thịnh hành kiểu xe Santana (2) vuông vắn, có góc cạnh rõ ràng, khi ấy, bên ngoài căn nhà cấp bốn của bọn họ đỗ một chiếc màu da trời. Hai người chọn cách ly hôn trong hòa bình, không những không cãi nhau đến nỗi mặt đỏ tía tai, mà Tiết Chấn Phong còn xách vali giúp Lưu Học Anh, hơn nữa còn tự mình đưa bà lên xe.

(2) Santana: Một dòng xe hơi của Tây Ban Nha.

Lúc gần đi, còn có thể mỉm cười vẫy tay.

Tiết Định vẫn đứng phía sau rèm cửa sổ, yên lặng vẫy tay chào tạm biệt mẹ, sau đó ngồi viết chữ trước bàn học.

Viết một bài thơ Đường.

"Từ mẫu thủ trung tuyển.

Du tử thân thượng y.

Lâm hành mật mật phùng.

Ý khủng trì trì quy." (3)

(3) Bốn câu trích trong bài thơ Du Tử Ngâm (Khúc ngâm của đứa con đi xa) của Mạnh Giao

Dịch nghĩa: "Sợi chỉ trong tay mẹ hiền, nay đang ở trên áo người con ở phương xa.

Lúc con mới lên đường, mẹ khâu kỹ càng, lo sợ con đi lâu ngày áo sẽ bị rách."

Anh không phải người xa quê, từ trước đến nay anh đều là đứa trẻ bị bỏ lại. Bố mẹ anh không phải người lao động ở nước ngoài, mà là phần tử tri thức cao cấp ở Bắc Kinh, một người thường trú ở đại sứ quán nước ngoài, một người là phóng viên đi khắp thế giới. Chạy đi chạy lại, tình cảm cũng dần dần phai nhạt.

Lại nói, trong đại viện không có ai không hâm mộ nhà anh.

Nhưng thật ra, anh lại càng hâm mộ những con cái của các gia đình bình thường sát vách kia hơn.

Giấc mơ bình thân, nhưng Tiết Định ngủ không yên, dần thấy trên lưng dường như có một ngọn lửa đau rát.

Cả người anh đỏ mồ hôi, dần dần tỉnh lại.

Trước mắt là trần nhà màu trắng, quanh quần nơi chớp mũi toàn mùi thuốc khử trùng.

Anh khẽ cử động thì cảm thấy đau đến mức phải hít một hơi thật sâu, trên lưng là một vết thương lớn, đương nhiên là không thể không đau.

Chỉ là một âm thanh khá nhỏ nhưng người ngủ gật trên ghế sofa cũng tỉnh lại ngay.

Chúc Thanh Thần ngẩng đầu lên, "Anh tỉnh rồi sao?"

Tiết Định sững sờ, quay đầu nhìn cô, "Tại sao lại là cô?"

"Tôi nói này..." Cô đi đến bên giường, từ trên liếc mắt xuống nhìn anh, "Vừa tỉnh dậy đã dùng loại thái độ này đối đãi với ân nhân cứu mạng của mình, anh có biết lễ phép không vậy?"

Sau đó Tiết Định nhớ ra, là tai nạn máy bay, anh cứu được cô bé, tiếp đó người phụ nữ dữ dằn này cứu anh.

"Tôi đã ngủ bao lâu rồi?"

Chúc Thanh Thần nhìn đồng hồ, "Từ bảy giờ chiều hôm qua cho đến sáu giờ rưỡi sáng hôm nay."

Mi tâm anh nhăn lại, nhanh chóng hỏi, "Vậy sao cô còn chưa đi?"

Chúc Thanh Thần hơi xấu hổ, "... Rơi mất ví tiền rồi."

Anh dừng lại, "Rơi ở đâu?"

"Ở hiện trường vụ tai nạn."

Tiết Định nhìn cô một lát, dần dần hiểu ra, "Vị tiểu thư này, không phải cô ở lại để lừa tôi đấy chứ?"

Anh không phải chưa từng gặp kẻ lừa đảo, những năm tháng phiêu bạt bên ngoài, có loại người nào mà anh chưa từng thấy?

Người phụ nữ này cứu anh, sau đó ở lại phòng bệnh không đi, còn luôn miệng nói ví tiền mình rơi mất...

Chúc Thanh Thần khựng lại, không thể tin, "Lừa anh? Tôi ăn no nên rảnh rỗi à?"

Người đàn ông nằm trên giường tóc hơi lộn xộn, râu dưới cằm như ần như hiện, nhưng ánh mắt giống như lưỡi dao, đen nhánh lại lạnh thấu xương.

Anh không nói chuyện, cứ nhìn cô như vậy.

Chúc Thanh Thần đứng đó một lúc lâu, chỉ đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Bất chấp nguy hiểm tính mạng chạy đến chỗ phát nổ cứu anh, không nghĩ bây giờ lại đổi được ánh mắt không tin tưởng như vậy.

Thật vô vị.

Cô cũng lười nhiều lời với anh, quay người định rời đi.

Tiết Định bỗng nhiên gọi cô: "Cô đi đâu đấy?"

"Cục cảnh sát, làm lại thủ tục." Cô quay đầu như cười như không nhìn anh, nói thêm một câu, "Yên tâm, không lừa anh đâu."

Nói xong, cô thu tầm mắt lại định đi, cánh tay bỗng nhiên bị người giữ chặt lại.

Cô giẫm chân xuống, nghe thấy Tiết Định hít một hơi thật sâu.

Tay anh buông lỏng, lại ngã về giường.

Chúc Thanh Thần nhanh chóng xoay người, thấy anh đã nằm trên giường bên cạnh, chỗ vai băng bó đã rướm máu.

Cô lập tức nhấn chuông gọi y tá tới.

Y tá Israel dùng ngôn ngữ Hebrew nói với Tiết Định, vừa nói vừa kiểm tra vết thương trên người của anh.

Chúc Thanh Thần đứng một bên, không nói chuyện.

Tiết Định không để ý đến y tá, chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô cách cái chai truyền dịch.

"Cảm ơn." Anh nhẹ giọng nói.

Chúc Thanh Thần chần chừ một lát.

Trên mặt của anh còn có vết thương, trên trán, giữa lông mày đều là những vết thương nhỏ. Trong nháy mắt, y tá tháo băng vải rướm máu ra, cô chỉ nhìn cũng đã cảm thấy đau, vậy mà anh lại chỉ nhú chặt lông mày, không kêu một tiếng.

Chúc Thanh Thần yên tĩnh, ánh sáng xuyên thấu từ cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Cô nhớ tới cảnh anh cứu người hôm qua, có phần không hiểu, biến người chạy đi tứ phía, chỉ duy nhất một mình anh đứng cảm quên mình lao về phía cô bé kia, dứt khoát, dũng cảm mà cũng vô cùng cô độc.

Y tá dọn hai câu rồi cầm khay đi ra khỏi phòng bệnh.

Chúc Thanh Thần nhìn bệnh nhân nằm trên giường, hơi ngập ngừng, "...Chúc Thanh Thần."

Tiết Định sững sờ.

Cô đến gần thêm một chút, trong mắt ần chứa sự dịu dàng không tập trung, "Tên của tôi."

Tiết Định: "Bảy tám phần cái tên Thanh Thần có nghĩa là sáng sớm."

Khóe môi cô cong lên, "Thanh Thần có nghĩa là ánh bình minh vừa ló rạng, hào quang xa vạn trượng."

Vừa nói, cô vừa vươn tay ra, làm đủ tư thế.

Người đàn ông bỗng nhiên cười.

Đưa tay lên giữa không trung bắt tay với cô.

"Rất hân hạnh được biết cô, Chúc Thanh Thần."

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười, dù hai gò má vì mất máu quá nhiều nên hơi tái, sắc môi mỏng cực kì nhạt, cả đêm qua đều nói mê, vành mắt cũng có quầng thâm nhạt.

Nhưng cũng không làm lu mờ đi đôi mắt đẹp của anh.

Cô đột nhiên hỏi anh: "Những người khác đều chạy thoát thân, vì sao anh lại muốn xông lên cứu đứa bé?"

Tiết Định hơi ngần người, cong môi, "Tôi cũng không biết vì sao. Thời gian quá gấp gáp, không kịp nghĩ nhiều như vậy."

"Anh không sợ chết sao?"

"Bây giờ suy nghĩ lại thì vẫn rất sợ."

Chúc Thanh Thần cười thành tiếng.

Người đàn ông này khá thú vị.

*

Bản thân ở nước ngoài không có bảo hiểm y tế nên Tiết Định quyết định về nhà tĩnh dưỡng.

Nằm trên giường bệnh, gọi điện thoại cho bạn thân, Kiều Khải nói to đến mức Chúc Thanh Thần ngồi ở ghế sofa cũng có thể nghe hết không sót một chữ.

"Cái gì? Máy bay của cậu đi bị rơi á?!"

Tiết Định đổi tay cầm điện thoại, "Tôi không ở trên máy bay. Chỉ là vừa lúc ở hiện trường xảy ra vụ việc nên bị thương nhẹ."

"Thật trâu bò, máy bay lớn như vậy, Israel cũng lớn, thế mà lại tùy tiện rơi xuống đầu cậu, vận may này của cậu có thể trở về nước mua xổ số được đấy..." Kiều Khải vẫn cứ lải nhải mãi.

"Dừng lại." Tiết Định cắt ngang lời anh ta, "Tôi coi như cậu đang ngò lời hỏi thăm"

Gọi một cuộc điện thoại xong, anh cất di động đi.

Trên ghế sofa, Chúc Thanh Thần vẫn ngồi đó không đi.

Tiết Định do dự một lát mới nói: "Lát nữa bạn của tôi sẽ lái xe tới đón tôi. Cô đi cùng luôn đi."

Chúc Thanh Thần: "Cũng được. Tôi muốn đi làm lại thủ tục, anh để bạn của anh đưa tôi đến cục cảnh sát là được."

"Làm thủ tục bổ sung rất phiền phức, có khi hai, ba tuần vẫn chưa giải quyết được. Không có CMND, cô định ở đâu?"

Cô hỏi lại: "Vậy anh ở đâu?"

"Ở nhà của tôi. Tôi thuê nhà trọ một người ở Jerusalem."

"Vậy thì tốt quá." Chúc Thanh Thần cười tùm tùm nháy mắt, "Tôi ở cùng nhà với anh."

"..."

Tốt chỗ nào?

Tiết Định nhìn cô cười thần nhiên cũng bật cười theo, "Tôi nhớ là ở nước mình, nữ giới không chủ động như thế, mở miệng ngậm miệng đã vào ở nhà một người đàn ông xa lạ. Cô không sợ tôi là người xấu sao?"

"Có thể bắt chấp máy bay rơi xuống mà chạy đến cứu người, có thể xấu ở chỗ nào?"

Cô rất thẳng thắn, nói trúng tim đen.

Tiết Định không nhịn được bật cười, vốn muốn hỏi nhà trọ một người thì một đôi nam nữ ở thế nào? Nhưng sau đó lại cảm thấy bản thân mình đã lo lắng quá nhiều.

"Ồ nhờ cũng được nhưng có một yêu cầu."

"Yêu cầu gì?"

"Có thể nói lung tung nhưng không được cời quần áo." Ánh mắt anh như cố tình mà cũng như vô ý đặt trên ngực cô, trong lời nói đầy hàm ý.

Chúc Thanh Thần che ngực, "Sao suy nghĩ của anh lại không đứng đắn như vậy chứ?"

"Tôi không đứng đắn." Tiết Định như cười như không, chậm rãi ung dung nói ra ba chữ, "Vết xe đổ."

"..."

Cuối cùng Chúc Thanh Thần cũng bắt đầu hối hận về việc mình mặc nội y hùng dũng đi trong mưa hôm trước.

Khi đó cô cũng không biết sẽ dính líu đến người đàn ông này như vậy.

Cho nên, phải đối mặt với người đàn ông nhìn thấy ngực cô như thế nào đây? Cô nhìn đôi mắt biết cười kia, đen nhánh trong suốt, dường như đang tỏa sáng, trong lòng hơi ngửa ngáy.

Cười, lại cười! Thật sự muốn móc đôi mắt đang cười của anh ra luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Khốn nạn

Nửa giờ sau, Kiều Khải và Kiều Vũ tới bệnh viện.

Người đẩy cửa vào là Kiều Khải, thân hình cao lớn cường tráng, theo sau lưng là cô gái mảnh mai, bé nhỏ.

Đối diện với ánh mắt của Chúc Thanh Thần, cô gái kia lộ ra vẻ bất ngờ, vốn là vẻ mặt lo lắng bỗng chốc trở nên ngạp ngừng.

Tiết Định nói với Chúc Thanh Thần: "Đây là hai đồng nghiệp của tôi, Kiều Khải, người vừa nói chuyện điện thoại, Kiều Vũ, em gái Kiều Khải."

Sau đó lại nhìn hai người kia, "Đây chính là Chúc tiểu thư, lúc xảy ra vụ tai nạn ngày hôm qua, cô ấy là người đã đưa tôi tới bệnh viện đây."

Ánh mắt hai người đồ dòn vào Chúc Thanh Thần.

Bộ dạng Kiều Khải giống như anh ta đã thể hiện qua điện thoại, hấp tấp vội nói: "Cảm ơn Chúc tiểu thư đã dám làm việc nghĩa, lấy giúp người làm niềm vui. Nơi đất khách quê người, vẫn là người một nhà đáng tin cậy hơn."

Cô thoải mái gật đầu, "Cứ gọi tôi Chúc Thanh Thần là được rồi."

Bên này Kiều Khải lăm bắm liên miên.

Ngược lại, Kiều Vũ ở bên kia lại đi đến cạnh giường bệnh, hỏi han lo lắng ân cần, có thể thấy được là cô ta rất lo lắng cho Tiết Định.

Chúc Thanh Thần khách sáo nói chuyện với Kiều Khải, liếc mắt qua liền nhìn thấy cô gái nhỏ đau lòng đến mức gần như phát khóc.

Ồ, cô gái này hẳn là có tình cảm với Tiết Định?

Lại nhớ lại vừa rồi, lúc Tiết Định giới thiệu Kiều Vũ cũng chỉ nói một câu ngắn gọn "Em gái Kiều Khải.", trong lòng cô cảm thấy thoải mái hơn.

Không lâu sau, Kiều Vũ đi làm thủ tục xuất viện, Kiều Khải xung phong nhận việc đi tìm y tá mượn xe lăn để đẩy Tiết Định ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Tiết Định và Chúc Thanh Thần.

Cô nhàn rồi không có việc gì, ngồi trên ghế sofa chế nhạo Tiết Định: "Kiều tiểu thư sắp khóc rồi, có vẻ rất đau lòng cho anh đấy."

Tiết Định liếc cô một cái, "Đừng nói linh tinh."

"Nước mắt cũng đã đảo quanh hốc mắt rồi, còn bảo nói linh tinh?"

"Đồng nghiệp mà thôi." Tiết Định hơi hột nói, "Đừng chuyện này ở đây, đừng lấy mặt mũi người khác ra đùa như thế."

Xem ra có vẻ anh không nhảy bén gì hết.

Chúc Thanh Thần cũng lười vạch trần, việc riêng của người ta, cô chọc vào làm gì, dứt khoát đổi chủ đề, "Anh làm nghề gì, tôi hỏi có tiện không?"

Ba người đồng nghiệp, hai nam một nữ, cùng đi Israel du lịch?

Lại còn thuê một phòng?

Không thể nào.

Tiết Định cười cười, "Cô nghĩ là tôi làm nghề gì?"

Chúc Thanh Thần nhìn thân hình cơ bắp đầy quyến rũ của anh, "Chuyên gạch à?"

Anh không thèm đáp lại cô.

Cô lại nghĩ tới lúc anh cứu người một cách lưu loát, bộ dạng nhanh nhẹn mạnh mẽ, cười nói: "Không phải anh là người đi giữ gìn hòa bình thế giới, là hậu duệ mặt trời đấy chứ?"

Người đàn ông khẽ cười, ngẩng đầu nhìn cô, "Nói đúng một nửa."

Chúc Thanh Thần sững sờ.

Một lúc sau, Tiết Định xòe tay ra, "Tôi như một người lính, chỉ khác ở chỗ là trong tay không có súng."

Anh hơi hột nói, trên mặt còn mang vẻ tươi cười, nụ cười đó nhẹ hơn rất nhiều so với ánh nắng bên ngoài cửa sổ, lại có thể cho người ta cảm nhận được sự tự hào, sự tự hào đó là khí phách không ai bì nổi.

Phải một lúc lâu sau, Chúc Thanh Thần ngẫu nhiên lật một quyển sách, mới biết những lời anh nói ngày đó là của một vị phóng viên chiến trường nổi tiếng. Hồi tưởng lại bộ dạng của anh lúc đó, tất cả vẫn rõ mồn một trước mắt, cô suýt nữa không nhận được mà cười thành tiếng.

Người đàn ông kiêu ngạo. Kiêu ngạo đến đáng yêu.

Mà đứng ở trong phòng bệnh, Chúc Thanh Thần như lọt vào trong sương mù, "Vậy rốt cuộc là anh làm nghề gì?"

Sau lưng truyền đến tiếng xe lăn đi qua khung cửa.

Cô quay đầu lại.

Kiều Khải đã đẩy xe lăn đi tới, tích cực chủ động thay Tiết Định trả lời vấn đề này, "Chúng tôi ấy à? Chúng tôi là người tạo ra mây tin tức lớn đấy!"

Chúc Thanh Thần nở nụ cười, "Tạo ra mây tin tức lớn hả?"

Một giây sau, hiểu ra, "Phóng viên?"

Kiều Khải đẩy xe lăn vững vàng đến bên cạnh giường bệnh, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Phóng viên ở trong máy bay chiến đấu, phóng viên chiến trường!"

Trong giọng nói mang theo sự tự hào từ đáy lòng.

Nhân lúc Chúc Thanh Thần còn đang sững sờ, anh ta quay sang đỡ Tiết Định, "Có thể đi rồi."

Tiết Định nhú mày, "Không ngồi xe lăn." "

"Không ngồi xe lăn thì đi kiểu gì? Đại ca, cậu chịu khó một chút đi, cũng không thể để tôi cõng cậu ra ngoài chứ?"

Sắc mặt Tiết Định rất "thối", "Cũng không phải tàn phế, ngồi xe lăn cái rắm. Tôi có thể đi được."

Anh gắng gượng ngồi dậy, lông mày nhăn lại, cổ phải đứng lên đi lại bằng được.

Kiều Khải không còn cách nào khác đành đỡ lấy anh.

Xem ra bình thường mọi chuyện cũng đều nghe theo Tiết Định, hôm nay dù anh có là người bị thương nằm trên giường, Kiều Khải cũng không thể cứng rắn đưa ra quyết định thay anh.

Chúc Thanh Thần vốn đang nhìn theo, bước nhanh đến bên giường, thay thế vị trí của Kiều Khải. Đỡ lấy cánh tay của Tiết Định, vịn anh đứng dậy.

Tiết Định còn chưa kịp mở miệng nói cảm ơn, đã bị cô không nặng không nhẹ đập vào phía sau hai đầu gối.

Rên lên một tiếng, anh không tự chủ được ngã ngồi vào xe lăn.

Một loạt động tác nhanh gọn làm người ta trở tay không kịp, trong chớp mắt, cái người sống chết không chịu ngồi xe lăn cũng đã nghe lời mà ngồi ngay ngắn.

Kiều Khải nhìn đến choáng váng.

"Lợi, lợi hại..."

Mà Chúc Thanh Thần, đối diện với ánh mắt nguy hiểm của Tiết Định, cô lại nở nụ cười rạng rỡ, vô cùng bình tĩnh giải thích: "Áy, tôi trượt chân."

Trượt chân?

Trượt đúng sau đầu gối của anh?

Tiết Định nhấn nháy ngồi trên xe lăn, không lên tiếng.

Chúc Thanh Thần dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, chắc chắn trong lòng anh đang mắng cô, liền vỗ vỗ vai của anh, "Đã bị thương thành như vậy, còn kiêu ngạo cái gì! Không có hình tượng của bệnh nhân."

Tiết Định vẫn không nói chuyện, từ từ ngược lên nhìn cô, mặt không biểu cảm.

Trong phòng bệnh lâm vào trạng thái xấu hổ trầm mặc.

Về mặt Kiêu Khải muốn cười mà không dám cười.

Cho đến khi Kiêu Vũ xuất hiện ở cửa ra vào, "Đã làm xong thủ tục xuất viện, có thể đi được rồi."

Cô ta thoải mái chen vào bên cạnh Chúc Thanh Thần, đứng phía sau xe lăn, nhận lấy nhiệm vụ đẩy Tiết Định ra ngoài.

Rốt cuộc Kiêu Khải cũng "Phụt" một tiếng, bật cười.

Kiêu Vũ hơi bối rối, "Anh cười gì vậy?"

Không ai trả lời.

Trên xe lăn, Tiết Định nghiêng đầu nhìn Chúc Thanh Thần, khóe môi khẽ nhếch lên, hơi hột nói: "Được lắm, tôi nhớ kỹ rồi."

Kiêu Vũ lại hỏi: "Nhớ kỹ cái gì?"

Vẫn không được ai trả lời.

Phụ giúp Tiết Định ra ngoài, cô ta quay đầu lại nhìn thoáng qua Chúc Thanh Thần theo ngay phía sau cách vài bước, rầu rĩ không vui thu hồi ánh mắt của mình.

Bản năng phụ nữ cho cô ta biết, Chúc Thanh Thần có tính uy hiếp với cô ta.

Vì vậy, khi xe đi được nửa đường, khi cô ta biết việc Chúc Thanh Thần phải đợi để làm hồ sơ bổ sung, cần ở nhờ nhà Tiết Định, ngạc nhiên đến mức há hốc mồm: "Làm thế nào được? Hai người không quen, đều là thanh niên một nam một nữ, ai lại ở chung một nhà..."

Kiêu Khải ngồi ở ghế lái bên cạnh cô ta, liếc mắt kịp ngăn lại lời cô ta định nói tiếp.

Kiêu Vũ cũng nhận ra mình lỡ lời nên ngừng lại.

Một lát sau, cô ta quay đầu lại, nhẹ nhàng đề nghị: "Căn hộ của anh Định là nhà ở một người, cũng chỉ có một phòng ngủ một phòng khách, Chúc tiểu thư đến ở cũng không tiện. Dù sao thì anh ấy bị thương, không thể ngủ ở ghế sofa được, chúng tôi cũng không thể thất lễ với Chúc tiểu thư, để cho một cô gái ngủ trên ghế sofa. Không bằng để cho anh trai tôi qua ở, tiện thể chăm sóc anh Định, Chúc tiểu thư cứ đến ở chỗ tôi, tốt xấu gì thì căn hộ của chúng tôi cũng có hai phòng ngủ, hai cái giường."

Đề nghị này rất hợp lý, vốn dĩ Chúc Thanh Thần cũng đang lo lắng, ai ngờ ngẩng đầu lên lại nhìn thấy ánh mắt có chút địch ý của Kiêu Vũ.

Cô gái trẻ như con nhím nhỏ, toàn thân dựng gai lên đối đầu với người ngoài.

Đây là... coi cô như tình địch hả?

Chúc Thanh Thần tựa vào ghế ngồi, trong lòng chợt thấy buồn cười.

Trong tình huống này mà đến ở nhờ nhà người ta?

Nghiêng đầu nhìn Tiết Định đang ngồi ở phía sau, cô thẳng thừng hỏi anh: "Này, nhân phẩm của anh có đáng tin cậy không?"

Tiết Định liếc nhìn cô, "Ý cô là phương diện nào?"

"Ồ cùng một phòng sẽ không có ý đồ gì xấu với tôi chứ?"

Anh cười lười biếng, khá hăng hái đáp, "Rất xinh đẹp thì còn có khả năng, là cô thì thôi đi."

Rõ ràng là anh đang chế nhạo cô, Chúc Thanh Thần lại nở nụ cười, "Như vậy à, vậy thì tôi an tâm rồi."

Kiều Vũ: "???"

Tiếp đó, Chúc Thanh Thần quay đầu, nói một cách dứt khoát với Kiều Vũ: "Thế này đi, vì tôi mà làm ba người bất tiện, tôi cũng thấy áy náy. Tôi thấy rất yên tâm khi ở với anh ấy, huống hồ oan có đầu nợ có chủ, tôi cứu anh ấy một mạng, ăn của anh ấy, ở chỗ anh ấy là hợp tình hợp lý rồi."

"Nhưng mà..." Kiều Vũ vẫn muốn phản bác.

"Cả hai người họ đều thấy không có vấn đề gì, anh cũng chả muốn ngủ ở ghế sofa tự chuốc khổ vào người." Một lần nữa, Kiều Khải lại đứng lúc cắt ngang lời Kiều Vũ, "Em cũng đừng quan tâm nữa."

Sắc mặt Kiều Vũ hơi trầm xuống, ngậm miệng lại.

*

Chỗ Tiết Định ở cũng không xa khách sạn của Chúc Thanh Thần.

Trên đường, Kiều Khải chủ động mở cửa khách sạn, giúp cô mang tất cả hành lý nhét lên xe, trả phòng.

Suốt hành trình, sắc mặt Kiều Vũ đều không được tốt cho lắm, nhưng là người có giáo dục, cô ta giữ yên lặng giúp Chúc Thanh Thần cảm một phần hành lý, đi theo Kiều Khải vào phòng Tiết Định.

Tiết Định ở tầng hai, ngôi nhà hai tầng cũ kỹ chật chội nhưng khá gọn gàng sạch sẽ.

Kiều Khải dìu Tiết Định lên tầng, sau đó xuống nhà mang xe lên.

Ai ngờ Chúc Thanh Thần phi thường nhanh nhẹn dừng mảnh, một tay xách vali, một tay mang theo xe lăn, cứ thế vững vàng đi tới.

Anh ta cười ha ha, "Khỏe thật đấy, cô ăn rau chân vịt giống thủy thủ Popeye (1) à?"

(1) Thủy thủ Popeye: Nhân vật chính trong phim hoạt hình cùng tên, bình thường rất gầy yếu nhưng sau khi ăn rau chân vịt lại có cơ bắp cuộn cuộn, khỏe mạnh khác thường.

Khỏe miệng Chúc Thanh Thần giật giật, "Ăn sáng còn chưa ăn, anh rủ lòng thương cho tôi rau chân vịt thì tôi cũng có thể nuốt được đấy."

Tiết Định ngồi trên ghế sofa, khỏe miệng dường như hơi nhếch lên.

Bốn người cùng ở trong phòng chưa được bao lâu, vì Kiều Khải nhận được một cú điện thoại nên lập tức nhanh chóng giao phó Tiết Định cho Chúc Thanh Thần, lúi theo Kiều Vũ đi.

"Tel Aviv có một cuộc bãi công, lão Lưu bảo chúng ta đến hiện trường."

Tiết Định: "Vậy tôi..."

"Tai nạn lao động, cứ nghỉ ngơi đi, tôi đã gọi điện thoại về nước rồi, lão đại bảo cậu dưỡng thương cho tốt, thân thể quan trọng hơn."

Kiều Khải vội vàng ra ngoài.

Kiều Vũ đi chậm hơn chút, chủ yếu là để liếc nhìn Chúc Thanh Thần. Chúc Thanh Thần liếc mắt ra chỗ khác, coi như không biết gì.

Cô ta cố gắng nín cười với Tiết Định nói: "Anh Định, vậy anh dưỡng thương cho tốt. Tối nay về em lại tới thăm anh."

Tiết Định ngồi trên ghế sofa, ngược mắt nhìn cô ta, "Cũng không phải bị thương quá nghiêm trọng, tôi tự biết chừng mực. Bây giờ trong tổ đang thiếu nhân lực, mọi chuyện đều phải nhờ đến cô và Kiều Khải, hai người không cần quá quan tâm đến tôi, làm việc cho tốt, đừng để xảy ra sự cố."

Giọng điệu của một lãnh đạo, không hiểu tâm tư cô gái nhỏ của người ta chút nào.

Chúc Thanh Thần nhìn về mặt âm đạm của Kiều Vũ, nghĩ thâm hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình hóa ra là cảnh tượng như vậy.

Kiều Vũ đóng cửa rồi đi, trong phòng chỉ còn lại cô và Tiết Định.

Cô nhìn một vòng căn phòng nhỏ, đánh giá, quả đúng là xứng với danh nhà của người độc thân, một phòng ngủ một phòng khách. Cũng may là chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đầy đủ.

Tường rõ ràng mới sơn, sạch sẽ bất ngờ.

Lại gần bàn làm việc, bên trên đặt một chồng sách.

"Anh ở chỗ này bao lâu rồi?" Cô đi về hướng ghế sofa, định ngồi cạnh anh để tạo quan hệ.

Dù sao cũng làm khách trọ 1 đến 2 tuần, tốt xấu gì cũng ở chung một phòng.

Nào biết được vừa mới đến gần Tiết Định, anh nhanh như chớp duỗi chân phải của mình ra, làm cho cô vấp ngã.

Dưới chân Chúc Thanh Thần mềm nhũn, lập tức ngã vào ghế sofa, suýt nữa thì vồ ếch. Trong lúc bối rối, tay trái cô còn cực kỳ quý dị đề lên "gốc rễ" của anh...

Cô mau chóng rút tay về, ngẩng đầu tròn mắt nhìn, "Anh làm cái gì vậy?"

Bỗng nhiên trong đầu xuất hiện suy nghĩ: *Chẳng lẽ tên này là kiểu mặt người dạ thú, Kiều Khai và Kiều Vũ chân trước vừa đi, chân sau anh đã muốn dùng cái "thân thể tàn tật" này giờ trở đòn bại với cô?*

Lại không ngờ rằng, người đàn ông cúi nhìn cô, mỉm cười, "Ấy, trượt chân!"

"..."

Chúc Thanh Thần có nằm mơ cũng không ngờ rằng, người đàn ông này rõ ràng đang đợi thời khắc này, toàn tâm toàn ý báo thù một cước kia của cô...

A A A A A... Thật sự tức muốn chết mà!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ở chung

Chúc Thanh Thần tuyệt đối không thể nghĩ đến, Tiết Định không chỉ có thù tất báo, mà còn không thương hương tiếc ngọc chút nào.

Về vấn đề chia phòng, cô cứ tưởng rằng anh sẽ cực kỳ hào phóng nhường phòng ngủ cho mình, nào biết được anh lại "nhường" cho cô ghế sofa.

"Trong tủ treo quần áo ở phòng ngủ có một bộ chăn mới, cả gói sạch nữa, tôi không tiện đi lại, cô tự mình đi lấy đi." Anh vỗ vỗ ghế sofa, "Ghế sofa của tôi rất êm ái."

Chúc Thanh Thần: "..."

"Anh để tôi ngủ trên ghế sofa?"

"Có vấn đề gì sao?"

"Tôi cho rằng, dù anh bị thương cần nằm giường hơn thật, nhưng cũng nên có chút phong thái chủ nhà, giả vờ nhường phòng ngủ cho tôi chứ..."

Tiết Định nở nụ cười, "Vậy à? Nếu tôi giả vờ nhường phòng ngủ cho cô, cô sẽ vui vẻ đồng ý đúng không?"

"Đương nhiên là không. Dù sao thì tôi là con người lịch sự, biết khiêm nhường."

Cô khiêu khích, ám chỉ anh không biết khiêm nhường.

"Tôi tốn nước bọt thể làm gì? Dù sao thì có khách sáo hay không, phòng ngủ cũng là của tôi thôi." Người đàn ông nhún vai, bình tĩnh ngồi tựa vào ghế sofa, hoàn toàn không để ám hiệu của cô vào mắt.

"..."

Chúc Thanh Thần chỉ có thể thừa nhận, anh nói rất có lý.

Cuối cùng cái mà để cô khuấy phục, là bánh sủi cảo Tiết Định tự làm trong tủ lạnh.

Tiết Định bây giờ là người tàn tật, cô lại không giỏi nấu ăn, Chúc Thanh Thần liền lấy điện thoại ra chuẩn bị lên mạng tra xem có cửa hàng nào giao đồ ăn không.

Tiết Định đưa hướng cầm về phía tủ lạnh, "Ngăn trên cùng ở tủ dưới có bánh sủi cảo, cô đặt ấm nước, đun sôi là được."

Cái từ trọng điểm "đun sôi" này.

Giọng điệu này.

Thật là làm người khác thấy phiền mà!

Chúc Thanh Thần ngồi không nhúc nhích, kết quả bởi vì quá đói, dẫn đến bụng bắt đầu kêu ọc ọc hai tiếng.

Trong phòng lập tức rơi vào trạng thái lúng túng.

Tiết Định tiếp tục yên lặng nhìn cô.

Cô vẫn im lặng nhìn về phía tủ lạnh.

...

Cuối cùng đành thỏa hiệp để đổi lấy một bữa bánh sủi cảo nhân thịt nóng hổi.

Bánh sủi cảo kia là do Tiết Định gói trước đó mấy ngày.

Nhỏ nhắn tinh xảo, da mỏng, nhân nhiều.

Chúc Thanh Thần tiêu diệt hết, mới ngẩng đầu hỏi, câu đầu tiên là: "Anh có thể làm mì vẫn thần không?"

Tiết Định ngồi ở phía đối diện của bàn trà, nhìn khoe miệng cô còn dính nước canh, rút giấy đưa cho cô, "Cũng không phải việc gì khó khăn."

Cái loại ngữ khí đương nhiên này, thành công khiến cho một người vụng về như Chúc Thanh Thần ngậm miệng lại. Cô không muốn thừa nhận chỉ số thông minh của bản thân không đủ để có thể thành công nắm giữ kỹ năng xuống bếp này...

Nhưng mà Tiết Định biết nấu ăn...

Cô thỏa mãn ngồi tựa trên ghế sofa, nhìn bát đĩa sạch trơn, cơm nước no nê, thành công quên sạch sự không thoải mái giữa hai người.

*

Đêm đó, Tiết Định ngủ trong phòng ngủ, Chúc Thanh Thần nằm trên ghế sofa.

Qua cánh cửa gỗ không cách âm, cô đột nhiên hỏi Tiết Định, "Hôm đó nhờ anh mặc cả hộ, tại sao anh không giúp tôi?"

Tiết Định ngừng một chút mới đáp, câu trả lời không liên quan: "Hai mẹ con đó là cô nhi quả phụ, sống ở phía dưới cao nguyên Golan. Mấy năm trước bố đưa trẻ giẫm phải mìn, chết luôn tại chỗ rồi."

Chúc Thanh Thần ngừng lại, không lên tiếng.

"Cao nguyên Golan vẫn là yếu địa quân sự của Israel, mỗi trận chiến đều không thể thiếu nó. Hiện tại ở bãi mìn đó còn vùi mấy ngàn địa lôi, lâu lâu lại xảy ra việc có cư dân địa phương giẫm phải mìn." Anh giải thích một chút, mới trả lời câu hỏi của cô, "Nguồn nước ở Israel khá hiếm, vốn dĩ giá nước uống đã đắt rồi, huống chi là ở cao nguyên Golan? Cô tới đây nghỉ phép, có thể đi taxi, số tiền đó đối với chủ quán lại là một nguồn sống. Cho nên tôi cho rằng không cần phải giúp cô mặc cả."

Người trên ghế sofa hơi động đậy, vẫn không lên tiếng.

Cô không nghĩ tới nguyên nhân này.

Nhớ lại biểu hiện hôm đó của bản thân mình, trước khi đi còn gờn gợn giữa lên...

Chúc Thanh Thần hơi xấu hổ.

Cô ho khan hai tiếng, chậm chạp không nói lời xin lỗi... sau đó người trong phòng ngủ đã đổi chủ đề, "Có thể phiền cô lấy hộ tôi cốc nước không?"

"Không thành vấn đề."

Cô thả lỏng, ngồi dậy, lê đôi dép của đàn ông đi đến phòng bếp rót nước, nhận lấy tâm ý của anh.

Nội tâm người đàn ông kia sáng như gương vậy, cách một cánh cửa mà anh vẫn có thể đoán được cô đang do dự và xấu hổ nên nhờ rót nước để giải vây giúp cô.

Bê cốc nước trở lại cửa phòng ngủ, cô gõ cửa.

Tiết Định: "Vào đi."

Một tay cô cầm cốc nước, một tay mở cửa, nhờ ánh đèn mờ nhạt đầu giường, cô nhìn thấy người đàn ông nằm trên chiếc giường cạnh đó, như một con vật đang ngủ đông vậy.

Anh đè vào ga giường muốn ngồi dậy, nhưng trên lưng có vết thương nên ngồi dậy không dễ dàng.

Chúc Thanh Thần vội đặt cốc nước lên tủ đầu giường, xoay người lại dịu anh.

"Cảm ơn." Anh tựa đầu vào gối, nhận lấy cốc nước uống một ngụm.

Yết hầu khẽ chuyển động.

Run rẩy như tuyết đọng rơi trên đầu cành...

Ánh sáng mờ mịt, người đàn ông để cốc nước xuống, ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh sáng mờ nhạt như vậy khiến anh trông đẹp hơn vài phần so với lúc sáng, đường nét cân đối, đôi mắt đen, mái tóc cắt ngắn càng làm nổi bật dáng vẻ xuất chúng của anh.

Chúc Thanh Thần nhận thấy môi anh vẫn còn dính chút nước...

Ngừng.

Cô đột nhiên nhìn đi chỗ khác, cầm lấy cốc, "Anh uống xong rồi?"

Có bệnh à?

Ấy thế mà cô lại cảm thấy nhìn người tàn tật này đúng là cảnh đẹp ý vui.

"Uống xong rồi." Tiết Định cho biết.

Cô gạt đầu, thuận miệng hỏi: "Vậy anh có muốn cùng tôi đi WC luôn không? Đờ phải lát nữa lại phiền tôi giúp."

Thức dậy một lần không dễ, đại tiện tiểu tiện giải quyết cùng lúc vẫn tốt hơn.

Chúc Thanh Thần nghĩ một cách rất đơn thuần, Tiết Định lại hơi khựng lại, bị cô nói trắng ra khiến anh không biết nên khóc hay cười.

"Tôi tự đi được."

Anh chống vào mép giường định bước xuống, Chúc Thanh Thần mới nhìn rõ bên trên chỗ băng bó chẳng biết từ lúc nào đã rỉ ra một chút máu, chắc là lúc nãy động tác quá kịch liệt, tác động đến miệng vết thương.

Cô nhượng mày, đỡ lấy anh, "Đừng có thể hiện."

Tiết Định cười một tiếng, "Tôi chỉ bị thương thôi, cũng chưa tàn phế, không đến mức mấy chuyện này cũng không làm nổi."

Chúc Thanh Thần nhìn nơi đã rướm máu, không nói gì.

Đợi anh đứng lên, cô nhẹ nhàng chọc lên chỗ băng bó.

Tiết Định lập tức hừ một tiếng, ngẩng đầu đã nhìn thấy ánh mắt đang cười của Chúc Thanh Thần, "Đau không?"

"...Cô cảm thấy sao?"

"Thấy đau là được rồi. Biết đau thì đừng có thể hiện." Cô tay chân lạnh lẽo đỡ lấy anh, vững vàng đi đến WC.

Tiết Định híp mắt, "Không ngờ cô vẫn còn ra tay được."

Cô không khách khí cười, "Dù sao tôi cũng không phải là người bị đau, có gì mà không ra tay được?"

Trước khi vào nhà vệ sinh, Tiết Định liếc nhìn cô, "Chúc Thanh Thần, tính tình cô cứng rắn như đàn ông vậy, tôi thật sự nghi ngờ trên thế giới này liệu có người đàn ông nào lúc ở cùng với cô vẫn có cảm giác mình là đàn ông không."

Chúc Thanh Thần nghe vậy, đột nhiên dừng bước, quên cả phản bác.

Cô vẫn còn nhớ rõ, Tô Chính Khâm cũng đã từng nói với cô như vậy.

Lúc bọn họ cãi nhau, ồn ào đến gà bay chó chạy, anh ta đã nghiêng răng nghiêng lợi nói với cô: "Chúc Thanh Thần, con mẹ nó, em cứng rắn và hiếu thắng như đàn ông vậy, em không thể giống phụ nữ một chút à? Em thỏa hiệp một chút thì sẽ chết sao?"

Khi đó cô đã trả lời như thế nào?

"Từ lúc yêu em, anh phải biết rõ tính cách của em rồi chứ, giờ muốn đổi ý vẫn còn kịp đấy."

Cô chính là người như vậy, cố chấp, y như một con ngựa hoang.

Tô Chính Khâm tức giận đến giậm chân, vô số lần có ý đồ thuận phục cô, từ đầu đến cuối, cô đều như một chiến sĩ, lấy trứng chọi đá cũng vẫn làm việc nghĩa không chùn bước.

Sau đó.

Cuối cùng Tô Chính Khâm thỏa hiệp, bởi vì hiểu cô ăn mềm không ăn cứng, một khi anh ta đã hạ giọng và nói vài lời hòa hảo... thì cô cũng không kháng cự nữa.

Chúc Thanh Thần hiển nhiên đã quen dùng mảnh, cảm vũ khí đâm về kẻ thù, lại không biết cách kháng cự lại khi người bên cạnh hòa nhã.

Cho nên khi họ cãi nhau, đều là Tô Chính Khâm làm dịu đi, cô cũng không so đo mà ngừng lại.

Ngoại trừ lần này.

Bỗng nhiên Chúc Thanh Thần suy nghĩ cẩn thận lại, sở dĩ Tô Chính Khâm không kiêng dè gì dùng hình của đề đòi đòi, có lẽ cũng nghĩ rằng cô sẽ thỏa hiệp. Anh ta cho rằng chỉ cần nói vài lời dễ nghe như lúc trước, tỏ ra mềm mỏng, cô sẽ nhượng bộ.

Như một đợt thủy triều mãnh liệt đánh úp vào não, tay cô đỡ Tiết Định chột cứng lại, sắc mặt trắng bệch.

Tiết Định chú ý.

Sau một lúc im lặng, anh lặng lẽ liếc cô, "Khiến cô nghĩ đến chuyện không vui à?"

Chúc Thanh Thần chột lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nói: "Anh tự nói mình không đủ khí khái đàn ông không được sao? Cần gì phải lòng vòng quanh co đổ lỗi cho tôi chứ."

Anh tựa vào cửa, thu hết cảm xúc mạnh mẽ thoáng qua của cô vào mắt, cười như không cười, "Đúng, đúng là lỗi của tôi."

Cô dứt khoát buông tay không đỡ anh nữa, xoay người rời đi, "Chó cắn Lã Động Tân." (1)

(1) Chó cắn Lã Động Tân: Ý nói làm việc tốt mà còn bị người ta chà đạp, nhận nhiều đắng cay.

Sau lưng truyền đến tiếng nói lười biếng của Tiết Định, "Không giúp tôi đi vệ sinh nữa hả?"

Cô tức giận, "Quần cũng muốn tôi cời giúp anh sao?"

Nhưng nói tới nói lui, cô nghe thấy tiếng bước chân của Tiết Định vất vả vịn tường đi vào, bước chân vẫn dừng lại.

Anh đã đóng cửa lại.

Cô vẫn đứng ở cửa đợi.

Sợ anh ngã, cô hét lên ở ngoài cửa, "Đừng có thể hiện. Anh mà ngã như chó gặm shit ấy thì nửa đêm tôi lại phải giúp anh gọi xe cứu thương. Nếu cần tôi giúp thì cứ nói một tiếng, lúc quan trọng đừng bận tâm nhiều như vậy, dù sao anh cũng không phải là cô gái nhỏ bị người ta nhìn một cái đã muốn người ta chịu trách nhiệm."

Trong nhà vệ sinh truyền đến tiếng cười khế của Tiết Định.

"Tuy lúc này đã khen ngợi cô một lần rồi, nhưng tôi vẫn muốn nói lại lần nữa, Chúc Thanh Thần, cô thực sự là đàn ông rồi đấy."

Chúc Thanh Thần không tức giận, chỉ suy nghĩ, sau đó đứng ngoài cửa rất đứng đắn nói, "Anh cho rằng ai cũng giống như Kiều Vũ, luôn có một người anh trai bằng lòng chăm sóc, có thể nũng nịu, có đủ vốn liếng làm em gái yếu đuối à? Trên thế giới này không phải mỗi người đều có người để dựa vào. Lẽ loi một mình, cũng chỉ đành phải sống như một người đàn ông, dựa vào bản thân, bởi vì những người đó không có vốn liếng để yếu ớt."

Trên vai cô có gánh nặng, từ nhỏ đã có.

5 năm trôi đi, cô từng cho rằng mình đã tìm được người có thể dựa vào.

Mãi đến bây giờ, chỗ để dựa vào kia đột nhiên trở thành sự phản bội, phá vỡ tất cả nhận thức của cô.

Trong nhà vệ sinh lập tức im lặng.

Một lát sau, Tiết Định chuyển chủ đề, "Cô đừng đứng ở cửa ra vào nữa, ra phòng khách đợi đi."

"Thế nào, anh xấu hổ à?" Cô lập tức nở nụ cười.

"..."

"Đừng xấu hổ, dù sao anh cũng nói tôi có khí phách đàn ông rồi, vậy thì cứ coi tôi như người anh em đi. Người cùng giới tính với nhau, đi vệ sinh thôi thì có gì mà xấu hổ?"

Tiết Định im lặng thờ dãi.

Người phụ nữ này, cuối cùng lại nhân lúc anh thông cảm nương tay với cô mà được đăng chân lên đăng đầu.

Anh đứng trong nhà vệ sinh đẩy cửa ra, khẽ cười, "Nói cũng đúng, đều là đồng loại cả, cần gì đóng cửa."

Mặt Chúc Thanh Thần hết đỏ lại chuyển thành xanh, mắng một câu đồ thần kinh rồi quay người đi đến phòng khách.

Sau lưng là tiếng cười trầm thấp.

Cô đợi ở phòng khách, vốn dĩ muốn đợi Tiết Định đi vệ sinh xong sẽ dìu anh trở lại phòng ngủ, nào ngờ anh lại có thể vịn tường đi về phòng khách.

Cô lập tức sững sờ, "Sao không gọi tôi?"

Tiết Định liếc nhìn cô, "Tính tình cô nóng nảy, tôi không dám làm phiền."

Cô tròn tròn mắt, "Không dám thì chẳng phải cũng đã làm phiền cả ngày rồi à? Bây giờ cũng vậy thôi."

Anh suy nghĩ một chút thì bật cười, "Vậy thì... cho cô ăn chùa ở không, cô cũng thích hợp làm nô dịch đó."

Chúc Thanh Thần liếc mắt nhìn anh, lại thấy anh cười như gió xuân, đâu giống một người tàn tật.

Người đàn ông này, lúc nói chuyện đặc biệt làm người tức giận.

Nhìn anh cười đến đẹp mắt, cô muốn oán giận anh, rồi lại không nhịn được mà cười theo, "Vâng, vâng vâng, tôi ăn mềm trong miệng, phải mất một giây ngắn." (2)

(2) Tôi ăn mềm trong miệng, phải mất một giây ngắn: Phải tự quản tốt tay với miệng của mình, uốn lưỡi 7 lần trước khi nói.

Cô đẩy anh đến phòng ngủ, giúp anh nằm lên giường.

Tiết Định không nói lời nào, bởi vì hành động lúc này đã tác động đến miệng vết thương, đau đến đáng sợ. Anh giữ im lặng ngược mắt lên nhìn người phụ nữ đang giúp mình, cô rất mạnh mẽ, nhưng tay lại rất nhẹ nhàng, động tác cũng cực kì dịu dàng.

Trùng hợp thật, chỉ vài ngày mà đã gặp cô đến mấy lần.

Gọi điện thoại đùa giỡn trong cửa hàng tiện lợi, vừa khóc vừa cười trong lúc mưa to ở cao nguyên Golan, vốn dĩ nghĩ rằng anh và cô sẽ kết thù, ai ngờ cô lại vô tình cứu anh.

Một người phụ nữ rất kỳ quái.

Cắt giấu bí mật, khi cười cũng mang theo sự mệt mỏi và đau xót.

Cuối mùa xuân ở Israel đã hơi khô nóng, Chúc Thanh Thần mặc áo ngắn tay, toàn bộ quá trình dìu anh lên giường khiến da thịt cô và anh đều tiếp xúc với nhau, tay lại chạm tay khiến hai người hơi không tự nhiên.

Giúp anh đắp chăn mỏng xong, cô lùi lại một bước.

Ánh sáng mờ từ ngọn đèn chiếu xuống đất, dịu dàng đến khó hiểu.

"Anh còn muốn tôi làm gì nữa không?"

Người đàn ông trên giường ngược mắt nhìn cô, khẽ cười, miễn cưỡng nói, "Vậy thì giúp tôi mơ đẹp đi."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Kẻ ngốc

Nửa đêm đang ngủ mơ màng, bỗng nhiên Tiết Định bị đánh thức.

Anh mở mắt, phát hiện trong phòng khách có tiếng khóc.

Tiếng khóc không lớn, chỉ giống như đang thút thít, xen lẫn những tiếng líu ríu.

Từ trước đến nay, anh đều rất nhạy cảm, chỉ một tiếng động nhỏ cũng tỉnh lại.

Không biết cô gái trong phòng khách có chuyện gì, Tiết Định khẽ gọi cô: "Chúc Thanh Thần?"

Không có tiếng trả lời. Cô vẫn còn đang khóc.

Tiết Định cau mày, vịn vào mép giường đứng dậy, vết thương trên lưng của anh vì cử động mà đau đến nổi hai bên huyết thái dương giật giật.

Nhưng cô đang khóc.

Anh kiểm chế đau đớn, cuối cùng cũng xuống giường, đi dép lê đẩy cửa ra ngoài.

Phòng khách cũng không phải là tối đen, ngoài cửa sổ vẫn có ánh sáng của đèn đường chiếu vào. Bên trong giường như phủ một màn sương mỏng mờ ảo.

Tiết Định đứng ở cửa phòng ngủ, dựa vào tường, thấy Chúc Thanh Thần nằm nghiêng cuộn tròn trên sofa, khóc đút quăng như con mèo nhỏ.

Anh vịn tường đi đến gần cô.

Cô vẫn đang nhắm mắt, trên mặt nhặt nhòa nước mắt. Hai tay cô nắm chặt, miệng lầm bầm gì đó không rõ.

Hóa ra là nằm mơ mà khóc.

Anh thở phào một hơi, không biết nói gì. Mất bao nhiêu công sức bò xuống giường, đau đến chết đi sống lại chỉ để xem cô nằm mơ khóc.

Vết thương trên lưng đau không thờ được.

Anh đứng đó một lúc lâu, dường như đã nhận ra cô vẫn đang lầm hai chữ: Chính tề.

Hay là hơi nước?

Hay có lẽ là không chịu thua kém.

Tiết Định thấy cô chớp mắt, xoay người muốn chạy.

Lúc này, điện thoại di động của Chúc Thanh Thần trên bàn trà bỗng nhiên bật sáng, trong bóng tối, ánh sáng vô cùng chói mắt.

Anh dừng lại, nhìn rõ chữ hiện trên màn hình.

Tô Chính Khâm

Trong nháy mắt đã hiểu.

Sở dĩ không phải chính tề, cũng không phải hơi nước, càng không phải không chịu thua kém. Cô ngủ mà còn khóc thành như vậy chỉ vì một người có tên

là Tô Chính Khâm.

Màn hình sáng một hồi, cuộc gọi kết thúc, căn phòng lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Anh chuẩn bị quay đi thì người kia lại gọi tới.

Có việc gấp sao?

Anh chần chờ một lúc nhưng vẫn tiến tới bàn trà cầm điện thoại di động lên, phát hiện bên cạnh cái tên kia còn con số 37.

37 cuộc gọi nhớ sao?

Tiết Định nhìn cô gái còn đang khóc kia, để điện thoại lên bàn.

Chia tay ư?

Chia tay nên chạy ra nước ngoài?

Một người vừa ngủ vừa khóc gọi tên người kia, một người nửa đêm không ngủ còn cố gọi bằng được cho người kia.

Đúng là ra về.

Anh dựa vào ánh sáng của điện thoại di động nhìn Chúc Thanh Thần.

Cô gái ban ngày ương ngạnh lại biến thành cô gái khóc trong mơ, mặt đầy nước mắt, hoàn toàn không còn hình tượng mạnh mẽ mà giống như một con mèo nhỏ lang thang.

Trước khi về phòng, anh nhìn đau khom lưng, nhặt chiếc chăn không biết rơi xuống sàn từ bao giờ, đắp lại cho cô.

Anh thở dài, đỡ lưng đau đi về phòng.

Nhưng cánh cửa phòng ngủ mỏng manh không đủ ngăn tiếng khóc của cô truyền vào tai anh.

Tiết Định nằm trên giường, bên tai là tiếng khóc như tiếng mèo con của cô.

Chỉ biết đưa tay day day huyệt thái dương, không biết anh đã tạo nghiệt gì nữa.

*

Bởi vì cả đêm không ngủ được nên hôm sau Tiết Định ngủ quên.

Lúc anh tỉnh lại, đã thấy ánh nắng chói chang xuyên qua rèm cửa.

Trong phòng khách có tiếng người đang nói chuyện.

Anh nhìn trần nhà, nghĩ thầm, chẳng nhẽ cô gái kia vẫn còn đang nói mơ.

Chúc Thanh Thần đi qua đi lại trong phòng khách, lông mày nhíu chặt.

"Biết rồi, biết rồi, mấy ngày nữa con sẽ về!"

Mấy giây sau, tiếng nói lại lớn hơn một chút.

"Con nói bao nhiêu lần rồi, bên này an toàn hơn nhiều so với tương tượng của mẹ, dù sao, đất nước này cũng phát triển thịnh vượng lắm. Cái này..."

"Không nói với mẹ nữa, tóm lại visa hết hạn thì con về, trừ khi mẹ lập tức ly hôn với bố nếu không con nhất quyết không về sớm."

Cô nói xong thì nhanh chóng cúp điện thoại.

Hai mươi lăm năm qua nói chuyện với Khương Du, chưa lần nào hai mẹ con đồng quan điểm với nhau mà thông suốt được.

Vừa nhắc tới bố mẹ, Chúc Thanh Thần lại thấy buồn.

Bởi vì từ ngày bố cô – Chúc Sơn Hải và mẹ kết hôn đến giờ chưa có ngày nào là vui vẻ, hạnh phúc. Vì thế mà đứa con gái như cô đây cũng chưa từng có cái gì gọi là niềm vui của tuổi thơ cả.

Khương Du sinh ra trong một gia đình bậc trung còn bố mẹ Chúc Sơn Hải chỉ là nông dân. Vì thế khi hai người nói chuyện yêu đương thì gia đình Khương Du kiên quyết phản đối. Ngoài gia cảnh Chúc Sơn Hải không tương xứng, chủ yếu là sức khỏe Chúc Sơn Hải cũng có vấn đề, ông bị bệnh tim

bẩm sinh, dù tình trạng bệnh không nghiêm trọng nhưng nghe đến bệnh tim ai cũng thấy sợ rồi.

Hết lần này đến lần khác, Chúc Sơn Hải chỉ đưa ra một cái chủ ý cùi bắp, nói là gạo nấu thành cơm thì hai nhà không đồng ý cũng phải đồng ý.

Sau đó đúng như kế hoạch, Khương Du mang thai, hai nhà bắt đầu phải bàn đến chuyện hôn sự. Nhưng Chúc gia vốn nghèo, không làm được một lễ hỏi cho Khương gia, dứt khoát chỉ vào cái bụng của Khương Du gây khó dễ.

"Con gái các người mang thai cháu của Chúc gia, chúng tôi cũng bắt đầu phải chấp nhận mối hôn sự này. Chúng tôi là người bị hại, các người còn có mặt mũi bắt chúng tôi làm lễ hỏi. Con trai chúng tôi cưới con gái các người là giữ thể diện cho các người rồi?"

Về việc Khương Du đã mang thai, không thể không giả mà nói.

Người Khương gia thế lực cũng không nhỏ. Giang Nam lại có phong tục khi kết hôn, nhà trai phải đưa cho nhà gái một khoản tiền gọi là lễ hỏi, chính là sính lễ cho nhà gái.

Bố mẹ Khương Du đã đồng ý hôn sự này một cách vô cùng miễn cưỡng, giờ lại nghe nhà trai đến tiền lễ hỏi cũng không có, ai nấy đều nổi trận lôi đình.

Để Khương gia bớt tức giận, Chúc Sơn Hải giấu bố mẹ mình lấy toàn bộ tiền tiết kiệm bấy lâu nay, còn đi vay mượn thêm bạn bè mỗi người một chút, mang đến Khương gia, nói rằng đây là tiền lễ hỏi bố mẹ mình đưa đến.

Vì thế mà hôn lễ được tiến hành đúng thời gian đã định.

Nhưng cuối cùng sự việc cũng bị lộ.

Sau ngày hôn lễ, bố mẹ Chúc Sơn Hải biết được chuyện số tiền lễ hỏi, tức giận đến mức giờ chân, sáng sớm đã đến Khương gia đòi tiền lại.

Một bên là những người Khương gia văn hóa trí thức, luôn xem thường những người đến từ nông thôn ít học như Chúc gia, một bên là những người Chúc gia chữ to chữ nhỏ đều không biết, không kiêng nể gì náo loạn đến cửa đòi tiền.

Hai bên cãi nhau ầm ĩ, sau đó còn động tay động chân, toàn bộ hàng xóm láng giềng đều vây quanh xem náo nhiệt.

Chuyện hôn sự này ngay từ lúc bắt đầu đã không có một lời chúc phúc.

Bệnh tim của Chúc Sơn Hải vốn không nghiêm trọng nhưng chuyện hôn sự làm ông lao lực quá nhiều, ngày hôm sau bị ngất trong nhà máy.

Đồng nghiệp vội vàng đưa ông vào bệnh viện, bà Khương Du vừa lo lắng chạy đến thì nghe được bác sĩ nói ngay: "Phải mổ."

Số tiền lễ hỏi kia cuối cùng cũng có tác dụng, để trả hết tiền viện phí cho Chúc Sơn Hải.

Sau khi Chúc Sơn Hải mất đi khả năng lao động, có người khác làm thay vị trí của ông.

Trong một đêm, Chúc Sơn Hải biến thành kẻ tàn phế.

Chúc Thanh Thần đứng trước cửa sổ, cúi đầu nhìn ngõ nhỏ chật chội, dòng người và xe cộ chen nhau qua lại, có một người đàn ông đội mũ nồi đen nắm tay một người phụ nữ.

Con đường này thông đến thành phố Jerusalem.

Mỗi sáng sớm, các giáo đồ đều đến trước tượng chúa thành kính cầu xin.

Cô nhìn thấy ở tầng một bên tường rủ xuống những bông hoa màu hồng đào rực rỡ, có một đôi vợ chồng già ngồi ở cửa ra vào.

Người chồng già đeo kính lão, chậm rãi nâng quyển sách trên đầu gối, nhỏ giọng đọc cho người vợ già nghe. Bà cụ nâng cằm, dựa vào tường, dù là đầu tóc đã bạc nhưng vẫn phảng phất nét đẹp của người thiếu nữ.

Chúc Thanh Thần cười khổ.

So với kết cục của bố mẹ cô thì quả là chênh lệch quá lớn, Chúc Sơn Hải biến thành kẻ tàn phế, tính tình hoàn toàn thay đổi, bắt đầu dùng bạo lực với Khương Du. Khương Du bởi vì yêu ông, ngay từ đầu luôn chọn nhẫn nhịn, kết quả đến tận bây giờ không thể cứu vãn được nữa.

Sáng sớm thức dậy đã nhớ đến những chuyện này thật là phiền lòng.

Cô thu tâm mắt lại, đóng cửa sổ, nhìn lên đồng hồ treo tường, quyết định đi gọi người đang lười biếng chưa dậy trong phòng ngủ.

*

Cửa phòng ngủ không đóng, vẫn đang mở sẵn một chút.

Chúc Thanh Thần đứng ở cửa nhìn vào liềm chạm phải ánh mắt của Tiết Định.

Cô sững sờ, đẩy cửa ra một chút: "Anh dậy rồi à?"

"Dậy rồi."

"Tại sao không gọi tôi vào đỡ anh dậy?"

"Tôi nghe thấy cô đang gọi điện thoại."

Cô đi đến bên giường, khom người đỡ cánh tay anh, dìu anh dậy.

Ở khoảng cách gần như vậy, cô phát hiện Tiết Định đang nhìn chăm chăm vào mắt cô.

"Làm sao vậy?"

Tiết Định đi dép lê, nhờ sự trợ giúp của cô để đứng dậy, giống như lo lắng hỏi cô: "Sao mắt cô lại sưng lên?"

Cô dừng lại một lúc, sờ sờ hai mắt: "... Có thể là không quen giường"

"Tôi qua ngủ không ngon à?"

"Đúng vậy." Cô đi xuống dưới bậc thang: "Anh cho rằng ai cũng như anh, ngủ đến tận bây giờ, nắng đã chiếu đến mông rồi đấy."

Tiết Định cười như không cười gật đầu: "Thật sao?"

Trong đầu chợt lóe lên, đêm qua cô gái này nằm mơ khóc thành tiếng cũng không tỉnh lại, còn anh thì lăn qua lăn lại trên giường không ngủ được, đau đầu, đau lưng, cả lỗ tai cũng đau.

Cô còn hùng hổ gật đầu: "Đúng vậy."

Anh: "...."

Trên bàn nhỏ hình vuông trong bếp đã bày sẵn bữa sáng, vô cùng phong phú. Bánh sandwich cuộn, sữa bò vẫn còn hơi nóng, thịt xông khói được bày chỉnh tề.

Cũng không tệ, đều mua từ siêu thị dưới tầng.

Tiết Định ngồi xuống, lại ngửi được mùi thơm của trứng tráng, thuận miệng hỏi: "Cô còn rán trứng nữa à?"

Chúc Thanh Thần không chớp mắt phủ nhận: "Không."

Tiết Định liếc nhìn cô, cô vội trốn tránh ánh mắt của anh, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Chúc Thanh Thần muốn đi ra ngoài, lại không yên tâm để Tiết Định ở nhà một mình.

Cô ăn được một lúc thì dừng lại, bắt đầu bận rộn, lấy nước để lên bàn trà cho anh, lấy hoa quả đã rửa sạch đặt trước mặt anh.

Tiết Định đang ngồi trên ghế sofa đọc sách, dờ khóc dờ cười: "Đừng coi tôi là người tàn tật."

"Vậy anh đứng lên nhảy vài cái cho tôi xem được không?"

"...."

Tiếng đóng cửa vang lên, cuối cùng trong phòng cũng yên tĩnh trở lại.

Tiết Định để sách sang một bên, vịn ghế sofa đi đến phòng bếp, tìm kiếm nơi có mùi trứng tráng.

Trong bếp rất sạch sẽ, không có trứng cũng không có vỏ trứng. Anh nhìn qua một vòng, ánh mắt rơi vào thùng rác dưới tủ bếp. Như có linh tính, anh giẫm chân mở nắp thùng rác.

À, đúng như dự đoán.

Một thùng rác đầy trứng tráng.

Anh đứng trong phòng bếp, qua khung cửa sổ nhỏ rèm bay bay, anh nhìn thấy cô gái kia mặc chiếc váy liền thân màu lam nhạt đang đi dưới ánh nắng, trên cổ đeo chiếc máy ảnh đen trĩu nặng, vừa đi vừa lấy tay kéo váy, chắc sợ váy ngắn quá.

.... Chính anh cũng không nhận ra rằng, anh đang cười.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tập kích

Chúc Thanh Thần lái một chiếc xe thuê đi làm thủ tục mất hộ chiếu, hôm nay mặt trời vô cùng chói chang.

Cô đang suy nghĩ không biết nói tiếng anh như thế nào.

ID card là chứng minh thân phận, passport là hộ chiếu.

Nếu như họ hỏi cô làm sao lại mất hộ chiếu, cô định nói là vì hăng hái làm việc nghĩa mà rơi ở sân bay rồi... Nhưng mà nói bằng tiếng anh như thế nào?

Khi xe dừng ở bên ngoài đại sứ quán, may mắn thay cô đã nhìn thấy cứu tinh.

Kiều Khải đeo kính râm đứng ở ngoài cửa lớn, thấy Chúc Thanh Thần đến liền tháo kính, nở nụ cười tươi rói.

"Sao anh lại tới đây?" Chúc Thanh Thần hơi giật mình.

Kiều Khải buông tay: "Tiết Định sợ cô bất đồng ngôn ngữ lại không quen với quy trình làm việc bên này nên nhờ tôi đến giúp cô."

"Anh ấy nói khi nào?"

"Tối hôm qua." Kiều Khải nháy mắt: "Sợ tôi dỗi ý, hôm nay Tiết Định còn gọi điện giục tôi dậy sớm."

Chúc Thanh Thần nở nụ cười: "Thế thì làm phiền anh rồi!"

Người đàn ông kia rất chu đáo, cô thăm nghĩ.

Đã có Kiều Khải nên toàn bộ quá trình Chúc Thanh Thần cứ làm bình hoa là được rồi. Kiều Khải hình như quen biết người của đại sứ quán, quá trình làm việc khá dễ dàng.

Nửa tiếng sau, hai người thuận lợi rời khỏi đại sứ quán.

Vì muốn cảm ơn, Chúc Thanh Thần mời Kiều Khải đi ăn trưa.

"Anh ăn không?"

Kiều Khải là người sáng khoái, dùng giọng Đông Bắc nói với cô: "Ăn, ăn, ăn, không ăn là ngu rồi!"

Anh ta cũng không khách khí lên xe của Chúc Thanh Thần, nói: "Phía trước 8km có một thị trấn nhỏ, cả Israel chỉ có một quán ăn đồ Trung Quốc ở đó, hương vị vô cùng đặc biệt."

Chúc Thanh Thần hỏi: "Anh rất hay đi ăn à?"

"Không, tôi ở đây hơn một năm rồi nhưng mới đến đó ăn có hai lần."

"Anh nói hương vị rất ngon mà, sao anh chỉ đến có hai lần?"

"Đúng là rất ngon, nhưng ăn một bữa thì vô cùng lợm ví, nếu không phải cô mời thì tôi cũng không đi đâu!" Anh ta không biết xấu hổ nói.

"...."

Kiều Khải lại lái nhai một lúc, rồi tự bật nhạc trên radio, vừa rung đùi vừa hát theo suốt đường đi.

Nhóm nữ Spice Girls có giọng hát vô cùng nhẹ nhàng, êm ái, mà Kiều Khải là một người đàn ông Đông Bắc, giọng cực kỳ thô.

Chúc Thanh Thần chỉ biết im lặng lái xe, buồn cười mà không dám cười.

Quán ăn đồ Trung ở ngay mặt đường.

Hai người vừa xuống xe bỗng nhiên có mấy đứa bé bắt đầu từ chỗ tối chạy ra, tóm lấy tay áo Chúc Thanh Thần nói ồn ào gì đó.

Cô bị dọa sợ khẽ kêu lên một tiếng, cũng không hiểu bọn chúng đang nói gì.

Kiều Khai vội lấy mấy viên kẹo trong túi đưa cho bọn chúng: "Go away!" (Đi đi)

Mấy đứa trẻ này da đều đen bóng vì phơi nắng quá nhiều, chân tay thì gầy tong teo, đứa cầm đầu cũng chỉ khoảng bảy tám tuổi, đôi mắt to, đen trắng rõ ràng. Lấy được kẹo rồi, bọn chúng lại ồn ào tản ra.

Bọn chúng giống như là đến không hình, đi không tiếng, trong chốc lát xuất hiện rồi lại biến mất vào một nơi bí mật nào đó.

Chúc Thanh Thần hơi kinh ngạc.

Kiều Khai giải thích: "Phía trước là chiến khu, thường xuyên có xung đột vũ trang. Càng đến gần chiến khu càng có nhiều trẻ con lang thang, mà không riêng gì trẻ nhỏ, cả người lớn cũng thế, bởi vì không còn nhà, không có nơi để về nên chỉ còn cách trôi dạt khắp nơi.

"Cho kẹo thì bọn chúng tốt hơn sao?"

"Không phải. Bọn chúng vây quanh cô ồn ào là vì thấy cô mang theo máy ảnh, chúng tưởng cô là phóng viên, nhà báo. Phóng viên chúng tôi thường phỏng vấn phụ nữ và trẻ em, những hình ảnh này sẽ được cả thế giới nhìn thấy, họ sẽ ý thức được chiến tranh đáng sợ đến nhường nào. Vì để bọn trẻ con phối hợp phỏng vấn, chúng tôi thường mang theo kẹo, cho nên bọn chúng nhìn thấy máy ảnh nhất định sẽ chạy ra đòi kẹo."

Tìm Chúc Thanh Thần bỗng nhiên loạn nhịp.

Lại nhìn về hướng bọn trẻ xuất hiện, đã không còn hình bóng chúng nữa.

Quán ăn Kiều Khai đề nghị này quả không tệ, đồ ăn Tứ Xuyên cay đến mức làm Chúc Thanh Thần chảy cả nước mắt.

Hai người đang ăn được một nửa thì tiếng còi báo động vang lên.

Khách hàng trong quán ăn vội vã chạy ra ngoài.

Kiều Khai biến sắc, dặn dò Chúc Thanh Thần: "Cô ở yên đây, đừng di chuyển, tôi đi ra xem sao." Rồi lập tức chạy ra cửa.

Kiều Khai đi rồi, Chúc Thanh Thần cũng không chịu ngồi im đợi, lập tức đi ra cửa xem xét, chỉ thấy khói dày đặc trên các trạm gác, mùi thuốc súng nồng nặc.

Tiếng cảnh báo còn quanh quẩn trong không trung, làm người ta nghe thấy mà bất an.

Người trên đường cái chạy tán loạn, bất ngờ nhất là những người phục vụ trong nhà hàng, mấy phút trước vẫn còn mặc đồng phục, mấy phút sau đã thay áo chống đạn, cầm súng ống chạy về phía trạm gác.

Toàn dân Israel cầm súng chuẩn bị chiến đấu.

Lúc trước Chúc Thanh Thần chỉ được nghe qua, hôm nay cô được tận mắt chứng kiến một trận chiến.

Kiều Khai chạy ra ngoài xem xét vẫn không thấy quay lại.

Chúc Thanh Thần đứng trong đám người hoảng loạn, nhìn màn khói mờ mênh mang xung quanh.

Phiến quân tập kích.

Quân đội phản kích.

Cô có thể đoán ra trạm canh gác nơi tiền tuyến đang xảy ra chuyện gì.

Chỉ trong vài phút, cảnh tượng hỗn loạn trên đường phố hoàn toàn biến mất.

Một số người trốn vào nhà, một số đi theo những người tiến quân phía trước, trên đường chỉ còn mấy đứa trẻ lang thang.

Nhìn thấy máy ảnh, bọn trẻ lại lao đến tóm áo Chúc Thanh Thần nói gì đó ồn ào, giống như không hề nhớ bọn chúng vừa bám lấy cô cách đây không lâu.

Bởi vì bọn chúng chỉ nhìn máy ảnh chứ không nhìn người.

Cô bị một đám trẻ con bao vây.

Cầm đầu vẫn là đứa bé sáu bảy tuổi kia, nó thò tay vào túi áo cô, mắt đầy hy vọng, miệng chỉ lẩm bẩm một từ: "Bon bon."

Bon bon trong tiếng Pháp nghĩa là kẹo.

Chúc Thanh Thần xem phim hay thấy từ này nên biết.

Nhưng cô không phải phóng viên, cô không mang theo kẹo trong người.

Từ phía trạm gác vẫn truyền đến những tiếng nổ mạnh cùng tiếng súng dày đặc, không có ai để ý đến bọn trẻ đang chạy loạn ở đây, không ai biết chúng có gặp nguy hiểm hay không.

Cô nắm lấy tay đứa bé và nói: "Stay here, I'll be back with bon bon." (Đứng im đây, chị sẽ đi và mang kẹo lại cho các em.)

Bọn trẻ sung sướng nhảy cẫng lên hoan hô.

Cô quay người, chạy về hướng cửa hàng tiện lợi 24 giờ gần đó.

Nhưng bên trong cửa hàng không có người, ông chủ, nhân viên hay khách hàng đều chạy đi hết rồi. Cô đi nhanh đến khay đồ ăn vặt phía trước, cầm lấy một túi kẹo đường đủ màu sắc xanh đỏ vàng trắng đen.

Ngay lúc này, trên đường cái vang lên âm thanh của những chiếc xe quân sự bọc thép hạng nặng, cô nghe thấy những tiếng súng chói tai vang lên. Những chiếc xe đi xa dần, toàn bộ không gian trở nên im lặng. Cả đường phố không có một tiếng động.

Sự im lặng này so với những ồn ào lúc trước còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Chúc Thanh Thần vô thức nắm chặt túi kẹo trong tay, lao ra khỏi cửa hàng.

Dưới ánh nắng, tại vị trí bọn trẻ đợi cô khi nãy, cô không thấy chúng đâu, chỉ nhìn thấy đứa bé cầm đầu.

Trên con đường hoang vu, đứa bé nằm trên nền xi măng lạnh lẽo. Đứa bé sáu, bảy tuổi với làn da đen bóng vì phơi nắng quá nhiều, quần áo vừa cũ vừa bẩn không nhìn ra hình dạng ban đầu, chân tay gầy nhỏ tong teo, đầu lại rất lớn, nổi bật nhất là cái bụng căng phồng.

Đây là tác phẩm của đói khát, là hình ảnh tiêu biểu của cực khổ.

Đứa bé nằm im bên cạnh đường không hề nhúc nhích. Chỉ mấy phút trước, nó còn túm lấy Chúc Thanh Thần đòi kẹo.

Chúc Thanh Thần nắm chặt gói kẹo trong tay, tiến gần đứa bé hơn một chút.

Những chiếc xe quân sự đã nghênh ngang đi xa, tiếng súng cũng đã biến mất.

Đi đến gần, cô mới thấy trên ngực đứa bé bị trúng đạn, máu chảy ra đỏ cả thân người. Hai mắt nó mở lớn, dường như đang nhìn cô, lại giống như đang nhìn lên bầu trời Israel xanh thẳm, con mắt đen trắng rõ ràng của nó chỉ còn lại sự sợ hãi.

Trong đầu cô chỉ còn hỗn loạn, tay bắt chợt buông lỏng, gói kẹo rơi xuống đất vang lên một tiếng: "Bịch."

Túi kẹo quá nặng, rơi xuống nằm im trong bụi đất.

Đứa bé không nhúc nhích, có lẽ đã chết rồi.

Nhưng cô không tin, run rẩy ngồi xuống, đưa tay xem hơi thở đứa bé, "Don't die, get up, get up...!!! (Đừng chết mà, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi...)"

Ngón tay cô không cảm nhận được hơi thở của đứa bé.

Toàn thân lạnh toát, cô run run đưa tay chặn lại vết thương vẫn đang chảy máu trên ngực đứa bé, muốn giữ lại tính mạng đang trôi đi của nó.

Cô thà là thấy nó tóm áo, lôi túi cô đòi kẹo.

Nếu cho cô một cơ hội quay lại, cô sẽ đưa nó cùng cô đi vào cửa hàng tiện lợi, cô tuyệt đối không để nó ở lại đây như thế.

Bầu trời Israel bỗng tối sầm, bụi đất bay tứ tung, cuốn thành từng xoáy bay lên.

Kiều Khải từ xa chạy lại, lớn tiếng nói: "Ở đây vẫn còn nổ súng nữa, lực lượng quân đội không đủ, chúng ta đi thôi."

Anh ta là phóng viên chuyên nghiệp.

Ngay cả khi không mang máy ảnh, anh ta cũng chạy vào đội quân phụ cận chụp hình bằng điện thoại.

Kiều Khải chạy rất nhanh, chớp mắt đã đến cửa hàng ăn đồ Trung Quốc.

Chạy hơn mười bước, Kiều Khai đột ngột dừng bước vì anh ta nhìn thấy một đứa bé nằm trên mặt đất còn Chúc Thanh Thần ngồi bên cạnh, ngây ngốc dùng hai tay che ngực đứa bé lại, trên tay đã đầy máu đỏ.

Kiều Khai há hốc miệng nghi vấn, muốn hỏi một câu.

Nhưng anh ta chỉ có thể nhìn về phía trước như người đang diễn kịch câm, miệng cứ mở lớn kinh ngạc, mấp máy môi mà không thể nói thành lời.

Anh ta ở Israel đã hơn một năm, đã từng đi qua nhiều chiến trường, cũng đã nhìn thấy người chết dưới pháo súng nhiều lần. Lúc này, anh ta không cần hỏi, cũng không cần nói gì.

Anh ta cúi đầu nhìn đứa bé, cũng nhìn thấy gói kẹo rơi trên mặt đất.

Anh ta biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

Anh ta cũng đã từng trải qua và anh ta cũng đã hành động như Chúc Thanh Thần bây giờ.

"Chúng ta phải đi thôi." Anh ta trầm giọng nói, đưa tay kéo Chúc Thanh Thần đứng dậy.

Chúc Thanh Thần lao đảo một cái, nhưng vẫn không chịu đứng dậy, cô vẫn đưa tay muốn cứu đứa bé.

Phía trạm gác xa xa lại vang lên tiếng súng. Từ trong màn khói dày đặc xuất hiện những chiếc máy bay quân sự, không phải một mà là rất nhiều.

Anh ta quay đầu lại nhìn, hai bắp tay bắt đầu căng cứng... Anh ta dùng lực nắm lấy tay Chúc Thanh Thần đẩy cô vào trong xe: "Đứa bé chết rồi."

Đứa bé chết rồi.

Lời nói này quá tàn nhẫn, nhưng anh ta bắt buộc phải nói với Chúc Thanh Thần, giống như Tiết Định đã từng đánh anh ta một quyền thật mạnh, cũng từng câu từng chữ nói với anh ta những lời ấy.

Chúc Thanh Thần im lặng, cuối cùng cũng chịu ngồi yên trong xe.

Bàn tay cô đầy máu, những giọt máu theo ngón tay nhỏ từng giọt, từng giọt im lặng rơi xuống sàn xe.

Kiều Khai ngồi lại ghé lái, sập cửa thật mạnh, bây giờ anh ta lái xe.

Anh ta vừa dậm chân ga vừa gọi cho Tiết Định, nói hết sự việc vừa xảy ra.

Chiến tranh tàn khốc làm người ta quên đi cách sống vốn có, bao nhiêu cảm xúc cần thổ lộ.

Từ đầu tới cuối Chúc Thanh Thần không nói một câu.

Cô chỉ im lặng ngồi bên ghế lái phụ, đôi mắt nhìn kính chiếu hậu, thi thể đứa bé xa dần xa dần tầm mắt cô, đầu óc cô lúc này hoàn toàn trống rỗng.

Là cô dẫn đứa bé đứng im chỗ đó chờ cô.

Cô nghĩ rằng đứng im đó đứa bé sẽ không nguy hiểm

Nhưng đứa bé đã chết.

Toàn thân Chúc Thanh Thần rét run, cả người như mất dần độ ấm, trái tim cứ quặn thắt lại từng hồi.

Chỉ có những giọt máu trên tay dường như nóng lên, nóng dần lên, cô cảm giác như bỏng cháy cả hai tay đến nỗi run rẩy.

*

Hơn hai giờ chiều, xe dừng ở đầu ngõ nhà Tiết Định.

Trên tường vẫn là những bông hoa giấy rực rỡ, hai vợ chồng già vẫn ngồi ở cửa ra vào. Bà cụ đang xay cà phê, ông cụ đeo kính lão đọc báo.

Israel sau 12 giờ nắng chói chang, gió thổi lay lay giàn hoa giấy, những cánh hoa rụng đầy mặt đất.

Chúc Thanh Thần xuống xe, trong ánh mắt đã không còn ảm áp như trước.

Cô đi về hướng nhà Tiết Định.

Kiều Khai đuổi theo cô: "Đề tôi đưa cô lên nhà."

"Không cần."

"Tôi... nhân tiện nói với Tiết Định mọi chuyện xảy ra."

"Vừa nãy anh đã nói hết trong điện thoại rồi mà?"

"Nhưng mà..."

Chúc Thanh Thần ngược mắt nhìn Kiều Khải, trong mắt là sự tĩnh lặng, "Anh không về đưa tin đi, ở đây tốn thời gian với tôi làm gì?"

"Tôi..." Anh ta chần chừ, muốn hỏi cô có sao không.

Cô lại nói trước anh ta: "Anh yên tâm, tôi không sao."

Kiều Khải nhìn cô, đành thỏa hiệp: "...Vậy thì tốt."

Anh ta thật sự có chuyện phải làm, liếc mắt nhìn Chúc Thanh Thần, xác định cô không sao mới quay lưng chạy ra phía ngoài ngõ.

Chúc Thanh Thần đứng im tại chỗ rất lâu.

Cô không muốn bây giờ phải đi ngay vào hành lang âm u, bên ngoài ánh nắng đang chói chang, có thể xua tan bớt lạnh lẽo trong lòng cô.

Người qua đường đều nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc.

Cô cúi đầu mới nhớ ra tay cô vẫn còn những vết máu loang lổ.

Máu cũng đã khô rồi.

Cô không biết rằng Tiết Định cũng đang đứng yên lặng trên ban công tầng hai nhìn cô. Cô không đi lên, anh cũng không gọi, chỉ bình tĩnh nhìn bóng dáng cô như vậy.

Trong điện thoại, Kiều Khải nói rất ngắn gọn nhưng cũng không bỏ sót điều gì.

Phiến quân tấn công khu quân sự, máy bay chiến đấu cũng xuất hiện, Kiều Khải đi chụp ảnh hiện trường ném bom, trong lúc đó Chúc Thanh Thần ở lại tận mắt nhìn thấy một đứa bé bị chết do trúng đạn.

Tiết Định cúi đầu nhìn người con gái đứng trong ngõ nhỏ.

Cô chậm rãi thu tay lại, bình tĩnh đi vào bên trong hành lang, biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Anh quay đầu chăm chú nhìn về cửa ra vào, nhưng mãi lâu sau cũng không thấy tiếng mở cửa.

*

Chúc Thanh Thần đứng sau cánh cửa, nhìn chằm chằm vết máu giữa các ngón tay.

Cô ra sức lau lên quần, nhưng lau mãi không hết.

Cô không muốn đi vào. Cũng không biết đi đâu.

Cô tựa đầu vào cánh cửa gỗ, trước mặt hiện lên hình ảnh đứa bé có đôi mắt đen trắng rõ ràng chết không nhắm mắt.

Bỗng mấy giây sau, cửa gỗ phát ra tiếng kêu ken két.

Người bên trong đang mở cửa.

Cô không kịp phản ứng, đầu đang tựa vào cửa, cửa mở rồi cô lập tức mất đi trọng tâm, đổ người vào bên trong.

Cũng may Tiết Định đứng ngay sau cánh cửa, dang hai tay đỡ được cô.

Chúc Thanh Thần nghĩ rằng mình sẽ ngã xuống đất, vội nhắm tịt hai mắt, cho đến khi cảm giác chạm vào quần áo mới phát hiện có người đỡ mình.

Cô mở mắt, phát hiện mình ngã vào lòng ngực Tiết Định, cô cuống quýt đứng thẳng người dậy.

"Tôi..."

"Đi rửa tay đi." Anh thu tay lại, nhìn đôi bàn tay đầy máu của cô nói.

Chúc Thanh Thần không lên tiếng, đi thẳng tới nhà vệ sinh.

Đi đến cửa phòng cô lại quay đầu nói: "Tôi còn muốn đi tắm."

Anh gạt đầu, đi vào phòng ngủ, lấy khăn tắm ra đưa cho cô: "Khăn sạch."

"Cảm ơn."

Cô nhận lấy khăn tắm rồi biến mất sau cánh cửa.

Đã nửa tiếng trôi qua, mặt trời cũng đã lặn.

Tiết Định ngồi trong phòng khách, nhìn đồng hồ không biết bao nhiêu lần, cuối cùng bám lấy thành ghế đứng dậy đi đến bên ngoài nhà vệ sinh.

"Chúc Thanh Thần!" Anh gõ cửa.

Bên trong không có tiếng trả lời.

Anh đứng đó một lúc lâu, bình tĩnh nói: "Nếu cô còn không trả lời, tôi sẽ mở cửa đi vào."

Bên trong tiếng nước chảy ào ào, giọng cô không trong trẻo như bình thường mà có chút khàn khà và bối rối.

"Tôi bị tê cóng, không đứng dậy được."

"Cô tắm bằng nước lạnh sao?"

"Không có nước nóng!"

Tiết Định bỗng nhớ ra hôm trước bình nóng lạnh không vào điện, anh định đi mua cái mới nhưng mà sau đó lại bị thương nên quên mất.

Không có nước nóng cũng không lên tiếng gọi anh.

Nửa tiếng đã trôi qua rồi. Nước vẫn đang chảy ào ào.

Anh suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: "Vậy tôi đi vào."

"Đừng..."

Cô mới nói một tiếng kháng cự thì anh đã xoay nắm cửa bước vào.

Anh còn không thèm nhắm mắt mà nhìn thẳng vào cô.

Trong nháy mắt cô cảm thấy từ trong ra ngoài trần trướng đều bị anh nhìn hết.

Thật sự là từ trong ra ngoài.

Chúc Thanh Thần chật vật ngồi trong góc, mặc kệ cho nước lạnh như băng xả từ đầu đến chân. Cô nghĩ rằng như vậy có thể làm cô tỉnh táo lại, có thể làm tan đi những lo lắng, bất an và hoảng sợ trưa nay.

Nhưng nước quá lạnh.

Đến khi cô nhận ra thì chân tay đã tê cóng, run rẩy không đứng dậy được, còn ngã trên mặt đất thành tư thế nửa quỳ nửa ngồi.

Tiết Định từng bước đi tới, tắt vòi hoa sen đi, ống tay áo bị ướt một nửa, trên mặt cũng dính đầy nước.

"Đi một chút cũng không được sao?"

Cô thử đứng lên, nhưng bẹp một cái lại ngã xuống, chỉ biết khổ sở mà lắc đầu.

Toàn thân đông cứng, không thể động đậy.

Tiết Định đứng đó nhìn cảnh này.

Lẽ ra anh phải thấy buồn cười, cười cô ngày ngày tỏ ra ương ngạnh như vậy nhưng kết quả là đi tắm cũng không tự lo được. Nhưng anh không thể cười được mà trong lòng lại thất lại.

Cô co ro ngồi đó, toàn thân ướt sũng, tóc cũng xõa ra ướt sũng.

Nhỏ bé, mong manh.

Mắt cô đã ngăn ngăn nước mắt.

Tiết Định không nói gì, môi mòng mím chặt, trong nháy mắt xoay người ngồi xổm xuống, đưa tay ra phía sau ôm lấy cô, vai anh chạm vào đầu gối cô, cô không có cách nào khác rơi vào lòng ngực anh.

"Lung của anh..." Cô khó khăn lắm mới kêu lên được một tiếng đã bị anh nâng mông, ôm cô vào ngực với tư thế rất kỳ quái.

Giống như ôm một đứa bé sơ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Ngủ chung

Tiết Định giữ mông cô, hai chân cô tách ra, quắp lấy eo anh.

Đôi tay anh có vết chai, đặt trên mông cô nóng rẫy.

Anh ôm cô đi thẳng đến phòng ngủ, anh giống như không để ý người trong ngực đang không mảnh vải che thân, mà chỉ coi là đang bế một đứa bé.

Toàn thân Chúc Thanh Thần cứng ngắc, không biết bây giờ phải làm gì, cũng không biết phải nói gì.

Mái tóc ướt xỏa tung trước ngực, che đi hai điểm nhạy cảm, nhưng như thế không có nghĩa là cô thả lỏng. Người cô không ngừng run rẩy, khí lạnh theo chân tay truyền vào trong, môi đã tím tái lại.

Cô không muốn thể hiện ra.

Cô đã mất đi Tô Chính Khâm, một mình đi đến đất nước xa xôi này, cô nghĩ rằng cô sẽ được tự do, nhưng chính cô đã đẩy một đứa bé lang thang vào chỗ chết.

Cô tự an ủi mình rằng không phải lỗi của cô, là tại chiến tranh ác nghiệt.

Nhưng thật sự không ai trách cô sao?

Thật sự cô không có gì sai trong cái chết của đứa bé sao?

Toàn thân Chúc Thanh Thần run rẩy, vừa bởi vì nhiệt độ cơ thể quá thấp, vừa bởi vì một lý do khác nữa.

Tiết Định đặt cô lên giường, lấy trong tủ ra một cái chăn bông thật dày đắp lên thân hình trắng nõn của cô.

Cô rúc trong chăn, một nửa khuôn mặt chìm trong ánh hoàng hôn, một nửa khuôn mặt còn lại chìm vào bóng tối mông lung.

Thân thể vẫn còn lạnh run.

Tiết Định đưa tay sờ trán cô.

Quá lạnh rồi.

Ngâm nước lạnh hơn nửa tiếng, cô không muốn sống nữa rồi.

Tiết Định không nói một lời, sắc mặt nghiêm trọng, nhanh chóng cởi áo phông trên người ra.

"Anh, anh làm gì?" Chúc Thanh Thần định trốn vào trong chăn, nhưng khi nhìn thấy áo phông của Tiết Định liền dừng lại.

Trên nền áo trắng tinh loang lổ vết máu.

Bây giờ cô mới ý thức được, tại vì cô không đứng lên được nên anh mới phải ngồi xổm ôm cô lên. Vì quá dùng sức, miệng vết thương của anh lại rách ra rồi.

Thật sự cô rất áy náy.

Lúc nào cô cũng làm sai, lúc nào cũng gây tai họa cho người khác.

Cái chân quá nặng, ép cô đến nỗi không thở nổi.

Tiết Định không nói gì, kéo chân, chui vào nằm cạnh cô.

Cô thấy từ đầu đến giờ anh đều nhìn chăm chú mặt cô chứ không thèm liếc nhìn nơi khác.

Anh nằm xuống, kéo chân đắp cho hai người sau đó quay người cô lại rồi ôm chặt cô vào trong ngực. Lưng cô dán vào lồng ngực anh.

Chức Thanh Thần chấn động, thân thể lạnh như băng xuất hiện một ngọn lửa nóng bên trong.

Cô không nhìn thấy anh, cũng không nghe thấy anh nói gì, nhưng lại cảm giác được sự rung động trong lòng mình.

Như có ngọn lửa thiêu đốt lòng cô.

Cánh tay anh khoác qua eo đặt lên bụng cô.

Lòng ngực không mềm mại dính sát vào lưng cô, nóng lạnh dung hòa.

Cô sợ hãi run rẩy, vùng vẫy muốn thoát ra, nhưng chỉ hơi động dậy đã bị anh ôm chặt lại.

"Đừng nhúc nhích." Anh thấp giọng ra lệnh, hai tay ra sức, như gọng kìm trói cô lại.

Lúc này Chức Thanh Thần mới nhận ra, dù cô có bướng bỉnh thế nào anh cũng không so đo với cô, nhưng sức lực giữa nam nữ chênh lệch nhau vô cùng lớn.

Cô không động dậy nữa.

Tiết Định không phải người khiếm tốn nhưng nhất định anh là người tốt, cô chưa bao giờ nghi ngờ điều này. Nếu không tại sao anh sẵn sàng hy sinh bản thân để cứu bé gái kia.

Là vì thân thể cô không chịu được, anh mới dùng chính bản thân mình sưởi ấm cô. Nhưng anh không biết là cô không chỉ lạnh thân thể, mà trong tâm cô cũng đang chết lạnh.

Chức Thanh Thần nhắm mắt rúc vào ngực Tiết Định, bây giờ rất muốn khóc thật lớn.

Chức Sơn Hải bạo hành mẹ cô 20 năm, mỗi lần về nhà nhìn thấy nhà cửa bừa bộn và khuôn mặt bầm dập của mẹ, cô đều khát khao có một cái ôm để thổ lộ tất cả đau khổ và phẫn nộ.

Sau này Tô Chính Khâm xuất hiện, cũng muốn ôm cô như vậy nhưng cô lại hiểu thẳng không cần.

Không, có lẽ cũng không phải hiểu thẳng.

Là cô không dám tỏ ra yếu ớt, không dám ỷ lại vào người khác.

Tết năm đầu tiên cô yêu Tô Chính Khâm, cô xách hành lý về nhà nghỉ đông. Khi vừa đến cửa thì lại thấy Khương Du bị Chức Sơn Hải đẩy ra ngoài, ngã sõng soài trên mặt đất.

Những người hàng xóm đang giặt quần áo trong sân, những người đi mua đồ tết mới về đứng xung quanh nhìn.

Khương Du tự đứng lên, khề cười nói: "Không có chuyện gì, là tôi mãi nói chuyện, không để ý nên bị trượt chân ngã."

Bà vừa nói xong, thì mũi chảy máu, một bên má sưng to, hằn lên vết tay của đàn ông.

Hàng xóm lộ ra ánh mắt kỳ quái, vừa đồng tình lại vừa buồn cười.

Chức Thanh Thần ném hành lý ở cửa, cầm lên một hòn gạch chạy vào trong sân.

Khương Du vội chặn cô lại: "Con muốn làm gì?"

Cô liều mạng giãy giụa, gần từng chữ nói: "Con muốn đánh chết con rùa rụt đầu này."

Khương Du liền tát cô một cái.

"Đó là bố của mày, mày nói linh tinh cái gì đấy?"

Chức Thanh Thần đứng đó, mọi ánh mắt đều dồn lên người cô. Chức Sơn Hải đứng ở cửa cũng dùng ánh mắt xem thường chế giễu nhìn cô.

Những ánh mắt đó đủ làm cô sôi trào.

Khương Du như một người thợ rèn, nung cháy cô rồi bắt ngờ thả vào trong nước lạnh. Cô hoàn toàn không biết phải nói gì.

Chúc Thanh Thần quay đầu bỏ đi, cả kỳ nghỉ đông không về nhà. Đến lúc vào năm học, Khương Du đến trường tìm cô, bà đứng trong gió lạnh thấu xương gọi cho cô hết lần này đến lần khác.

Khi đó cô đứng ở cửa sổ phòng ngủ, nhìn người phụ nữ tuổi già sức yếu đứng đó.

Khương Du lúc còn trẻ rất đẹp, thanh niên trai trắng trong huyện đều theo đuổi bà. Nhưng Chúc Sơn Hải nói một câu: "Dù bây giờ anh không có tiền, nhưng anh hứa sẽ dùng cả đời này cố gắng kiếm tiền cho em một cuộc sống hạnh phúc". Bà liền cảm động đồng ý.

Kết quả là bà phải làm việc vất vả, nặng nhọc, bây giờ lưng đau, tóc bạc.

Chúc Thanh Thần đành nhận điện thoại, nghe được giọng nói vừa chờ mong vừa lo lắng của bà truyền đến: "Thanh Thần."

Chỉ có hai chữ mà cô hoàn toàn sụp đổ, quay đầu chạy xuống tầng, ôm chầm lấy mẹ mình.

Nhưng dù cô gặp chuyện như vậy, cả kỳ nghỉ đông ở trường không về nhà cô cũng không nói với Tô Chính Khâm, khi mọi chuyện được giải quyết rồi cô mới nói cho anh ta nghe.

Cô sợ nếu nói sớm, Tô Chính Khâm sẽ từ miền Bắc đến trường học tìm cô.

Năm mới mà anh ta làm vậy thì không biết bố mẹ anh ta sẽ nghĩ thế nào? Chắc chắn là ngay từ đầu sẽ không vừa ý người bạn gái của con mình.

Hoàn cảnh gia đình đã ảnh hưởng rất lớn đến cô, làm cô luôn cẩn thận từng li từng tý để giữ người yêu của mình.

Cô luôn tự nói với mình rằng, trong tình yêu mỗi người đều độc lập, cô không nên gây khó xử cho anh ta, không để anh ta cảm thấy cô phiền phức. Cho nên cô không chỉ tự lập mà còn âm thầm tiết kiệm tiền, ít nhất không để hôn nhân của cô đi theo vết xe đổ của bố mẹ mình.

Sau này Tô Chính Khâm cũng quen với việc cô độc lập, anh ta nghĩ là có một số người phụ nữ sinh ra đã không cần đàn ông che chở, Chúc Thanh Thần là một ví dụ.

Nhưng ngay lúc này đây, khi Tiết Định ôm chặt lấy cô từ phía sau, cô mới nhận ra trong 25 năm qua, cô vẫn luôn khao khát một cái ôm ấm áp như vậy.

Bỏ đi tất cả ngụy trang, con mẹ nó, đến cả sự kiên cường cũng bỏ đi.

Tiết Định ôm con người lạnh như băng trong ngực, tưởng rằng cô sẽ tiếp tục phản kháng nhưng bất ngờ là cô lại không nhúc nhích, mặc kệ anh ôm như vậy. Anh cố gắng quên đi hai thân thể sát nhau, cố gắng quên đi cô đang không mảnh vải che thân.

Anh ngửi được mùi thơm của dầu gội đầu của cô.

Cái cổ trắng nõn nhỏ nhắn gần sát anh.

Vòng eo dưới cánh tay mềm mại đến mức dường như chỉ cần hơi dùng lực sẽ lõm xuống.

Anh im lặng thờ dài, hô hấp càng ngày càng nặng nề.

Bộ phận của đàn ông kia theo tự nhiên mà có phản ứng.

Anh cũng không thấy xấu hổ, nhưng anh vẫn tự động lùi ra phía sau một chút.

Tia sáng cuối cùng của hoàng hôn biến mất ngoài cửa sổ, màn đêm buông xuống tĩnh lặng, những cơn gió khẽ thổi làm tấm rèm màu xanh dương căng phồng như cánh bướm.

Anh gần cô như vậy, dường như có thể cảm nhận được hơi thở và nhịp tim của nhau.

Cho đến khi cô nằm đưa lưng về phía anh bất ngờ nói: "Đứa bé lúc chết không nhắm mắt, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ."

Giọng nói của cô rất nhỏ, trong phòng tối như xuất hiện một tia ánh sáng.

Tiết Định không nói gì.

Cô im lặng một lúc, lại nói: "Trước khi chết, có phải nó đang trách tôi? Nếu không phải tôi bảo nó đứng im đó chờ tôi, có thể nó sẽ không phải chết."

"..."

"Tôi biết đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, bình thường tôi cũng hay gây chuyện, nhưng nếu chỉ là chuyện xấu bình thường, tôi cũng sẽ không canh cánh

trong lòng, hôm nay lại là mạng người."

Cô nở nụ cười tự giễu.

Tiết Định không nghe được sự vui vẻ trong tiếng cười của cô.

Tiết Định im lặng nhìn mái tóc cô trong màn đêm đen tối, chậm rãi nói: "Ở đây khác với những nơi khác trên thế giới, mỗi ngày đều có rất nhiều người chết đi. Đã có súng đạn bom nổ, chắc chắn sẽ có người hi sinh."

"..."

"Chúc Thanh Thần, tôi biết cô tự trách mình, nhưng một mình sức lực cô có thể giết được một người thì cô quá tự phụ rồi."

Cô cười thành tiếng, trong mắt đầm nước mắt.

"Cách anh an ủi người khác rất đặc biệt đấy, do anh không ưa tôi nên nhân cơ hội mắng tôi kiểu ngạo đúng không?"

Cô không còn lạnh như lúc nãy, người đã bớt run rẩy, thân thể đã có một chút hơi ấm từ người anh.

Tiết Định đã nhận ra, chậm rãi thu tay lại, im lặng một chút, rồi chậm rãi nói từng chữ với cô: "Giết chết đứa bé là chiến tranh, không phải cô."

Ngữ khí của anh không quan trọng, nhưng từng chữ từng chữ anh nói ra lại khắc sâu trong lòng cô.

Dừng lại một chút, anh lại nói: "Chỉ cần trên mảnh đất này vẫn còn chiến tranh thì dù cô có bảo đứa bé đó đứng chờ trên đường hay trốn ở một nơi nào đó cô nghĩ là an toàn thì nó vẫn có thể chết. Cho dù không phải đứa bé đó thì cũng có người khác phải chết."

Cô ghen ngào, khó khăn mở miệng: "Vậy tại sao anh phải ở lại nơi này, từng ngày tận mắt nhìn người ta chết đi mà không có cách nào thay đổi, tại sao anh phải ở lại?"

Im lặng thật lâu sau, giọng nói vừa trầm khàn vừa kiên định của anh vang lên sau lưng cô: "Bởi vì tôi biết rõ, càng đi qua chiến tranh, càng nhìn nhiều đổ máu hi sinh, càng phải gánh vác trách nhiệm nặng nề. Trên thế giới này còn quá nhiều người sống thoải mái, ung dung, cả ngày ngồi trên sofa ăn khoai tây chiên rồi xem ti vi hay máy tính, hoàn toàn không biết gì về hiện thực tàn khốc ngoài kia. Cây bút của tôi, máy ảnh của Kiều Khải, thông báo của Kiều Vũ cùng hàng vạn người phóng viên trên các chiến trường trên toàn thế giới mới có thể thức tỉnh những con người đó."

Giọng nói của anh dường như đến từ một nơi xa xôi, trong trẻo mà lạnh lùng, rung động.

"Chỉ có chúng tôi mới có thể đưa những người chỉ biết ngồi trước màn hình đến với chiến trường, như thế những người đã chết vì chiến tranh mới không phải hy sinh vô ích."

"Chúc Thanh Thần, bỏ tất cả những đau buồn của cô đi, ở đây, cô phải học cách đối mặt với sống chết, đừng như một đứa bé sĩ diện, chỉ biết trốn vào rừng sâu."

Chúc Thanh Thần nằm trong ngực anh, không hề tiếp xúc da thịt, nhưng trên đầu truyền đến thanh âm vô cùng rõ ràng của anh vừa ấm áp vừa mạnh mẽ.

Cô chậm rãi thở ra một hơi.

Tàng đá trong lòng đã rơi xuống.

Tầm lá chắn trong phút chốc được gỡ bỏ.

Người đàn ông này đều cứng cỏi vượt qua trải qua biết bao nhiêu chuyện, cô lấy tư cách gì nằm đây than khổ.

*

Phiên muộn đã hết, cô mới để ý đến tình huống hiện giờ của hai người.

Bởi vì xấu hổ, Chúc Thanh Thần cuộn tròn người lại nhưng cô không ngờ tư thế này lại làm hai bờ mông cô chạm phải vật gì đó.

Nóng hổi.

Cứng rắn.

Đúng lúc đặt trên đùi cô.

Cô khựng lại bất động.

Trên đầu truyền đến một tiếng kêu rên khó hiểu.

Đều là người lớn rồi, không còn ngây thơ không biết gì nữa. Vì vậy trong giây lát, cô đã hiểu ra vấn đề.

Là vậy?

Hóa ra là vậy.

Hóa ra một Tiết Định tiên sinh điềm đạm, thanh cao cũng không phải là người thanh tâm quả dục.

Cô còn đang nằm đây buồn khổ, trách trời thương thân. Anh lại ám muội cọ cọ phát dục như vậy.

Sau một giây bị cô chạm phải, Tiết Định nhanh chóng lùi lại cách xa cô.

Chạm nhau không đến một giây, nhưng anh biết rõ, Chúc Thanh Thần không phải người ngây thơ không biết chuyện này là thế nào.

"..."

"..."

"..."

"..."

Một màn im lặng kỳ quặc.

Mãi lâu sau, Chúc Thanh Thần vẫn quay lưng về phía anh, hắng giọng một tiếng, không mặn không nhạt nói: "Không phải anh nói anh là người đồng tính à?"

"..."

"Đồng tính còn có phản ứng, có thật anh là đồng tính không đấy?"

"..."

Thực sự Tiết Định nghìn tính vạn tính sao lại không tính đến vấn đề này chứ. Theo lý thuyết, trong tình thế cấp bách anh giúp cô mà dẫn đến một số phản ứng xấu hổ, là một người con gái, cô nhất định sẽ xấu hổ không dám nói, lẩn tránh chuyện này.

Nhưng ngược lại cô rõ ràng đang chế nhạo anh.

Anh cũng không xấu hổ, bình tĩnh cười một tiếng, nói: "Tôi có phản ứng với cô làm cô rất tự hào sao? Dù sao cô cũng như đàn ông, ngực cup D, hai người tiếp xúc với nhau không khoảng cách, tôi không có phản ứng mới là không bình thường đấy."

Cô nghĩ nghĩ: "Tôi thấy anh đang khen đáng người tôi đẹp đúng không?"

Tiết Định không nhịn được bật cười, bắm lấy mép giường ngồi dậy, tức giận nhìn cô gái đã quên mất tổn thương kia: "Chúc Thanh Thần, tôi rất nghi ngờ cấu tạo bộ não của cô không giống người bình thường."

Tất cả phản ứng của cô đều nằm ngoài dự đoán của anh.

Căn bản là không suy nghĩ giống người bình thường.

Cô quay đầu lại, lại trông thấy cái lều nhỏ căng phòng của anh rồi quay đầu đưa lưng về phía anh.

"Anh làm cái gì đấy?"

Tiết Định bỗng chốc im lặng.

Anh không chú ý, cô ghét bỏ cái kia, cô quay một vòng, không kịp che đi sự xấu hổ và bối rối.

Ha ha, còn biết xấu hổ sao?

Cho nên không phải cô không giống người thường, chỉ là giả vờ không thấy để che giấu sự xấu hổ.

Anh đứng đó, nhìn tấm lưng cứng ngắc của cô, đột nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng nói: "Đã có phản ứng sinh lý rồi, đương nhiên phải tìm biện pháp giải quyết."

"... Biện pháp gì?" Chúc Thanh Thần không tin vào tai mình.

Một lúc sau, tiếng nói của Tiết Định truyền đến từ sau lưng cô: "Nếu cô muốn nhìn thì tôi chờ cô ở toilet."

"..."

Bỗng chốc Chúc Thanh Thần cảm giác sấm sét đánh vào đầu, hiểu được lời nói của anh, cô hóa đá tại chỗ luôn, không ngờ Tiết Định là loại người này...

Con người mặt dày, vô sỉ, không biết xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Gặp lại

Chúc Thanh Thần làm ấm người xong thì mặc quần áo tử tế đi đến phòng khách.

Tiết Định vì nhường chỗ cho cô, đã ra khỏi phòng ngủ từ trước, tiện tay đổi lấy cái áo sạch ngoài phòng khách.

Vừa ra đến nơi cô liền tái mặt vì nhìn thấy trên lưng anh có những đường chỉ khâu vết thương đều thấm đẫm máu, nhìn rất đau lòng.

Tiết Định vừa mặc áo vào cổ, tay vẫn chưa luôn qua tay áo, cô đã đi đến nắm ống tay áo kia ngăn cản động tác của anh.

"Vẫn còn đang chảy máu, đừng vội mặc."

Tiết Định lập tức ngừng lại: "Là sợ tôi làm bẩn áo hay muốn nhìn tôi không mặc quần áo?"

Chúc Thanh Thần liếc nhìn anh: "Dù sao anh cũng đã nhìn đủ của tôi, tôi nhìn thêm anh cũng không mất mát gì."

Tiết Định nói: "Đừng nói như cô là người chịu thiệt thòi. Lần trước ở cao nguyên Golan, tôi để cô mặc quần áo của tôi, cô không muốn, còn tự mình lột sạch bước chậm trong mưa? Lúc đó chẳng phải đã càng coi sạch sẽ hơn sao? Quá hợp ý cô."

Suy nghĩ một chút, thêm ba chữ nữa, "Cuồng lửa thể."

Chúc Thanh Thần: "..."

Vừa nói lỏng tay, chiếc áo nhẹ nhàng khoác lên vai anh.

Cô lau vết máu đang loang lổ trên lưng anh, sau đó cô cầm ít tiền trên bàn trà như gió lướt nhanh qua anh đi ra ngoài.

"Đi đâu đấy?" Tiết Định cất cao giọng hỏi.

Cô không quay đầu lại: "Mua thuốc."

Ầm, cửa đóng.

Đề lại Tiết Định một mình với quần áo xốc xếch đứng trong phòng khách, lại không thể nhận được mà cười hai tiếng, cứ nói cô không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, nói vài câu liền bỏ chạy, nào ai giống như cô?

Trong lúc chờ đợi cô, Tiết Định lại cởi áo ra, thân trần ngồi trên sofa.

Vết thương ở ngay lưng.

Lúc này điện thoại trên bàn trà vang lên, reng reng reng, liên hồi không ngừng.

Chúc Thanh Thần đi gấp đã quên mang theo điện thoại

Anh liếc nhìn điện thoại, lại là Tô Chính Khâm gọi đến.

Dứt khoác mặc kệ, đưa tay cầm quyển tạp chí quân sự lên.

Kết quả Chúc Thanh Thần đi mất nửa tiếng vẫn chưa về, Tiết Định liên tục nhìn đồng hồ, anh hơi lo lắng.

Điện thoại của cô liên tục vang lên trong nửa tiếng, ít nhất cũng reo hết 20 phút.

Thật là phiền chết người!

Anh không ngần ngại, dứt khoát nghe điện thoại, cũng không nói chuyện, chỉ im lặng chờ đối phương vì lý do gì mà lại bán sống bán chết gọi điện thoại liên tục không ngừng.

Tô Chính Khâm ở đầu bên kia ngẩn ngơ nhìn chăm chăm điện thoại, mấy ngày nay anh ta đã gọi cả trăm cuộc điện thoại, cuối cùng bên tai cũng không còn những âm thanh lạnh lẽo nữa.

Điện thoại được nhắc máy nghe trong nháy mắt, anh ta cảm giác bản thân mẹ nó thật muốn khóc mà.

Sau thời gian nghẹn ngào ngẩn ngơ, anh ta lo lắng kêu một tiếng: "Thanh Thần? Cuối cùng em đã chịu nghe điện thoại của anh rồi!"

Tiết Định căn bản vẫn chưa kịp nói mình không phải là Chúc Thanh Thần.

Tô Chính Khâm quá khẩn trương, chỉ sợ đối phương một khi kích động lại tắt điện thoại, gần như không đợi đối phương trả lời anh ta đã nói: "Thanh Thần, em đừng tắt máy, hãy nghe anh nói, anh thực sự biết sai rồi. Anh không nên chưa được sự đồng ý của em mà tự ý mang tác phẩm của em đi, anh không nên không nghe lời khuyên của em bị danh lợi che mắt, anh không nên....."

Dừng một chút, giọng của anh ta hơi nghẹn ngào, "Em đừng như vậy, có được hay không? Anh biết mình quá ích kỷ, mọi lý do anh đã nói với em hết rồi. Anh hy vọng tương lai của chúng ta sẽ trải qua những ngày tốt đẹp hơn, anh hy vọng có thể mua nhà mua xe sớm hơn một chút, không phải kẻ trộm xe, cũng không phải ở nhà cũ, là có thể ổn ổn định định ở bên em cả đời, có thể mang theo em cùng con chạy trên chiếc xe du lịch ra ngoại thành."

Trong một thời gian ngắn Tô Chính Khâm đã vội vàng khiến Tiết Định tiếp nhận được quá nhiều thông tin không nên biết.

Đây là chuyện riêng tư của con gái.

Vốn dĩ anh không nên biết.

Trong lúc Tô Chính Khâm đang nói một cách chân thành, chợt đầu kia của điện thoại truyền đến một âm thanh xa lạ.

"Chúc Thanh Thần không có ở đây, nửa tiếng nữa anh hãy gọi lại."

Giọng của người đàn ông âm trầm, còn rất rõ ràng.

Tô Chính Khâm cực kỳ khiếp sợ, sau đó lại thất vọng.

Thật không dễ để được nhận điện thoại vậy mà người nghe lại không phải cô ấy.

Mà còn là một người đàn ông.

Anh ta gần như sục sạo, lập tức hỏi lại: "Anh là ai?"

Tiết Định bình tĩnh, cũng không nói nhiều với anh ta, hơi nhướn mày, "Nửa tiếng sau hãy gọi lại."

Đúng là phiền phức!

Anh không biết mặt khẩu điện thoại cô, không thể mở khóa vào thiết lập tắt tiếng chuông đi.

Tô Chính Khâm ở đầu dây bên kia tức muốn nổ phổi, bắt đầu kêu la, Tiết Định dứt khoát cúp điện thoại rồi vút lên bàn trà.

Kết quả...

Trong vài phút tiếp theo, tiếng chuông chấn động từ đầu đến cuối vẫn không ngừng vang lên khắp phòng khách.

Sắc mặt Tiết Định ngày càng tối.

*

Khoảng tám giờ ba mươi phút tối, Chúc Thanh Thần trở về.

Trong phòng khách không bật đèn, Tiết Định nửa thân trần ngủ gật trên sofa.

Cô đã đi hơn một tiếng, mang theo túi lớn túi nhỏ trở về.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, người trên ghế sofa lập tức tỉnh dậy, ngược mắt nhìn sang cô, "Tôi tưởng rằng cô trở về nước mua thuốc chứ."

Cô đặt túi lên chiếc bàn nhỏ trong nhà bếp, cầm tuýp thuốc mỡ đi đến chỗ anh, thuận tay bật luôn cả đèn phòng khách.

"Sẵn tiện đi chợ một chuyến."

Tiết Định chưa kịp thích ứng với ánh đèn, gió tay che mắt.

Dáng vẻ anh hấp mắt như một con mèo lớn.

Chúc Thanh Thần ngồi xồm bên cạnh ghế sofa, anh định ngồi dậy thì cô lên tiếng, "Đừng nhúc nhích, cứ nằm sấp như vậy để tôi bôi thuốc."

Tiết Định không động đậy, ngoan ngoãn nghe theo.

Cô rút một cái bông ngoáy tai ra, quét một ít thuốc mỡ, thuốc mỡ màu vàng nhạt, tỏa ra một mùi bạc hà thơm mát.

"Sẽ đau đấy." Cô nhắc nhở.

Tiết Định không nhúc nhích chỉ ừ một tiếng, "Bôi đi."

Cô cẩn thận giúp anh thoa thuốc, toàn bộ quá trình ngoài những lần thân thể anh run rẩy kịch liệt còn lại đều không nói tiếng nào.

Gần trong gang tấc, cô càng nhìn rõ hơn, trên lưng Tiết Định chỗ to chỗ nhỏ tổng cộng có năm mùi khâu, những đường chỉ màu đen từng mũi từng mũi xuyên qua máu thịt, chỉ nhìn thôi cũng khiến cô lo lắng.

Ngoài vết thương mới, còn có vết thương cũ. Đông một nhát, tây một nhát, lưng ta lung tung.

Nhưng thân thể của người đàn ông này rắn chắc, mạnh mẽ. Không gầy gò như Tô Chính Khâm, ngược lại đường nét trời chảy, theo da thịt chập trùng lên xuống. Cho dù nằm im bất động cũng tràn đầy cảm giác mạnh mẽ.

Từ vai đến cánh tay, những đường nét bên trong lưng quần lúc ẩn lúc hiện.

Đây là lần đầu tiên Chúc Thanh Thần có thể cảm nhận được Tiết Định trước mắt cô là một người quanh năm bên ba ở nơi khói lửa.

Trong đầu cô lại hiện lên cảnh hoàng hôn hữu tình ngày ấy, cảnh tượng Tiết Định dùng cảm quên mình cứu một cô gái trong thành phố.

Sau một khắc, người nằm trên ghế sofa đột nhiên hỏi cô: "Chiên trứng mà cũng có thể chiên khét như cô thì còn mua thức ăn làm gì?"

"..."

"Anh cho rằng anh giấu hết trứng đi thì tôi không thể tìm được à?"

"....."

"Trong tủ lạnh nhiều trứng gà như vậy, chỉ ít cũng hết một nửa, đáng tiếc, sống cũng tốt không sống cũng tốt."

Chúc Thanh Thần đành phải nặng tay một chút.

Người đàn ông bỗng chốc im lặng, các bắp thịt trên cơ thể trong nháy mắt đau nhức đến tột cùng, mồ hôi lập tức đua nhau chảy ra.

Cô nhanh chóng ý thức được bản thân quá tay.

"...Tay tôi trơn, thật xin lỗi." Ba chữ cuối cùng, nhẹ nhàng chết người.

Cô rất buồn bực, chỉ nói lời xin lỗi mà cũng đã khó khăn như thế.

Tiết Định chống người bò lên, liếc cô một cái, ngoài cười nhưng trong không cười. "Không sao."

Chúc Thanh Thần nhìn ánh mắt đen láy và vẻ mặt lười nhác của anh, có một loại ánh sáng làm trái tim cô xao xuyến. Cô hiểu, dựa vào tính cách của Tiết Định có thù tất báo, chắc hẳn anh đang có âm mưu khác chờ đợi cô.

*

Trong lúc đi chợ Chúc Thanh Thần tiện tay mua cả gà, cũng đã được làm sạch sẽ nên không cần cô phải động tay làm nữa.

Lúc cơ thể cô suy nhược thì Khương Du đều hầm cách thủy một nồi canh gà cho cô, bà nói canh gà rất bổ.

Nhưng bản thân cô lại không biết nấu ăn.

Tiết Định cảm thấy cô thật buồn cười, rõ ràng là cô muốn hầm canh gà cho anh, ngược lại biến thành anh ngồi một góc trong nhà bếp chỉ huy, nhìn cô vụng về làm từng bước.

Canh vừa nấu xong, một tiếng động kì lạ trong tủ lạnh truyền đến.

Tiếng reng reng ngán ngủi, giống như là..... Tiếng điện thoại đang reo.

Chúc Thanh Thần sững sờ, một tay cầm dao thái rau, một tay kéo cửa tủ lạnh, trong nháy mắt đã nhìn thấy chiếc điện thoại của mình đang vui vẻ reo liên tục bên cạnh vài cọng hành tây.

Mặt cô không biểu cảm lấy chiếc điện thoại ra, quay đầu nhìn chằm chằm Tiết Định, "Anh có muốn giải thích một chút không, tại sao điện thoại của tôi lại nằm trong tủ lạnh?"

"Khí hậu quá nóng, điện thoại sẽ nổ, theo vật lý học đặt vào tủ lạnh sẽ hạ nhiệt độ."

"Anh thử lặp lại lần nữa xem?"

Tiết Định: "... Cô hãy bỏ con dao xuống trước đã."

Ở đầu bên kia, Tô Chính Khâm cũng điên lên như thế, không ngừng gọi đến.

Từ lúc Tiết Định cúp máy, đến lúc Chúc Thanh Thần lấy nó ra từ trong tủ lạnh, cũng đã hiện lên 135 lần số điện thoại này.

135 cuộc gọi nhờ.

Chúc Thanh Thần thờ ơ cất điện thoại, nhanh chóng ngược mắt sang Tiết Định.

Anh nói: "Nếu đã không tắt tiếng tức là vẫn để ý. Nếu để ý thì hãy nghe máy. Suốt ngày dây dưa như thế, vừa không tắt tiếng lại vừa không nghe máy, cô không cảm thấy mâu thuẫn sao?"

Cô không thèm nhìn anh, cầm cái nồi lên, "Anh không hiểu."

Phía sau truyền đến tiếng cười trầm thấp của người đàn ông, "Đúng, là tôi không hiểu. Những chuyện thất tình như thế, tôi làm sao mà hiểu được?" Giọng điệu lười nhác, bên trong lẫn bên ngoài đều mang theo sự tự cao, "Dù sao từ trước đến nay tôi có rất nhiều đối tượng là nữ ngưỡng mộ, trước nay đều có, không bao giờ hết."

Chúc Thanh Thần không quay đầu lại, "Là vậy sao? Vậy tôi thật sự ngưỡng mộ anh, sao anh không đổi tên thành Tiết Nhật Thiên (1) đi?"

(1) Nhật Thiên: Theo ngôn ngữ địa phương của Tứ Xuyên có ý nghĩa là "Cực kỳ khủng khiếp"

"....."

*

Chúc Thanh Thần không nghĩ đến, Tiết Định đương nhiên càng không nghĩ đến, bởi vì một cuộc điện thoại ngán ngủi, Tô Chính Khâm ở trong nước quả thực cũng phát điên rồi.

Chúc Thanh Thần chạy trốn, nếu chỉ vì nhất thời cãi nhau, xuất ngoại giải sầu, anh ta có thể chấp nhận.

Nhưng mấy trăm cuộc điện thoại gọi đến, cuối cùng người nhận máy là một người đàn ông.

Tô Chính Khâm gần như tan vỡ.

Có thể Chúc Thanh Thần ở bên kia cũng không thèm nghe máy, anh ta chỉ còn có thể thay đổi đối tượng, bắt đầu gọi điện thoại tra tấn Đồng Diễm Dương.

Đồng Diễm Dương là người mẫu, lần này đi đến Châu Âu có show diễn lớn, nào có biết cả ngày đều bận rộn, nửa đêm quay trở về khách sạn, trên điện thoại đột nhiên xuất hiện 32 cuộc gọi nhớ của Tô Chính Khâm.

Cô bị dọa đến nỗi giật mình.

Gọi điện thoại đến nửa đêm cuối cùng cũng có người nghe máy, từ lâu Tô Chính Khâm đã không còn kiêu ngạo như lúc trước, âm thanh nhả nhặn nói với cô: "Thanh Thần ở đâu?"

Đồng Diễm Dương gất gồng, "Dựa vào cái gì mà tôi phải nói cho anh biết?"

Anh ta ngừng một chút không nói gì, cuối cùng cũng thấp giọng nói: "Đồng Diễm Dương, tôi quý xuống đã đủ chân thành chưa? Cô sắp về nước rồi, tôi sẽ quý xuống trước mặt cảm ơn cô, xin cô hãy nói cho tôi biết cô ấy ở đâu."

Cô kì lạ trầm mặc một lát, cuối cùng cũng nói: "Jerusalem."

"Cảm ơn." Người đàn ông nhanh chóng tắt điện thoại.

Cuộc điện thoại ấy khiến Đồng Diễm Dương cũng hơi ngây người.

Trong trí nhớ, Tô Chính Khâm xuất thân từ một gia đình có bố mẹ đều là người giới trí thức, từ nhỏ đã cho anh ta bồi dưỡng không biết bao nhiêu lễ nghĩa đúng mực. Mà vì anh ta có dáng người tốt, tính cách tốt, từ nhỏ thuận buồm xuôi gió, đặc biệt là trong trường đại học luôn có người nâng đỡ. Thầy cô và bạn bè đều yêu mến anh ta.

Anh ta đôi lúc hơi tự kiêu, nhưng vẫn luôn một lòng yêu Chúc Thanh Thần.

Ở điểm này, để không trở thành chuyện cười, một Chúc Thanh Thần quá là kiên cường đã khiến cho rất nhiều đối tượng âm thầm người mộ, mọi người đều cảm thấy cô thật may mắn.

Chúc Thanh Thần mệnh tốt số xấu, Đồng Diễm Dương là người rõ nhất. Vì là người bạn tốt nhất của Chúc Thanh Thần, đương nhiên Đồng Diễm Dương cũng hiểu rõ con người của Tô Chính Khâm. Bề ngoài đều vượt qua năng lực, hơi yếu đuối, hơi tự cao tự đại, tương lai sau này mọi người không cho rằng Chúc Thanh Thần nhất định sẽ hạnh phúc.

Có thể là trong điện thoại, cái tên tự kiêu Tô Chính Khâm kia ăn nói nhã nhặn với cô: "Đồng Diễm Dương, tôi quý xuống còn chưa đủ chân thành sao?"

Cô lập tức dao động.

Rõ ràng hôm qua lúc nói chuyện với Chúc Thanh Thần, cô còn rất kiên định nói: "Đừng nghe điện thoại của anh ta! Không cho cậu nghe! Để anh ta cút đi, cút đi càng xa càng tốt!"

Kết quả giờ phút này, cô càng thêm thỏa hiệp với Chúc Thanh Thần hơn.

Nước Pháp trong màn đêm rực rỡ huy hoàng, ở phía xa là Tháp Eiffel sáng rạng ngời, thật đáng ca ngợi.

Đồng Diễm Dương cúi đầu nhìn xuống, dưới sân là hình bóng của các cặp đôi nam nữ, bỗng nhiên có chút buồn bực ngán ngẫm, cô du ngoạn từ phía như thế, cũng không biết có người nào yêu cô như Tô Chính Khâm yêu Chúc Thanh Thần không, yêu cô đến mức chết đi sống lại.

Cô cầm điện thoại quơ quơ, nào có biết trượt tay một cái, sự chơi đùa kia đã làm cái điện thoại bay mất.

Đồng Diễm Dương ở tầng ba của khách sạn, dưới tầng là một con đường đầy bóng râm, những người đi đi lại lại đều đang tản bộ.

Chỉ nghe một tiếng thét kinh hãi, có người bị đập vào đầu.

Cô sợ hãi nhanh chóng ngồi xổm xuống, ôm đầu không lên tiếng.

Một giây sau, trên con đường đầy bóng râm ấy vang lên những tiếng nói ồn ào, cô dùng trình độ tiếng Pháp khá kém cỏi phí hết nhiều sức lực mới có thể nghe hiểu được, đã rơi trúng người kia....

Bất tỉnh.

*

Hai ngày sau, buổi sáng ở Jerusalem, anh em Kiều Khải chạy đến nhà Tiết Định, bảo là muốn cùng Tiết Định ra ngoài một chút, đi tắm nắng tốt cho sự phục hồi sức khỏe.

Chúc Thanh Thần cũng cùng theo ra ngoài.

Bốn người đi loanh quanh thành cổ một lúc rồi đi dạo đến tầng hai của tường thành.

Trong lúc Chúc Thanh Thần để điện thoại nghỉ ngơi một ngày thì nó lại reo lên.

Theo thường lệ cô lại tắt máy, không để ý đến.

Tô Chính Khâm nhanh chóng nhấn tin vào điện thoại.

"Anh đang ở Jerusalem, đứng ở cửa thành cổ chờ em."

Cả người cô cứng đờ, cô không tin, đứng trên tường thành từ từ ngẩng đầu lên.

Ở cửa thành, có một bóng người quen thuộc đứng ở đó.

Mặt trời rực rỡ tỏa nắng, đột nhiên gió ập đến, người kia không nhúc nhích, bất động như một pho tượng.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Cá sấu

Trên tường thành gió lớn, Chúc Thanh Thần mặc một chiếc váy màu xanh đậm, làn váy tung bay trong gió.

Cô đi phía trước, Tiết Định và Kiều Khai, Kiều Vũ đi phía sau.

Theo lời hẹn, cô phải dừng ở tường thành cuối cùng.

Tô Chính Khâm đang đứng ở cửa thành.

Không phải anh ta là người xấu, thực ra chỉ hơi tự phụ, hành động theo cảm tính, lòng hư vinh còn nhiều hơn sự cầu tiến. Nếu dựa vào tài năng của bản thân thì anh ta không có tiền đồ, cho dù lấy hình ảnh của cô để nổi tiếng cũng chỉ là nhất thời, chỉ như hoa phù dung sớm nở tối tàn mà thôi.

Những điều này, cô đã biết.

Sau này rời khỏi anh ta, trong lòng cũng có khoảng trống rất lớn, cũng đã rất đau lòng nhưng so với trước kia thì cô lại hiểu rõ hơn nhiều.

Nhưng những chuyện kia làm cô không ngại suy nghĩ về anh ta như vậy.

Dù sao hai người đã yêu nhau 5 năm, từ đại học đến khi tốt nghiệp, đã từng cùng nhau mặc đồng phục đi học rồi nghĩ sẽ cùng nhau mặc áo cưới.

Lúc quen nhau, cô với tư cách là Hội trưởng sinh viên mang theo một vài người mới đi kiểm tra ký túc xá.

Chúc Thanh Thần cầm một xâu chìa khóa, thuận thực mở cửa phòng ký túc của Tô Chính Khâm ra, gọn gàng dứt khoát nói: "Xin chào bạn học, trường học kiểm tra kỷ luật sỹ số."

Trong phòng này có 4 người, bây giờ có 3 người đang ngồi chơi game, tất cả đều quay ra nhìn cô.

Một tay Chúc Thanh Thần cầm chìa khóa, một tay cầm sổ, nhìn cả căn phòng một lượt: "Còn một bạn nữa đâu?"

"Trong nhà vệ sinh."

Cô không nói nhiều, đi đến gõ cửa nhà vệ sinh: "Bạn học, phiền bạn mở cửa phối hợp để chúng tôi kiểm tra."

Gần đây có nhiều người ngoài trà trộn vào ký túc của trường học ở nhờ, trong trường xảy ra một số lần trộm cướp, cho nên việc kiểm tra trật tự nội vụ, sỹ số càng phải nghiêm túc hơn. Chúc Thanh Thần phải xác định được trong nhà vệ sinh chỉ có một người, không phải có hai người.

Lúc đó trong nhà vệ sinh, Tô Chính Khâm chỉ biết im lặng, một lúc lâu sau mới bất đắc dĩ nói: "Bạn học, tôi đang tắm, hôm nay có thể linh động một chút không? Phòng của chúng tôi từ trước đến giờ không có ai vi phạm kỷ luật, bạn có thể nhìn sổ ghi chép xem."

Chúc Thanh Thần: "Phiền bạn mặc quần áo từ tể, mở cửa cho tôi nhìn."

"Không phải chứ? Tôi đang tắm dở bạn lại bắt tôi mặc quần áo là sao?"

"Phiền bạn mở cửa."

Cô không phải người khéo nói chuyện, Khương Du thường nói, nếu bây giờ là thời kỳ cách mạng, cô chính là nữ anh hùng Giang Trức Quân (1) dũng mãnh.

(1) *Giang Trức Quân: Là nhân vật trọng yếu của tổ chức khu Trùng Khánh dưới lòng đất, thời kỳ đảng cộng sản Trung Quốc. Bà cũng là nữ liệt sỹ được đảng cộng sản Trung Quốc truy tặng.*

Cứ giằng co mãi nhưng Chúc Thanh Thần vẫn chưa thỏa hiệp.

Tô Chính Khâm là thanh niên tuổi trẻ dễ nóng nảy, thấy thái độ không thỏa hiệp của cô thì bực mình, im lặng một chút, sau đó chỉ mặc một chiếc quần đùi, mạnh mẽ đẩy cửa nhà vệ sinh ra: "Nhìn, nhìn đi! Thích nhìn đúng không?"

Trong nhà vệ sinh, nước nóng bốc hơi lượn lờ, đúng là chỉ có mình Tô Chính Khâm.

Cô nhìn chằm chằm vào thân trên trần trụi, đầu tóc ướt sũng, lông mi vẫn đang động vài giọt nước, dù cô là người cứng rắn, cũng không khống chế được máu xông lên não, thoát cái mặt đỏ bừng.

Nhưng cô là ai?

Cô là đại ca của cả một thế hệ.

Phía sau còn một đồng người đang chờ cô diu dặt để trở thành người đảm nhận trọng trách kiểm tra kỷ luật này.

Vì vậy Chúc Thanh Thần mặc kệ khuôn mặt đỏ bừng của mình, giả vờ bình tĩnh thu hồi ánh mắt, gơ sỏ lên đánh dấu xoàn xoạt.

"Đi thôi, cảm ơn đã hợp tác."

Lúc cúi xuống đánh dấu, lông mi cô rung rung không thôi, như mùa xuân đến bất chợt, mưa bay trên khắp các cánh rừng. Hai cái tai nhỏ của cô lộ ra sau tóc mai, vốn dĩ trắng nõn bấy giờ cũng đỏ bừng.

Tô Chính Khâm bỗng chốc quên hết tức giận.

Anh ta mặc quần đùi đứng kia, đưa tay sờ cái ót, suy nghĩ xem nên nói cái gì.

Nhưng Chúc Thanh Thần đã quay đầu đi mất.

Lần sau, Tô Chính Khâm đứng chờ ở cửa lớp cô, chuông tan học vừa vang lên, cả đồng người ủa ra như ong vỡ tổ.

Cô bị ngăn lại ở cửa lớp thì sững sờ.

Tô Chính Khâm bình tĩnh đứng ở đó, hơi cúi đầu nghiêm túc nói với cô: "Chúc Thanh Thần, tôi có chuyện muốn làm phiền cậu."

"... Cậu nói đi."

Đang ở chỗ người đi qua đi lại, anh ta bình thân nói ra, giọng đều đều: "Lần trước cậu nhìn thấy tôi tắm rửa, mẹ tôi nói danh dự đối với con trai và con gái đều quan trọng như nhau, từ nhỏ tôi đã giữ mình trong sạch, ngoại trừ mẹ tôi, không có ai nhìn thấy bộ dạng tôi mặc quần đùi. Cho nên tôi muốn làm phiền cậu chịu trách nhiệm với tôi."

Lão luyện đến mức có thể trở thành công thức theo đuôi trong sách giáo khoa rồi.

Hết lần này đến lần khác, Chúc Thanh Thần bị anh ta đuôi tới tay.

Dĩ nhiên về sau còn có nhiều chuyện xảy ra, lấy ra một người trong số tất cả những người đi qua cuộc đời của Chúc Thanh Thần, thì hoàn toàn là Tô Chính Khâm.

Cho đến bây giờ thanh xuân của cô đều chưa tách ra khỏi ba chữ Tô Chính Khâm.

Những năm đó có rất nhiều lần thứ nhất đều là trải qua với Tô Chính Khâm.

Lần thứ nhất trốn khỏi nhà cùng anh ta đi đến Tô Châu ngồi thuyền du hồ.

Tháng ba bầu trời xanh thăm thẳm, gió thổi mặt nước gợn sóng lăn tăn, hàng liễu bên hồ đung đưa, hai người nằm trên thuyền gỗ cho đến chiều muộn.

Anh hỏi cô: "Em biết tại sao anh đưa em đến đây không?"

"Bởi vì ngày mai là sinh nhật anh!"

"Sai rồi, là vì pháo hoa tháng ba ở Dương Châu."

"...."

Hai mươi năm sống trên đời, cô là người luôn gò bó theo khuôn phép, bởi vì cô không có bố mẹ nuông chiều cho cô phóng túng và không gian tự do. Cho đến khi Tô Chính Khâm xuất hiện, anh ta dạy cho cô biết trên đời này không phải chuyện gì cũng cần lý do, có đôi khi chẳng kiêng dè gì làm một chuyện chỉ vì mình thích, mình vui lòng.

Lần thứ nhất cùng trải qua đêm giao thừa, hai người uống bia ở quán ven đường đến say khướt, ngồi xiêu vẹo trên sân vận động, không đứng dậy được. Cô ngẩng đầu nhìn Tô Chính Khâm, không biết anh ta lôi đâu ra một chiếc đèn Không Minh, ngồi một bên viết nguyện vọng.

Viết xong, anh ta quay đầu vẫy cô: "Đến đây, hai chúng ta cùng nhau thả."

Toàn thân cô mềm nhũn, vẫn đứng lên giữ đèn cho anh ta, nhìn anh ta lấy bật lửa ra châm đèn.

"Anh lấy đèn Không Minh ở đâu ra?"

"Anh biến ra đấy chứ."

Cái đèn đang xẹp lép dần căng phồng, từ từ sáng lên rồi dần dần bay lên cao.

Giây phút này, cô nhìn thấy chữ viết trên đèn:

"Chúc Thanh Thần, chờ anh cưới em."

Sau đó, cô bỗng nhiên buông tay, không biết là tại nhiệt độ trên đèn làm cô bị thương hay là vì nguyện vọng của anh ta làm cô bất ngờ.

Anh ta đứng đối diện cô qua chiếc đèn, cười ha ha, nói cô chờ anh ta, nguyện vọng của anh ta chẳng mấy chốc sẽ được thực hiện.

Cô vừa bức mình, vừa buồn cười, nhưng đây cũng là lần đầu tiên có người nói muốn cưới cô.

Đèn Không Minh biến mất vào bầu trời đêm nhưng lại ăn sâu vào đáy lòng cô.

Chúc Thanh Thần vẫn luôn không tin vào hôn nhân, lại càng không tin vào tình yêu.

Thế nhưng hết năm này đến năm khác, Tô Chính Khâm đều hứa với cô cùng một nguyện vọng như vậy, đến cuối cùng cô cũng học được cách ước mơ, cũng bắt đầu thử tin tưởng rằng bọn họ sẽ có một kết quả khác biệt.

*

Cô đứng trên tường thành, nhìn Tô Chính Khâm ở phía xa, nhớ lại những điều đã qua trong quá khứ.

Đôi mắt cay xè, cô kiềm chế đến tột cùng.

Cô cúi đầu, bấm số gọi anh ta, đưa điện thoại lên tai.

"Tô Chính Khâm, chuyện ảnh chụp ảnh định giải quyết thế nào?"

Cô nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi đứng ở cửa thành đang cúi đầu nhìn cái bóng của chính mình.

Giọng nói anh ta trầm khàn, khẽ nói với cô: "Nếu như em còn tức giận, anh sẽ gọi ngay cho Mosaic, anh sẽ nói rõ mọi chuyện, xin lỗi công khai về chuyện ảnh chụp, anh cũng không cần chức vụ ở Mosaic nữa."

Câu tiếp theo: "Thanh Thần, em quay lại có được hay không?"

Gần như anh ta đang cầu xin.

Trong gió, nước mắt của cô rơi hỗn loạn không ngừng.

Cô muốn nói đồng ý, rồi sau đó chạy về phía anh ta.

Nhưng cô không phải Tô Chính Khâm, cô không lớn lên trong hủ mật, cô không có sự ngây thơ của thiếu nữ. Cô biết nếu hôm nay hai người làm lành, cô có được sự công bằng, giữ vững được nguyên tắc của bản thân thì anh ta sẽ mất đi cơ hội có được ước mơ của cả đời mình.

Cô cúi đầu nhìn anh ta, người đàn ông này đã đổi cách ăn mặc, còn đeo đồng hồ đắt tiền nổi tiếng, tất cả đều rất đẹp.

Trước đây, Tô Chính Khâm chưa từng có khí chất như thế, những năm tháng đi qua cùng cô anh ta đều bận rộn, vất vả như con ruồi mất đầu.

Cô nghĩ, tại sao hai người lãng phí 5 năm chỉ là vất vả, vô vị, nhưng khi cô đi rồi, anh ta lại thoải mái, tự do như thế? Tại sao cô không thể tha thứ cho anh ta, dù anh ta đã thỏa hiệp đến mức này, cô vẫn không chịu nhượng bộ nửa bước?

Thật ra thì hai người đã có vấn đề từ lâu, một năm trước, hoặc cũng có thể trước đó, mỗi người bước đi trên một con đường tương lai khác nhau, hai người đã càng ngày càng xa nhau.

Năm năm sau, mười năm sau, khi Tô Chính Khâm trở thành con người tầm thường, anh ta còn kiên định tin vào lựa chọn ngày hôm nay nữa không?

Khi cô già đi, anh ta còn có coi cô quan trọng hơn giấc mơ của anh ta không?

Cũng tương tự, nếu hôm nay cô thỏa hiệp, đồng ý để những bức ảnh Tây Tạng kia mang tên anh ta thì sau này có thật sự anh ta sẽ không mở miệng đòi hỏi cô những bức ảnh khác hay không?

Nếu cô không đồng ý, anh ta sẽ không lựa chọn lấy trộm ảnh của cô như trước đây sao?

Rất nhiều chuyện giống như Chúc Sơn Hải bạo hành Khương Du bao nhiêu năm, là vì lần đầu tiên nhẫn nhịn, lần thứ hai thỏa hiệp nên sẽ có lần thứ ba, thứ tư thậm chí là cả đời không thoát khỏi vòng luẩn quẩn.

Khi Khương Du khóc, bà thường hay nói: "Nếu bây giờ mẹ ly hôn thì không phải những nỗi nhin chịu đựng bị đánh trước kia đều uổng phí sao?"

Luôn hi vọng vào ngày mai, cho dù cái ngày mai đó vĩnh viễn không đến.

Chúc Thanh Thần biết, cô và Tô Chính Khâm đã khác nhau từ nguyên tắc sống cơ bản nhất, dù bây giờ ai là người thỏa hiệp thì tương lai cũng không có kết quả tốt.

Cô không muốn thấy cô và anh ta trở thành Khương Du và Chúc Sơn Hải thứ hai.

Dù không có bạo lực gia đình, cô cũng không muốn tình yêu giữa hai người trở thành hối hận rồi tra tấn lẫn nhau nhưng không thể chia tay.

Cô đứng đó, nước mắt rơi một lúc thì bị gió thổi khô, rồi lại rơi, rồi lại bị thổi khô.

Mặt cô căng cứng, đau rát.

"Tô Chính Khâm." Cô gọi tên anh.

Tô Chính Khâm nắm chặt điện thoại, có dự cảm không tốt.

Đúng như dự đoán, giọng nói của cô cùng tiếng gió truyền đến tai anh ta.

Cô nói: "Chúng ta không thể bên nhau nữa."

"...."

"Anh về đi, tôi sẽ không đến đó gặp anh, cho dù anh đứng đó bao lâu tôi cũng không đến."

"Thanh..."

"Cứ như vậy đi."

Cô nói xong rồi dứt khoát tắt điện thoại.

Tiết Định, Kiều Khải và Kiều Vũ đứng gần đó, không ai nói gì.

Ngoài Tiết Định ra thì không ai biết Chúc Thanh Thần gọi điện thoại cho ai.

Cô tắt máy, rồi bỗng nhiên tháo dây buộc tóc đang buộc kiểu đuôi ngựa sau đầu. Mái tóc đen nhánh rơi xuống vai rồi bị gió thổi tung bốn phía, che khuất cả khuôn mặt.

Cô quay đầu, đi lướt qua ba người, hơi hốt nói: "Quay về nhà đi, ở đây gió lớn quá."

Thật ra họ đều nhìn thấy đôi mắt cô phiếm hồng.

Tiết Định nhìn theo bóng lưng cô, bỗng nhiên bước nhanh đuổi theo cô.

Kiều Vũ sững sờ, cũng muốn đuổi theo nhưng bị Kiều Khải nắm cổ tay giữ lại.

"Đừng đi."

"Anh!" Kiều Vũ nghiêng đầu tránh ra, "Tại sao anh nhất quyết không cho em và Tiết Định ở bên nhau?"

Kiều Khải bình tĩnh nhìn Kiều Vũ, hỏi ngược lại: "Em nghĩ là cho đến bây giờ hai người không đến được với nhau vì anh ngăn cản à?"

"Nếu như anh không ngăn cản có lẽ em và anh ấy không trở thành như ngày hôm nay."

"Đúng. Nếu như anh không cản, em đã bị từ chối từ lâu, cậu ta sẽ tránh xa em, ngay cả việc đi bên cạnh cậu ta như ngày hôm nay em cũng không có tư cách."

"Anh..."

"Em không thấy sao? Cậu ta không hề có ý gì với em hết!"

Kiều Vũ tức giận đẩy anh ra, thở hổn hển: "Anh biết cái gì? Anh thì hiểu cái quỷ quái gì? Ngay cả việc thích một người là gì anh cũng không biết thì lấy tư cách gì nói em?"

Nói hết câu, cô ta chạy về hướng cửa thành, không phải đuổi theo Chúc Thanh Thần và Tiết Định, chỉ là làm lùi chạy ra cửa thành, thoáng qua Tô Chính Khâm đang đứng bất động mắt tròn.

Nhưng hai người không ai biết ai.

Xuống cầu thang, Chúc Thanh Thần đứng trong phòng, nhìn về tảng đá lớn nơi Chúa Jesus gặp nạn, trên mặt đá sần sùi còn lưu lại vết máu đã khô từ lâu, không ít người Ki-tô giáo (2) đang quỳ gối hôn lên mặt đá, vô cùng thành kính.

(2) Kitô giáo hay Cơ Đốc giáo là một trong các tôn giáo khởi nguồn từ Abraham, Abraham là tổ phụ của người Do Thái và người Ả Rập, đặt nền tảng trên giáo huấn, sự chết trên thập tự giá và sự sống lại của Chúa Giêsu Kitô như được ký thuật trong Kinh thánh...

Tường thành cổ kính được xây từ những viên gạch vàng thô ráp, bánh xe lịch sử gầm thét đi qua, đã thay đổi nhiều lần nhưng chưa từng phá hủy nơi này.

Nhưng trong nội tâm của cô đã có một thứ thật sự sụp đổ.

Cô ngược nhìn bức tranh Chúa Jesus trên tường, lặng im không nói gì.

Mãi đến khi Tiết Định đi đến sau cô, "Cô tin đạo sao?"

"Không tin."

"Tôi cũng không tin."

Anh không nhìn cô, mà cùng cô nhìn về bức tranh nằm giữa không trung, nơi sáng tối giao thoa. Trên bức tranh, chúa Jesus bị đóng đinh trên cây thánh giá, toàn thân là vết thương chồng chất.

"Mặc dù tôi không tin, nhưng đôi khi cũng rất khâm phục Chúa Jesus, không phải vì ông có công hiến to lớn thế nào cho tôn giáo, không phải vì tinh thần quý báu ông mang đến cho thế hệ sau này mà chỉ vì khi ông đã theo đuổi điều gì thì dù chết cũng không sợ."

"...."

"Cả cuộc đời, ông ấy vì điều mình muốn có thể liều lĩnh một lần thì dù sau này vì nó mà phải chết, vì nó mà bị ghim mình lên cây thánh giá, máu me đầy mình thì cũng cảm thấy xứng đáng. Chúc Thanh Thần, cô có cảm thấy, ngày hôm nay chúng ta còn sống, sống thật khỏe mạnh, ăn no mặc ấm, sinh hoạt đầy đủ; chúng ta có đủ tay chân, có thể đọc sách mình thích, xem phim mình thích, ăn đồ ăn vặt mình thích, có thể đi chơi đây đó, cầm máy ảnh chụp những phong cảnh đẹp... Thật ra so với ông ấy, chúng ta hạnh phúc hơn rất nhiều đúng không? Có thể làm điều mình muốn nhưng không phải đối mặt chịu đựng như ông ấy."

Cô cúi đầu cười cười: "Tiết Định, anh lại thay đổi phương pháp dạy dỗ tôi sao?"

Người đàn ông bên cạnh thở dài: "Rõ ràng tôi đang an ủi cô, cô gái như cô thật là...."

Anh định nói là không biết tốt xấu nhưng lời đến miệng lại thay đổi.

"Người ta nói đàn ông làm bằng đất, phụ nữ làm bằng nước, Chúc Thanh Thần, tôi thấy chắc cô làm bằng xi măng."

Mắt cô đang sưng đỏ, vì nước mắt nhòe khắp mặt nên giờ thấy rất đau rất nhưng mà cuối cùng cũng phải bật cười. Vừa cười nước mắt lại chảy ra.

Cô cúi đầu nhìn xuống chân, lí nhí nói: "Tiết Định, cảm ơn anh."

Cô nghĩ nghĩ, sau đó nhấn mạnh: "Tiết Định ngạc (nói thẳng), ngạc là cá sấu!"

Tiết Định cười thành tiếng, nhìn người con gái trước mặt, rõ ràng bộ dạng đang rất chật vật, nhưng đôi mắt lại sáng ngời nhìn thẳng vào anh, trong lòng anh khẽ rung động. Cuối cùng vươn tay giúp cô vén sợi tóc đang dính trên gò má ra sau tai, đúng lúc cô cũng đưa tay lên, anh lắc đầu than nhẹ.

"Lã Động Tân luôn luôn bị chó cắn!"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ép buộc

Jerusalem rất nhỏ, thành cổ càng không cần phải nói, tổng cộng tất cả cũng khoảng 1km vuông.

Chúc Thanh Thần chậm rãi dạo bước ở đây, giống như muốn xem kỹ từng tấc tường thành.

Tiết Định cũng không nói gì, đi theo cô.

Trong lúc đi Kiều Khải gọi điện cho anh, "Bụng của Kiều Vũ không thoải mái, tôi đưa con bé về nghỉ ngơi."

Tiết Định ừ một tiếng, đang định cúp điện thoại.

Anh ta hỏi Tiết Định: "Không nói thêm gì à?"

Tiết Định ngừng lại, sau đó bổ sung một câu, "Để con bé nghỉ ngơi cho tốt."

Kiều Khải cười hai tiếng, cúp điện thoại.

Quay đầu, anh ta nhìn Kiều Vũ ngồi bên ghế lái phụ, thu lại sự vui vẻ, "Còn cần anh nói thêm mới hiểu rõ sao?"

Kiều Vũ nghiêng mặt, "Em không biết anh có ý gì."

Kiều Khải nhìn cô ta một lát, làm cô ta sợ hãi, mới nói: "Cậu ấy không để em ở trong lòng, cho nên phải cần anh nhắc nhở mới quan tâm em, mới mở miệng ra nói? Em cần phải hiểu rõ, từ lúc đầu Tiết Định đã phản đối không muốn em tới đây. Lúc trước cậu ấy nói em là một nữ sinh, không thích hợp đến đây làm mấy chuyện nguy hiểm như này, không phải em đi theo, chủ nhiệm không nói gì, cậu ấy cũng sẽ không miễn cưỡng ngăn cản. Nếu như em thật sự nói thẳng ra, sau này mọi người ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập (1), thấy lưng ta lưng túng mới thú vị?"

(1) Ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập (抬头不见低头见): Ý chỉ gặp gỡ thường xuyên

"Anh đã biết rõ nhất định anh ấy sẽ không chấp nhận em rồi à?" Kiều Vũ phản bác, "Em vẫn cảm thấy không phải anh ấy không thích em, chỉ là trong lòng anh ấy luôn để ý đến công việc, chưa bao giờ lo lắng quá nhiều về chuyện nam nữ. Không chừng khi em vừa nói ra, anh ấy sẽ bắt đầu suy nghĩ về em?"

Kiều Khải nhìn cô ta giống như nhìn kẻ ngốc, "Trời ơi, thật khó tin là hai chúng ta cùng chui từ trong bụng mẹ ra, chỉ số IQ chênh con mẹ nó lệch thậm chí gần bằng động vật rồi!"

Đợi lúc Chúc Thanh Thần và Tiết Định rời khỏi thành cổ, sắc trời đã gần lúc hoàng hôn.

Cửa thành đã không có hình bóng của người kia nữa.

Sắc mặt Chúc Thanh Thần vẫn bình thường, cô và Tiết Định đi qua cửa thành, giống như thở dài một hơi, lại giống như đã bỏ lại thứ gì đó ở bên trong cửa thành, cả người cảm thấy trống rỗng.

Tiết Định liếc nhìn cô một cái, "Thất vọng rồi sao?"

Cô cúi đầu suy nghĩ một lúc mới nói: "Cũng hơi hơi, nhưng mà thất vọng cũng tốt, cũng nên thất vọng trước một lần, mới có thể nhìn thấy được hy vọng mới."

Anh gật đầu, "Cũng giống như ăn cơm, hôm qua nhịn không ăn cơm, hôm nay mới có bụng ăn thêm nhiều đồ mới."

Chúc Thanh Thần nhanh chóng phản ứng, "Anh so sánh tình cảm của tôi với phân à?"

Tiết Định khẽ cười hai tiếng, chân dài sai bước đi về phía trước.

*

Mấy ngày tiếp theo, ban ngày Chúc Thanh Thần đi ra ngoài chụp ảnh, buổi tối trở về ăn cơm.

Dù sao hai người cũng bằng tuổi nhau, là cô nam quả nữ, Tiết Định ở nhà dưỡng thương, cô muốn ở lại trong phòng, là ai thì cũng thấy không được tự nhiên, dứt khoát nhường lại không gian này cho anh.

Từ trước đến nay cô luôn là người nhạy cảm, sợ làm người khác thấy phiền toái.

Vài ngày trôi qua, hai người ở chung coi như cũng hòa hợp.

Sáng sớm thứ hai, Chúc Thanh Thần vừa thức dậy, đang ở trong nhà vệ sinh rửa mặt thì chợt nghe thấy ngoài cửa sổ có âm thanh chạy bộ đều đều.

Âm thanh mạnh mẽ, kèm theo đó là hiệu lệnh nam tính vang dội.

Lập tức, vô số người cùng cất tiếng, đinh tai nhức óc, tay cô hoảng sợ run lên.

Tiết Định đang nấu cháo trong phòng bếp, nghe thấy tiếng từ chỗ ban công, đứng lúc chạy qua nhà vệ sinh xem nào nhiệt thì bắt gặp cô.

Trong miệng cô ngậm bàn chải đánh răng, bọt kem màu trắng dính đầy khóe miệng.

Bị anh bắt gặp, cô lấy bàn chải ra, dùng tay lau sơ qua.

"Bên ngoài đang làm gì vậy?"

Tiết Định đi đến chỗ cửa sổ, nhìn xuống xem, đã nhìn thấy một nhóm đông cảnh sát vũ trang đang chạy đến một ngõ nhỏ khác.

Đồng phục chỉnh tề màu xám, bên ngoài còn khoác thêm áo chống đạn màu xanh lá, mỗi người cầm một cái khiên chắn, cầm súng. Không chỉ có cảnh sát vũ trang, phía xa xa cũng có quân đội tham gia.

Sĩ quan cảnh sát dẫn đầu cao giọng hạ mệnh lệnh, sử dụng tiếng Hebrew.

Trong hẻm nhỏ nhấp nhô đầu người, tiếng động lớn ồn ào không thôi, mệnh lệnh kia phải cẩn thận mới nghe ra được một hai.

Chúc Thanh Thần đứng phía sau anh ló đầu nhìn, "Bọn họ lại tập luyện à?"

"Không phải." Tiết Định chỉ nói ra hai chữ rồi bước vào phòng khách, cầm lấy điện thoại gọi cho Kiều Khải, "Trường tiểu học ở Jerusalem đã xảy ra chuyện! Cậu và Kiều Vũ qua đó luôn đi..."

Còn chưa dứt hết câu, Kiều Khải đã ngắt lời.

"Vừa rồi nhận được tin, mọi người đang biểu tình đông như kiến ở thành phố Tel Aviv (2), tôi và Kiều Vũ đang đi qua đường đó, bây giờ chỉ sợ không về được nữa!"

(2) Tel Aviv: hay còn gọi là Tel Aviv-Jaffa, là một thành phố lớn ở Israel, nằm trên bờ biển Địa Trung Hải của nước này. Đây là trung tâm tài chính và trung tâm công nghệ của Israel, với dân số 432.892 người, trở thành thành phố lớn thứ hai của Israel. [1] Tel Aviv là thành phố lớn nhất trong vùng Gush Dan của Israel. Tel Aviv cũng là một điểm nhấn trong nông độ công nghệ cao được biết đến như Silicon Wadi.

Tiết Định dừng lại, quyết định rất nhanh, "Được rồi, vậy hai người đi đi, nhớ chú ý an toàn."

Kiều Khải cảnh giác, "Vậy trường tiểu học làm sao đây? Không lẽ cậu sẽ đi..."

"Tôi đi." Chỉ hai chữ, lời ít mà ý nhiều.

Kiều Khải đang muốn nói tiếp thì Tiết Định đã ngắt điện thoại.

Anh ném di động lên bàn trà, lập tức quay trở lại phòng ngủ thay quần áo.

Bên ngoài áo sơ mi có khoác một chiếc áo gi-lê ngắn tay màu trắng, bó sát người, lộ rõ bắp tay và cơ bụng, rất nam tính.

Lúc anh đi tới, Chúc Thanh Thần lại trông thấy anh đeo thứ gì đó lên lưng, một vật đen sì.

Sau một thời gian ngắn cô mới nhận ra được.

Đó là súng.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô nhìn thấy súng thật, vừa ngắn vừa nhỏ mà lại lạnh như băng, làm cho người khác vô cùng sợ hãi.

Miệng cô ngậm đầy bọt kem, bất đắc dĩ rút tờ giấy trên bàn trà, nhò hét ra, ngẩng đầu hỏi anh: "Anh muốn đến hiện trường đưa tin?"

"Ừ."

"Thế nhưng anh vẫn còn bị thương, không thể xoay người cũng không thể vận động mạnh. Huống chi Kiều Khải và Kiều Vũ đều đã đi Tel Aviv rồi, anh không có người chụp hình cũng không có mạng lưới điện..."

"Một mình tôi là đủ rồi."

Chúc Thanh Thần nghe không hiểu tiếng Hebrew, cũng không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, nghe Tiết Định và Kiều Khải nói chuyện với nhau cũng chỉ biết được có chuyện không may xảy ra ở trường tiểu học tại Jerusalem.

Chỗ đó xảy ra chuyện gì?

Vậy mà Tiết Định phải đeo súng lên lưng!

Cô nói rất cấp bách, "Nhưng trên người anh vẫn còn có vết thương..."

Tiết Định liếc nhìn cô một cái, giọng nói nghiêm túc lạnh lẽo, "Chẳng bao lâu nữa có người ngay cả mạng sống cũng không giữ được."

Trước mặt cô bỗng nhiên hiện lên hình ảnh cậu bé bị bắn chết trước của quán cơm đồ ăn Trung Quốc, thân thể gầy nhỏ nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, hai mắt trợn lên.

Cô hơi khó thở.

Dừng một lúc, Chúc Thanh Thần nói: "Tôi đi với anh, nói không chừng có thể giúp đỡ nhiều hơn một chút..."

"Cô ở lại đây." Anh ngắt lời cô, nói chắc như đinh đóng cột.

"Nhưng mà anh có vết thương trên người, tôi đi với anh còn có thể..."

"Cô ở lại đây, không cho phép cô đi."

Chín chữ, trước giờ chưa từng nghiêm khắc như vậy, Tiết Định mặt không cảm xúc nhìn chăm chăm vào Chúc Thanh Thần, giống như hạ mệnh lệnh.

Cô chân động đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

"Cho tôi mượn máy ảnh." Anh lên tiếng.

Nhưng cũng chỉ là thông báo một tiếng, cũng không quan tâm đến ý kiến của cô đã lấy máy ảnh đặt trên bàn trà đeo vào cổ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Anh dũng

Cảnh sát và phần tử khủng bố đều ở giữa đất trống, đứa trẻ bị mấy tên kia bắn ngã xuống đất, không nhúc nhích.

Phía trước đã có cảnh sát vô thức đưa tay ra, muốn nghênh đón bọn họ.

Còn có cảnh sát dốc sức liều mạng nói bọn họ đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, nhưng mà đã trễ.

Đám trẻ kia giống như cây, vài giây trước vẫn còn hét chói tai, gào khóc, liều mạng chạy ra bên ngoài. Giờ phút này đột nhiên dừng lại, không còn động đậy, giống như con búp bê bị mất hết sinh mệnh.

Tên khủng bố lớn tiếng kêu ngòi xồm xướng.

Mấy đứa trẻ mặt đầy nước mắt toàn thân phát run cứ như vậy mà ngồi chồm hổm xuống bên cạnh bạn học đã chết, hai mắt hoảng sợ nhìn chăm chăm vào người nằm trên đất không nhúc nhích.

Chất lỏng màu đỏ tươi càng lúc càng tràn xuống mặt đất.

Mà bọn họ từng mắt mãnh liệt nhìn việc kia xảy ra, cũng không dám lên tiếng.

Mấy kẻ khủng bố vẫn còn kêu gọi cảnh sát hãy đầu hàng.

Cảnh sát làm theo lời, lùi đến cửa trường học, từng bước một.

Tiết Định cách nơi xảy ra chuyện chỉ hơn 10m, sau lưng là một hàng thùng rác bằng sắt, lúc phần tử khủng bố lao tới, anh không chút nghĩ ngợi nằm ra sau thùng rác.

Anh không biết, hoàng tuyến bên ngoài khó khăn lắm có thể tiến vào cổng trường học, lại thấy tình huống eo hẹp bức bối này.

Vì vậy, lúc tiếng súng vang lên, Chúc Thanh Thần nhìn thấy cảnh tượng anh đột nhiên lao ra phía sau thùng rác.

Cô không biết bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy anh mãi không nhúc nhích cứ nằm đó, cong eo, tư thế vô cùng vụng vọ, còn cảm thấy ảnh trước ngực, điều chỉnh tiêu cự, nhờ có thùng rác che chở không ngừng ấn nút chụp.

Trận đấu súng kịch liệt khiến động tác của anh tạm dừng, nhưng anh lại nhanh chóng bắt đầu chụp tiếp.

Mặc dù rõ ràng cô nhìn thấy, đằng sau chiếc áo thun trắng của anh bắt đầu rướm máu.

Chắc vì tư thế quá vụng vọ, miệng vết thương lại nứt ra rồi...

Cảnh sát trong phòng cầm bộ đàm, quan chỉ huy bên ngoài cũng có thể kịp thời nhận được tin tức, ra quyết định.

Phóng viên bên cạnh liên tục nghe lời quan chỉ huy, đưa tin bằng thứ tiếng Anh lè tè.

Chúc Thanh Thần cũng biết thêm vài chuyện.

Ví dụ như lại có thêm ba học sinh tử vong do trúng đạn.

Ví dụ như phần tử khủng bố đưa ra yêu cầu, muốn chính phủ lập tức điều một máy bay trực thăng đến cho bọn họ rời đi, nếu không sẽ tiếp tục sát hại con tin.

Ví dụ như, tay súng bắn tia đã vào chỗ ở tòa nhà cao tầng cạnh trường học, nhưng vẫn không hạ thủ được, vì ba gã phần tử khủng bố buộc đầy bom nổ quanh cơ thể, còn bắt cóc con tin. Nếu tay súng bắn tia có sai sót bắn trúng con tin, hoặc trúng kịp nổ, sẽ khiến hơn ba mươi con tin và cảnh sát ở hiện trường cùng chết.

Quan chỉ huy cuối cùng ra quyết định, cố gắng trấn an phần tử khủng bố, trong thời gian ngắn nhất cung cấp máy bay trực thăng cho bọn họ.

Vì số người máy bay trực thăng chở có hạn, phần tử khủng bố không thể không buông tha cho phần lớn con tin, chỉ có thể mang theo một đứa trẻ đi cùng. Giải thoát xong còn có thêm con tin, ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Bên trong trường học liên tục giằng co, 10 phút sau máy bay trực thăng đến hiện trường.

Phần tử khủng bố liên tục chần chừ, thả rất nhiều học sinh, cuối cùng chỉ giữ lại một đứa bé trai chín tuổi, và một nữ giáo sư trẻ tuổi. Ba người bọn họ chậm rãi dẫn trước đi theo hướng cổng trường học.

Đáp ứng yêu cầu của bọn họ, cảnh sát chỉ có thể từng bước ra ngoài trường, luôn duy trì khoảng cách với bọn họ.

Đến cuối cùng, tất cả cảnh sát đều rút khỏi cổng trường, làm thành một cái vòng tròn, máy bay trực thăng đỗ trong đó.

Máy bay trực thăng chở tối đa bốn người, không thể nhiều hơn.

Một gã phần tử khủng bố nhanh chóng thả nữ giáo sư ra, đẩy cô về phía cảnh sát.

Cảnh sát đỡ được cô với nước mắt đầy mặt, khóc không ra khóc, chỉ co quắp ngã xuống đất im lặng nức nở.

Bên ngoài hoàng tuyến, đám người hoàn toàn yên tĩnh.

Ba gã phần tử khủng bố nhanh chóng mang theo đứa bé trai bước lên máy bay trực thăng, một người giữ đứa trẻ, hòng súng chìa vào huyết thái dương, hai người còn lại cầm súng chìa vào bom nổ buộc chặt trên cơ thể, ngón tay đặt trên cò súng.

Một khi cảnh sát có động tĩnh, bọn họ sẽ bắn kịp nổ.

Tất cả mọi người đều nhìn cảnh tượng này.

Chỉ Chúc Thanh Thần là không.

Chúc Thanh Thần nhìn chăm chăm vào Tiết Định.

Khi tất cả cảnh sát đều rút khỏi cổng trường học, chỉ có phần tử khủng bố đứng đó, ở phía sau thùng sắt, Tiết Định ẩn nấp ở nơi không ai phát hiện ra.

Mà ngay cả phần tử khủng bố cũng không phát hiện sau lưng có người.

Khoang cửa mở, ba gã phần tử khủng bố đứng cạnh máy bay trực thăng, người thứ nhất bắt đầu trèo lên.

Bởi vì máy bay sắp cất cánh, tất cả cảnh sát đều im lặng nhìn phía hoàng tuyến bên ngoài đang chuyển động, phần tử khủng bố cũng không nhận thấy điều gì khác thường.

Đúng lúc đó, tổng chỉ huy đứng cuối trong đám người đột nhiên im lặng gơ tay lên.

Đừng!

Đừng!

Đừng!

Lúc tay anh ta gơ đến chỗ cao nhất, ba tiếng súng mãnh liệt vang lên, cùng lúc vang lên giữa không trung.

Tay súng bắn tia trên nhà cao tầng tiếp nhận mệnh lệnh, lúc ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, chia ra nổ súng về phía đầu ba gã phản tử khủng bố.

Đây là chiến lược quan chỉ huy nảy ra vào 10 phút trước.

Cung cấp máy bay cho bọn họ, chỉ chờ thời khắc này.

Ngoại trừ đứa bé trai kia, những người còn lại đã an toàn, vì máy bay cất cánh nên cảnh sát cũng rút lui đến khu vực an toàn. Đúng lúc này tay súng bắn tia ra trận, cho dù bom nổ tung, cũng không ảnh hưởng đến quá nhiều người vô tội.

Nhưng không ngờ lại xuất hiện tình huống này.

Sau khi ba tiếng súng vang lên, cơ thể hai gã phản tử khủng bố mềm nhũn, ngã xuống mặt đất. Nhưng còn thừa lại một gã, chỉ bị viên đạn sượt qua mặt, mặt nạ bảo hộ bị rách một đường, thấy rõ máu chảy một ít trên hai gò má, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Gã vừa sợ vừa giận nhìn đồng bọn ngã xuống cạnh chân, đột nhiên phần nộ hết lên, cầm súng chĩa vào bên hông, mắt nhìn phía đám người cách đó không xa.

Thôi xong, gã định tự sát!

Nhưng mà tốc độ phản ứng của con người luôn có hạn, khi tất cả mọi người kịp phản ứng, khi tất cả súng đều nhắm vào gã, không người nào dám nổ súng.

Người đi chuyển nhanh chóng không thể nhắm trúng được.

Nếu bắn trúng bom nổ trên người gã, không ai biết sẽ xảy ra hậu quả gì.

Chẳng lẽ để mặc gã tùy tiện lao vào đám người, khiến tất cả mọi người cùng nổ sao?

Ranh giới như ngàn cân treo sợi tóc, từ thùng rác phía sau gã, bỗng nhiên có một người nhảy ra.

Bởi vì trên người phản tử khủng bố buộc rất nhiều bom nổ, tốc độ chạy không nhanh bằng người nọ, mắt thường khó có thể nhìn rõ, anh đột nhiên lao về phía phản tử khủng bố.

Một lần hành động đã thành công, áp đảo phản tử khủng bố dưới cơ thể.

Không ngờ sau lưng lại có người, phản tử khủng bố đột nhiên bị va đập, súng ống trong tay rơi xuống đất, rồi khỏi tay, trượt vài mét về phía trước.

Gã thò tay định lấy súng nhưng người trên lưng lại mạnh mẽ ngăn cản gã.

Gã dứt khoát quay người đánh nhau với người trên lưng.

Chúc Thanh Thần gần như hét lên.

Là Tiết Định.

Tiết Định tấn công gã!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tim đập thình thịch

Hôm nay mình có chuyện vui nên tặng mọi người một chương nữa nha. <3

Chương 15

Chúc Thanh Thần lái xe đưa Tiết Định đến bệnh viện.

Y tá ngoại khoa vẫn nhớ anh, chợt nhìn vết thương bị nứt ra toàn bộ trên lưng anh, không nhịn được trách cứ một trận.

Đã nói không thể dính nước.

Đã nói không thể vận động mạnh.

Đã nói...

Chúc Thanh Thần không hiểu cô ta nói gì, theo bản năng đoán cô ta đang trách mắng anh, vô thức muốn mở miệng phản bác.

Tiết Định ngồi trên ghế trong phòng trị liệu, đầu không ngẩng lên, gọi tên cô như cảnh cáo: "Chúc Thanh Thần."

Cô nhìn anh, người đàn ông đồ mồ hôi đầy đầu ngồi đó, để mặc y tá cầm cái kẹp và kim khâu may miệng vết thương giúp anh, bàn tay mạnh mẽ nắm lại, gân xanh hiện lên, không hề rên một tiếng nào, chỉ nhếch mí mắt không mặn không nhạt liếc cô một cái.

Cô biết anh có ý gì.

Anh không muốn cô nói.

Chúc Thanh Thần ngậm miệng lại, đứng bên cửa sổ im lặng nhìn một màn này.

Anh vẫn đeo máy ảnh trước ngực, toàn thân đầy bụi đất, trên xương lồng ngực có vết bầm tím.

Vì phải khâu miệng vết thương lại, anh cởi áo, làn da màu lúa mạch, bụng dưới không hề có thịt thừa, đường nét cơ bắp rõ ràng, còn có mồ hôi chậm rãi chảy từ cổ xuống.

Rõ ràng vừa nhếch nhác vừa chật vật, lại đẹp trai đến thế.

Đây là lần đầu tiên Chúc Thanh Thần cảm thấy thì ra một người đàn ông ưa nhìn không chỉ thể hiện qua vẻ ngoài gọn gàng sạch sẽ, vẻ tuấn tú tinh tế của Tiết Định không phải do cô tiếp xúc với anh mà cảm nhận được, đó là mùi vị đàn ông từ bên trong toát ra.

Anh không mặc âu phục đắt đỏ, cũng không sửa sang vẻ ngoài cho gọn gàng.

Có lẽ lực hấp dẫn trí mạng của anh giấu trong mỗi một giọt mồ hôi, trong mỗi một vết thương.

Việc khâu miệng vết thương kéo dài đến tận đêm, lúc 8:30, hai người mới từ bệnh viện về đến nhà.

Chúc Thanh Thần nấu ba gói mì tôm, một gói cho mình, hai gói cho anh.

Tiết Định ăn rất nhanh, thuần thục giải quyết hết rồi cầm lấy máy ảnh xem ảnh chụp.

Động tác bỗng dừng lại, anh ngẩng đầu, "... Ông kính vỡ rồi."

"..."

Chúc Thanh Thần vội vàng đặt bát xuống, cầm lấy máy ảnh cẩn thận kiểm tra... Vỡ thật rồi.

Có lẽ lúc anh đánh nhau với gã phần tử khủng bố va chạm mạnh nên vỡ, vết nứt như mạng nhện trải rộng khắp ống kính, những chỗ còn lại cũng bị thiệt hại, hoàn toàn không chữa nổi.

Cô vuốt nhẹ máy ảnh, một lúc lâu không nói chuyện.

Cái máy ảnh này cô dùng đã nhiều năm, từ lúc tốt nghiệp đến giờ chưa từng đổi cái mới.

Vì nó do Tô Chính Khâm tặng.

Những năm gần đây cô mang theo nó cùng trèo non lội suối, kể từ đó luôn cảm thấy, tựa như anh ta đang bên cạnh cô. Ngay cả lúc ngủ, cũng đặt nó cạnh gối, nơi chỉ cần mở mắt liền có thể thấy.

Phục hồi tinh thần lại, cô thấp giọng nói: "Hồng thì hồng, dù sao cũng sớm nên đổi cái mới."

Tiết Định ngừng một chút, "Tôi bồi thường cho cô."

Chúc Thanh Thần bỗng cười một tiếng. "Anh bồi thường? Loại người như anh động một tí liền làm hồng đồ, tôi không dám đòi hỏi anh phải bồi thường đâu."

Tiết Định: "..."

Sau khi ăn xong, vết thương của anh càng nghiêm trọng hơn, nhiệm vụ rửa bát anh vốn phải làm lại rơi vào người Chúc Thanh Thần.

Anh cũng không nhàn rồi, chuyển giá vẽ và thuốc màu dưới đáy giường phòng ngủ, dựng trên bàn công bắt đầu vẽ tranh.

Chúc Thanh Thần đi vào phòng khách, vừa lúc thấy ngọn đèn sàn tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt chiếu lên người anh, mà nét mặt anh chăm chú, tay cầm bút vẽ, không nói một lời bời bời tô tô trên giá vẽ.

Cô đến gần định nói đùa, sắp xếp các câu từ thật kỹ, định nói không ngờ một người bừa bộn như anh, mà lại có tế bào nghệ thuật.

Nhưng khi cô đến gần thêm nữa, thấy rõ bức vẽ kia, tất cả lời nói đùa ấy đều nuốt xuống.

Thứ anh vẽ là một vùng máu người.

Màu đỏ thẫm của thuốc màu giống như đóa hoa nở rộ, từng chút từng chút lan ra trên tờ giấy trắng.

Một đám người mờ nhạt không rõ gục ngã trong đó.

Cạnh chân anh còn có một cái thùng đang mở ra, bên trong là một chồng giấy những thứ anh đã vẽ trước kia.

Chúc Thanh Thần xoay người tiện tay nhặt được mấy tờ giấy, phát hiện trong thùng, ước chừng có một đến hai trăm bức vẽ, mỗi bức vẽ đều có nội dung giống nhau.

Mỗi tờ giấy cho dù trắng tinh hay ố vàng, đều là một vùng máu người.

Tiết Định đứng giữa ánh đèn, giọng nói rất nhạt: "Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ về nước, tôi đều nhận trị liệu tâm lý, tôi là người hướng nội, bác sĩ trị liệu đề nghị tôi dùng tranh vẽ để phát tiết cảm xúc. Anh ta nói mỗi lần ra tiền tuyến, mắt thấy người tử vong đều phải vẽ một bức. Vẽ xong, nếu vẫn cảm thấy khó thở cứ tiếp tục vẽ bức thứ hai... Đến khi thở được mới thôi."

"..."

"Bắt đầu từ tờ thứ nhất, đến nay, tôi luôn vẽ cảnh tượng này."

Chúc Thanh Thần không biết nên nói gì.

Một chồng đầy những bức vẽ trong thùng kia, rốt cuộc anh đã tận mắt chứng kiến bao nhiêu người hi sinh, rốt cuộc anh có bao nhiêu cảm xúc đè nén không thể thổ lộ, chỉ có thể im lặng phát tiết?

Cô đặt bức vẽ vào thùng, đứng dậy, nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh.

Anh rất cao.

Ánh sáng từ ngọn đèn sàn bị anh chắn lại, cô hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Cho dù vào thời khắc nào lưng cũng thẳng tắp, nhìn lên như sắp dung hòa với ngọn đèn, không thể coi thường được, khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp lạ thường.

Ngón tay Chúc Thanh Thần giật giật, chột thấy trong lòng hơi khác thường.

Nhưng mà đúng lúc này điện thoại vang lên.

Cô vội vàng chạy đến bàn trà, cúi đầu nhìn, trên màn hình là chữ: Mẹ.

Khương Du gọi điện thoại tới, Chúc Thanh Thần quả thật gần như bị nổ thương tích đầy mình.

Cô sớm biết cuộc khủng bố tập kích hôm nay sẽ leo lên trang báo tin tức thế giới, nhưng không ngờ rằng hình ảnh cô và Tiết Định vốn vì công việc trở thành cùng kẻ vai sát cánh với mọi người lại truyền khắp cả nước.

Thấy tin tức trên TV, Khương Du gần như ngất đi.

Khủng bố tập kích?!

Ném bom?!

Trước tiên bấm gọi quốc tế đường dài, bà há miệng thở phì phò, gào thét gần năm phút đồng hồ, hoàn toàn không cho Chúc Thanh Thần có cơ hội xen vào.

Nếu như nói Chúc Thanh Thần còn có bất kỳ cơ hội phản bác nào, đó chính là lúc mẹ cô ghen ngào qua điện thoại vào khúc cuối, nhưng cô cảm thấy nói gì cũng không đúng.

Khương Du nói: "Con trở về ngay! Mẹ thà rằng bị bố con đánh chết, cũng không muốn thấy con ở bên kia gặp nguy hiểm. Nếu như con nhất quyết ở lại

đó, còn không bằng bây giờ lấy dao đâm chết mẹ đi, để mẹ khỏi phải lo lắng, vì con mà ăn không ngon ngủ không yên..."

Chúc Thanh Thần và bà chưa bao giờ hòa nhã nói chuyện, càng đừng nói đến chuyện bày tỏ tình cảm. Vì vậy khi Khương Du nghẹn ngào, chính miệng nói ra tình cảm của bà, cô không thể kiềm chế được.

Hốc mắt nóng lên, véo lòng bàn tay rồi im lặng một lúc, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Mặc dù đối phương không nhìn thấy.

"Ngày mai con sẽ trở về."

Trên ban công, người đàn ông chưa vẽ xong bức tranh ngừng bút lại.

Nghiêng đầu nhìn cô cúp điện thoại, rồi lau mắt, anh hỏi: "Phải về à?"

"Ừ, Khương... mẹ tôi lo cho tôi."

Anh nhìn cô chăm chú một lúc, gật đầu, không mặn không nhạt, "Nên về đi, không nên trải nghiệm toàn bộ những thứ mới, đợi đến khi xuống dưới, còn không biết sẽ gặp bao nhiêu người khiến cô mất ngủ đâu."

Chúc Thanh Thần đang định nói chuyện, lại nghe thấy anh nhẹ nhàng bổ sung một câu. "Cứng rắn như đàn ông, đến lúc đó có khi cũng phải khóc lóc đòi về, thu hoạch như vậy không nhỏ, kiểm tra mùi vị phóng khoáng của phụ nữ."

"..."

Cô vừa muốn mắng anh, vừa cảm thấy anh nói rất có lý, ngược lại cười một cái, kết quả cũng không so đo, chỉ liếc mắt nhìn anh.

Dù sao ngày mai sẽ phải đi rồi.

Từ mai về sau, bọn họ có lẽ không còn cơ hội gặp lại nhau nữa....

Ý nghĩ như vậy khiến tim cô đập mạnh và loạn nhịp, chẳng biết tại sao, mười ngày ở chung ngắn ngủi, cô lại có ảo giác như sớm đã quen biết anh nhiều năm.

Có lẽ do cùng nhau trải qua tình huống khó quên nhất đời này, anh nhanh nhẹn cứu người, độ sức với phần tử khủng bố...

Cũng coi như là vào sinh ra tử.

Chúc Thanh Thần nhìn Tiết Định, sau lưng anh là bầu trời đêm lặng lẽ tĩnh mịch, chỉ có lác đác mấy ngôi sao đang lấp lánh. Mà trước mặt anh, cô thấy bóng mình và anh cùng hòa vào nhau, uốn lượn trên đất.

Cô đột nhiên ngừng đầu nói với anh: "Trước khi đi hai chúng ta uống với nhau một trận đi."

*

Lúc phải hồng học xách gần hai mươi lon bia lên tầng, Chúc Thanh Thần bắt đầu hối hận.

Cô thật sự có bệnh rồi!

Chưa từng gặp tình huống một người đàn ông uống bia với một người phụ nữ, mà người phụ nữ phải phục vụ như ô-sin, vận chuyển bia!

Tiết Định như ông lớn, chỉ cần ngồi trong nhà đợi cô, chỉ vì nguyên nhân do anh có thương tích trên người nên không thể dùng lực.

Chúc Thanh Thần kéo lê thân hình nặng nề, gõ cửa cộc cộc.

Tiết Định mở cửa, chìa tay nhận lấy cái túi.

Kết quả cô lại phát tác lòng từ bi chết tiệt gì đó, cắn răng mang bia vào trong, "Đừng, lỡ như nứt vết thương, anh lại trách tôi!"

Vì vậy Tiết Định nhìn thấy tình huống cô như ăn hết rau chân vịt của thủy thủ Popeye, cơ thể gầy yếu ôm mấy lon bia, hùng dũng oai vệ khí phách bùng bùng phòng khách, đặt hết lên bàn trà.

Rõ ràng trong giọng nói không cam lòng, nhưng lại vì quá mức tốt bụng, không đành lòng để anh góp sức.

Không nhịn được lại nở nụ cười.

Chúc Thanh Thần vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Tiết Định đứng đó cười, phát cáu, "Còn cười? Anh là một người đàn ông, uống bia không góp phần chuẩn bị, còn có mặt mũi để cười?"

Tiết Định cười càng sâu, đến cuối cùng gần như cười thành tiếng, lúc nhìn cô đôi mắt sáng lấp lánh.

Anh ít khi thoải mái như vậy.

Nhiều năm ở nước ngoài, đưa vô số tin tức tàn khốc, đập vào mắt toàn là nơi có liên quan đến chiến tranh, mở mắt nhắm mắt đều là hình ảnh người chết nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Không thể không thừa nhận, những ngày Chúc Thanh Thần ở đây, lần đầu tiên anh cảm nhận được hơi thở của con người, hơi thở của khói lửa.

Hai người ngồi trên ban công, bảy tám lon bia lăn lóc trên mặt đất, lon rỗng, lon chưa mở, tất cả đều trộn lẫn thành một đồng.

Uống đến khi cảm giác say bốc lên đầu, Chúc Thanh Thần hỏi anh: "Ngày nào anh cũng vào sinh ra tử ở bên ngoài, người nhà anh không lo lắng sao?"

Người đàn ông bên cạnh im lặng một lúc, uống một ngụm rượu lớn, mới trả lời.

Tư thế anh uống rượu rất tùy tiện, ực ực một tiếng, rượu trôi xuống cổ họng.

Giữa cái cổ thon dài, yết hầu mạnh mẽ chuyển động.

Anh hơi ngửa đầu, lười biếng nhìn ra ngoài qua khung cửa sổ, lông mi tạo thành bóng mờ trên mí mắt.

Chúc Thanh Thần suýt nữa không chú ý anh đang nói gì.

Chỉ ngờ ngẩn như vậy, ngờ ngẩn nhìn anh. Mãi đến khi thần kinh bị tê liệt kịp phản ứng, cô mới nghe rõ lời anh nói.

"Bố mẹ tôi sao?" Anh thờ ơ trả lời, nghiêng đầu nhìn cô, như cười như không, "Một người trong đại sứ quán, một người ở tòa tin thời sự trong nước. Tôi coi như được thừa hưởng sự nghiệp từ bố mẹ, cho dù cả nhà không có ngày đoàn tụ thì tôi cũng nên ra ngoài xã hội lăn lộn chứ."

Cô không trả lời.

Chỉ im lặng nhìn anh.

Trong phút chốc, cô cảm thấy mình rất đáng xấu hổ.

Trên tường thành, cô từng khóc một trận vì Tô Chính Khâm.

Nhưng cô hiểu, trong khoảnh khắc đối mặt với Tô Chính Khâm, cô chỉ có cảm giác cắt đứt quan hệ đầy đau đớn.

Nhưng trước mắt, cô chăm chú nhìn Tiết Định. Cô có thể nghe thấy rõ cả tiếng tim đập du dương từ lồng ngực truyền đến.

Một phát rồi một phát.

Không biết nguồn gốc, khiến người nín lặng.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đường về

Khi Chúc Thanh Thần tỉnh lại, đầu óc vẫn đang mơ màng.

Ánh sáng chói mắt chiếu qua cửa sổ, trần nhà có vết thấm nước, mắt vài giây cô mới định thần được, phát hiện mình đang nằm trên giường Tiết Định.

Vậy anh...

Cô vén chăn lên, sột soạt đứng dậy.

Đẩy cửa.

Trong phòng khách, trên chiếc ghế sofa là chiếc chăn mỏng được gấp chỉnh tề, không khí tràn ngập mùi thơm của trứng chiên.

Nhìn từ phía cô, chỉ thấy cửa nhà bếp mở một nửa, người đàn ông trước mặt cô đang chăm chú chiên trứng.

Nghe thấy tiếng bước chân của cô, Tiết Định không quay đầu lại, vừa cầm cái spatula lật trứng, vừa nói: "Rửa mặt xong ra dùng cơm, trong lò nướng bánh có bánh mì nướng, trong nhà hết rau xà lách rồi, tôi dùng súp lơ làm sandwich, cô thử một lần xem."

Cảnh này khiến cô buồn cười.

Không có ngọn nguồn, lại cảm thấy bọn họ thân mật khăng khít như người nhà vậy.

Chúc Thanh Thần đứng ở đó, sờ phía sau đầu, chần chừ nói: "... Hôm qua sao tôi lại ngủ trên giường của anh?"

Tiết Định ngừng một lát, nghiêng đầu, cười như không cười liếc nhìn cô, "Cô không nhớ rồi?"

Vì vậy, cô lại suy nghĩ một lúc, thành thành thật thật lắc đầu, "Không nhớ rồi."

Tiết Định tắt bếp, bỏ trứng chiên vào đĩa, đặt spatula xuống rồi chậm rãi đi về phía cô.

Khóe miệng anh mỉm cười một cách kỳ dị.

Chúc Thanh Thần không hiểu, lui về phía sau hai bước, thì thấy anh nhìn mình từ trên xuống, bỗng kéo áo T-shirt lên.

Cô vô thức nhắm nghiền hai mắt, "Anh, anh làm gì thế?"

"Mở mắt ra."

Cô ngập ngừng hé mắt ra liền nhìn thấy trên bụng Tiết Định có một dấu đỏ kỳ quái, không lớn không nhỏ, vừa bằng một móng tay của ngón tay cái.

Cô hơi bối rối, "Đây là gì?"

Mơ hồ nhớ lại, hôm qua lúc anh khâu vết thương trong bệnh viện cũng không có cái dấu đỏ này.

Tiết Định đứng trước mặt cô khẽ mỉm cười, cúi đầu nhìn cô chằm chằm, "Cô không nhớ rồi thật hả?"

Cô lắc đầu.

"Cô không nhớ rồi, tôi đành gợi ý cho cô vậy. Không biết có người đã từng nói với cô chưa, khi cô uống rượu say sẽ ôm người khác kêu muốn bú sữa mẹ?"

.....

Cái gì?????

Bú sữa mẹ?!!

Trong nháy mắt, đại não của Chúc Thanh Thần ngừng hoạt động.

Cô giật mình ngậy ra như phồng, sững sờ nhìn chằm chằm vào Tiết Định.

Ánh mắt lại rơi vào vết nhỏ xíu màu đỏ kia.

Cô, cô cần anh hả?

Bờ môi mấp máy, lại không phát ra tiếng.

Tiết Định dường như biết cô không nói nên lời... nhẹ nhàng gạt đầu, ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười, "Nếu không phải tôi liều mạng chống lại cô, dấu đỏ đó sẽ không chỉ ở trên bụng thôi đâu."

Chúc Thanh Thần vô thức nhìn lên bên trên thì thấy tay anh khẽ động, T-shirt hạ xuống, không để lộ ra hai điểm kia.

Nếu không phải anh liều mạng chống lại cô, cô đã cần cái đó rồi hả?

Chẳng lẽ lại cô thật sự lao vào định ăn anh...

Chúc Thanh Thần kinh ngạc đứng yên tại chỗ, trải nghiệm hiện tượng hiển nhiên trước giờ chưa từng có, mỗi tế bào từ đầu đến chân đều sôi trào.

Cô chưa từng say.

Cô tự biết rõ tư lượng của mình không tốt, lúc trước đều luôn kiểm soát được, chỉ uống một đến ba chai, lập tức không uống nữa.

Có thể tối hôm qua...

Chúc Thanh Thần yên lặng đứng đó, tưởng tượng mình đã lao vào Tiết Định như thế nào, sau đó không quan tâm anh kiên quyết chống cự, lớn tiếng nói muốn ăn sữa của anh...

Chưa bao giờ cô lại muốn chết như vậy.

Một bữa cơm được nuốt một cách cực kỳ khó khăn.

Từ đầu đến cuối Chúc Thanh Thần vui đầu đau khổ ăn, mãi đến khi Tiết Định hỏi cô một câu, "Cô cứ định xấu hổ như vậy tới bao giờ?"

"... Đến lúc chết."

Anh cười hai tiếng, nhìn bộ dạng không được tự nhiên của cô nhìn đi nơi khác, lòng dần cảm thấy vui vẻ.

Thật ra, cũng không phải lúc nào cũng đều mạnh mẽ.

Ngoài việc ban đêm sẽ lộ ra vẻ mềm yếu, khi ngủ mơ sẽ khóc đến tỉnh, đôi khi còn lúng túng, vụng về, đỏ mặt và nhìn đi chỗ khác. Công bằng mà nói, cũng có vài phần đáng yêu.

Cuối cùng cũng có vài phần nhỉ?

Anh để ý thấy cô tỏ ra như không có chuyện gì ăn cơm, kết quả lại vô thức mà chỉ ăn trứng gà.

Trong lòng người phụ nữ này, bây giờ chắc đang cực kỳ mâu thuẫn.

Có lẽ không chỉ vài phần, cho cô mười một phần là được rồi, hơn một phần còn lại dùng để kiêu ngạo.

Anh cũng không ngờ khi cô say rượu sẽ biến thành như vậy, vốn là vưu lý anh cần khắp nơi, sau đó lại khóc lóc om sòm cướp giường của anh, cuối cùng còn khóc hu hu muốn anh dỗ cô ngủ.

Tiết Định hơi phóng đại đáng về say rượu của cô lên, cuối cùng lại vẫn có phần giữ lại.

Sợ cứ tiếp tục xu hướng này, có thể cô sẽ bùng nổ mà xuất huyết não, anh không dám nói cho cô biết rằng đêm qua cô như một con chó con Barbara nín lấy góc áo của anh, sắp khóc nói, "Đừng đi, đừng ném tôi đi."

Bác sĩ tâm lý của anh từng nói, tình huống con người trong tiềm thức có cảm giác không an toàn chủ yếu đến từ hoàn cảnh trưởng thành không hoàn thiện.

Tiết Định thấy cô liên tục năn nỉ anh đừng đi, đoán có lẽ cô cũng như anh, cũng không có gia đình hoàn toàn hạnh phúc an ổn.

Đương nhiên, anh cũng không nói cho cô biết, anh đã nằm nghiêng cạnh cô thế nào, buộc phải hát một bài hát ru, rốt cuộc đến lần thứ ba mới thấy cô an ổn chìm vào giấc ngủ, mới có thể rút góc áo bị cô nắm chặt ra, buồn sẽ ngủ suốt đêm trên ghế sofa.

Người phụ nữ ngày thường nhìn qua rất kiên cường, hóa ra lúc say rượu cũng như trẻ con.

Mà anh cũng không tự hỏi mình, rõ ràng có thể không để ý đến cô, bứt ra mà đi đấy, vì sao hết lần này đến lần khác ở lại, thật sự hát ru dỗ cô ngủ.

Ai biết được.

*

Bọn họ đang ở sân bay.

Lúc đến còn là mùa xuân, lúc rời đi lại đã vào hè.

Chúc Thanh Thần nhớ Tiết Định vẫn còn bị thương nên không cho anh đi tiễn.

Tiết Định lại rất kiên trì.

Kết quả cuối cùng còn không phải là cả hành trình cô lái xe, anh ngồi bên cạnh như đại gia... Thật không hiểu rốt cuộc là có điểm nào giống anh đến tiễn cô.

Trong đại sảnh sân bay đông đúc, Chúc Thanh Thần xếp hàng gửi hành lý, nhận được vé máy bay.

Tiết Định đứng trong dòng người đợi cô, thấy cô đi tới, khẽ gật đầu, "Qua cửa an ninh."

Chúc Thanh Thần cũng gật đầu, cảm thấy mình nên nói gì đó, lời nói ra được lại chỉ còn ngắn gọn một câu, "Tôi đi đây."

Người đàn ông cúi đầu nhìn cô cười, diện mạo rất đẹp trai.

Thật sự là kỳ quái, lúc nào cũng mặc T-shirt trắng, trên cằm thỉnh thoảng còn thấy được lún phún râu, anh là một người đàn ông cầu thả lời thôi lệch thếch, cuối cùng là sức quyến rũ đến từ đâu lại làm cho người khác thấy cảnh đẹp ý vui thế này?

Chúc Thanh Thần yên lặng nhìn anh một lát, không rời đi luôn, lại hỏi một câu, "Chắc tương lai hai chúng ta cũng không có cơ hội gặp lại nhỉ?"

Tiết Định nở nụ cười, "Cô có thể sẽ không đến Israel nữa, nhưng không phải tôi cũng không về nước."

"Về nước cũng không có khả năng gặp lại. Anh ở Bắc Kinh, tôi ở thành phố Du, một Nam một Bắc, cũng không thể đến được."

Đúng lúc đó tiếng loa sân bay truyền tới, cắt ngang cuộc nói chuyện của họ.

Đợi tiếng loa chấm dứt, anh mới nói: "Tôi sẽ liên hệ với cô."

"..."

Chúc Thanh Thần liếc anh một cái, "Ngay cả số điện thoại của tôi còn không có, anh liên hệ với tôi thế nào?"

Tiết Định không nói gì, lấy điện thoại di động của cô từ tay cô, lại giữ ngón trỏ của cô ấn vào nút home mở khóa vân tay.

Anh mở danh bạ ra, đưa đến trước mặt cô, "Đây."

Chúc Thanh Thần sửng sốt.

Chẳng biết từ khi nào trong danh bạ của cô nhiều thêm một số điện thoại, một cái tên gồm hai chữ vô cùng đơn giản: Tiết Định.

"Anh lưu vào lúc nào thế?" Cô không hiểu.

Tiết Định ngược lại có chút thần bí đáp, "Tôi hôm qua, lúc cô uống say."

"Sao anh mở được khóa điện thoại?"

"Giống như vừa rồi."

"..."

Chúc Thanh Thần lặng lẽ nhìn anh, vòng vo một lát, bỗng nhiên bật cười.

Hóa ra anh đã sớm...?

Hóa ra không phải chỉ mình cô muốn gặp lại.

Ngay trước đó cảm xúc còn vô duyên vô cớ sa sút, trong chớp mắt đã hưng phấn trở lại.

Cô cúi đầu cười, muốn nói thêm gì đó, loa sân bay lại tiếp tục nhắc nhở cô lên máy bay.

"Tôi đi đây." Cô nắm chặt vé máy bay trong tay.

Tiết Định gật đầu, ý nhiều lời ít, "Lên đường bình an."

Cô cũng nhẹ gật đầu, không đáp lời của anh nữa, quay người đi tới chỗ kiểm tra an ninh.

Nhưng đứng xếp hàng, cô đột nhiên nhớ lại lời mà mình muốn nói, bối rối quay đầu lại, phát hiện anh vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chưa từng rời đi.

Tàng đá lớn trong lòng rơi xuống.

Cách hơn mười mét, cách đoàn người tới lui, cô bỗng nhiên đi cà nhắc về phía anh gọi một tiếng: "Tiết Định."

Người đàn ông dừng lại.

Trong hàng, người phụ nữ nhìn về phía anh nở nụ cười xán lạn, trong mắt như có ánh sáng, nhưng trong miệng lại nói từ rất khiêu khích: "Đừng quên, anh còn nợ tôi một cái máy ảnh đấy, anh thích thể hiện làm người hùng, cũng đừng liều chết."

Anh không nhịn được, cười to.

"Cô yên tâm, tai họa lưu lại ngàn năm." Biết rõ là cô lo lắng cho mình, nên cười càng tươi hơn, thêm ba chữ nữa, "Không chết được."

Cách nhau hơn mười mét, anh cười, cô cũng cười.

Mãi đến lúc cô sắp phải vào cửa kiểm tra, vội vẫy tay tạm biệt anh. Anh mới đưa tay, cũng lười biếng vẫy theo hai cái, người phụ nữ kia rút cuộc cũng biến mất khỏi tầm mắt.

Tay phải dừng lại giữa không trung một chút, im lặng hạ xuống.

Đột nhiên cảm thấy hơi trống vắng.

*

Chúc Thanh Thần ở trên máy bay ngủ một giấc ngắn.

Máy điều hòa trên máy bay quá nhiều, tiếng ồn lại lớn, cho dù người đắp chăn mỏng, tai đeo tai nghe nhưng vẫn không thoải mái nghỉ ngơi.

Ở lại Israel hơn hai tuần cũng không phải thời gian ngắn, lâu hơn đại đa số khách du lịch, nhưng cô lại cảm thấy thời gian trôi qua như nước chảy, ào ào một cái đã trôi qua.

Trong đầu thoáng qua rất nhiều hình ảnh.

Lạ một điều là luôn có hình ảnh người đàn ông kia ở trong đó.

Cao nguyên Golan, anh đã xuất hiện ở pháo đài, cỡi áo mưa đưa cho cô.

Tai nạn máy bay, anh ở trong nguy hiểm cứu người, cứu cô bé đưa đến bãi cỏ.

Cô vội vàng lái xe tới bệnh viện, anh ở ghế sau tỉnh lại, cười như không cười thờ dài, nói cô là cô gái hung dữ.

...

Những sinh mệnh trong khung cảnh chưa từng có trong dự kiến kia, khắp nơi đều có anh.

Chúc Thanh Thần điều chỉnh tư thế ngồi, tim không hiểu sao bỗng đập mạnh và loạn nhịp.

Dù đã trao đổi số điện thoại, có lẽ cũng không có lý do gì để gặp lại đâu nhỉ?

Cho dù anh về nước, không thân cũng chẳng quen, có lý do gì mà vượt qua phía Bắc và phía Nam để gặp cô đây?

...

Lúc hạ cánh đã là hoàng hôn.

Chúc Thanh Thần mang theo tất cả hành lý trở về thành phố Du nơi cô ở. Phòng là phòng thuê, sau khi tốt nghiệp bắt đầu ở đây, cô ở cùng Đồng Diễm Dương. Về sau Đồng Diễm Dương trở thành một siêu mẫu, quanh năm đi khắp các nước, cô gần như là sống một mình.

Không thể nói rõ vì lý do gì yêu đương đã 5 năm mà cô còn chưa ở chung với Tô Chính Khâm.

Hôm nay xem ra vẫn có thể coi đó là quyết định sáng suốt.

Trời sắp tối, xe buýt từ thành phố Du tới huyện Thương đã hết chuyến.

Vì để Khương Du an tâm, cô ăn qua loa một bát mì ở tầng dưới, lấy di động gọi xe, đi xe suốt đêm trở về huyện Thương.

Cũng khéo, cùng xe chính là một cô gái, sau khi Chúc Thanh Thần chào hỏi thì bắt đầu im lặng chơi điện thoại.

Chúc Thanh Thần không thích trò chuyện với người khác nên cô nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chỉ là điện thoại của cô gái kia rung liên tục, cứ cách vài giây lại rung một lần. Mà thỉnh thoảng cô ấy khẽ cười một tiếng, sẽ cực kì nhanh chóng gõ trên màn hình. Trên cùng một chiếc xe, tự nhiên không thể không chú ý tiếng đến tiếng động gõ lạch cạch.

Chúc Thanh Thần đoán được cô ấy đang nói chuyện với bạn trai.

Vì vậy hai cô gái trẻ tuổi ngồi ghế sau, một người yên tĩnh như gà, một người nhiệt tình yêu đương.

Nửa bên của chiếc xe, cô gái lại còn nghe điện thoại.

Mở miệng chính là, "Không phải đang nhắn tin nói chuyện sao? Còn gọi làm gì vậy?"

Ý tứ làm nũng rõ ràng.

Trong xe nhỏ hẹp, vì mở điều hòa, cửa sổ đóng chặt, khiến cho không gian càng yên tĩnh hơn.

Vì vậy Chúc Thanh Thần không ngoài dự đoán nghe thấy được giọng nói của chàng trai ở đầu bên kia điện thoại, "Muốn nghe em nói chuyện, nhấn tin không nghe được."

...

Giống như bị ép nhét thức ăn cho chó (1) vào miệng vậy, hương vị không tốt.

(1) Thức ăn cho chó: bên Trung gọi những người FA là chó độc thân, thức ăn cho chó chỉ sự an ủi đối với FA (nói đùa ai đó hoặc tự mình mua cho mình để an ủi) trước những hành động tình cảm của các cặp đôi yêu nhau.

Chỉ mười phút tiếp theo, cô gái kia không ngừng nói chuyện với bạn trai. Chúc Thanh Thần cũng không phản cảm, chỉ là khó tránh khỏi việc so sánh, bất chợt cảm thấy cô đơn.

Nhìn xem, không ai muốn nghe giọng của cô cả.

Về nước cũng không có người quan tâm hỏi han một câu.

Cố nhắm mắt chợp mắt, trong lòng hơi bức bối, không kiềm chế được nhớ đến lúc còn chưa đơn độc, điện thoại cầm trong lòng bàn tay bỗng nhiên lại rung lên.

Cô mở mắt, cúi đầu nhìn màn hình.

Ánh đèn trên đường cao tốc lướt qua xe, nhưng trong xe lại lờ mờ tối. Trên màn hình hơi chói mắt, có một tin nhắn mới đến.

Đến từ...

Tiết Định.

"Đến nơi rồi hả?"

Vài chữ ngắn gọn, không dài dòng chút nào, giống như bản thân anh vậy.

Chúc Thanh Thần không trả lời ngay lập tức.

Cô cúi đầu nhìn chăm chú vào tin nhắn ngắn gọn kia, cho đến khi mắt đã quen với độ sáng màn hình, mới chậm rãi thở phào một cái, cảm xúc nghẹn trong ngực bỗng nhiên trào ra.

Hình như, cũng không phải không có ai quan tâm cô...

Nhất là người đó lại là anh.

Đầu ngón tay dừng lại một chút, ở chỗ trả lời nhẹ nhàng gõ vài cái: "Đến rồi."

Vài giây sau, điện thoại lại rung lên hai cái.

"Tốt."

Hoàn toàn không có bất kỳ lời nói thừa thãi nào, bụng dạ thẳng thắn, giống hệt lúc họ ở chung tại Israel.

Cô không tiếp tục trả lời tin nhắn, khóa điện thoại, cầm điện thoại di động lại trong tay.

Lúc nhắm mắt, bên tai vẫn còn tiếng cô gái kia trò chuyện vui vẻ, bỗng dưng khóe môi cô lại cong lên.

Trước mắt xuất hiện khuôn mặt của người kia, có một cảm giác kỳ diệu không nói rõ được, lồng ngực như có mấy sợi gió xuân, trở nên bình thản và ung dung.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trò hề

Ở Israel nửa tháng, Chúc Thanh Thần chụp được hơn một ngàn tấm hình. Vốn nghĩ sau khi về nước liền lập tức bắt đầu chỉnh sửa, kết quả kế hoạch lại bị thay đổi.

Nhớ lại đêm ở huyện Thương, cô và Khương Du cùng ở nhà dì Hai.

Do đi đường mệt mỏi, lại liên quan đến việc thuyết phục Khương Du ly hôn, dù cô đã có sự chuẩn bị nhiều ngày, nhất thời cũng không có sức lực để thực hiện ngay được.

Dù sao thì Khương Du cũng sẽ không đồng ý, trước sau gì cũng có trận đánh ác liệt.

Khu nhà cũ bị người phụ nữ của Chúc Sơn Hải kia chiếm lấy, Chúc Thanh Thần đã sớm biết rõ, dù cho cô và mẹ biết được thì cũng chẳng làm nên chuyện gì, ngược lại sẽ xảy ra xung đột, từ đầu khẩu đến đánh nhau.

Tranh chấp với ông ta cũng chẳng có kết quả, chẳng thà trực tiếp ly hôn còn hơn.

Chỉ là, muốn ly hôn, phải thông qua cửa ải này của Khương Du.

Nhà dì Hai không lớn, cũng chỉ có một phòng khách.

Chúc Thanh Thần chỉ có thể ngủ cùng giường với mẹ, đây là lần đầu tiên cô nằm với mẹ từ khi cô bắt đầu ngủ một mình từ năm sáu tuổi.

Cô tắm rửa xong, ngồi ở trước bàn sấy tóc.

Khương Du ngồi trên giường, hỏi cô: "Con nằm bên trong hay bên ngoài?"

Chúc Thanh Thần biết rõ thói quen dậy sớm của bà bèn đáp: "Con ngủ bên trong."

Khương Du ừ một tiếng, trong nháy mắt liền chỉnh lại xong hai cái gối đầu.

Khi nằm trên đó, Chúc Thanh Thần tiện tay sờ xuống hai cái gối. Cái gối của cô thì mềm, mặt gối như làm bằng lụa. Mà cái gối của Khương Du lại cứng, vỏ gối bởi vì đã cũ mà khá thô ráp.

Cô không nói gì, nhìn mẹ tắt đèn ở đầu giường, nhân lúc bà không chú ý, nhanh chóng đổi lại gối.

Gần như ngay vào lúc nằm xuống, Khương Du liền phát hiện.

"Con đổi gối đầu à?"

"Không phải mẹ đổi trước đây sao?"

"Con khó ngủ, gối cứng ngủ sẽ không ngon." Bà chỉ cái gối dưới đầu Chúc Thanh Thần, "Mẹ dễ ngủ, gối cứng hay mềm cũng không sao."

Chúc Thanh Thần không nói gì, giữ chặt gối đầu không buông.

Khương Du lại nhấn mạnh hơn, "Con làm gì thế? Mau bỏ ra."

Cô vẫn không nói lời nào, cũng không buông tay.

Lập tức bị mẹ trách mắng một trận.

"Từ nhỏ con đã là đứa không chịu nghe lời, mẹ là mẹ của con, lời của mẹ con cũng không nghe! Con muốn đổi thì cho con đổi, cứng đầu như vậy, cũng không biết là học từ ai!"

Trong bóng tối, Chúc Thanh Thần liếc chết giữ chặt gối, khẽ cười, lặp lại: "Không biết là học từ ai?"

Ngay sau đó, "Trừ mẹ ra, thì còn ai?"

Khương Du: "..."

Chúc Thanh Thần còn nói, "Con bảo mẹ ly hôn, mẹ cũng không ly hôn? Cơ thể ông ta tàn tật, ý chí tiến thủ cũng chẳng có, con mẹ nó bệnh tim đến mức sắp thành người tàn phế rồi, lại còn sáng nay có rượu sáng nay say, mỗi ngày đều ngủ với tiểu tam. Từ nhỏ đến lớn con khuyên mẹ bao nhiêu lần? Cuối cùng ai mới là người cứng đầu?"

Khương Du không lên tiếng, xoay người đưa lưng về phía cô, lạnh lùng nói: "Mẹ ngủ đây."

Vốn dĩ không muốn ngã bài vào đêm nay, nhưng bây giờ lời cũng đã nói ra rồi, dứt khoát cũng không vội dừng lại ngay.

Chúc Thanh Thần nhìn bóng lưng mẹ lơ mơ trong bóng tối, nhẹ nhàng nói: "Mẹ luôn không tin ông ta có phụ nữ ở bên ngoài, bây giờ ông ta đã công khai mang người vào khu nhà cũ rồi, vì sao mẹ vẫn không chịu ly hôn?"

Khương Du không nói gì.

"Mẹ biết ông ta đánh mẹ nhiều năm như vậy, dù không ly hôn, hai người cũng đã không phải là vợ chồng từ lâu rồi. Không có người chồng nào cứ mở mồm ra là đòi tiền. Không có người chồng nào quá đáng đến cả năm cũng không về nhà. Không có người chồng nào lại đưa tiền về đuổi vợ ra khỏi nhà. Không có..."

"Đừng nói nữa." Trong bóng tối, giọng nói của Khương Du như đến từ nơi rất xa, mơ hồ không rõ, "Nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, mẹ không ly hôn."

Bà không nổi giận, không trách mắng Chúc Thanh Thần như trước.

Yên tĩnh như vậy làm người khác khó mà chịu nổi.

Chúc Thanh Thần nằm nghiêng ở bên trong, tim như bị dao cắt.

Muốn làm ầm lên nhưng lại phải nhịn.

Cô tiếp tục nhẫn nại khuyên, "Nếu mẹ lo bị mọi người coi là trò cười thì không cần lo. Con biết lúc hai người mới kết hôn không có ai thấy ổn, mẹ sẽ diện, không muốn mọi người cảm thấy họ đã nói đúng, nên lại nhẫn nhịn. Nhưng đến bây giờ, ông ta đưa người đến đuổi mẹ ra khỏi nhà, chẳng lẽ cứ nín mãi không buông, sẽ không có ai chê cười mẹ à?"

Nhưng dù cô kích lệ thế nào, mềm hay cứng, nói đến mỗi miệng, Khương Du vẫn không nói lời nào. Cô hiểu rõ, nếu cứ tiếp tục cuộc nói chuyện này sẽ lại xảy ra tranh cãi.

Chúc Thanh Thần tức giận đứng dậy, im lặng đi đến ban công.

Bên ngoài sao đã nhô lên cao, ngày mai chắc hẳn sẽ là một ngày nắng đẹp.

Nhưng trong lòng lại phiền muộn.

Dùng hai đặt một cái ghế đầu ở ban công, bình thường thỉnh thoảng sẽ ngồi đó hút thuốc. Cô cúi đầu, nhìn thấy nửa bao thuốc, một cái bật lửa đặt trên ghế, liền rút một điếu ra châm thuốc.

Chúc Thanh Thần không hút thuốc.

Nhưng vì trong người đang bức, căn bản không nghĩ nhiều như vậy, cô nhét thuốc lá vào miệng, nặng nề hít một hơi.

... Sặc đến mức ho khan, đầu óc cũng không tỉnh táo.

Ở phía sau, không biết Khương Du đã bước tới từ lúc nào, giành lấy thuốc lá trong tay cô, không nói một lời đưa lên miệng chính mình, hít sâu một hơi, nhả ra.

Lại hít, lại nhả.

Khói trắng và bóng tối, lại khiến cho bọn họ càng thêm mơ hồ.

Chúc Thanh Thần đã dần ngừng ho khan, hỏi bà: "Mẹ học khi nào?"

Khương Du nhìn cô, lại đưa mắt nhìn các căn nhà phía xa đã lên đèn, "Rất lâu rồi. Không nhớ rõ nữa."

Yên lặng hồi lâu, cho đến khi bà cũng sắp hút hết điếu thuốc, Chúc Thanh Thần mới mở miệng lần nữa, "Ngay cả việc mẹ hút thuốc cũng không biết, đưa con gái như con đúng là uống phỉ rồi."

Khương Du đang định lên tiếng, lại nghe thấy câu tiếp theo.

"Nhưng nghĩ lại, con yêu đương mẹ không biết, yêu 5 năm mẹ cũng không biết, giờ đây chia tay rồi, mẹ càng không biết. Người làm mẹ như mẹ, cũng không giỏi hơn con đâu."

Nói hết câu, cô xoay người bỏ đi.

Để lại Khương Du kinh ngạc đứng đó, cho đến khi lửa cháy hết điếu thuốc, nóng tay, bà mới giật mình buông tay, phục hồi lại tinh thần.

Ngón tay bị bỏng đau, gió đêm lại lạnh khác thường.

Thứ hai, khi Chúc Thanh Thần tỉnh lại, Khương Du đã rời giường.

Cô đi ra khỏi phòng ngủ, thấy Khương Du và dì Hai cùng nhau ra ngoài, thuận miệng hỏi, "Hai người đi đâu thế?"

Dì Hai cười nói, "Đi chợ mua thức ăn. Tối qua cháu về muộn quá, chưa kịp cho cháu tẩy trần nên hôm nay bù lại."

Khương Du giải thích, "Hôm nay Bành Bành cũng sẽ về, cho hai đứa cùng bày tiệc mời khách."

Bành Bành là con gái dì Hai, chị họ của Chúc Thanh Thần, năm nay 28 tuổi rồi, làm HR (1) tại một xí nghiệp bình thường.

(1) HR (Human Resources) là ngành quản trị nhân sự. Các công việc của HR liên quan đến các hoạt động tuyển dụng, lên kế hoạch triển khai các chính sách phù hợp để duy trì nguồn nhân lực cho công ty và có kế hoạch bồi dưỡng phát triển năng lực các cá nhân, phòng ban để có thể hoàn thành công việc một cách hiệu quả nhất

So với Chúc Thanh Thần mà nói, cô ấy có công tác ổn định hơn, quan hệ với bố mẹ cũng rất hài hòa.

Quan hệ giữa Chúc Thanh Thần và cô ấy cũng không tệ.

Hai người phụ nữ trung niên đứng cạnh nhau, rõ ràng chỉ kém nhau hai tuổi, nhưng nhìn Khương Du lại già hơn tận mười tuổi.

Làm sao không già được? Chồng thì là cái dạng kia, con gái cũng không thân thiết với bà...

Dừng một chút, Chúc Thanh Thần lại nói rất nhanh, "Vậy hai người chờ con với, con đi rửa mặt rồi đi cùng hai người."

*

Vốn dĩ là Chúc Thanh Thần đi mua thức ăn với mẹ, lại không ngờ sẽ gặp Chúc Sơn Hải ở chợ thức ăn.

Lần chạm mặt này không khác gì núi lửa phun trào.

Chúc Sơn Hải không đi một mình, bên cạnh là người đàn bà bốn mươi tuổi đi theo, dáng người hơi mập, sắc mặt hồng nhuận. Hai người đứng trước sạp cá, vui vẻ chỉ trỏ bể cá như đang thảo luận chọn con nào thì tốt.

Bên phía Chúc Thanh Thần, ba người đang đứng nhìn người ta cắt thịt heo.

Khương Du nói: "Bành Bành không thích thịt mỡ, thích ăn thịt nạc."

Dì Hai lại cười, "Chị quan tâm nó như vậy làm gì, nó chọn đồ ăn của nó, chúng ta chỉ cần vui đầu ăn thịt là được rồi."

Dù nói vậy bà vẫn vui vẻ chỉ một miếng thịt nạc đang treo, "Ông chủ, cho tôi cả miếng thịt này."

Ông chủ đáp được, ngay lúc đang báo giá thịt, thì phía bên Khương Du liền có chuyện.

Vốn dĩ bà không nhìn thấy Chúc Sơn Hải, là do một bà chủ ở quán bên cạnh nói chuyện với một phụ nữ, "Này này, cô xem, hai người đối diện bên kia đúng là tình cảm, đều đã là vợ chồng già rồi còn nắm tay đi mua đồ ăn."

Khương Du vô thức ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt đột nhiên cứng đờ.

Ở trước sạp hàng cá phía đối diện, một nam một nữ tay nắm tay, người đã trung tuổi, còn như keo sơn.

Mà bóng lưng người đàn ông, bà lại cực kỳ quen thuộc. Mà ngay cả chiếc áo polo ông ta mặc trên người, đều là do bà tự tay mua năm ngoái, vẻ mặt tươi cười đưa cho ông ta, "Ông chủ nói bây giờ người ta hay mặc cái này, nhìn trẻ hơn."

Lúc này, Chúc Sơn Hải mặc quần áo bà mua, cùng người đàn bà khác tay trong tay ở đằng kia chọn cá.

Lúc đó, Chúc Thanh Thần đang mua rau quả, đi gói lại túi khoai tây, chỉ nghe tiếng dì Hai vội vàng hấp tấp kêu một tiếng: "Chị!"

Cô vừa quay đầu, đúng lúc nhìn thấy một màn Khương Du xông lên đánh người.

Trước sạp cá, Chúc Sơn Hải đang tay trong tay với một người phụ nữ đã bất ngờ bị túm tay từ phía sau, kinh ngạc quay đầu lại, chưa kịp phục hồi tinh thần đã bị cái tát nóng rát đánh thẳng vào mặt.

Ông bắt lấy cánh tay, không phải ai khác chính là Khương Du.

Chúc Thanh Thần nhẹ buông tay, chiếc túi roi bịch một tiếng xuống đất, nửa túi khoai tây lẫn lông lóc, roi là tả trên đất.

Cô chạy vội đến trước sạp cá.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Khương Du đánh người ở bên kia, Chúc Sơn Hải và người phụ nữ quay đầu lại, dù không kịp ngăn cản Khương Du đánh người, nhưng lại lập tức kéo tay Khương Du lại, giận dữ mắng, "Bà làm gì đấy?"

Khương Du lập tức giơ tay còn lại lên định đánh về phía người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia kêu lên rồi lùi ra sau, kết quả một cước giẫm vào bên trong bể cá, chạt vật ngã ngổ vào trong nước toàn mùi cá.

Chúc Sơn Hải giận tím mặt, dồn sức giơ tay đánh Khương Du.

Một cái tát kia không chút lưu tình vào giữa má phải của Khương Du, đánh cho bà ù tai, không giữ được thăng bằng mà ngã lăn xuống đất. Vẫn chưa thấy đủ, ông ta lại đập một cái về phía Khương Du đang ngã trên mặt đất, một đập kia đá vào lưng bà, bởi vì quá đau, bà kêu lên thành tiếng.

Sau một đập kia Chúc Thanh Thần khó khăn lắm mới chạy tới trước sạp cá, tận mắt nhìn thấy bố hét đánh lại đá mẹ, trong đầu ầm một tiếng, dường như nổ tung.

Cô dùng hết sức mình, đẩy Chúc Sơn Hải còn đang muốn đánh người ra, tiện tay cầm dưa leo ở trên hàng rau củ bên cạnh, trực tiếp đập ông.

Dưa trên tay vỡ làm đôi, roi đầy mặt ông.

Chúc Sơn Hải bị đau kêu lên, vô thức đánh trả.

Thế nhưng Chúc Thanh Thần không phải Khương Du.

Cô ném quả dưa leo đã gãy làm đôi đi, không còn lý trí, tay không đánh Chúc Sơn Hải. Cô đâm vào mặt ông, vào cổ ông, hai người như những tên lưu manh bình thường trên phố đánh nhau.

Lúc trước Chúc Sơn Hải đã từng phẫu thuật, tim không khỏe, nhưng những năm nay vô đã mê lại sút, cảm thấy dù sao cũng không sống được lâu, thích thế nào thì làm như thế. Thích ăn thì ăn, uống thì uống, vậy mà đánh lại cũng khá mạnh.

Ông cao 1m83, lại là một người đàn ông, Chúc Thanh Thần đánh nhau với ông không thể chiếm thế thượng phong.

Nhưng Chúc Thanh Thần lại thắng ở điểm không muốn sống.

Căn bản cô mặc kệ bản thân có bị đánh hay không, không phòng vệ chút nào, chỉ lo đánh ông.

Bên trong chợ bán thức ăn không sạch sẽ, trên đất rau bị dẫm nát, lại thêm vì ở cạnh sạp cá, vẩy cá tanh hôi cũng rơi đầy đất.

Hai người cực kỳ bản cứng thể đánh nhau, đánh đến thâm.

Khương Du ngồi dưới đất, gần như mê man, bà chưa bao giờ thấy Chúc Thanh Thần như hôm nay.

Lúc trước khi Chúc Sơn Hải đánh bà, đều chọn lúc không có Chúc Thanh Thần, có lẽ ông vẫn còn chút lương tâm, hiểu rõ không nên đánh người trước mặt con gái. Vì vậy Chúc Thanh Thần luôn đến muộn, nhìn mặt mũi bà đầy vết thương, muốn phản kích, kết quả mỗi lần bà đều kiên quyết ngăn cản làm cô nản chí.

Thế nhưng hôm nay, Chúc Thanh Thần tận mắt nhìn thấy bà bị đánh, cô rõ ràng như không muốn sống nữa xông vào đánh Chúc Sơn Hải.

Vậy mà Chúc Sơn Hải cũng không chút lưu tình dẫm đá con gái của mình.

Chúc Thanh Thần là điểm máu chốt duy nhất của bà.

Nhiều năm qua tự tôn bị dẫm đạp dưới đất vào thời khắc này như núi lửa bộc phát, bà hét lên xông lên, liều mạng đẩy Chúc Sơn Hải, muốn đẩy ông ra khỏi con gái.

Ba người lao vào nhau ngã xuống đất, di Hai ở một bên kêu to có ai không, cứu mạng.

Tình hình trong thời gian ngắn không chế được, toàn bộ người ở chợ thức ăn đều đi đến vây quanh.

Qua nay bạn nên hôm nay ngoi lên đăng bù cho các bạn đây <3 <3 Ủng hộ tui đi <3

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Gặp lại

Trận đánh nhau ở chợ bán thức ăn này không phải là lần đầu trong đời của Chúc Thanh Thần, nhưng lại là lần đầu cô hoàn toàn mất đi lý trí, hận không thể đánh chết đối phương trong trận này.

Nói đến là thấy buồn cười, người cô muốn đánh chết dĩ nhiên là bố ruột của cô.

Châm chọc cỡ nào!

Từ nhỏ cô đã không có sự bảo vệ của bố, mẹ lại sống trong uất ức, ngay cả bản thân mình cũng không bảo vệ được, làm sao mà bảo vệ cô được?

Bởi vì tính tình quá cứng rắn, cô đánh nhau với mấy đứa nhỏ trong khu đánh nhau, bị con trai trong trường học bắt nạt, từ trước đến nay vẫn là cô tự mình xắn tay áo ra trận, cho dù mặt mũi đầy vết thương cũng muốn cho đối phương mất mặt.

Thế nhưng những năm cô năm tuổi, bất kể cô dốc sức liều mạng như thế nào, cũng chưa bao giờ có ý nghĩ muốn đánh chết đối phương.

Lúc này, mặt cô chảy máu.

Ổng tay áo bị xé nát một đoạn, lộ ra cánh tay trắng như tuyết, bên trên là những vết thương xanh xanh tím tím, nhếch nhác không thể tả.

Còn Khương Du bị chảy máu mũi, mạnh mẽ ôm lấy Chúc Hải Sơn, không cho ông ta tiếp tục ra tay.

Máu mũi chảy xuống ngực bà, chảy trên cánh tay Chúc Hải Sơn, nhất thời không phân biệt được ai là người bị thương.

Mà Chúc Hải Sơn vì thoát khỏi khống chế của Khương Du, húc đầu vào người bà.

Toàn bộ người dân trong chợ đều vây lại xem, người già không dám tiến lên sợ bị thương.

Cuối cùng vẫn là mấy thanh niên trẻ tuổi xông lên, mỗi người một tay, cuối cùng cũng tách ba người ra.

Mặc dù Chúc Sơn Hải bị người khác giữ lại, vẫn không ngừng nói mấy lời ngông cuồng, ông ta nói muốn đánh chết cái đồ vô dụng Chúc Thanh Thần, đánh chết đồ hèn hạ Khương Du.

Một phút này cô động thủ xông lên, Chúc Thanh Thần giống như mất lý trí, từ trước đến nay chưa bao giờ có xúc động mãnh liệt như vậy, chỉ muốn đánh ngã người đàn ông này, giờ tay đánh đến mức không còn sức, không còn sức cãi lại mới thôi.

Bao nhiêu năm ân oán, bao nhiêu năm thù hận.

Hình như bọn họ đã sớm đoán được nhất định sẽ có một ngày như hôm nay.

Nhưng khi cô bị người ta kéo ra, cách xa khoảng 2m, trông thấy rõ ràng bộ dáng Chúc Sơn Hải dữ tợn lại đột nhiên không gãy giữa nửa.

Cô cứ đứng yên tại chỗ như vậy, toàn thân đều là rau quả nát và vết nước.

Vẫn không nhúc nhích.

Khuôn mặt kia và cô cũng giống nhau năm sáu phần, ai cũng có thể nhìn ra hai người có quan hệ huyết thống.

Suy cho cùng vận mệnh cũng không có ý tốt, ngày hôm nay mới để cho bọn họ đi đến bước này?

Trong khu chợ ồn ào xô xao dơ bẩn như này, cô, Chúc Thanh Thần và bố mẹ ruột của mình lại lâm vào hoàn cảnh buồn cười này, hận không thể đánh nhau một mất một còn, hận không thể kết thúc xích mích của nhau.

Cô thờ ơ lạnh lùng nhìn đáng về thờ hờn hèn của Chúc Sơn Hải, đột nhiên nở nụ cười,

Quay đầu, nhẹ giọng hỏi Khương Du vẫn đang chảy máu mũi, "Mẹ, cuộc hôn nhân này, đến bây giờ mẹ vẫn không muốn ly hôn sao?"

Khương Du đứng ở đó, bà thẳng vào cô.

Con gái của bà, con bé này cực kỳ tinh tường, cho dù khi bé không được chú trọng về ăn mặc, từ đó đến giờ lúc nào cũng sạch sẽ, rất có lòng tự trọng. Nhưng trước mặt bà, cả mặt và cả người Chúc Thanh Thần đều dơ bẩn, dơ bẩn không chịu nổi.

Trên mặt chảy máu, ổng tay áo bị xé nát, mà ngay cả bờ vai cũng bị lộ ra.

Bà cho là mình đã sớm chết lặng.

Mặc kệ Chúc Sơn Hải làm bà tổn thương như thế nào, bà đều cố gắng coi bản thân là điểm mấu chốt, sống chết không chịu ly hôn.

Thế nhưng mà giây phút này, khi bà nhìn thấy bộ dạng của Chúc Thanh Thần, trong lòng giống như bị lãng trì (1), cắt từng miếng từng miếng thịt của bà.

(1) Lãng trì: hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu.

Bà chảy máu mũi, muốn gào khóc, nhưng lại cảm thấy nước mắt đã khô cạn, một giọt nước mắt cũng không chảy ra được.

Có lẽ là chảy quá nhiều rồi, hôm nay nước mắt đã không thể tiếp tục rơi nữa.

Phờ phạc dưới ánh mặt trời dữ dội, Khương Du trống rỗng gật đầu.

Ánh mắt chuyển sang nhìn Chúc Sơn Hải, bà giống như cái xác không hồn, cuối cùng cũng nói ra được một câu mà nhiều năm bà không chịu mở miệng ra nói: "Chúc Sơn Hải, chúng ta ly hôn đi."

*

Nửa năm sau, Chúc Thanh Thần vì chuyện này mà chạy suốt nửa gãy chân. Nguyên nhân là Chúc Sơn Hải vui vẻ đồng ý ly hôn, điều kiện tiên quyết là, vợ chồng hai bên chia tài sản.

Kết hôn gần hai mươi năm, Chúc Sơn Hải chưa bao giờ đem về nhà một đồng tiền nào, ngược lại hàng tháng còn quay về tìm Khương Du đòi tiền.

Không đưa tiền liền đánh.

Khương Du là nhân viên siêu thị, phụ trách khu giường, nhân viên làm theo tháng tiền lương ít ỏi, ngoài chi phí sinh hoạt trong gia đình, còn phải không ngừng trợ cấp cho Chúc Sơn Hải.

Hai mươi lăm năm, ngoại trừ phòng ở cũ trong căn nhà kia, bọn họ chỉ có hai bàn tay trắng.

Phòng ở khu nội thành cũ, xây trong sân, vài gia đình sống trong một cái sân.

Mấy năm gần đây chính phủ phát triển ngành du lịch, "Lâm viên Tô Châu cổ" của bọn họ cũng không cho phá bỏ và dời đi nơi khác, nhưng lại bắt đầu vẽ vang, trên thực tế ở bên trong khổ không thể tả.

Trời mưa xuống thấm nước, mặt trời rực rỡ cũng ướt át, quần áo phơi nắng đều dễ dàng bị mốc.

Chúc Sơn Hải rất sáng khoái, mở miệng liền nói, "Hoặc là đưa phòng ở cho tôi, hai người chuyển ra ngoài; hoặc là phòng ở là của hai người, hai người đưa 30 vạn cho tôi."

Ba mươi vạn.

Đừng nói là ba mươi vạn, cho dù một vạn, Khương Du cũng không đưa.

Vậy nếu chuyển ra thì đi đâu?

Chuyển ra ngoài thì ở đâu? Lại tiếp tục ở nhà đi Hai quấy rầy gia đình đi?

Vụ ly hôn này bị đưa ra tòa, Chúc Thanh Thần và bố bị thẩm vấn trước tòa, từng lần bạo hành gia đình đều được kể ra, thậm chí cả chuyện ngoại tình của Chúc Sơn Hải cũng được kể lại rất chi tiết.

Nhưng pháp luật cũng có lỗ hổng.

Pháp luật không bảo vệ được cô và Khương Du.

Luật pháp hôn nhân quy định rất rõ ràng, nếu lấy lý do một bên ngoại tình, muốn yêu cầu chia thêm tài sản thì phải cung cấp chứng cứ ngoại tình một cách chính xác nhất.

Luật sư giải thích rất rõ ràng: "Cái chứng cứ này phải là bất gian tại giường, trò chuyện thì không được tính, người khác làm chứng cũng không tính."

Vì vậy nửa năm qua, qua ba lần mở tòa, bỏ ra số tiền đáng kể cho luật sư, phí kiện tụng, tòa án lần nào cũng phán quyết vợ chồng hai bên chia đều tài sản.

Chúc Thanh Thần bắt đầu đi bắt đầu bốn ba khắp nơi tìm chứng cứ.

Nhưng cuộc hôn nhân này ngày càng tệ, Chúc Sơn Hải thì có quyền về nhà, vừa trở về nhà thì đập đồng phá tây, cắt đứt đường truyền điện thoại, khiến cho bầu không khí trong nhà càng ngột ngạt.

Chúc Thanh Thần không quay trở lại thành phố Du, mà ở lại huyện Thương, vừa làm nhiếp ảnh gia độc lập, chụp ảnh cô dâu, chân dung nghệ thuật, vừa bận về việc bốn ba tìm chứng cứ.

Vào cuối thu, cô nghe ngóng được Chúc Sơn Hải và người đàn bà kia thuê phòng cũ ở Thành Nam, hai người ở cùng một chỗ.

Ngựa không dừng vó đã đến lúc dừng lại.

Nhưng mà mấy lần đi ra ngoài, Chúc Sơn Hải đều rất thận trọng, luôn luôn đuổi cô đi ra ngoài, hận không thể đập phá hết máy ảnh của cô.

Căn bản cô cũng không chụp được cái gì có thể làm chứng cứ.

Pháp luật lạnh như băng đứng ở kia, như ngọn núi, cô đâu thể nào vượt qua núi cao để chụp hình trên giường của Chúc Sơn Hải và người đàn bà kia?

Việc ly hôn cứ giằng co qua lại.

Trong chớp mắt đã đến đầu mùa đông.

Ngày lập đông ấy, nhiệt độ huyện Thương hạ xuống thấp, âm u lạnh lẽo đến thấu xương.

Chúc Thanh Thần và Khương Du ở nhà ăn cơm tối.

Bởi vì Khương Du trở về sau khi tan việc ở siêu thị đã là chín giờ tối, bữa cơm tối này ăn cực muộn.

Hai người ngồi đối diện nhau, đúng lúc đang ăn thì có người ở ngoài gõ cửa.

Nói là gõ cửa nhưng thật ra lại là phá cửa, sức lực lớn, cái căn phòng ngói cũ này dường như sắp bị ông ta phá hỏng rồi.

Hai người lập tức thay đổi sắc mặt.

Chúc Thanh Thần đứng dậy khom lưng nhìn qua khe cửa, quả nhiên, bên ngoài là Chúc Sơn Hải.

Từ lúc bắt đầu đi kiện cáo, cô đã thay đổi khóa phòng, phòng ngừa Chúc Sơn Hải trở về.

Nhưng hôn nhân luôn luôn không có cách không có thành, Chúc Sơn Hải không lấy được tiền, mỗi tháng ông ta đều đến làm loạn.

Lúc này, ông ta ở bên ngoài đập cửa, đập một lúc vẫn không thấy mở, đành mở mồm ồn ào: "Mở cửa cho bố!"

Chúc Thanh Thần đứng phía sau cửa, lạnh như băng nói: "Bố tôi đã chết từ lâu rồi, từ khi tôi chui từ trong bụng mẹ ra, đã chưa bao giờ thấy mặt bố."

Nói như thế nào để chọc giận người khác, Chúc Thanh Thần có rất nhiều cách.

Quả nhiên, Chúc Sơn Hải nổi giận, tiếng đập cửa càng ngày càng lớn.

Hàng xóm xung quanh đều bị tiếng động làm cho giật mình.

Hàng xóm láng giềng đã mấy chục năm, không ai không biết chuyện ngoại tình của nhà họ, náo loạn mở cửa sổ ra xem, cũng không đi ra.

Đi ra cũng làm được gì đâu?

Cũng không giúp được gì.

Huống chi nhiều năm như vậy, bọn họ vừa ra giảng hòa đã bị người nhà này làm càn khiến cho bức dọc.

Bên tay phải nhà họ là gia đình họ Trương, người phụ nữ trung niên ló cái đầu ra ngoài, không kiên nhẫn mà hét lên: "Nhà bên kia, nói nhỏ một chút! Con gái tôi sang năm thi đại học, có chuyện gì thì mấy người đóng cửa lại rồi giải quyết, đừng làm âm lên ảnh hưởng đến người khác!"

Chúc Thanh Thần ngừng một lát, nghe thấy người đàn ông bên ngoài kia không kiên nhẫn cái gì mà đập cửa.

Giống như đã đoán trước cô không ra ngoài, luôn luôn trốn ở bên trong.

Khương Du ngồi ở bàn ăn, vẻ mặt rất bình tĩnh, "Mở cửa đi, để cho ông ta vào. Dù sao trong phòng này cũng không có đồ vật đáng giá gì, ông ta thích đập thì cho ông ta đập, không sao cả."

Chúc Thanh Thần nhìn bà một lát, không nói gì.

Ừ, đồ vật thì có thể tùy tiện đập, nhưng nhờ mà ông ta muốn động thủ đánh người thì sao?

Nửa năm nay cơ thể Khương Du càng lúc càng không tốt, bị phong thấp nghiêm trọng, sau khi bắt đầu mùa đông các đốt ngón tay đau nhức, hàng đêm đều không ngủ được.

Chúc Thanh Thần không thể để bà và Chúc Sơn Hải xảy ra xung đột.

Cẩn rằng, cô đi vào phòng bếp lấy cái cán lăn bột ra, bất ngờ mở cửa.

Cô tự mình đi ra ngoài, rầm một tiếng khóa cửa lại.

Không cho Khương Du đi ra.

Trong sân, người đàn ông đã đứng ở đấy, nói khoác không biết ngược mồm: "Tháng này không có tiền rồi, nói mẹ mày ra ngoài đưa tiền đi."

Tiền.

Tiền.

Tiền.

Cả đời của ông ta, đối với tiểu tam là chân ái, đối với tiền là bổ ruột, chỉ có đối với cô và Khương Du thì không có chút tình cảm nào.

Trong sân, tất cả các gia đình khác đều mở cửa sổ, hoặc là đứng sau cánh cửa khép hờ, không chớp mắt nhìn bọn họ.

Người phụ nữ nhà họ Trương kia vẫn đứng đó nhìn chăm chăm, nếu bọn họ mà càng ảm đạm hơn, bà ta sẽ nhanh chóng báo cảnh sát.

Việc này bà ta đã từng trải qua, báo cảnh sát rất nhiều lần, cảnh sát đều thấy bọn họ phiền chết rồi, lần nào cũng đều làm tư tưởng giáo dục. Nhưng mấy người nhà này vẫn chứng nào tật nấy, nói mãi cũng không thông.

Chúc Thanh Thần giữ cái cán lăn bột sau lưng, tay kia chỉ hướng ra ngoài cửa, "Đi ra ngoài nói."

Chúc Sơn Hải biết rõ cô kiên quyết cái gì, nhất định không đi ra ngoài, "Mày lấy tiền ra đây, nếu không thì tao cũng sẽ không ra ngoài."

Cô muốn giữ thể diện, còn ông ta không thèm giữ thể diện.

Ông ta chính xác là như vậy, dù sao ông ta cũng đã sớm là người tàn phế, ngày qua ngày, căn bản không có lo lắng gì cho sau này.

Việc này vẫn giống y như ngày trước, không thay đổi.

Sau cùng vẫn giằng co, vẫn nên đụng chạm tay chân để xong việc.

Bọn họ mắng chửi nhau rồi lao vào đánh đá.

Khương Du đi ra giúp đỡ, Chúc Thanh Thần lại càng sốt ruột hơn.

Dưới tình thế cấp bách, cô cầm cái cán lăn bột đập vào người Chúc Sơn Hải, từ đầu xuống thân, một mạch đuổi ông ta ra cửa lớn trước sân nhỏ.

Chúc Sơn Hải then quá hóa giận, ngay lập tức không để ý đến cô cầm cán lăn bột đập, một tay bắt được hai cánh tay của cô, dùng sức đẩy cô ra ngoài sân.

Cánh cửa ở sân làm bằng gỗ, phía dưới là mấy bậc thềm đá bằng phẳng, bởi vì cũng được nhiều năm nên đã sớm bị mài mòn đến trơn trượt. Chúc Thanh Thần bị trượt chân ở bậc cửa, lập tức mất đi trọng tâm.

Cô đột ngột ngã khỏi thềm.

Ngoài sân là ngõ hẻm nhỏ hẹp, chỉ cho một xe đi qua.

Vùng này là khu thành phố cũ, vừa đến đêm đông, người đi đường cực ít, nhà nhà đều ở trong nhà sưởi ấm.

Đèn đường cũng đặc biệt tối mờ.

Chúc Thanh Thần ngã sấp xuống dưới thềm đá, thứ chạm đất chính là cổ tay phải, đau đến tê tâm phách liệt. Cán lăn bột tuột khỏi tay, lăn vài vòng về phía trước.

Đó là vật để cô dùng phòng thân, khi nó rời khỏi tay, tầm mắt của cô vô thức nhìn theo hướng nó lăn.

Cũng vì vậy, cô thấy cái cán bóng loáng làm bằng gỗ lăn vài vòng về phía trước, tiếng nó đâm vào chân ai đó, không cam lòng lung lay hai cái, sau đó bỗng dừng lại.

Đập vào mắt cô chính là đôi giày da dành cho nam giới.

Đen bóng.

Cô đau đến mức chảy nước mắt, chống đỡ cơ thể ngẩng đầu lên nhìn.

Trong ngõ nhỏ chật hẹp, ánh đèn đường u ám lại mông lung. Có một người đàn ông đứng ở đó, cách cô chừng vài mét, cái bóng của người đó như bị bóng đèn kéo dài vô hạn.

Lòng bàn tay đặt lên phiến đá lạnh như băng, chỗ cổ tay vẫn còn đau đớn.

Cô khó khăn ngẩng đầu lên nhìn người kia, lúc tầm mắt chạm vào anh, thì cả người cô run lên bần bật, biểu cảm cứng lại.

Như thế nào mà lại...

Không, không có khả năng...

Không thể không nghĩ tới lúc gặp lại anh lại trong hoàn cảnh này.

Cô không chỉ một lần nghi ngờ đời này có thể còn có cơ hội gặp lại nhau lần nữa.

Dù sao đi nữa cũng không nghĩ tới, khi gặp lại nhau, sẽ là cảnh tượng thế này...

Đầu mùa đông ướt lạnh ẩm ướt, cô bị bóp ruột đẩy ra khỏi cửa, té ngã trong hẻm, khổ sở không thể tả, ngẩng đầu nhìn lên lại nhìn thấy Tiết Định.

Phảng phất giống như đang ở trong mộng.

Bình chọn và follow cho tui có cái động lực đây <3

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chỗ dựa

Nửa năm rồi.

Từ ngày cô rời khỏi Israel, đã qua một mùa hè và mùa thu.

Nửa năm qua, thỉnh thoảng cô cũng liên lạc với anh.

Ví dụ như ngày quốc tế thiếu nhi, bởi vì cô bốn ba kiện cáo, loay hoay sút đầu mề trán, trên đường về nhà lại nhận được tin nhắn của anh.

Tiết Định: "*Chúc Thanh Thần, chúc cô ngày lễ vui vẻ!*"

Cô: "..."

Không chút do dự hồi âm: "*Tôi chúc cả nhà anh đều vui vẻ.*"

Toàn thân ủ rũ đứng trong ngõ hẻm, cô cúi đầu nhìn màn hình, cười thành tiếng.

Kỳ lạ là cả ngày mỗi một của cô lại tan biến trong buổi hoàng hôn mùa hè.

Lại có lần khác như tết Đoan Ngọ, cô ăn bánh chưng cũng không quên chụp ảnh, còn canh chênh lệch múi giờ, đặc biệt đợi đến lúc bên Israel là mười giờ đêm, gửi tấm hình cho anh.

"*Bánh chưng thịt heo Gia Hưng.*"

Cô là nhiếp ảnh gia, đương nhiên có khả năng chụp hình đưa độ ngon của bánh chưng đến cực điểm, làm người ta thèm nhỏ dãi.

Mấy phút sau, nhận được hồi âm của anh.

"Tôi cảm ơn cả nhà cô."

Tết Trung thu, anh gửi tám hình ảnh trăng Israel cho cô, tin nhắn không có nội dung.

Chúc Thanh Thần nghiền ngẫm một lúc, hỏi: "*Đã nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên quyên?*" (1)

(1) Hai câu thơ trong bài thơ *Thủy điện ca cầu của Tô Thức*. Dịch thơ: *Những mong người lâu dài, ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng* (Dịch: Nguyễn Hiến Lê).

Anh nhắn lại: "*Không phải. Là để nhắc cô ăn bánh trung thu ít thôi, mắt công lại mập thành hình tròn.*"

Bọn họ liên lạc không nhiều lắm, hầu như đều là ngày lễ mới hỏi thăm.

Nhưng mà lời chúc mừng của nhiều ngày lễ khác nhau rất phức tạp, lại chỉ có gửi cho nhau, gửi cho nhau thì không có thành ý, còn mang theo trò đùa dai có ý chúc mừng.

Chúc Thanh Thần không quên anh.

Thời còn đi học, đã từng tiếp xúc với bao nhiêu người, bởi vì lớn lên mà quên nhau, từ đó về sau trở thành ký ức phủ đầy bụi.

Thế nhưng Tiết Định lại khác.

Cho dù bọn họ chỉ ở chung với nhau ở nước ngoài có nửa tháng, nhưng dù thế nào Chúc Thanh Thần cũng không thể quên được anh.

Rất nhiều lần nửa đêm nằm mơ, cô đều mơ thấy người đàn ông kia đứng trên mảnh đất bazan của Israel, bão cát thổi qua, anh mặc đồ phòng thân màu đen, bước về phía cô dưới bầu trời trong xanh thăm thẳm.

Mà nửa năm sau, cô bị Chúc Sơn Hải đẩy ngã trước sân ngoài cửa lớn, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Tiết Định.

Bối cảnh là đêm đen như mực, ven đường có mấy ánh đèn đường nhỏ mờ vàng.

Anh bước tới dưới bầu trời xanh thăm thẳm, đi thẳng vào đêm đông rét lạnh của cô. Một thân áo khoác ngoài đầy khói bụi, giữa ngón tay giữ nửa điều thuốc, khuôn mặt lạnh thấu xương.

Chúc Thanh Thần cố gắng ngẩng đầu lên, lại quên mất đứng lên.

Mãi đến khi anh không nói lời nào, ném điều thuốc đi, bước nhanh đến trước mặt cô, cúi người ngồi xổm xuống, một tay đỡ cô lên.

"Tiết..." Cánh tay của cô bị anh kéo lên, trong miệng nói ra một chữ giống như chưa hồi phục lại tinh thần, chần chừ một lúc mới gọi đầy đủ tên của anh, "Tiết Định?"

Sắc mặt hơi trắng, tóc tai rối bời.

Hoàn toàn không có bộ dạng uy phong lẫm liệt như ở Israel.

Tiết Định để cô đứng thẳng rồi mới buông tay ra, ngẩng đầu chống lại ánh mắt Chúc Sơn Hải.

Người đàn ông trung niên đứng bên trong cánh cửa, gương mặt tàn ác, lúc chạm đến ánh mắt lạnh như băng của Tiết Định thì dừng lại một chút.

Người đàn ông trẻ tuổi với ánh mắt ác liệt giống như dao, lạnh thấu xương.

Ông phát hiện người kia cao hơn mình, nhìn thấy anh tràn ngập sức mạnh, tuổi trẻ lại không sợ, Chúc Sơn Hải không dám đi lên nữa, chỉ hỏi bằng giọng hung dữ: "Mày là thằng nào? Tao đang dạy dỗ con gái, mày từ đâu đến thì rút về chỗ đó đi!"

Trong ngõ nhỏ hoàn toàn yên tĩnh, giống như ngay cả tiếng gió thổi qua cũng dễ dàng nghe thấy.

Một giây sau, Tiết Định bỗng nhiên nắm tay, bất ngờ bước đến chỗ Chúc Sơn Hải.

Cổ tay Chúc Thanh Thần vẫn còn đang đau nhức, trái tim lại giống như bị người khác nắm chặt trong tay, kéo Tiết Định, "Đừng!"

Tiết Định bị giữ chặt lại, quay đầu nhìn cô.

Cô nhẹ nhàng buông tay, lộ ra nụ cười khác thường, "Chuyện trong nhà thôi, tôi có thể giải quyết, không cần phải làm phiền đại anh hùng Tiết ra tay."

Cô ngẩng đầu nhìn Tiết Định ép anh lui xuống, lại tiến thêm mấy bước về phía Chúc Sơn Hải, giọng nói nghiêm túc: "Đòi tiền thì không có, muốn chết thì tới. Có gan thì đến đây."

"..." Anh lại thấy hơi buồn cười.

Cô vẫn thích giả bộ mạnh mẽ.

Rõ ràng cô chỉ là cô gái ốm yếu, lại luôn đứng thẳng lưng, giống như cây bạch dương ở trong sa mạc.

Cùng lúc đó...

Trong viện, Khương Du từ trong nhà cầm một con dao đi ra.

Bên ngoài viện, người đàn ông trẻ tuổi siết chặt nắm đấm.

Chúc Thanh Thần nhặt cán lăn bột dưới mặt đất lên, khuôn mặt kiên định, khiến người khác không thể không nghi ngờ rằng liệu cô có cầm cán lăn bột kia đánh ông ta đến chết hay không.

Chúc Sơn Hải mắng hai câu thô tục, biết hôm nay không thể lấy được tiền, chỉ như thường ngày ầm ĩ một lúc rồi thôi, sau đó dứt khoát chạy nhanh sang phía ngõ nhỏ bên kia.

*

Khương Du cầm con dao đứng trước cửa ra vào.

Hàng xóm lộ đầu tò mò nhìn xung quanh.

Bóng dáng Chúc Sơn Hải biến thành chấm đen hòa vào đêm tối.

Đứng tại chỗ vài giây đồng hồ, Chúc Thanh Thần ném cán lăn bột đi, lờ ỉ ý nhiều: "Đi thôi."

Cô dẫn anh đi sang hướng khác.

Tiết Định ở sau lưng cô, cách cô nửa bước.

Cô biết anh ở phía sau, dẫn anh bảy khúc ngoặt tám khúc rẽ, từ đầu ngõ nhỏ đi vào một ngõ khác, cuối cùng đứng cạnh bờ sông.

Dưới bờ sông nước chảy không một tiếng động, trên bờ bóng người thành đôi.

Chúc Thanh Thần siết chặt nắm đấm, niềm vui sướng khi gặp lại anh lại bị nỗi xấu hổ và khó xử làm phai nhạt không ít.

Lúc trước cũng với tình huống này, cô tự do tự tại, Tô Chính Khâm, Chúc Sơn Hải... Mọi chuyện đều ném vào trong nước.

Nhưng hôm nay, anh lại thấy một mặt thảm hại nhất của cô.

Tiết Định không nói chuyện, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô trong chốc lát, mới thấp giọng nói: "...Tôi đến không đúng lúc sao?"

Cô không quay đầu lại, "Sao anh biết tôi ở đó?"

Anh cúi đầu, lấy điện thoại di động ra, tìm ảnh chụp một cái bánh chưng, đưa đến trước mặt cô.

Hình cô chụp là cảnh Khương Du đang gói bánh chưng. Một người phụ nữ ngồi trong viện, trong tay là khối bánh chưng hình tam giác màu xanh biếc, biến số nhà vô cùng rõ ràng trên khung cửa phía sau, số 29 ngõ Tam Lộng phố Tô Châu, huyện Thương.

"..."

Cô vốn không để ý, chỉ một tấm hình khiến địa chỉ của cô bị bại lộ.

Ánh mắt Chúc Thanh Thần từ chiếc trên điện thoại di động dời sang chỗ khác, dừng giữa không trung một lúc, vô ý ngừng trước ngực anh.

Áo khoác ngoài màu khói hơi rộng mở, lộ ra áo len màu đen bên trong, mà trước cái áo len đó, treo một chiếc máy ảnh kiểu mới nhất.

Tiết Định lấy máy ảnh xuống, "Muốn hỏi tôi tới làm gì sao?"

Trong chốc lát, đưa đến trước mặt cô.

"Trả nợ."

Chúc Thanh Thần nhìn chằm chằm vào máy ảnh, bên tai là giọng nói thông thả trầm thấp của anh, trong lòng khẽ động.

Cuối cùng ngẩng đầu nhìn anh.

Trong ngõ cũ phố cổ, cạnh sông Tô Châu.

Người đàn ông trẻ tuổi đứng thẳng người, khuôn mặt bình thản, cầm trong tay chiếc máy ảnh được mua vì cô, đứng sừng sững ở đó.

Trên đỉnh đầu là đêm tối nặng nề, sau lưng có ngọn đèn dầu hoa lệ.

Giờ phút này, cô mới cảm nhận rõ ràng được, người đàn ông trước mắt thật sự đã vượt qua hơn phân nửa Trung Quốc, từ Bắc vào Nam, đến tìm cô.

Tiết Định.

Tiết Định.

Trong lòng thầm đọc tên anh, cô chìa tay nhận chiếc máy ảnh nặng trĩu kia, cuối cùng cười thành tiếng.

*

"Khi nào phải về?"

"Đủ một tuần."

"Hoàn thành nhiệm vụ rồi à?"

"Xem như là đang tạm dừng."

"Vẫn còn?"

"Không phải, là chờ lệnh."

Chúc Thanh Thần cúi đầu loay hoay máy ảnh, lại hỏi: "Đặc biệt đến để đưa máy ảnh?"

"Đặc biệt đến để trả nợ." Anh nhấn mạnh hai chữ sau.

Cô cười, "Ngồi máy bay đến à?"

"Xe lửa. Từ Bắc Kinh đến thành phố Du, sau đó đổi xe buýt đến huyện Thương."

"Ăn tối chưa?"

"Chưa."

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, "Giờ muộn thế này, chỉ có thể dẫn anh đi ăn khuya."

Nhấc chân đi hai bước, cô quay đầu lại, "Có thể ăn cay không?"

Tiết Định nhìn cô.

Trong màn đêm, người phụ nữ kia gầy đi không ít so với nửa năm trước. Cảm nhận hơn, quảng thâm nơi mí mắt càng nhiều, cho dù có màn đêm che giấu, vẻ mệt mỏi trên mặt cũng không thể xóa đi.

Gật đầu, anh nói: "Ăn được, không sao."

Trong đầu lại hiện ra cảnh vừa rồi, cô bị người đàn ông trung niên đẩy ra khỏi cửa viện, hàng xóm đều ra xem náo nhiệt, người vợ cầm dao xông ra, mà trong mắt cô là sự hoang vu trống vắng.

Anh không biết nửa năm qua cô đã xảy ra chuyện gì.

Anh có thể đoán được, cô sống cũng không dễ dàng gì.

Chúc Thanh Thần chọn một quán ven đường, ngay cạnh bờ sông, lều dựng màu xanh da trời, ánh đèn xán lạn.

Cô vén rèm lên, dẫn đầu vào ngòi.

Cô búng tay, "Ông chủ, thực đơn!"

Đường đối diện có cửa tiệm nhỏ, ông chủ đang nướng ở đó nghe thấy hô lớn: "Đến đây đến đây!"

Đặt xâu nướng trong tay lên mâm, cầm thực đơn chạy tới.

Lúc gọi món ăn, Chúc Thanh Thần kể hết các món quê nhà, vừa hỏi ý kiến của anh, vừa báo tên món ăn cho ông chủ.

"Một phần thỏ nướng."

"Một con cá nướng."

"Chân gà cay Tứ Xuyên, cánh gà cay Tứ Xuyên, ngẫu nhiên..."

"Đủ rồi." Tiết Định cắt ngang giọng nói trầm bổng du dương của cô, "Cô xem tôi là con gì?"

Cô ngẩng đầu cười với anh, "Heo?"

Anh chẳng thêm phản ứng lại, cầm thực đơn xem, "Nửa phần thỏ nướng, một con cá nướng, trước tiên cứ chọn những món này đã."

Ánh mắt dừng lại trên bảng đồ uống phía sau, lại thêm câu: "Thêm một tá rượu." (2)

(2) 12 chai rượu

Ông chủ nghi ngờ mình nghe lầm: "Bao, bao nhiêu?"

"Một tá." Anh trả thực đơn lại.

Chúc Thanh Thần không hỏi anh gọi nhiều rượu như vậy làm gì.

Cô cần rượu.

Rượu bia có thể làm tê liệt lòng tự trọng của cô.

Ánh đèn mờ tối, hai ly rượu nhạt.

Cô uống rất nhanh, nhanh đến nỗi khuôn mặt đỏ ửng.

Tiết Định không ngăn cản, thỏa sức cho cô uống, thậm chí không nói một lời còn thay cô rót rượu, ngược lại đồ ăn không thêm nhìn mà ăn luôn hai phần.

Chúc Thanh Thần uống đến say mềm, trong mắt đã có ánh nước, ánh mắt nghiêng vẹo nhìn anh, bắt đầu đùa, "Tiết Định, nói thật, có phải anh có mưu đồ gì không, có ý chuốc tôi say chứ gì?"

Anh không nhanh không chậm ngẩng đầu, "Chuốc say cô? Để cô đến ôm rồi cắn tôi?"

"..."

Anh vẫn còn để tâm đến chuyện này...

Khuôn mặt Chúc Thanh Thần nóng lên, thậm chí cảm thấy may mắn khi cồn của rượu sớm đã nhuộm đỏ hai gò má.

"Vừa thôi lại vừa cứng, ai mà thêm gặm?"

Anh khẽ cười hai tiếng, nhớ tới bộ dạng cô ôm anh rồi cắn, không nói gì.

Sau một lúc, thu lại nụ cười, hỏi: "Rót cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cuối cùng vẫn phải vào vấn đề chính.

Chúc Thanh Thần dừng lại, rồi ánh mắt, "Như anh đã thấy đó thôi, đánh nhau với bố."

Bóng đèn soi trên đỉnh đầu, Tiết Định nhìn cô, buông chai rượu, "Tôi hỏi, nửa năm qua đã xảy ra chuyện gì?"

Cô khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn.

Người đàn ông ngồi đối diện, khuôn mặt bình tĩnh, đáy mắt rõ ràng có... Sự kiên quyết.

Anh quyết tâm muốn truy hỏi đến cùng.

Sự kiên quyết như vậy khiến ánh mắt cô vội rời đi, không dám nhìn thẳng vào anh.

Cô và anh, qua một lúc lâu không nói, chỉ im lặng giằng co như vậy.

"... Anh sẽ không muốn nghe đâu."

"Cô không phải tôi, sao lại biết tôi không muốn nghe?"

"..."

"Nói đi." Anh nhìn cô, lời nói vẫn ngắn gọn như cũ.

Có lẽ còn rượu phát huy tác dụng, có lẽ bị lây nhiễm sự bình thản từ anh, cô không biết mình đã kể lại mọi chuyện thế nào, cũng kinh ngạc trí nhớ của mình sao lại tốt đến thế, những việc vốn tưởng rằng đã sớm quên, cô lại nhớ rõ từng chi tiết.

Giống như cảm xúc một khi vỡ òa, không bị kiềm chế, sẽ hồi hải tuôn trào.

Phải phân biệt yêu và hận như thế nào mới đúng?

Khát vọng tình thương từ bỏ của một đứa bé, năm lần bảy lượt chính mắt thấy cảnh bố bạo hành mẹ, loại khát vọng này dần dần biến thành nỗi sợ hãi, cuối cùng có một ngày trở thành hận.

Trước khi được sáu tuổi, mỗi khi thấy bố và mẹ bắt đầu đánh nhau, Chúc Thanh Thần đều trốn bên cạnh ghế sofa khóc.

Mãi đến năm sáu tuổi, lần đầu tiên cô chạy đến trước mặt mẹ, cơ thể nhỏ bé yếu ớt, liều chết ôm lấy chân của bố, khóc âm ỉ cầu xin ông ta rời đi.

Cô không nhớ ngày đó Chúc Sơn Hải có đánh cô hay không, nhưng cô nhớ rõ khi đó bản thân thảm thiết kêu gào trong bất lực.

Đừng đánh nữa.

Đừng đánh mẹ con nữa.

Có lẽ từ ngày đó, cô bắt đầu sinh ra một ý nghĩ không rõ ràng lắm, ý nghĩ đó tồn tại trong cô suốt hai mươi năm, cuối cùng bị thời gian mài giũa thành áo giáp sắt. Cô, Chúc Thanh Thần, đời này nhất định sẽ không làm một cô công chúa nhỏ yếu ớt, chỉ biết ưỡn cao sống lưng, mà sẽ làm một chiến sĩ dũng cảm.

Chiến sĩ không cần búp bê.

Chiến sĩ không cần váy công chúa.

Chiến sĩ không sợ chết.

Chiến sĩ mang vết thương đầy người, nhưng đó là những huân chương vinh dự.

Cô buông ly rượu trống không xuống, ánh mắt đầy sương mù, không biết là do cảm giác say xông lên, hay là vì nước mắt.

Tiết Định từ đầu đến cuối chỉ im lặng nghe, đến khi cô dừng lại, mới rút máy tờ tiền mặt ra, đặt trên bàn.

"Đi thôi."

Đứng dậy, vươn tay về phía cô.

"Đi thôi, Chúc Thanh Thần."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, "Đi đâu?"

"Đi ra chiến trường." Dáng người anh thẳng tắp, cúi đầu nhìn đáy mắt cô, "Cơm nước no nê, tinh thần và sức lực dồi dào, còn chờ cái gì nữa? Đi thôi, chúng ta ra trận đi."

Chúng ta ra trận đi.

Đánh đổ những người đã ức hiếp cô.

Lúc này đây, cô là tướng quân, mặc dù sau lưng không có nghìn quân vạn tướng, nhưng có tôi.

Cô đã có tôi.

Hôm qua mình bị sốt nên không đăng truyện được nên hôm nay ngoi lên đăng bù <3 Follow và bình chọn để tui có động lực đăng tiếp đi <3

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Lật thuyền

Bọn họ đến Thành Nam, nơi Chúc Sơn Hải ở cùng chỗ với người phụ nữ kia.

Chúc Thanh Thần nửa tỉnh nửa say đứng ở đó, đi đường có chút liêu xiêu, khó hiểu nhìn Tiết Định.

"Anh đang làm gì vậy?"

Anh từ cửa hàng tiện lợi 24 giờ trong phố mua được một thùng coca, mở thùng, lấy từng lon coca xếp bên cạnh chân cô.

Coca xếp đầy đất, giống như chơi bowling.

Hai lon cuối cùng, anh nhét vào tay cô.

"Ném đi."

Chúc Thanh Thần không kịp phản ứng.

Anh cũng không nói nhiều, khom lưng, lấy hai lon trong tay cô, đứng vững, nhắm vào cửa sổ nhà bếp ném mạnh.

Choang!!!

Tiếng thủy tinh vỡ vụn, lon coca chính xác đã đập vỡ cửa sổ.

Chúc Thanh Thần há miệng, khiếp sợ đứng nhìn.

Anh quay đầu, cong miệng cười, "Thấy không? Cứ ném như vậy."

Anh cứ như thế bình tĩnh đứng đó, rõ ràng là vừa ném vỡ cửa sổ nhà người ta nhưng nét mặt lại cứ như chẳng hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Chúc Thanh Thần nhin không được cười to thành tiếng, rồi cùng anh nhắm vào cửa sổ mà ném, sau đó lại thật nhanh lấy một lon khác dưới chân, từng lon từng lon liên tiếp ném vào trong.

Nhưng cô nhắm không chính xác, có ném cũng chỉ là ném đại.

Mảnh thủy tinh vỡ rơi đầy đất, mái ngói trên nóc nhà cũng ào ào rơi xuống.

Trong phòng ngủ chột sáng đèn, tiếng đàn ông chửi rủa âm ỉ vang lên.

Bên ngoài ngôi nhà tiếng ném choang choang vẫn chưa ngừng.

Cho đến khi thấy có bóng người đang di chuyển qua cửa sổ, Tiết Định mới dừng lại, cầm lon coca trên tay, yên lặng đứng đó đợi Chúc Sơn Hải mở cửa.

Một giây sau, cửa mở.

Chúc Sơn Hải mặc đồ ngủ, hùng hổ đi ra ngoài, vừa mới lộ đầu ra, Tiết Định liền cầm tay Chúc Thanh Thần, đặt lon coca vào trong tay cô rồi phủ bàn tay to lớn của anh lên tay cô, nắm chặt lấy.

Lon coca lạnh như băng nằm trong tay, bàn tay lại được bàn tay ấm áp khác che chở.

Chúc Thanh Thần căn bản không phản ứng kịp.

Bịch!

Lon coca đập lên vai Chúc Sơn Hải khiến ông ta hét lớn, đau muốn chết.

Tiết Định đã cố ý ném không chuẩn, chủ yếu chỉ là muốn trút giận, không có ý muốn lấy mạng người.

Trong chớp mắt, đôi nam nữ xuất hiện ở cửa, người phụ nữ hét lên báo động, người đàn ông cũng vội vã đuổi theo.

Tiết Định kéo Chúc Thanh Thần, "Chạy."

Không thể đánh nhau.

Cô uống nhiều rồi, nếu đánh nhau ắt sẽ thiệt thòi.

Vừa làm chuyện xấu xong, hai người không đầu không đuôi chạy như điên trong con ngõ nhỏ, phía sau là Chúc Sơn Hải thân thể không tốt, không thể đuổi kịp được.

Tiết Định cũng không phân rõ phương hướng, kéo cô chạy vào một con ngõ sâu. Tiếng bước chân chạy trên đường đá vang lên dồn dập, bịch bịch bịch, hòa cùng tiếng gió thổi phảng phất như tiếng gõ nhịp bài hát.

Vùng sông nước Giang Nam, nhà nào cũng treo đèn lồng đỏ, ánh sáng hồng hồng đỏ đỏ rọi sáng phía trước, dù không hẳn là con đường nhưng cũng làm lòng người ta sinh an ổn muốn trở về.

Đến khi cô chạy hết nổi rồi mới từ từ rút tay ra khỏi bàn tay anh, ngồi thụp xuống đất thở hổn hển.

"Không được, không được... tôi chạy hết nổi rồi."

Tiết Định quay đầu nhìn, ánh mắt hai người giao nhau, không có lý do cùng bật cười ha ha.

Anh đứng im, khom lưng khôi phục hô hấp.

Còn cô ngồi, hoàn toàn không có hình tượng mà há miệng thở dốc.

Nhưng cả hai đều cười, cười đến không kiêng nể gì cả, cuồng nhiệt mà ấm áp.

Một lát sau, anh nhắc nhở, "Đứng lên, trên mặt đất lạnh, đừng ngồi mãi như vậy."

Cô ý lại, "Môi chân rồi, không đi nổi."

"Thật sự không đi nổi nữa?"

"Thật sự không đi nổi mà." Nhờ men rượu, cô thay đổi trở nên đáng yêu hơn rất nhiều, còn có thể bấu môi giờ tay thì thót.

Tiết Định cũng có men say, say cũng tốt, không cần kiêng kỵ gì nhiều, liền tự tay kéo cô lên, hơi ngồi xôm xuống, đưa lưng về phía cô, "Leo lên."

"Anh cống tôi?"

"Đứng."

Chúc Thanh Thần lưỡng lự 2 giây, nhếch miệng nở nụ cười, lui lại hai bước chạy lấy đà rồi lập tức nhào lên lưng anh.

Tiết Định suýt nữa bị cô va ngã lăn ra đất.

Cồng cô lao đảo hai bước, lại sợ khiến cô ngã xuống đất nên vát và ổn định lại trọng tâm, một tay đỡ cô, một tay chống vào tường.

Vậy mà người trên lưng vẫn không biết nặng nhẹ, vẫn còn cười ha ha, miệng nói, "Đi nào."

Anh muốn trách mắng cô, lại nghe thấy cô vui sướng reo lên, môi khẽ động, trên miệng vẽ thành nụ cười.

Trên đường về, Chúc Thanh Thần ằm ỉ trên lưng anh, thực sự coi anh là ngựa cưỡi.

Tiết Định không lên tiếng, cồng cô bước trên đá phiến, gió đêm thổi lạnh, đèn lồng đỏ đung đưa.

Giang Nam thật đẹp.

Ở đây hoàn toàn khác với phương Bắc ấm áp, bất kể là không khí ẩm ướt vẫn là nước chảy róc rách. Ban đêm, ngôi đèn tường trắng tựa bức tranh thủy mặc giữa núi non trùng điệp, xa xa là cầu nhỏ nước chảy yên bình đi vào giấc mộng.

Anh bước chân trên con đường đá, dưới chân trước mắt tỏa sắc xanh sáng bóng, thực khiến lòng người sinh cảm giác muốn hướng về.

Chỉ là, nhắc tới thì hơi lạ.

Cô gái này ở Israel luôn luôn như một chiến sĩ cứng rắn ngoan cường, vậy mà khi trở lại vùng sông nước mềm mại này chẳng biết tại sao lại bớt chút phòng bị, trở nên nhẹ nhàng lạ thường.

Tiết Định cúi đầu nhìn bóng hai người chồng lên nhau dưới đất, nở nụ cười.

*

Từ trong ngõ nhỏ ngoằn ngoèo gấp khúc bước ra, cho dù là người có sức lực tốt thì Tiết Định cũng phải đổ mồ hôi.

Nửa đêm anh đứng ở đầu đường gọi xe, đặt cô ngồi yên một chỗ xong, anh mới ngồi vào.

Báo địa điểm cho tài xế cũng không hề lưỡng lự.

"Số 29, đường Tam Lộ, phố Tô Châu."

Cô gái bên cạnh trong phút chốc cười rộ lên.

Tiết Định nghiêng đầu đã thấy cô đang nghiêng đầu chăm chú nhìn anh, "Còn nhớ rất kĩ đấy."

"..."

Anh quay đầu lại, nhìn không chớp mắt.

Một lát sau, lại hỏi: "Cái người họ Tô kia còn tìm cô không?"

Chúc Thanh Thần quay đầu nhìn ra cửa sổ, thờ ơ nói: "Ừ."

Anh dừng lại hai giây, liếc nhìn gáy cô, "Hòa thuận rồi sao?"

"Không có."

"Vì sao vậy?"

Cô quay đầu lại nhìn anh, vẻ mặt bình tĩnh, "Tại sao phải hòa thuận?"

"..."

Anh không thể trả lời, cũng không thể nói, tại sao vừa rồi lại hỏi như vậy không biết?

Tiết Định im lặng, thu hồi tầm mắt, thăm nghĩ bản thân đã uống quá nhiều rồi.

Anh chưa bao giờ là người nhiều chuyện, việc không nên hỏi thì cũng không nên hỏi.

Không phải, không phải là việc không nên hỏi thì không nên hỏi, mà là anh chưa từng tò mò chuyện riêng của người khác, vậy mà hôm nay lại chẳng biết xảy ra chuyện gì.

Có điều... không hòa thuận?

Anh quay đầu tránh ánh mắt cô, nhìn đường phố chật hẹp. Thành phố chính là như vậy, đêm xuống, các cửa hàng đều đóng cửa. Cuộc sống về đêm ở thành phố lớn thật đẹp, còn các thị trấn nhỏ ít nhiều cũng mất đi vài phần náo nhiệt, xuất hiện một chút tĩnh mịch.

Vì thế thật ra cũng chẳng có gì để nhìn.

Nhưng nhìn một chút, không hiểu sao tâm trạng anh cũng trở nên tốt đẹp.

Xe taxi dừng ở đường phố bên ngoài Tô Châu, bên trong là ngõ nhỏ ngoằn ngoèo, vừa sâu vừa hẹp xe không thể đi vào.

Tiết Định thanh toán, xuống xe đợi cô.

Chúc Thanh Thần uống nhiều rồi, chân như nhũn ra, xuống xe đã lảo đảo.

Cũng may Tiết Định nhanh tay nhanh mắt kéo ngay tay cô lại.

"... Cảm ơn." Cô thật vất vả mới đứng vững.

Tiết Định liếc cô một cái, "Cũng chỉ là trả tiền xe thôi mà, đâu cần phải quỳ xuống cảm ơn tôi."

Lúc buông tay, ngón tay khẽ động, phảng phất như muốn lưu lại cảm giác. Cô mặc một chiếc áo lông vừa dày vừa nặng, bên trong đại khái còn quần áo mùa thu các loại, nhưng dù quần áo dày như vậy mà anh vẫn cảm thấy cánh tay cô thật gầy yếu, giống như cây cỏ chỉ cần bấm nhẹ là gãy.

Con người này đến cùng mang bao nhiêu gánh nặng trên vai?

Sao lại biến bản thân thành cái bộ dạng này...

Anh ngậy người, Chúc Thanh Thần tự mình đi phía trước, cũng không quay đầu lại, "Đi dạo một vòng nữa rồi về nhé."

"Đã mấy giờ rồi?" Anh đi sau.

"Bây giờ còn say, nếu trở về Khương Du nhất định sẽ mắng tôi chết, tỉnh rượu rồi về."

"Khương Du là..."

"Mẹ tôi."

Anh cảm thấy buồn cười, "Cô luôn gọi mẹ mình như vậy sao?"

Cô quay đầu liếc anh một cái.

Anh nhắc nhở, "Không thể gọi tên mẹ như thế được, mẹ cô không dạy cô vậy sao?"

"..."

Lại nữa rồi, Chúc Thanh Thần ngang ngược cổ chấp lại xuất hiện nữa rồi.

Tiết Định nhét tay trong túi áo, lẳng lặng nhìn theo cô, trong lòng xót thương không ít.

Cô nên như vậy.

Sớm phải như vậy.

Đêm khuya tĩnh lặng hơi rét, hai người vòng quanh bên bờ sông. Đèn đường hắt trên mặt nước thành một vệt sáng, chợt có gió thổi qua, vệt sáng liền trở thành vô số mảnh vàng vụn, lấm tấm, lơ lửng.

Những cây cỏ thụ già ven sông, cành cây đều vron dài chạm nước.

Thân cây buộc dây thừng, một đầu khác buộc vào thuyền ven bờ.

Chúc Thanh Thần đi tới, đột nhiên nhảy xuống nước.

Tiết Định chậm hơn hai bước, thấy cô nhảy, tim như ngừng đập, vội vã đưa tay kéo cô lên nhưng lại chỉ tóm được ống tay áo cô.

Cũng may chỉ là sợ bóng sợ gió.

Cô không nhảy xuống nước, ngược lại vững vàng nhảy xuống mũi thuyền, thân thuyền lắc lư không ngừng, cô quay đầu vẫy tay với anh, "Xuống đây, anh đã từng ngồi thuyền bao giờ chưa?"

Lúc này tim anh mới đập trở lại bình thường, thở phào, mấp máy môi, có chút khó hiểu.

Cảm giác này cũng là cảm giác của ngày hôm qua...

Tiết Định không chịu xuống phía dưới, đứng ở trên bờ, "Thuyền của người khác sao có thể tùy tiện như vậy được."

Chúc Thanh Thần liền cười, "Cũng đâu phải là lên giường, không cần phải chịu trách nhiệm."

Anh bỗng dừng bật cười, "Đây mới là Chúc Thanh Thần mà tôi biết."

"Thú vị và hài hước?"

"Là không biết xấu hổ." Anh hơi hột nói, "Lúc ở cửa hàng tiện lợi có nói chuyện cùng mấy người châu Âu, còn nói người đàn ông mà không có sức khỏe thì cũng chỉ là bỏ đi, lúc chạy đến cao nguyên Golan không làm bất cứ điều gì cả, chỉ cời trần mặc nội y chạy."

Chúc Thanh Thần lười biếng nằm trên thuyền, nghe anh từng chút từng chút vạch trần, cau mày nhìn anh, "Lời này của anh trước sau đều mâu thuẫn. Đã mặc nội y thì làm sao có thể nói là cời trần chạy? Ở trần chạy thì phải cời sạch mới tính."

Dứt lời, tay cô đưa đến dưới vạt áo, vẫy vẫy một cái, "Bằng không tôi cời trần chạy cho anh xem? Dù sao anh cũng nói tôi không biết xấu hổ. Tôi là người luôn hiếu thắng, đã không biết xấu hổ thì phải không biết xấu hổ đến cùng. Nếu không... làm sao nói tôi không biết xấu hổ được?"

Tiết Định đứng bên bờ, cúi đầu nhìn cô.

Nếu như lúc đầu gặp gỡ, anh sẽ nghĩ cô thật sự không biết kiêng nể gì cả, có thể đi cùng nhưng sau này mới biết, cô nhạy cảm hơn so với đại đa số người khác, chỉ là mạnh mẽ mà thôi.

Vì vậy, anh nhìn cô, nói đầy thách thức, "Được, vậy cô cởi ra cho tôi xem."

"..."

Quả nhiên bàn tay trắng ngần kia hơi dừng lại một chút, vạt áo cũng không còn vén lên nữa.

Chúc Thanh Thần bình tĩnh, nói khoác mà không biết ngượng, "À, say rượu, không có sức để cởi."

Cô quang minh chính đại ăn vạ, Tiết Định sai bước đến mũi thuyền, không nhanh không chậm nói, "Không còn sức để cởi? Vậy càng dễ, tôi cởi giúp cô."

Anh làm bộ cúi người muốn cởi áo giúp cô, Chúc Thanh Thần sợ hãi nép người vào góc.

Nhưng thuyền nhỏ và hẹp, cô chột nép vào một bên, thân thuyền bỗng nhiên mất cân bằng, nghiêng nghiêng muốn lật. Tiết Định không ngờ tới cô sợ mà trốn tránh, liếc nhìn chiếc thuyền, cô vẫn còn ở trên thuyền, vội khom lưng kéo cô lại.

Đêm đen như mực, anh không nhìn rõ dưới chân còn có mái chèo, rõ ràng là muốn kéo cô vào, thế nào lại sẩy chân, lao đảo ngã về phía cô.

Àm, anh và cô ngã cùng một chỗ.

Thân thuyền chột nghiêng ngã.

Thuyền lật.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Qua đêm

Nước mùa đông lạnh thấu xương.

Bỗng nhiên rơi xuống nước, chột cảm thấy giống như ngàn vạn cây kim chui vào trong xương vậy.

Tiết Định nổi lên mặt nước, cơn say nhanh chóng tàn hết, vô thức tìm bóng dáng Chúc Thanh Thần, lại không thấy cô nổi trên mặt nước, dọa anh sợ đến mức dây thần kinh như muốn đứt ra, đầu ong ong.

"Chúc Thanh Thần!" Anh bơi trên nước, gọi tên của cô.

Nhưng không có tiếng trả lời.

Trên mặt nước chỉ còn lại chiếc thuyền bị lật ở kia, lác quạ lác lại, cũng không có bóng dáng Chúc Thanh Thần ở đó.

Lòng thất lại, anh hồ hấp có chút khó khăn.

"Chúc Thanh Thần! Cô ở đâu?" Lại kêu vài tiếng nữa, vẫn không có ai đáp lời.

Anh nhận ra giọng của mình đang run rẩy, khàn khàn đến mức không rõ âm thanh.

Nhưng trên mặt nước yên tĩnh, chỉ có họ để lại những mảng gợn sóng lớn, từng vòng từng vòng đẩy ra xa, im ắng lại mạnh mẽ.

Lòng Tiết Định trùng xuống, một mực lặn xuống nước mở mắt tìm kiếm cô gái kia.

Quá tồi.

Trong bầu trời đêm không có lấy một ánh trăng, dưới đáy nước càng tối hơn, sâu không thấy đáy.

Nước lạnh từ bốn phía tuôn qua, khí lạnh chạy thẳng vào đáy lòng nhưng anh lại cảm thấy có người đang kéo trái tim này, từng chút từng chút kéo anh đi xuống vực sâu không đáy này.

Cô ở đâu?

Cuối cùng cô ở đâu?!

Anh liều mạng tìm khắp bốn phía, trong đại não là một mớ hỗn độn.

Ngoi lên mặt nước lấy hơi rồi lại lặn xuống.

Lấy hơi rồi lại lặn xuống.

Anh thậm chí muốn chui vào phía dưới cái thuyền bị lật kia, tìm cái kẻ bày trò đó.

Ở sau lưng bỗng nhiên có người kéo cánh tay anh, vẩy nước, kéo anh cùng nổi lên mặt nước.

Anh quay lưng, nhìn thấy Chúc Thanh Thần không biết từ đâu xuất hiện, đầu ướt sũng, khắp mặt đều là nước, nhưng vẫn mang theo ánh mắt hài hước, cười to không ngừng, "Hahaha, đã dọa anh rồi hả?!"

Nụ cười của cô sáng rực, vô tâm.

Rõ ràng đã lạnh đến mức mặt tím ngắt nhưng vẫn còn vui đùa.

Tiết Định kéo cô bơi về phía bờ, bơi mấy cái đã đến gần bờ.

Gần như là xoay người một cái liền nhảy lên bờ, anh xoay người cô, ôm cô giống như ôm một đứa trẻ, hai tay ôm dưới nách cô, lập tức kéo cô lên bờ.

Chúc Thanh Thần chỉ cảm thấy hai chân như bay lên không, chớp mắt một cái đã giẫm xuống mặt đất.

"Con mẹ nó, có phải anh ăn rau chân vịt hay không.."

Cô ngạc nhiên nói chưa hết lời đã bị người đàn ông thô bạo ngắt lời.

"Đến cùng là cô có đầu óc không vậy?"

Tiết Định im lặng, thờ phỉ phò, mỗi câu mỗi chữ đều mang theo sự tức giận trách cứ, từ gương mặt đến giọng điệu. Mái tóc ngắn của anh dính trên trán, từng giọt nước như con dao sắc bén chạy dọc theo khuôn mặt, quét nhanh qua hàng lông mày sắc bén, qua lông mi dày đậm, dọc theo cánh mũi, từ môi xuống cằm, cuối cùng vì sức hút của Trái Đất mà rơi xuống.

Anh nắm chặt cánh tay Chúc Thanh Thần, dùng lực rất lớn, cô không nhịn được muốn rút tay về.

Cô cũng không rõ tại sao chỉ một trò đùa như vậy của mình mà lại khiến cho anh có phản ứng như vậy.

Chỉ là một trò đùa hơi ác thôi.

Bởi vì rơi xuống nước nên đột nhiên trong đầu nảy ra ý nghĩ như vậy, muốn đùa anh một chút, để anh gọi không thấy cô...

"Trước tiên anh buông tay ra đã..." Anh dùng lực quá mạnh, căn bản cô không rút tay lại được, nên có chút nóng nảy muốn anh buông ra.

Nhưng Tiết Định chẳng những không buông còn kéo cô đến trước mặt.

Từ trên nhìn xuống, anh cúi đầu nhìn chăm chăm vào cô, gần như mặt kề mặt. Vừa mới từ trong hồ nước lạnh lên, toàn thân đều ướt sũng, bị gió đêm thổi qua, vốn nên lạnh đến run lên nhưng nghĩ lại vẫn thấy sợ hãi, toàn thân của anh đều là mồ hôi lạnh.

"Đùa cợt người khác như vậy rất vui sao?"

"Giả vờ ngâm mình trong nước khiến người khác lo lắng rất thú vị sao?"

"Cô cho là mình sáng tạo lắm hả, suy nghĩ khác người lắm đúng không?"

Từng câu từng câu chất vấn, câu trước so với câu sau giọng nói càng thêm nghiêm túc.

Cả người Chúc Thanh Thần đều ngơ ngẩn, cánh tay bị anh mạnh mẽ nắm chặt, đau đến mức cô phải hít một hơi sâu.

Cô hạ giọng nói: "Anh thả tay ra! Anh buông tay ra trước đi!"

Nhưng Tiết Định lại càng thêm tức giận đến nỗi muốn ném cô đi luôn.

Anh không nói lúc thấy cô biến mất trong nước, trong lòng anh đã cảm thấy thế nào, không chỉ là lo lắng, không chỉ sợ hãi, không chỉ bối rối... Mà anh cảm thấy giống như bản thân cũng chìm dưới nước.

Cuối cùng Chúc Thanh Thần bị kéo đến không chịu nổi, sức lực của đàn ông quá lớn, cô cảm thấy cánh tay kia dần không phải là của mình nữa rồi. Cảm giác anh không kiềm chế được nổi lòng, có nói gì cũng sẽ không buông tay, cô dùng tay đẩy ngực anh ra.

Dùng toàn bộ sức lực.

Liên tục đẩy.

Tiết Định vô thức lùi về sau mấy bước, buông lỏng tay ra.

Gió lạnh thổi qua, cả người mới tỉnh táo trở lại.

Người con gái trước mặt toàn thân ướt sũng, trên mặt đất là một vùng nước, cô đứng ở kia, trên mặt đầy nước, nơi đáy mắt cũng hiện lên một lớp hơi nước mỏng.

... Là do đau.

Cô giữ lấy cánh tay, nhìn anh với ánh mắt không thể tin, "Anh điên rồi sao?"

"..."

Anh im lặng không lên tiếng.

Cứ như vậy một lát, nghĩ lại phản ứng của mình lúc này, anh cũng cảm thấy mình điên rồi.

"Tôi chỉ muốn đùa một chút thôi, nếu như làm anh sợ thì tôi thật sự xin lỗi, từ nay về sau sẽ không đùa giỡn như vậy nữa." Cô cố nén đau, nghiêng răng nghiêng lợi nói xong với anh câu này.

Xoay người đi.

Tiết Định vô thức đi theo.

Trong đầu trống rỗng.

Vì sao lại không kiềm chế được nỗi lòng như vậy?

Anh hét lên với cô, giận dữ với cô, biết cô đau cũng không buông tay...

Cuối cùng cảm giác của con say mèm đến cũng bay hơi vì gió lạnh thổi tới. Anh không nói gì cởi chiếc áo khoác ướt sũng, bước nhanh lên trước mấy bước, khoác chiếc áo lên người cô.

"Cút đi!" Chúc Thanh Thần vẫn còn giận anh, quay đầu đẩy anh ra.

Anh không chịu lùi, vẫn im lặng, lại một lần nữa khoác áo khoác lên người cô.

Cuối cùng Chúc Thanh Thần không nhịn được nữa, "Anh bị bệnh à? Cả người tôi đều là nước, mặc nhiều như vậy, nặng đến mức muốn lấy mạng người. Anh còn đưa áo khoác của anh mặc cho tôi. Anh không biết cái áo của anh nặng thế nào sao? Anh không biết ngấm đầy nước áo anh cũng nặng thêm mấy cân sao?"

Tiết Định dừng lại, cầm áo khoác về, "...Tôi vắt khô áo cho cô."

Chúc Thanh Thần lập tức im lặng, nhìn vào người đàn ông trước mặt với ánh mắt khó tin, vài giây sau, gần như không nhịn được cười.

Người đàn ông này...

Người đàn ông này???

Mẹ nó, nhiễm bệnh điên từ Israel về sao?!!

Cô xoa cánh tay, đứng yên nhìn anh.

Trên đầu có một chiếc đèn đường mờ nhạt, kéo cái bóng của anh ra rất dài, trên mặt đất, cái bóng của anh yên tĩnh thẳng tắp.

Bây giờ cảm giác đau nhức không còn mãnh liệt như trước nữa, cảm xúc cũng không kích động như trước nữa, ngược lại, bây giờ nhớ lại phản ứng của anh lúc này.

Cô đột nhiên nhận ra rằng, tất cả cảm xúc kịch liệt của anh đều bắt nguồn từ ánh mắt lo lắng vô cùng rõ ràng.

Sau đó thì...

Không tức giận nữa.

Cô nhìn anh.

Anh nhìn cô.

Ánh mắt của cả hai đều phản chiếu bộ dạng chật vật buồn cười của đối phương.

Chúc Thanh Thần mặt không cảm xúc thay đổi ánh mắt khác, làm hòa trước, "Được rồi, trước tiên phải tìm một nơi để nghỉ qua đêm đã. Tối nay kiểu gì cũng không thể trở về được."

Quan trọng là miệng đầy mùi rượu, toàn thân ướt sũng trở về, không biết Khương Du sẽ lo lắng như thế nào...

Dù cô có một trăm cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng.

Huống hồ cô còn không biết giải thích thế nào.

Đường phố Tô Châu dọc theo con sông có không ít khách sạn, vùng này mỗi khi đến mùa xuân, có rất nhiều du khách vì yêu thích mà tới. Ở huyện Thương, du khách cũng ngày một nhiều, không tính vượt quá thương nghiệp hóa, mặc dù không có Thủy Vận nhà Chu, Tây Hồ Nam Hồ tiếng tăm lớn thì cũng có khả năng hấp dẫn không ít thanh niên nghệ thuật.

Bây giờ là đầu mùa đông, du khách rải rác, tùy tiện có thể tìm được một khách sạn có phòng trống.

Hai người im lặng đi đến một khách sạn gần nhất, cửa gỗ phong cách cổ xưa còn mở một nửa, bà chủ đang ngồi xem TV, tiếng cười nói trong tiết mục vang vọng khắp đại sảnh.

Bà chủ cũng cười vui vẻ không ngừng, có thể nhận ra tâm trạng rất tốt.

Tiết Định: "Cho hai phòng."

Bà chủ cúi đầu nhập không ngẩng lên lấy một cái, nói: "Trình CMND ra."

Ngay cả ánh mắt cũng không rời khỏi chiếc điện thoại di động.

Tiết Định nghe lời ra ngoài lấy chứng minh thư.

Chúc Thanh Thần đột nhiên cứng đờ, giật mình nhớ lại, lúc đó đi ra ngoài ăn cơm cùng Khương Du. Rồi đến chỗ Chúc Sơn Hải, cô không mang theo cái gì, cứ như vậy mang theo cán lẫn bột, cùng anh đi đến bên ngoài sân.

Túi tiền không mang.

CMND không có.

Ngay cả điện thoại cũng để ở nhà.

...

Cô quay đầu nhìn Tiết Định, "... Tôi không mang theo CMND."

"Không có CMND thì không thể được, bây giờ kiểm tra nghiêm ngặt, mỗi người một cái. Nếu đi kiểm tra, hai người..." Cuối cùng bà chủ rời mắt, ngẩng đầu lên nhìn hai người, thấy họ ướt sũng đứng đó, lời vừa định nói còn chưa kịp nói xong đã giật mình, "Ồ, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Tiết Định dừng một chút, "Không cẩn thận nên bị rơi xuống sông."

Tiền thì liếc nhìn Chúc Thanh Thần một cái.

Chúc Thanh Thần giả vờ không nhìn thấy.

"Bây giờ trời đang rất lạnh, làm sao lại rơi xuống sông vậy?" Bà chủ cũng không thể tin được, "Như vậy không... lạnh sao?"

Bà thật sự rất muốn nói, kiểu này phải không cẩn thận cỡ nào mới có thể rơi xuống sông như vậy nhưng thấy bộ dạng hai người đáng thương, bà cũng không nói gì nữa.

Chúc Thanh Thần thấp giọng cầu xin, "Bên ngoài lạnh quá, chỉ có thể tìm một chỗ gần để tắm nước nóng rồi phơi quần áo một chút. Làm phiền bác có thể sắp xếp một chút không? Bây giờ trời đang rất lạnh, thật sự không có cách nào đứng bên ngoài mà nói chuyện được."

Bà chủ chân chừ một lát.

Lúc này mùa du lịch chưa tới, trong khách sạn căn bản không có tí sức sống nào, một người một chứng minh tuy là nguyên tắc nhưng so với việc làm ăn, loại nguyên tắc này...

"Hai người chỉ có một CMND, lại muốn hai phòng, đến lúc có người đến kiểm tra tôi nhất định sẽ bị phạt. Như vậy đi, tôi coi như chỉ có một người thuê phòng, hai người một phòng, chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt như vậy thôi. Hai người đừng làm khó dễ cho tôi."

Chúc Thanh Thần còn muốn nói tiếp.

Tiết Định đã lên tiếng trước: "Được."

Cô há to miệng, không nói nên lời, quần áo ôm sát người, gió thổi qua cửa, lạnh đến run cả người.

Ở căn phòng trên tầng hai, Tiết Định cầm thẻ phòng đi về phía trước.

Cô yên lặng đi theo sau.

Cầu thang làm bằng gỗ, giẫm lên có tiếng cọt kẹt, phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người.

Vào phòng, cô đưa tay về phía anh, "Cho tôi mượn điện thoại dùng một chút."

Cô muốn gọi điện cho Khương Du.

Tiết Định lấy ra, cúi đầu nhìn nhún nhún... Màn hình một màu đen kịt..

"Nước vào rồi."

"..."

Nước vào cũng không thể không gọi điện cho Khương Du, nếu không bà sẽ nóng ruột lắm.

Chúc Thanh Thần thở dài, lại kéo cửa ra, "Được rồi, tôi xuống dưới mượn điện thoại của bà chủ."

Tiết Định nhìn quần áo trên người cô, "Đầu tiên thay quần áo đi đã."

"Thay cái gì?" Cô gượng cười hai tiếng, "Ở đâu ra quần áo để thay? Không lẽ muốn tôi trần truồng xuống tầng gọi điện thoại?"

"..."

Đi trên cầu thang phát ra tiếng kẽo kẹt, Chúc Thanh Thần có chút buồn bực.

Quần áo ướt như vậy, chắc chắn phải cời ra phơi.

Nhưng...

Cô nam quả nữ, ở chung một phòng, lúc ở Israel hai người cũng đã từng như vậy. Nhưng lúc đó và bây giờ không giống nhau, lúc đó chỉ ít hai người còn có đồ áo để mặc, còn có phòng ngủ và phòng khách được chia ra không gian riêng, cho mỗi người một chỗ.

Bây giờ thì tốt rồi, hai người ngủ cùng một cái giường lớn, còn phải cời hết sạch...

Cô ngẫm nghĩ, nghĩ đến nỗi cảm thấy choáng đầu hoa mắt, hận không thể trượt chân, ngã chồng vó xuống, tốt nhất là bất tỉnh nhân sự luôn, tránh khỏi cảm thấy xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cùng giường

Sau khi mặc quần áo ướt nhẹp xuống tầng, Chúc Thanh Thần hỏi mượn điện thoại di động của bà chủ.

Bấm gọi cho Khương Du, quả nhiên nghe được giọng nói lo lắng của bà.

"Con đi đâu vậy? Mượn như vậy rồi mà vẫn chưa về, điện thoại cũng không gọi lấy một cuộc, con có biết mẹ lo thế nào không hả?"

Âm thanh truyền đến tai bà chủ, bà muốn cười lại không dám cười, cô hơi xấu hổ liến lù ra xa hơn một chút.

"Bạn học của con ở nước ngoài về, đêm nay mọi người cùng tụ họp một hôm, bây giờ không về được."

Khương Du dừng lại, "Bạn học? Chính là người đàn ông đứng ngoài sân kia sao?"

"...Vâng ạ."

"Thế mọi người là ai?"

"Rất nhiều bạn học cũ, có nói mẹ cũng không biết."

Nhiều năm như vậy, cô chạy tới chạy lui, một mối quan hệ chặt chẽ cũng không có, ở huyện Thương này lấy đâu ra bạn cũ?

Việc này cả cô và Khương Du đều biết.

Khương Du trầm mặc hai giây, dùng giọng điệu không phân biệt được cảm xúc hỏi cô: "Chúc Thanh Thần, con phải biết, hai người cũng không tính là số nhiều?"

"... Không phải con đã nói còn có những người bạn khác nữa rồi sao?"

"Có phải không?" Khương Du rõ ràng không tin, lại im lặng, giống như cổ kìm nén, cuối cùng bình tĩnh dặn một câu, "Con cũng tuổi này rồi, có nhiều việc mẹ cũng không nói được, duy chỉ có một việc, nhắc nhở con một chút, làm việc gì cũng phải nghĩ tới hậu quả, không muốn xảy ra việc bản thân mình không gánh chịu được thì phải nên có biện pháp an toàn..."

"Mẹ!"

Chúc Thanh Thần ngắt lời bà.

Cùng mẹ thảo luận việc này, thật sự là việc khó nhất trên đời, không có việc thứ hai.

Cô nâng trán, gió thổi từ cửa sổ vào đại sảnh, cả người rét run, cô lạnh đến tái cả mặt.

"Không nói với mẹ nữa, tóm lại là không phải như chuyện mẹ nghĩ đến đâu."

Khương Du thờ dài, giọng nói nhẹ nhàng đi mấy phần, "Trước kia quan tâm con không đủ, là mẹ sai. Bây giờ quan tâm, lại không thể hạ giọng, con cũng không nghe nữa..."

"..."

"Thanh Thần, con cũng đã trưởng thành, mẹ cũng không phải loại người bảo thủ cứng nhắc, mặc dù không hiểu rõ suy nghĩ của giới trẻ các con bây giờ, nhưng con hãy bảo vệ mình cho thật tốt, còn lại, mẹ cũng không quá can thiệp."

Chúc Thanh Thần nghe thấy tiếng thờ dài như có như không của Khương Du truyền qua bên tai, trái tim thất chặt.

Lòng rất xót xa, quan hệ giữa mẹ con ở mức độ này...

Quan tâm lẫn nhau, bà nói đến khó khăn, cô im lặng.

"...Con biết rồi." Cô trả lời, đưa di động cho bà chủ.

Vẫn không nhận được buông một tiếng thờ dài, lê thân thể mệt mỏi đi lên tầng.

Ở trên kia đang có một tình trạng khó giải quyết hơn chờ cô.

Khách sạn mang phong cách kiến trúc cổ, cầu thang bằng gỗ, cửa khắc bằng gỗ. Hai bên hành lang là những cây đèn bằng sắt, ánh sáng yếu ớt.

Chúc Thanh Thần chần chừ đứng ngoài không đẩy cửa đi vào.

Cô đứng ngoài cửa nhìn Tiết Định, xuyên qua khe cửa, trong phòng ào ào tiếng nước chảy có thể nghe thấy rõ ràng... Anh đang tắm.

Khó khăn lắm mới đẩy cửa đi vào, lại vừa lúc gặp anh đi từ phòng tắm ra.

Tiết Định ở trần, chiếc khăn tắm quấn quanh hông, tóc ướt sũng dính hai bên gò má.

Anh bình tĩnh tự nhiên, "Gọi điện xong rồi à?"

"Xong rồi."

"Ừ, tranh thủ vào tắm nước nóng nhanh đi, tránh để bị bệnh." Anh đưa tay lấy ấm nước trên bàn, rót đầy vào hai cốc nước nóng hỏi, "Vừa đun, trước tiên rót cho cô một ly, chờ cô tắm xong có thể uống luôn."

Thái độ của anh rất bình thường, giống như lúc hai người ở Israel, cùng chung một mái nhà, anh là anh, tôi là tôi, sinh hoạt chung nhưng không ai can thiệp vào chuyện của ai.

Trong lòng cô đã thả lỏng hơn đôi chút, cô gạt đầu, cởi đôi giày ướt sũng, thay đôi dép lê đi trong phòng vào rồi đi đến phòng tắm.

Nhưng vẫn không được tự nhiên.

Phòng tắm thủy tinh, mặc dù không nhìn thấy rõ ràng nhưng cũng có thể lờ mờ thấy được hình dáng.

Cách tắm thủy tinh, cô thấy Tiết Định ngồi trước bàn, cầm cốc nước thổi hơi.

Hơi dừng lại, quay người đi, cô giả vờ bình tĩnh cởi quần áo.

Cô biết, anh có thể thấy cô.

Thấy được tư thế cô gội đầu, thấy được dáng vẻ cô xoa sữa tắm lên người, thấy được... đường cong trên thân thể cô.

Đại khái là trong lòng có chút lo lắng nên tắm rất nhanh, cô dùng khăn tắm quấn quanh mình rất chặt, hít sâu một hơi, đi ra khỏi phòng tắm.

Không khí đã ấm lên, không còn lạnh như lúc cô bước vào phòng tắm nữa.

Cô ngẩng đầu nhìn chiếc máy điều hòa không khí, một trong những phát minh vĩ đại nhất của thế kỉ 20, thật không thể không nêu công lao.

Trong phòng vẫn là phong cách cổ, sàn nhà bằng gỗ, đèn bằng gỗ.

Ở chính giữa là chiếc giường lớn được làm bằng gỗ, chiếc màn buông thông ở bốn phía, mùa hè là màn, mùa đông thì... tình ái.

Cô nắm chặt khăn tắm, sợ bị lỏng, chân chừ đứng một chỗ không nhúc nhích.

Tiết Định ngồi trên chiếc giường lớn cách khá xa cô, cũng không ngẩng đầu lên nhìn cô, chỉ cách một lớp màn hỏi hột hỏi: "Xấu hổ sao?"

"..." Cô không nói gì, cũng không có dũng khí xóc chiếc màn kia ngồi vào.

Quá mập mờ.

Quá yên tĩnh.

Quá bối rối.

Làm cho người khác hoang mang, trong lòng không có chỗ dựa.

Tiết Định cup mắt cười khê hai tiếng, lại hỏi: "Sợ tôi có ý đồ làm loạn với cô sao?"

Cô thờ dài một tiếng, cuối cùng đưa tay kéo màn lên, "Tôi sợ bản thân không giữ được."

Dứt lời, không nhìn anh, chỉ nắm chặt khăn tắm nằm vào trong chăn, quần mình thật kín kẽ.

Trong khách sạn có mùi máy lạnh hơi khó ngửi, còn chăn và gối thì đều rất sạch sẽ, còn có mùi quýt nhàn nhạt. Trên đầu là chiếc màn lờ mờ, trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng tim của cô đập.

Ngược lại cô lại không nghe thấy tiếng của anh.

Cô nằm ngửa, bên cạnh chính là Tiết Định không mặc áo.

Mặc dù nửa người dưới buộc khăn tắm nhưng cô biết anh cũng giống như cô đều không mặc gì cả.

Thật ra Chúc Thanh Thần cũng không phải là người cầu nệ tiểu tiết, lúc còn chưa quen anh cô đã dám cởi áo ngoài ra, chỉ mặc áo ngực đi nhanh trong mưa. Lúc đó xê chiều vì tắm nước lạnh mà công đến mức cả người cứng đờ, anh ôm cô lên giường, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cô, cô cũng chỉ nhất thời xấu hổ, rất nhanh đã nghĩ thông suốt.

Chẳng qua là tình thế bất buộc thôi.

Thân xác và cơ thể này cho tới bây giờ đều không phải là điều trói buộc cô.

Thế nhưng loài người rất kì lạ, lúc không quen biết thì rất thoải mái, nhưng càng quen biết lại càng dè dặt, lễ nghi phiền phức.

Nếu đổi lại là bây giờ, có khi cô cũng không dám mặc mỗi áo lót đi trước mặt anh một lần nữa. Đừng nói đến áo ngực, dù bất cô để lộ một chút thịt, tóm

lại cũng không dám.

Cô nghe thấy anh hơi động một chút, tắt đèn đầu giường.

Trong phòng rơi vào bóng tối.

Ánh đèn ngoài cửa sổ hắt vào phòng, chiếu sáng mọi vật trong phòng một cách mờ ảo.

Chăn chỉ có mình cô đắp, anh ở ngoài cũng không chui vào.

Trong phòng dù mờ điều hòa, nhiệt độ cũng không cao đến mức có thể không mặc áo, không đắp chăn mà vẫn ngủ được.

Chúc Thanh Thần nằm ngửa, mở mắt nhìn chiếc màn trên đầu, "... Tiết Định, anh không đắp chăn sao?"

Giọng nói của anh ngay bên tai, "Tôi không đắp chăn mà cô đã cứng ngắc cả người như gặp địch, liệu tôi còn dám đắp sao?"

Rõ ràng là giọng nói bình tĩnh như vậy mà nghe ra lại giống như đang cười nhạo cô.

Chúc Thanh Thần cười hai tiếng, cuối cùng hơi thả lỏng người, kéo chăn sang một bên, "Anh đắp đi."

Vừa nói xong, cô lại đột nhiên ý thức được cái gì đó.

Anh nói không đắp.

Cô lại đưa cho anh đắp.

...

Loại vấn đề này có làm người ta suy nghĩ lung tung hay không đây.

Rất hiển nhiên, Tiết Định cũng không phải là người tốt gì, tốc độ tư duy chạy nhanh giống như cô. Anh nhận lấy một góc chăn, giữ một khoảng cách, tùy ý đắp lên người.

"... Đây là lần đầu tiên có phụ nữ chủ động để cho tôi lại gần." Giọng điệu như cười như không.

Chúc Thanh Thần tò mò hỏi: "Vậy trước kia đều do là anh chủ động chuyện này?"

Anh hơi dừng lại, cẩn thận tỉ mỉ trả lời vấn đề này: "Ở bên ngoài lâu, không để ý tới chuyện yêu đương, cũng không có cơ hội để chủ động chuyện này."

Câu tiếp theo, "... Trong tình huống bình thường, đều là dùng tay."

Chúc Thanh Thần trầm mặc hai giây.

"Ý của anh là tự sướng (1)?"

(1) Là thủ dâm đấy. Đừng ai nghĩ nhầm sang chụp ảnh tự sướng nhé =)))

Cô dùng danh từ chuyên nghiệp làm anh buồn cười, phát ra mấy tiếng cười vui vẻ, đổi tư thế sang nằm nghiêng, cách một khoảng cách ngắn, đối diện với cô.

"Cô không cần phải nói thẳng ra như vậy chứ?"

"Vậy anh muốn chuyển hàm súc thế nào đây?" Cô nghiêng đầu nhìn anh đầy xem thường, "Việc vận động của nam giới với tay phải của mình là không thể không nói, dùng một tay hay cả hai tay?"

Tiết Định suy nghĩ hai giây, "Cô có thể nói là người Nhật Bản."

Chúc Thanh Thần cười đến rung cả giường, "... Rất uyển chuyển."

Ở trên cùng một chiếc giường, cô động đậy, làm người anh cũng hơi rung nhẹ.

Chiếc giường gỗ khắc hoa khê rung một cái, chiếc màn trong suốt theo đó cũng phiêu điều nhẹ nhàng theo.

Cảm giác này thật sự rất kì quái. Hai người không có gì ràng buộc nhưng động tác nhỏ của cô lại như một sợi dây nhỏ tác động đến anh.

Trong phòng khá ẩm, cô đắp chăn quá kín, tóc ướt sũng ép vào người, rất khó chịu.

Không còn gò bó nữa, cô liền kéo chăn ra, đưa tay ra ngoài, cẩn thận hất tóc để không đè lên nữa.

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ rọi vào, Tiết Định nhìn thấy cánh tay nhỏ bé của cô, mềm mại giống như cây rong, khẽ cong, gạt mái tóc dài tung ra gổ màu xanh, phảng phất những quầng đen.

Chiếc chăn mỏng đắp trên người cô, hai cánh tay dề xuống hai bên, ngực đập chùng rờ ràng.

Anh biết, cách một lớp chăn mỏng còn có một chiếc khăn tắm quấn rất chặt ở dưới. Có thể nói rất kì quái, có đôi khi nhìn thấy phụ nữ lỏa thể ngược lại chẳng có phản ứng gì, nhưng kiểu người bên ngoài không lộ cái gì, lại khiến người ta liên tưởng đến rồi lòng người dao động.

Anh quay đầu đi, đổi sang tư thế nằm ngửa.

Chúc Thanh Thần không ngủ được, cùng nói chuyện với anh.

"Anh không có bạn gái sao?"

"Không có."

"Lúc đi học cũng không có?"

"Không có."

Cô không tin lắm, "Tôi có nghe Kiều Khải nói qua, anh tốt nghiệp khoa truyền thông à? Với bộ dạng này, bản lĩnh này, còn suốt ngày phải chạy tới chỗ này chỗ kia, không có thì rất không đúng với anh?"

Tiết Định cười ra tiếng.

Cách khích lệ của cô gái này dù thế nào cũng có cảm giác vui đập.

Nhưng đêm rất dài, anh cũng không có ý định đi ngủ nên bình thản trò chuyện.

"Lúc đi học đầu óc chậm chạp, cũng không đặt nhiều tâm tư vào việc này, cũng cảm thấy không suy nghĩ gì nhiều. Sau khi học Đại học, những người bên cạnh cũng bắt đầu yêu đương, tôi cũng thử một lần, kết quả là thất bại... Hoặc cũng có thể nói, căn bản là không có bắt đầu. Sau đó nữa, vì nghề nghiệp nên cũng không cần nhắc đến chuyện này nữa."

Chúc Thanh Thần nổi lòng hiếu kì.

"Anh đã từng thử rồi à, sao lại chưa bắt đầu đã thất bại vậy?"

Anh cười, "Lúc đó là năm ba Đại học, có một nữ sinh điều kiện không tệ đến tỏ tình, tôi không trực tiếp trả lời, nghĩ bụng đầu tiên cứ tiếp xúc một chút, nào biết được tôi thảo luận với cô ấy về Peter Arnett (2), cô ấy thảo luận với tôi về Johnny Depp (3). Luận văn học kì, tôi làm về cuộc chiến tranh Afghanistan, cô ấy lại làm mẫu người đàn ông Châu Âu. Bình thường hẹn ra ngoài chơi, cô ấy thích những nơi như KTV, quán bar, tôi nhần nại đi mấy lần, cuối cùng phát hiện, vẫn rất buồn tẻ nhàm chán, thư viện và sân bóng thích hợp với tôi hơn."

(2) Peter Arnett: Nhà báo Peter Arnett sinh ngày 13-11-1934 tại Nước New Zealand. Peter Arnett xếp hạng nổi tiếng thứ 52604 trên thế giới và thứ 249 trong danh sách Nhà báo nổi tiếng.

(3) Johnny Depp: John Christopher Depp II là diễn viên người Mỹ từng ba lần được đề cử giải Oscar, nổi tiếng nhất với các vai diễn Jack Sparrow trong năm bộ phim Cướp biển vùng Caribe

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó? Không có sau đó nữa."

"Anh đề nghị chia tay?"

"Căn bản không có điểm chung, nhả nhận từ chối mấy lần mời đi chơi, đối phương tự nhiên hiểu rõ."

Chúc Thanh Thần cười ra tiếng.

"Mới như vậy mà đã từ bỏ, nói không chừng chỉ là do người đó không thích hợp? Đối người khác thử một chút không được sao?"

Tiết Định trầm mặc một lát, ngữ khí hơi nhạt nhẽo, "Mới đầu có nghĩ tới, nhưng sau đó lại cảm thấy cuộc đời tôi có lẽ thích hợp làm người cô đơn, có thể thoải mái chạy nhảy khắp nơi."

Nghe ra trong lời nói của anh có chất chứa nỗi buồn, cô sững sờ, "Vì sao?"

Tiết Định nghiêng đầu nhìn cô, sau khi thích ứng được với bóng tối, có thể thấy rõ được những biểu lộ nhỏ bé nhất của cô.

Lúc này, Chúc Thanh Thần yên lặng nhìn anh, đôi mắt trắng đen rõ ràng, trong đêm tối mang đến ánh sáng lấp lánh áp người khác.

"... Tôi không phải là loại người an phận."

Anh sinh ra ở khu đại viện Bắc Kinh, theo như mọi người hay nói thì bố mẹ đều là phần tử tri thức cao cấp, từ lúc anh còn nhỏ họ đã bốn ba khắp nơi.

Tuổi thơ của anh là lớn lên cùng với ông bà.

Ông nội là chuyên gia về khí tượng học, thích xem tin tức, quan tâm chuyện quốc gia đại sự. Anh thân là cháu trai, mỗi đêm đều được nghe ông nội nhắc đến tình hình chính trị đương thời, nhắm mắt ngủ thiếp đi, sáng sớm mở mắt ra lại nghe radio nói về chuyện chính trị quốc gia.

Bà nội là giáo viên, là người dày dặn kinh nghiệm trong lĩnh vực văn học thế giới, người khác đọc sách học chữ đều bắt đầu từ "Gặt lúa ngày giữa trưa", còn anh học vỡ lòng bắt đầu từ "Linh hồn hèn hạ thoát khỏi sự áp bách sau đó lại áp bách người khác" của Dostoyevsky.

Anh kể về tuổi thơ, tiếng phở thông cũng mang tới mùi vị đặc trưng của Bắc Kinh.

Lúc trước Chúc Thanh Thần không nhận ra, đại khái là bởi vì anh làm về mảng tin tức, đã uốn nắn qua chất giọng Bắc Kinh của mình, bây giờ tùy ý, giọng điệu cũng nhiễm chút Bắc Kinh.

Rất tốt.

Tiết Định nói: "Từ nhỏ tôi đã không thích ở một chỗ với nhiều người, luôn cảm thấy có thể ở chung một thời gian ngắn với người khác, nhưng về sau tôi đều nhìn thấu bản tính của họ."

Anh nhìn một cái, đã nhìn thấu tất cả mọi việc.

Cái việc mà dù thế nào cô cũng không làm được.

Anh nói: "Một khi hiểu rõ tính cách của người khác, đã cảm thấy muốn nói mà thật ra cũng chẳng có gì để nói, tất cả hành động của cô sẽ phản hồi lại con người cô một cách rõ ràng. Trong lòng cô suy nghĩ gì, tư lự cái gì, việc làm hèn hạ như nào, chỉ cần nhìn vào mắt là sẽ thấy toàn bộ."

"Cùng một nơi, cũng không muốn đợi quá lâu. Cuộc sống yên tĩnh như một vùng nước đọng, luôn cảm thấy khi thói quen đã hình thành thì rất khó thay đổi, con người đều biến thành những con trạch ở chỗ bùn lầy, mới đầu còn lúc lắc cái đuôi, sau đó liền chui vào bùn nhão bên trong, không cố định."

Cho nên sau đó anh trở thành phóng viên, lại từ phóng viên trở thành phóng viên chiến trường.

Không thể bỏ qua công lao của ông nội trong việc giáo dục, kiến thức văn học rộng lớn của bà nội học công truyền cho, anh luôn ghi tạc trong lòng.

Ở một nơi khác của thế giới, khói lửa ngập trời, anh nhìn thấy quá nhiều cảnh tượng nhân tính, tình yêu vô cùng thâm thúy, sau đó không thể trở về được như lúc trước nữa.

"... Nói thẳng ra thì tôi làm nghề này, độ nguy hiểm rất cao, cũng không ổn định, nói chuyện chính là làm lãng phí thời gian của người khác. Huống chi cũng không có ai tình nguyện tìm tôi. Bởi vì bề ngoài, điều kiện bên ngoài có thể nhất thời thu hút, nhưng khi đã hiểu rõ tình trạng nghề nghiệp của tôi chỉ sợ đều sẽ tránh không kịp."

Giọng nói của anh trầm thấp, dịu dàng vang lên bên tai cô.

Không giống với một người đàn ông luôn bốn ba tại nơi chiến tranh, cũng không phải loại anh đứng xông lên trước chiến tuyến, Tiết Định là dạng người có thể làm rất nhiều việc.

Mặc tạp dề vào phòng bếp nấu cơm thay cô.

Nằm sấp trên ghế sofa chờ cô mua thuốc về, cuối cùng phối hợp ngủ cùng với cô.

Chúc Thanh Thần nghe anh nói mấy lời như vậy, đột nhiên quên đi hoàn cảnh hiện tại, không còn chút lo lắng nào.

Hai người nằm cùng một chỗ không mặc quần áo.

Dường như việc này cũng không có gì quan trọng.

Trong đêm tối cô nhìn anh, nhìn bờ môi của anh mấp máy, nhìn lông mi của anh khẽ động, nhìn khuôn mặt anh tuần và cả giọng nói trầm thấp của anh...

Cô nhìn chăm chăm vào đôi môi mấp máy kia.

Đáy lòng bỗng nhiên có chút rung động, cả người nóng bừng.

Chậm rãi hỏi một câu, âm cuối có chút dao động.

"Vậy tôi thì sao? Ở cùng một chỗ cũng khá lâu rồi, cũng cảm thấy muốn nói mà thật ra chẳng có gì để nói sao?"

Người đàn ông dừng lại, nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn cô.

"Cô?"

Giọng điệu kia, giống như cười như không cao vút lên, câu hỏi khiến cho lòng cô ngửa ngáy, hô hấp như ngừng lại.

"Đúng, tôi." Cô cố giả vờ bình tĩnh.

Sau khoảng mười lăm phút, anh cười, gương mặt mang theo sự hứng thú, "Cô không nhớ sao? Lúc ở Israel tôi đã nói rồi, Chúc Thanh Thần cô có dòng điện chạy trong não khác với người thường, tôi không nhìn thấu."

Anh không nhìn thấu cô.

Vậy có phải có ý nghĩa hơn không, chỉ ít trong mắt anh cô không phải loại muốn nói nhưng thật ra chẳng có gì mà nói?

Câu nói không vì cái gì cả phút chốc lại khiến cô bật cười.

Anh không khen cô, rõ ràng nói đầu óc cô không bình thường... Nhưng cô lại bật cười, ha ha ha ha, ở ngực có vật gì đó, giống như pháo hoa bỗng chốc nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tình cảm

Sau khi cười xong, Chúc Thanh Thần bỗng nhiên gọi tên anh: "Tiết Định."

Anh nâng mắt nhìn cô, "Hả?"

"Thật sự không có ý định nói chuyện yêu đương à?"

Anh hơi dừng lại, "Không có ý định."

"Là vì không tìm được người phù hợp, hay là vì..."

Anh trầm mặc một lát, khẽ nói: "Không. Là vì những việc tôi làm và cần phải làm không hợp để nói đến chuyện yêu đương."

Cô chần chừ một lát, đột nhiên mở miệng hỏi anh, "Nếu như, nếu như anh gặp được người thích hợp thì sao?"

"Cũng không nói chuyện."

"Kể cả khi cô ấy thích anh, chấp nhận nghề nghiệp của anh, cũng ủng hộ vô điều kiện tất cả những gì anh làm ư?"

Anh nhìn cô vài giây, chợt nở nụ cười, "Đúng vậy, cho dù cô ấy có thể chấp nhận nghề nghiệp của tôi, hay ủng hộ vô điều kiện tất cả những gì tôi làm."

Anh nói một cách kiên định như vậy, cho dù qua loa, cho dù ngữ khí bình thường.

Nhưng có vẻ cô đã cảm nhận được quyết tâm của anh, nói bóng nói gió là không ai can thiệp vào quyết định đó được.

"Vì sao?" Cô hỏi.

"Bởi vì tình cảm mà phải chờ đợi như vậy thì không đúng. Bất kể là cô ấy ở lại trong nước chờ tôi lần lượt hoàn thành nhiệm vụ mà trở về hay tôi bắt đầu đi từ bỏ chiến trường, về nước xây dựng gia đình đều sẽ tiếc nuối. Không phải là cô ấy lo lắng sợ hãi thì cũng là tôi thỏa hiệp mà từ bỏ."

Chúc Thanh Thần không biết vì sao bản thân lại cảm thấy nôn nóng.

Rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, muốn phân bác, muốn thuyết phục. Nhưng cuối cùng lại chẳng thể nói nổi một chữ. Anh đã hoàn toàn chặt đứt mọi đường lui, cô lấy tư cách gì để xây cầu dẫn anh đi?

Trái tim chậm rãi chìm xuống.

Đắn đo mắt một lúc, chỉ có thể nhú mồm hỏi anh: "Cho nên anh quyết định cả đời làm người cô độc rồi hả? Phóng viên chiến trường muốn hiến dâng tính mạng cho nước nhà sao?"

Anh bị bộ dạng mặt mũi của cô chọc cười, "Vì nước nhà?"

Hơi thò tay qua vuốt nhẹ lên mi tâm của cô, thấy cô khẽ giật mình, trong vô thức lông mày đang nhíu chặt buông lỏng thì mới rút tay về.

"Việc đó và quốc gia không liên quan đến nhau, mà là lựa chọn của tôi. Tôi tham gia vào chiến tranh cũng không liên quan đến tổ quốc, làm nhân chứng của dân chạy nạn và người chết cũng không phải đồng bào." Dừng một chút, ánh mắt của anh sáng lên, chăm chú nhìn cô, "Đây là nguyện vọng cá nhân của tôi."

Bởi vì chiến tranh trước mắt, không thể từ bỏ quốc gia được.

"Chúc Thanh Thần, có lẽ sẽ có người, nguyện vọng cả đời này là kết hôn sinh con, ngâm kẹo mè dứa cháu, nhưng người đó không phải là tôi."

"Tôi không có lòng trung thành, không có gia đình, bởi vì bố mẹ tôi quanh năm đều ở bên ngoài, nhà tôi lúc nào cũng trống không. Vốn là còn có ông và bà, nhưng sau này ông mất rồi, bà đành phải vào viện dưỡng lão, nói chung tôi không có gia đình."

"Cho nên tôi thường nghĩ, nếu như đời này muốn nhớ tới quê hương mình, vậy hãy để tôi chết trong khói thuốc súng, chết trên chiến trường. Đó mới là chốn về của tôi."

Anh kể cho cô về câu chuyện của Ernest Hemingway. (1)

(1) Ernest Hemingway là một tiểu thuyết gia người Mỹ, một nhà văn viết truyện ngắn, và là một nhà báo.

Cả đời phiêu bạt, con người kiên cường tham gia vô số chiến tranh, cuối cùng lại chết trên chính cây súng của mình. Ernest Hemingway là người cực kỳ tự phụ, dù là chết cũng nhất định phải oanh oanh liệt liệt, không chịu thỏa hiệp cái chết đơn giản do già yếu hay do số mệnh. Bởi vì đã quen nhìn những thứ chấn động đến tận đáy lòng con người, cho nên không muốn sống cuộc sống bình thường nhạt nhẽo.

Một Tiết Định như vậy khiến cho Chúc Thanh Thần không biết nói gì.

Sự mong chờ của cô còn chưa kịp nảy sinh thì đã bị anh chặn lại. Cho dù chính bản thân cô cũng không biết, cô đang mong chờ điều gì.

Lần đầu gặp mặt, anh đứng cuối ngõ hẻm bên cạnh cây mai hút thuốc, bình thần chịu đựng gian khổ. Trên cao nguyên Golan, anh lái xe moto đến, mặc kệ trời mưa to mà cởi áo đưa cho cô. Trong bãi đất trống, ở trước mặt cô, anh liều mạng cứu một cô gái nhỏ, sau đó ngã vào đồng cỏ khô, lúc tỉnh lại ở ghế sau vừa cười vừa mắng cô là người phụ nữ hung dữ.

...

Trong bóng đêm cô nhìn anh, nghe anh nói về cái chết, suy nghĩ trong đầu bỗng chốc như bị người ta rút sạch.

Cô nhớ tới những lần sống chết cận kề mà anh trải qua, nếu như vận khí của anh không tốt thì có lẽ đã ngã đứng vào chỗ máy bay rơi xuống hay nổ tung tại chỗ khi vật lộn với phần tử khủng bố rồi.

Trái tim đột nhiên thất lại.

Một lát sau, cô mới đảo mắt, thấp giọng nói, "... Nhưng tôi không muốn anh chết."

Tiết Định khẽ giật mình, nghiêng đầu nhìn cô.

Đây là cô gái từ trước tới nay đều không hiểu thỏa hiệp là gì, lại im lặng nằm bên cạnh anh, cô cụp mắt nên không nhìn thấy được cảm xúc nhưng trong giọng nói lại khó giấu được sự... thương cảm.

Lòng ngực anh hơi chuyển động, giống như có người ném một hòn đá lớn vào đó.

Một lúc lâu sau mới cười cười, "Không phải đã nói rồi sao, tai họa lưu lại ngàn năm, không chết được."

Đây là an ủi, cũng giống như nói đùa.

Nhưng dù sao trong đêm nay, đây cũng là cuộc nói chuyện cuối cùng của bọn họ.

*

Chúc Thanh Thần không biết mình mất bao lâu để ngủ.

Trong ấn tượng, cô nghe thấy hô hấp của người bên cạnh, trong đầu lại nghĩ về những khung cảnh khi cô và anh gặp nhau nên chậm chạp mãi không chìm vào giấc ngủ.

Từ ngày cô gặp anh, đời người bỗng chốc biến thành một bộ phim điện ảnh chấn động lòng người, vốn cô tưởng rằng mình sẽ chỉ nhìn thấy những cảnh kiểu này trên phim, lại không ngờ nó lại xảy ra một cách chân thật trước mắt như vậy.

Mà Tiết Định chính là nhân vật chính.

Cô nhìn qua tấm màn trên đỉnh đầu, nghe hô hấp trầm ổn của anh, trong đầu nhớ lại tác phẩm "Ông già và biển cả" dưới ngòi bút của Ernest Hemingway, nhất thời cảm thấy hình ảnh ông già chống lại phong ba bão táp và vận mệnh bỗng lại trở thành bộ dạng của Tiết Định.

Có một vài tình cảm còn chưa kịp đơm hoa kết trái mà trong một đêm đã bị bóp nát.

Cô không biết tại sao bản thân lại thất vọng, tâm trạng lại tụt dốc như vậy.

Lúc cô mê man thiếp đi đã là sau nửa đêm.

Cô tỉnh lại thì trời đã sáng.

Chỗ nằm bên cạnh trống không, không biết Tiết Định đã đi đâu.

Cô ôm chần ngồi dậy, vừa ngồi được một lát đã nghe thấy tiếng cửa mở. Ngẩng đầu thì thấy Tiết Định ôm hai chiếc túi to đi tới, đứng đối diện với bộ dạng tóc tai bù xù của cô.

"Tôi mới mua quần ở bên ngoài." Anh đặt túi lên cái tủ đầu giường, "Size M, cô có thể mặc vừa."

Chúc Thanh Thần ngừng một lát mới nói, "Chẳng lẽ tôi không giống người mặc size S sao?"

Tầm mắt của anh từ trên mặt cô dời xuống, dừng ở ngực sau đó nhanh chóng chuyển mắt, "Dù sao cũng phải xem xét tổng thể."

"..." Cô nhìn anh một lát, lớn giọng lên tiếng, "Xem xét chu đáo đấy."

Anh bật cười.

Tiết Định đã đặt trước vé máy bay ngày mai, từ thành phố Du đến Bắc Kinh.

Thời gian có thể ở lại huyện Thương chỉ còn một ngày.

Trong lòng Chúc Thanh Thần băn khoăn, anh đến trả máy ảnh cho cô, cô lại khiến anh dẫn cô đi làm chuyện xấu, giữa mùa đông thì lật thuyền cùng rơi xuống nước, có vẻ cô vẫn chưa tận tâm với người bạn từ phương xa này đến lắm.

Cô thích thú mời anh đến nhà ăn cơm, "Ăn bánh chưng thịt heo Gia Hưng như lần trước nhé."

Tiết Định khẽ cười, gật đầu đồng ý.

Hai người bước đi dưới ánh nắng mặt trời, ra khỏi ngõ, đi thẳng về số 29, đường Tam Lộ, phố Tô Châu.

Cô mặc quần áo anh mới mua. Người này ý hả, cực kỳ lười, chủ yếu là dựa theo kiểu dáng tối hôm qua cô mặc mà mua một đồng y hệt thế.

Áo khoác của anh đã được hong khô bằng điều hòa trong phòng, sau đó lại mặc vào người, bên trong là áo sơ mi và đồ mới mua.

Cứ như vậy hai người đi vào trong hẻm, nam cao lớn đẹp trai, nữ xinh xắn trắng trẻo, trên đường đi cũng có không ít người ngoái lại nhìn.

Đi đến chỗ cửa ra vào trong sân nhỏ, Chúc Thanh Thần bước lên trước, gọi một tiếng: "Mẹ!"

Khương Du đang ở trong phòng bếp vo gạo, nghe thấy vậy lập tức ngẩng đầu, "Sao giờ mới về? Di Hai, dưỡng Hai của con, còn có Bành Bành..."

Còn chưa dứt lời, bà đã trông thấy Chúc Thanh Thần không chỉ về một mình, sau lưng còn có một người đàn ông trẻ tuổi thì lập tức sững sờ.

Đúng lúc đó, di Hai và chị họ Triệu Bành Bành từ trong phòng đi ra.

Khương Du lau tay vào tạp dề, tiếp tục nói nốt câu vừa nãy chưa nói xong, "...Hôm nay chị họ con cũng về rồi, di Hai và dưỡng Hai đưa con bé đến ăn cơm với chúng ta, còn mang theo một thùng quả lê thơm ở Tân Cương và hộp trứng muối đến."

Chúc Thanh Thần đứng ở sân, tiến không được, lùi cũng không xong.

Cô không biết cả nhà di Hai sẽ đến, còn có ý mời Tiết Định đến nhà ăn bánh chưng, hôm nay cũng được dịp, ai ngờ...

Ánh mắt của Khương Du rơi vào người Tiết Định, mang theo ý tứ tìm tòi, bà bước lên hai bước, thấp giọng hỏi Chúc Thanh Thần, "Vị này là...?"

Đương nhiên bà biết đây là người cùng rơi khỏi sân với con gái mình vào tối hôm qua. Ánh mắt bà âm thầm liếc sang quần áo trên người con gái thì rạng

rõ hẳn lên, có hơi dừng lại.

Triệu Bành Bành đứng một bên hóng hót, "Đúng rồi, Thanh Thần, mau mau giới thiệu một chút đi."

Di Hai nhìn Tiết Định. Chỉ cười không nói.

Vốn dựng Hai đang ngồi trong phòng xem TV, nghe thấy tiếng cũng tò mò đi ra nhìn hai người.

Chúc Thanh Thần quay đầu lại nhìn Tiết Định, im lặng thờ dài, vận khí kiểu này đúng là... Chỉ có kiên trì giới thiệu, "Đây là bạn của con, Tiết Định."

Sau đó giới thiệu từng người thân trong nhà một cho anh nghe.

Tình huống này có vẻ rất giống mang đối tượng đi gặp phụ huynh, kết quả là gặp đủ các loại họ hàng vậy, con mẹ nó thật xấu hổ.

Trong tay Tiết Định còn mang theo một hộp sữa bò mua trên đường, hai túi hoa quả, vốn chỉ nghĩ đến nhà bề trên ăn cơm, không thể vô duyên mà tay không đến được, hiện tại rơi vào tình huống này thì càng giống như con rể đến thăm nhà vợ vậy...

Anh bình tĩnh hơn Chúc Thanh Thần, đưa đồ trong tay ra, trong lúc cô giới thiệu thì khẽ gật đầu với mỗi người, coi như chào hỏi.

Tất cả mọi người đã chấp nhận ý kiến họ là bạn bè, nhưng nhìn vẻ mặt chỉ sợ không ai tin.

Trong bữa ăn cũng không tránh khỏi việc lúng túng.

Chúc Thanh Thần đã suy nghĩ kỹ rồi, cho dù muốn thẳng thắn cũng không thể nên cứ nói là tạm thời có việc rồi kéo Tiết Định đi.

Nhưng vừa quay đầu đã thấy Tiết Định bị Di Hai kéo vào phòng khác, đã lâm trận thì không thể lùi bước được nữa.

Đang muốn đi theo vào phòng khách thì bị Khương Du kéo lại.

Khương Du tiến đến gần hỏi cô, "Tiểu Tiết là người ở đâu?"

"Người Bắc Kinh."

Về mặt Khương Du thoáng kinh ngạc, "Bắc Kinh á?"

"Vâng."

"Quen nhau ở đâu đấy?"

"Ở Israel."

Khương Du cũng không hỏi tại sao lại quen nhau, cứ như vậy coi Tiết Định cũng là người đi du lịch Israel giống Chúc Thanh Thần, bà nhìn về phía người trẻ tuổi trong phòng khách, khẽ cười, "Lớn lên khá là đẹp trai, xứng đôi với con lắm."

"....."

Chúc Thanh Thần nhìn bà, "Mẹ đừng nói linh tinh, bọn con chỉ là bạn bè thôi."

"Bạn bè?" Khương Du cười cười, "Đi ra ngoài chơi một đêm với bạn bè mà tại sao lại phải mua quần áo mới?"

"..." Cô định giải thích, lại không dám nói đêm qua rơi xuống nước, nếu không Khương Du chắc chắn sẽ đứng trong sân trách mắng cô nửa tiếng.

"Tóm lại không phải kiểu quan hệ như mẹ nghĩ."

Khương Du nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, không giống như nói dối, niềm vui bỗng chốc nhạt bớt, "Đừng nói với mẹ các con chỉ nhất thời suy nghĩ nông nổi nên chơi đùa thôi nhé? Mẹ nhiều tuổi rồi, không hiểu được suy nghĩ với giới trẻ các con nữa, nhưng mặc kệ thời đại này cởi mở như thế này thì cũng không được có quan hệ nam nữ vớ vẩn..."

"Mẹ!" Chúc Thanh Thần không nhịn được nữa, vội vàng cắt ngang bà, "Thật sự khâm phục sức tưởng tượng của người già mấy người."

Sau đó cô bước về phía phòng khác, đi giải cứu "bảo vật quốc gia" Tiết Định đang bị Di Hai và cả nhà vây xem.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hồ Ly

Trong phòng khách, chiếc TV đang chiếu tiết mục kịch yêu thích của dưỡng Hai, mặc dù không ai xem.

Gia đình đi Hai và Tiết Định...

Hoàn toàn trò chuyện một cách lung tung.

Vấn đề nhà cửa, quay qua quay lại chính là nhà ở chỗ nào, năm nay bao nhiêu tuổi, chức vụ bây giờ, bố mẹ có còn khỏe không, đang làm gì ở đâu.

Tiết Định trả lời lại rất lễ phép nhưng cũng chỉ trả lời mập mờ, ví dụ như vấn đề chức vụ nghề nghiệp, anh chỉ nói mình làm nghề tin tức.

Chúc Thanh Thần không nói nhiều với Khương Du, bởi vì nghĩ Tiết Định chưa quen cuộc sống ở đây, còn cùng một người xa lạ ở cùng một phòng nói chuyện...

Kết quả khi đi đến cửa, quả nhiên nghe thấy Bành Bành đang hỏi: "À, vậy hai người định bao giờ kết hôn?"

Không đợi Tiết Định trả lời, cô nhanh nhẩu lên tiếng, "Kết hôn cái gì mà kết hôn, chị đừng có nói lung tung!"

Bành Bành mỉm cười nhìn cô, "Em được lắm Chúc Thanh Thần, hành động còn nhanh hơn cả chị."

Lời này vốn là trò đùa lại lập tức rước họa vào thân.

Vốn chuyện chỉ tập trung vào Tiết Định nhưng ngay lập tức dưỡng Hai cô lại nhắm sang đứa con gái.

"Con nói mà còn không biết xấu hổ! Con năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi? Hai mươi tám rồi. Con gái mười tám một cành hoa, con thì đã mười cái tuổi hoa rồi, con cho rằng mình mãi trẻ trung không héo tàn giống như cây xương rồng hả? Người khác đều đã biết tính toán vì cuộc sống suốt đời, còn con thì sao? Con còn không thèm đưa người đàn ông nào về nhà cho bố nhìn một cái!"

Bành Bành: "..."

Chúc Thanh Thần: "..."

Tiết Định: "..."

Đi Hai ho khan một tiếng, ra hiệu cho ông để cho con gái có chút mặt mũi.

Dưỡng Hai là đồn trưởng của đồn công an, điều bộ luôn luôn căng thẳng, bình thường ở nhà cũng là người chỉ đạo, thích sử điện.

Dừng lại một lúc, ánh mắt nhìn Tiết Định và Chúc Thanh Thần cũng dịu bớt đi, "Dưỡng cũng là quan tâm thôi. Bành Bành là con gái của dưỡng, mọi mặt đều tốt, chỉ có mãi vẫn chưa chọn được đối tượng phù hợp. Cháu xem, năm ngoái thắng chức tăng lương, đầu năm nay đã mua nhà, tháng trước lên kế hoạch mua xe... Những chuyện này đều không cần dưỡng lo, chỉ duy nhất chuyện chung thân đại sự, haizz!"

Yên lặng ngồi uống trà Long Tỉnh, ông bình tĩnh nói: "Thật ra con gái không cần phải phấn đấu vươn lên, không cần phải phân cao thấp với người ta quá làm gì? Con thấy Thanh Thần đó, tuy công việc không ổn định, cũng không kiếm được nhiều tiền nhưng nó biết tính toán cho tương lai của mình. Là phụ nữ thì cuối cùng cũng muốn trở về gia đình, tìm một người cùng nhau sống chung thật hạnh phúc. Triệu Bành Bành, con có bản lĩnh thế nào đi nữa, không phải cũng không bằng Thanh Thần sao?"

Lời này vừa nói ra, không khí trong phòng lập tức có chút bế tắc.

Triệu Bành Bành nhủ mày, "Bố nói con thì nói con, khen Thanh Thần thì khen Thanh Thần, đừng đưa hai đứa con ra so sánh với nhau. Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, không ai có khả năng so sánh với ai, càng không có ai mạnh hay ai yếu cả."

Bố cô vì thấy hoàn cảnh của nhà họ Chúc mà cảm thấy mình có cảm giác ưu việt.

Ở bên ngoài, ông mang cô ra khoe khoang, cô có thể kiếm chế không nói gì nhưng đây đều là người một nhà, mà ông có thể hạ thấp người khác để nâng mình lên, quả thật không thể chấp nhận được.

Dưỡng Hai nói: "Bố nói gì sai sao? Con cũng nên sửa cái tính khí nóng nảy của con đi. Ở công ty con kia, mấy người theo đuổi con đều đi BMW không phải rất tốt sao? Đáng người, gia thế cũng không tệ. Dù sao con cũng không thể chủ quan được, con còn trẻ, còn làm việc lâu ở chỗ đó nên càng phải thân thiện, con nên đáp lại người ta, tốt xấu gì cũng có thể làm việc dễ dàng một chút, có người dẫn dắt đi lên. Bố cũng không biết con kén chọn để làm gì. Con phải học Thanh Thần một chút, bắt lấy cơ hội, đừng suốt ngày không để ý tới chuyện trọng đại!"

Chúc Thanh Thần sớm đã quen với giọng điệu này của dưỡng Hai.

Huyện Thương tuy nhỏ nhưng càng nhỏ lại càng phải chú trọng trong các mối quan hệ, với nhân viên/công chức/lãnh đạo lại càng quan trọng hơn. Ở cái huyện Thương này, đồn trưởng đồn công an nho nhỏ còn oai hơn cục trưởng cục công an nhiều.

Dương Hai là loại người làm lãnh đạo, được người ta nịnh nọt đã quen, cho nên bây giờ không quan tâm đến cảm nhận của người khác, chỉ cần mình thoải mái. Ý kiến của người xung quanh chỉ là phụ, cho nên bây giờ chỉ chọn lời hay để nói, tăng bốc ông lên càng ngày càng có kiểu cách.

Con người chính là như vậy, nịnh nọt, mượn gió bẻ măng, không thuận mắt cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Chúc Thanh Thần không phải là loại người nhẫn nhịn nhưng loại tình huống này xảy ra trong nhà, di Hai lại thường xuyên giúp đỡ Khương Du, lúc cô muốn nổi giận cũng sẽ nghĩ đến di Hai một chút.

Tạm thời cho là vì Khương Du.

Nhưng hôm nay thì khác.

Hôm nay có Tiết Định ở đây.

Cô ngồi ở kia không nói gì, im lặng một lát, cầm quả lê trong chiếc túi bên chân ra, "Dương ăn lê không? Cháu gọt cho dương một quả."

Túi hoa quả này là do Tiết Định mua.

Nào ngờ dương Hai lại nói, "Đây là lê của Tiết Định mua ở bên ngoài à? Ở nhà chúng ta có lê đặc sản, lê này mua ở ngoài, không nên ăn làm gì."

Tay chỉ khay trà bên cạnh, "Thanh Thần, cháu mở cái thùng lê kia ra đi, cái đó là đồng nghiệp của chị Bành Bành mang từ Tân Cương về. Ở Tân Cương ánh mặt trời luôn chói lóa, chiều mười tiếng một ngày, chỗ lê kia với lê này của chúng ta không giống nhau. Cháu để Tiết Định ăn lê kia đi, lê kia ngon."

Chúc Thanh Thần cầm quả lê trên tay, dừng lại, ánh mắt lạnh đi.

Lúc Tiết Định mua lê, cô một mực ngăn, là cô kéo anh đến nhà ăn cơm, còn để anh phải mua một đồng đồ đến, như vậy rất áy náy.

Nhưng Tiết Định không hề để ý đến cô, cũng không nhiều lời, chọn tiệm trái cây bên trong toàn là đồ đắt đỏ, cô nghe giá thôi cũng đã thịt đau như cắt.

Mùa đông giá hoa quả vốn đã cao hơn.

Kết quả, ý tốt lại bị người ta chà đạp như vậy.

Bành Bành lập tức nói, "Con nói là lê Tân Cương nhưng cũng chưa chắc đã phải. Cái này là đồng nghiệp làm thương nhân mua tặng để lấy lòng, đầu năm người lừa đảo nhiều, ai biết được cái này có phải là lê Tân Cương thật hay không? Bố nói xem con người bây giờ, không thể nhìn thấu được, cũng có thể không cảm thấy ngại mà lấy lòng con, muốn con nể mặt..."

Trong lòng Triệu Bành Bành rất sốt ruột, nghĩ thầm không phải bố thấy Thanh Thần tìm được đối tượng tốt, lại là người Bắc Kinh, còn làm nghề truyền thông, đáng người đứng đắn cho nên mới làm ra vẻ nghiêm trọng hơn để tìm cảm giác tồn tại đấy chứ?

Mặc dù ông trời luôn trừng phạt người sân si, nhưng hôm nay lại không thể làm vậy.

Dương Hai cũng không quá để ý đến cảm nhận của Chúc Thanh Thần, thấy cô cúi đầu gọt lê, cũng không đi mở thùng lê Tân Cương kia, cũng không nghĩ nhiều, lại đổi đề tài.

"Thanh Thần, công việc kia của cháu định làm cả đời sao?"

Chúc Thanh Thần không ngẩng đầu lên, "Vâng ạ."

"Cháu nói xem cháu chụp ảnh cho người ta, lại không mở tiệm chụp ảnh, cứ cầm máy ảnh chạy khắp nơi. Theo dương thấy, con gái không thích hợp làm nghề này đâu, một là không ổn định, nguy hiểm luôn rình rập, sau này nhiều tuổi, cũng không thể cứ đeo máy ảnh chạy khắp nơi như vậy cả đời được? Thứ hai, con người trong xã hội này, không thiếu gì những kẻ lừa đảo, những kẻ khôn nạc. Cháu cứ ở nhà mở tiệm như con gái nhà người ta, lúc nào đó nếu có lỗ vốn, dương Hai có thể giúp cháu, nhưng ra ngoài bị thua thiệt sẽ không thể giúp gì được."

Chúc Thanh Thần cười, "Dương Hai quá lo lắng rồi. Coi như cháu có làm ăn lỗ vốn cũng sẽ không về làm phiền dương đâu, dương không cần quan tâm đến cháu làm gì."

Thái độ xa cách lộ rõ trên mặt.

Di Hai nhìn không được nữa, tiếp lời cười hỏi, "Thanh Thần, di nhớ trước đó vài ngày, nghe Bành Bành nói cháu có qua lại với người khác một thời gian dài, chính là Tiết Định đây à?"

Chúc Thanh Thần dừng lại.

Bành Bành vội vàng giải thích: "Là chị lỡ miệng, lần trước lúc mẹ chị nói hai chị em mình con gái lớn tuổi rồi mà không chịu lấy chồng, đầu óc chị như bị cửa kẹp, lỡ mồm nói ra, nói là chỉ có chị là lớn tuổi không chịu lấy chồng còn em đã sớm có đối tượng rồi. Là lỗi của chị."

Chúc Thanh Thần: "Không phải đâu ạ. Không phải anh ấy, con với anh ấy chỉ là bạn bè."

Dương Hai nhìn Tiết Định, có lẽ bây giờ mới bắt đầu tin hai người không phải là quan hệ tình yêu, liền hỏi: "Vậy cậu đối tượng kia đâu?"

Cô hơi hốt trả lời, "Đã chia tay rồi ạ."

"Chia tay? Cháu..." Dương Hai nhú mày, "Việc này cháu quá xúc nổi rồi. Tình trạng gia đình và điều kiện cháu như thế này, tìm được người tốt một chút cũng không dễ. Bây giờ người ta mà cô cũng bị kì thị, huống gì hoàn cảnh của cháu như vậy? Sau này tìm người yêu phải biết kiểm chế một chút, đừng tùy tiện nói chia tay."

Trong phút chốc căn phòng rơi vào im lặng.

Chúc Thanh Thần gọt xong mảnh vỏ trái cây cuối cùng, hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, đưa lê đã gọt cho Tiết Định.

Tiết Định nhìn gương mặt bình tĩnh của cô, hơi mấp máy môi, phát hiện cô lại trở thành bộ dạng không phải là Chúc Thanh Thần phóng khoáng, làm càn nữa.

Cô nhẫn nhịn.

Nhưng anh nhịn theo như vậy rất khó chịu.

Đột nhiên anh ngừng đầu cười khẽ, nói với giọng điệu cảm ơn, "Chia tay cũng tốt. Nếu không chia tay, cháu cũng không có cơ hội thừa lúc không có ai mà đến gần."

Lời này là nói với mọi người, không phải nói với cô.

Chúc Thanh Thần sững sờ, nghi hoặc nhìn anh.

Tiết Định không nhìn cô, chỉ mỉm cười nhìn sang dương Hai, "Thanh Thần mắt cao hơn đầu, người bình thường không lọt vào được mắt xanh của cô ấy. Cháu cùng lắm cũng chỉ là một phóng viên tin tức, làm ở Tân Hoa Xã (1), lương một năm cũng tạm được, không lên nổi trăm vạn, tính chất công việc cũng khá bận rộn. Bố mẹ cháu làm ở cơ quan lớn, trình độ văn hóa cao, nhưng không dễ tiếp xúc. Tình trạng của cháu như vậy không lọt được vào mắt cô ấy nên đến bây giờ vẫn chỉ là bạn bè, suốt ngày đi theo cô ấy là muốn rước cô ấy về một nhà."

(1) Tân Hoa Xã là hãng thông tấn chính thức của chính phủ Trung Quốc và là trung tâm thu thập thông tin lớn nhất, cơ quan ngôn luận lớn nhất của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Dương Hai bị dọa đến nổi sững sờ, "Vậy cháu và Thanh Thần có quan hệ gì?"

Ý cười trên môi Tiết Định ngày càng đậm, "Cháu theo đuổi cô ấy."

Nghiêng đầu nhìn cô một cái, đuôi mắt nhếch lên, giống như hồ ly xảo trá nham hiểm. Nhưng dù là xảo trá nham hiểm, nhưng mắt hồ ly vẫn rất đẹp.

"Theo đuổi cô ấy nhưng mãi không được."

Thái độ của anh lúc trước với bây giờ khác nhau một trời một vực.

Mới đầu hỏi anh làm gì, anh chỉ nói mập mờ là làm nghề truyền thông.

Hỏi gia đình anh làm gì, anh nói chỉ là gia đình bình thường, sống trong khu chung cư cũ ở Bắc Kinh.

Ai ngờ, đảo mắt một cái, liền đổi thành cuộc sống mỹ lệ như vậy.

Làm nghề tin tức ở chỗ nổi tiếng như Tân Hoa Xã!

Nhà ở khu tập thể cũ Bắc Kinh, chính là nơi tụ các cơ quan lớn ở Bắc Kinh trong truyền thuyết!

Lương một năm không cao, không đến một trăm vạn!? Ở độ tuổi kia của anh, tiền lương đã gần trăm vạn rồi?

Ở huyện Thương này, dương Hai tự cho là đồn trưởng đồn công an nổi tiếng, tiền lương cùng lắm cũng chỉ mấy ngàn vạn.

Tiết Định vừa dứt lời, thành công làm dương Hai im lặng.

Điều kiện như vậy còn khiêm tốn nói mình không xứng với Chúc Thanh Thần...

Thanh Thần ngồi ở đó từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, cả người đều nhẫn nhịn, kết quả ngừng đầu lên lại thấy ý cười trong mắt Tiết Định, sự tự ti và lo lắng trong lòng bỗng chốc đều tan thành mây khói.

Anh nhìn cô, tay cầm con dao gọt lê nhẹ nhàng khéo léo.

Ánh mắt sáng ngời nhàn chìm mọi vật.

Rõ ràng không nói gì nhưng cô nhìn ra được, anh rõ ràng đang nói: "*Cô xem, tôi giúp cô báo thù rồi.*"

Cô cúi đầu, xoay người lại lấy lệ.

Mồ hôi chảy trong lòng bàn tay.

Ấm ướt mà ấm áp.

Cúi đầu xuống gọt lê, không nói gì nhưng khóe mắt chưa xốt không chịu nổi. Không phải bởi vì tủi thân, không phải vì uất ức mà bởi vì lớn đến từng này, lần đầu tiên có người đứng ra giúp cô đáp trả lại.

Người này, đến bây giờ đều là vẻ ngoài thì luôn cay nghiệt, không nghiêm túc, nhưng một khi nghiêm túc, liền cho người ta cảm thấy trái tim như bị bắn trúng, bịch một tiếng vỡ vụn ra, giống như pháo hoa nổ.

Thế giới này có lẽ cũng chỉ có anh làm vậy giúp cô.

Muốn khóc, muốn cười, cũng cảm thấy vui vẻ nhưng lại không thể tránh cảm giác mùi vị tan nát cõi lòng.

Cô vẫn đang gọt lê nhưng trong đầu lại lặp đi lặp lại lời nói đêm qua của anh bên gối.

Anh nói sẽ không tìm đối tượng.

Không nói chuyện tình cảm.

Dù gặp được người thích hợp, ủng hộ anh vô điều kiện thì anh cũng sẽ không nghĩ tới.

...

Suy nghĩ này, quá giày vò người ta.

THÔNG BÁO!!!!!!!!!!

Từ hôm nay trở đi mình sẽ ngừng đăng truyện đề tập trung thi học kì. Sau khi thi học kì xong thì mình vẫn sẽ tiếp tục đăng truyện theo lịch nên mong hãy luôn ủng hộ mình nha. Follow, vote cho mình để mình có thêm cái động lực đi nèo:3

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Khó bỏ

Hôm qua mình về quê nên không đăng được. Hôm nay lên đăng cho mọi người nè!!!!

Chương 25

Tung hoành nhiều năm trên quan trường ở cái huyện nhỏ này, dưỡng Hai tự cho mình là nhân vật lớn, nào ngờ hôm nay gặp Tiết Định, mới nói vài câu đã làm cho thế giới tự ông xây nên sụp đổ.

Lúc đến bữa ăn tiếp theo, ông tương đối yên lặng.

Nhưng mà yên lặng cũng tốt.

Ông yên lặng, bầu không khí trong phòng trở nên hòa hợp.

Khương Du bưng bánh chưng đang bốc hơi nghi ngút bưng lên bàn, những miếng bánh chưng được chia thành những hình tam giác rất khéo léo đẹp đẽ. Xung quanh bốc hơi nóng mang theo mùi lá của bánh thơm ngát, phảng phất còn có thể ngửi thấy mùi thịt muối thơm lừng.

Chúc Thanh Thần khen một câu, "Mẹ của tôi gói bánh chưng đạt trình Ngũ Phương Trai (1) đấy."

(1) Ngũ Phương Trai (Wu Fang Zhai): Ngũ Phương Trai Chiết Giang là một thương hiệu thực phẩm Trung Quốc mà chủ yếu là sản xuất thực phẩm, chế biến và bán hàng. Sản phẩm nổi tiếng là bánh chưng Ngũ Phương Trai. Cũng là xí nghiệp sản xuất và tiêu thụ bánh chưng lớn nhất của Trung Quốc. Trang web của hãng này: <http://www.wufangzhai.com/>

Lấy đũa, gấp một miếng, "Ném thử xem"

Ngũ Phương Trai là nhãn hiệu bánh chưng Gia Hưng nổi tiếng, được gọi là "Bánh chưng đại vương Giang Nam".

Trong nhà, dưỡng Hai là người lớn, lại vì thường xuyên giúp đỡ Khương Du cho nên ở nhà họ Chúc ông rất có trọng lượng. Mỗi lần đến nhà họ Chúc đều được đối đãi như khách quý.

Bởi vậy, lúc nhìn thấy Chúc Thanh Thần gấp bánh chưng để ném thử, ông đương nhiên cho rằng cái đó là cho ông, thuận tiện đưa bát ra.

Sau đó...

Miếng bánh chưng rơi thẳng vào trong bát của Tiết Định.

Chiếc bát của dưỡng Hai dừng lại kì lạ giữa không trung.

Chúc Thanh Thần không nhìn thấy, còn nói: "Đề tôi giúp anh bóc vỏ."

Ngón tay linh hoạt tháo nút buộc, dễ dàng để lộ những miếng thịt bánh chưng màu vàng nhạt, bỏ vào trong bát cho Tiết Định.

Dưỡng Hai khá xấu hổ, từ lúc nào ông lại bị người khác lạnh nhạt rồi? Từ trước đến nay đều là nhân vật quan trọng trên bàn ăn, nhưng hôm nay...

Trong lòng không mấy vui vẻ, đang chuẩn bị đặt bát xuống.

Một giây sau, Chúc Thanh Thần gấp một cái khác, nhẹ nhàng đặt vào trong bát của ông.

"Dưỡng Hai cũng ăn đi."

Tiết Định ở bên cạnh cầm đũa trong tay, thần nhiên nhìn cô một cái.

Cô không ngẩng đầu, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt trong suốt.

... Không hề mang thù oán.

Sau bữa ăn, Chúc Thanh Thần cũng không muốn để Tiết Định và gia đình đi Hai ngồi cùng một chỗ, nói chuyện nhiều cũng không có ý nghĩa.

Nhưng cô muốn giúp Khương Du rửa bát, không lo cho Tiết Định được.

Khương Du tất nhiên không để cô làm, vung tay lên, "Con đi theo làm lộn xộn cái gì? Đi lo cho Tiết Định đi, cậu ấy từ xa tới, không phải ngồi không chờ con rửa bát."

Chúc Thanh Thần thương Khương Du, bà bị bệnh phong thấp, dính phải nước lạnh đêm đến khớp sẽ lại khó chịu.

Sau đó cô nghĩ ra biện pháp ổn thỏa.

"Tiết Định, từ sáng tới giờ anh chưa hút thuốc à?"

Tiết Định nhìn cô chăm chăm, nhíu mày không nói gì.

Cô bung bát đũa đặt vào vòi nước phía dưới trong sân nhỏ, vừa đi vừa nói, "Anh ra ngoài sân hút thuốc đi."

Anh bật cười.

Làm sao lại không hiểu chứ, cô là vì để anh tránh không phải ngồi trong phòng khách nói chuyện lúng ta lúng túng.

"Vậy tôi đi mua bao thuốc." Anh đi ra ngoài sân.

Chúc Thanh Thần nhìn anh đi rồi mới yên tâm ngồi xổm trước vòi nước, cô rửa bát, Khương Du chỉ cầm khăn lau khô nước còn đọng lại.

Khương Du càng nhìn tám lưng kia, càng cảm thấy Tiết Định tuần tú lịch sự, ở trên bàn ăn không nói nhiều nhưng lời nói cử chỉ đều thể hiện là người được dạy bảo tốt.

Không nhịn được nữa liền hỏi: "Hai đứa thật sự không có quan hệ gì sao?"

"Thật sự không có."

"Mẹ thấy nó rất tốt, hiểu lễ phép, cũng chừng mực. Nếu con có ý định có thể thử tiến triển xem."

Chúc Thanh Thần dừng lại, "Đừng nói con, bản thân anh ấy cũng không có ý nghĩ kia."

"Vì sao? Chẳng lẽ nó không vừa mắt với con?"

Chúc Thanh Thần ngẫm nghĩ, nói: "Anh ấy có lý tưởng riêng của mình, không phải là vấn đề ưng mắt hay không."

Khương Du ngạc nhiên, "Lý tưởng cái gì? Theo đuổi sự nghiệp thì sao, chẳng lẽ lại còn có thể chậm trễ chuyện tình cảm?"

Nói đến nước này, Chúc Thanh Thần đành thẳng thắn nói hết, cô và Tiết Định ở Israel cùng nhau, cũng đã hiểu rõ, đối với nghề này, tính mạng của con người luôn ngàn cân treo sợi tóc.

Không nghĩ rằng sắc mặt của Khương Du thay đổi trong thoáng chốc như vậy.

"... Phóng viên chiến trường?"

Chúc Thanh Thần không kịp phản ứng, ngẩng đầu thấy Khương Du không còn ý cười nữa, hơi dừng lại, ý thức được tại sao Khương Du lại có phản ứng như vậy.

Quả nhiên, Khương Du lập tức sửa lại lời nói của mình: "Cậu ấy làm nghề này, mẹ cũng không nói nhiều lời với hai đứa nữa. Làm bạn bè cũng tốt, tốt nhất là làm bạn bè đi, đừng suy nghĩ nhiều nữa."

Chúc Thanh Thần: "..."

"Vừa rồi không phải mẹ dùng giọng điệu tác hợp con với anh ấy sao?"

"Lúc này là lúc này, bây giờ là bây giờ. Tiết Định là người tốt, nhưng công việc quá nguy hiểm, mẹ không mong tương lai của con sẽ đi theo dạng người này, sẽ phải nom nớp lo sợ cả đời. Lỡ như có ngày nào đó mất mạng trên chiến trường, con và con của con ở nhà biết nương tựa vào ai? Trẻ mồ côi bố có biết bao nhiêu là đau khổ?"

Bà kéo Chúc Thanh Thần tới, nói rằng sẽ không để con gái phải chịu đau khổ.

"Việc này là không thể đâu, vốn bọn con cũng không ở bên nhau, sao mẹ đã nghĩ đến chuyện con cái rồi!" Chúc Thanh Thần bật cười, "Mẹ, suy nghĩ của mẹ thật sự có vấn đề đó! Người làm nghề này, người dân toàn thế giới nghe đến đều dựng ngón cái, mẹ lại không xem trọng người ta."

Khương Du nói: "Không phải mẹ xem thường. Mẹ cũng khâm phục, cũng kính nể, nhưng kính nể là kính nể, còn muốn mẹ giao con gái cho người như vậy, mẹ không làm được."

Chúc Thanh Thần chỉ cười, vừa cười vừa vẩy vôi nước lạnh như băng rửa bát, ngoan ngoãn nói một câu: "Mẹ yên tâm, không có chuyện đó đâu."

Nói đến đây, nhất thời trong lòng có chút vắng vẻ.

Không biết rằng người ở bên ngoài sân nghe vậy liền dừng lại, không vội vã đi vào.

Tiết Định đi đến trước ngõ mua bao thuốc, tiện tay mua một gói kẹo mang về.

Nguyên nhân là do lúc mua thuốc, có một người bố đưa con gái đi vào cửa hàng mua đồ. Cô bé kia tầm sáu bảy tuổi, mặc một chiếc váy công chúa, trên đầu còn đội vương miện, kéo mạnh góc áo của người bố, năn nỉ người bố mua cho cô một hộp bánh kẹo.

Người bố vì lo lắng con gái sâu răng nên không mua.

Cô gái nhỏ luôn miệng than phiền: "Tôi hôm qua bố còn nói con là công chúa nhỏ, bây giờ công chúa nhỏ muốn ăn đồ ngọt, bố cũng không mua cho!"

Tiếng nói giòn tan lại yếu ớt rất đáng yêu.

Tiết Định ở một bên yên lặng cười, sau đó thấy hai bố con kia cuối cùng cũng mua một hộp bánh kẹo năm màu sắc sỡ, tay trong tay đi về.

Trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

Nghĩ một lúc, anh quay lại chỗ giá để đồ ăn vặt, lấy một hộp kẹo.

Cũng mua cho Chúc Thanh Thần một hộp vậy.

Lúc nhỏ có lẽ cô cũng hi vọng được bố xem như công chúa nhỏ, nâng niu trên lòng bàn tay.

Để cô thỏa mãn trái tim thiếu nữ một chút vậy?

Tiết Định mua thuốc nhưng không hút, bỏ gói thuốc vào trong túi áo, dù sao cũng đến nhà người khác làm khách, miệng đầy mùi khói thì không lễ phép chút nào.

Còn hộp kẹo kia lại cầm nhẹ nhàng trong tay.

Thong thả bước vào cửa, vừa lúc nghe hai mẹ con đang nói chuyện.

"... Cậu bé này, quả thực là một người tốt, tuy chỉ mới gặp qua một lần nhưng trong lòng mẹ cũng cảm thấy không phải người xấu. Nhưng cái chính là nghề nghiệp của cậu ấy, không biết bố mẹ phải quyết tâm thế nào mới đồng ý cho cậu ấy đi làm công việc nguy hiểm như vậy."

Những lời này là của Khương Du.

Sau đó là giọng nói của Chúc Thanh Thần, "Nói như mẹ thì công việc nguy hiểm trên giới này đều không ai làm. Không ai đi lính, không ai bảo vệ quốc gia, không ai đi đến những vùng đất nghèo nàn làm nghiên cứu khoa học, cũng không ai nguyện ý vì thế giới vì nhân dân mà hi sinh. Thì thế giới này sẽ thành cái gì đây? Khoa học có thể phát triển hay không? Nhân loại có thể tiến lên phía trước hay không?"

Anh đứng ở cửa cười, nghĩ thầm tư tưởng giác ngộ của Chúc Thanh Thần vẫn rất cao.

Nháy mắt nghe thấy đoạn sau.

Khương Du nói: "Mẹ không phải ý đó. Ý của mẹ là muốn con chú ý khoảng cách một chút, có thể làm bạn bè thì làm bạn bè, đừng để mình có tâm tư gì khác. Tiết Định rất tuấn tú, đẹp trai, không phải người trẻ các con bây giờ đều gọi là tiểu thịt tươi sao? Nhưng con phải kiềm chế một chút, dù sao mẹ nói những lời này, thì mẹ cũng không hi vọng sau này con tìm một người đại phú đại quý, không phải người tầm thường gì, chỉ hi vọng cả đời con được vui vẻ, sống cuộc sống bình thường, yên ổn đến ngày mẹ nhắm mắt, như vậy mẹ đã thỏa mãn rồi."

Chúc Thanh Thần cười, "Không phải người đại phú đại quý, cũng không phải người không tầm thường, vậy mẹ hi vọng con tìm hạng người gì? Ăn mày sao?"

Khương Du bị chọc tức đến giậm chân, tính khí trẻ con trỗi dậy, chọc trán Chúc Thanh Thần, "Dù sao cũng không phải là người như Tiết Định!"

Anh đứng ngoài cửa. Trong tay vuốt ve hộp kẹo, vốn còn đang suy đoán, cô gái kia thấy anh ngáy thơ mua cái này cho cô, không chừng anh sẽ làm trò cười.

Lúc này, lòng hiếu kì giống như bọt khí nổi trên mặt nước, trong phút chốc liền tan biến.

Anh đứng ở ngoài cửa, dựa người vào tường khẽ cười hai tiếng, bỏ hộp kẹo vào trong túi áo, lại lấy gói thuốc ra, không vội vã đi vào.

Rút một điếu thuốc ra, châm lửa.

Đưa đến bên miệng.

Đúng vậy, Khương Du nói không sai, người bình thường có ai sẽ bằng lòng giao phó con gái cho dạng người như anh?

Anh đã sớm đưa ra quyết định kĩ càng, cuộc đời này bản thân sống thoải mái, không muốn tăng thêm ràng buộc.

Thế nhưng chính tai nghe người khác nói vậy, trong lòng vẫn...

Cảm thấy có chút không vui vẻ.

*

Sau khi Chúc Thanh Thần rửa xong bát đĩa, Tiết Định cũng vừa hút thuốc xong đi vào.

Khương Du bung bát vào phòng bếp, cô đứng ở trong sân hỏi: "Hút xong rồi à?"

Hai tay Tiết Định đút trong túi áo, lòng bàn tay phải vuốt nhẹ hộp kẹo kia, hơi dừng một chút nhưng không lấy ra.

"... Xong rồi."

Cô gật đầu, "Tôi đi vào trong nói với nhà đi Hai một tiếng, nói xế chiều hôm nay anh còn vào thành phố lên máy bay, không ở chỗ này lâu."

Vừa bước hai bước lên bậc thang, bỗng nhiên nghe thấy Tiết Định gọi cô sau lưng, "Chúc Thanh Thần!"

Cô nghi hoặc quay đầu lại, "Sao vậy?"

Tay Tiết Định rút ra, lại vừa đúng lúc điện thoại trong túi của cô vang lên.

"Anh chờ một chút." Chúc Thanh Thần cúi đầu nhìn màn hình.

Thế là anh lại một lần nữa thả cái hộp kia vào túi.

Là điện thoại của Tô Chính Khâm gọi tới.

Gần như mỗi tháng cô đều nhận được mấy tin nhắn từ Tô Chính Khâm, có lúc anh ta đi đâu, tiện tay sẽ gửi mấy ảnh, có khi lại ân cần hỏi thăm: *"Thời tiết chuyển lạnh rồi, mặc nhiều quần áo một chút; gần đây có dịch cảm cúm, cẩn thận đừng để bị cảm."*

Giống hệt như dịch vụ chăm sóc khách hàng vậy, mới đầu cô cũng hơi sầu não nhưng mãi thành quen.

Chỉ là Tô Chính Khâm vẫn luôn gửi tin nhắn cho cô, lâu rồi không điện thoại tới.

Vẫn chưa quên cô đã từng cho anh ta vào danh sách đen, thế nhưng bây giờ, cũng đã nửa năm trôi qua, cảm xúc đối với anh ta từ kịch liệt dần chuyển thành bình thản, vậy nên đã kéo số điện thoại ra ngoài.

Coi như là bạn cũ.

Cho nên lúc nhìn thấy tên anh ta nhấp nháy trên màn hình, Chúc Thanh Thần còn hơi ngơ ngác, chần chừ mấy giây, lập tức cách Tiết Định xa xa một chút.

Cầm điện thoại di động đi vào cửa.

"A lô?"

Tiết Định không có ý muốn nghe nhưng anh đứng ở trong sân không tiến vào phòng khách cũng có thể nghe được giọng nói đứt quãng của Chúc Thanh Thần.

Chúc Thanh Thần: "Ai nói với anh tôi cần gấp ba mươi vạn?"

"Đồng Diễm Dương? Con bé khốn kiếp Đồng Diễm Dương kia, nhà người ta có việc gì cũng có thể đi khắp nơi rêu rao được!"

"Không đi rêu rao, vậy làm sao anh biết được?"

"Cái gì? Gửi tiền cho tôi? Ai bảo anh gửi tiền cho tôi? Đừng nói đến việc bây giờ hai chúng ta không có quan hệ gì, anh làm thế này đã không thích hợp. Dù là trước kia chúng ta có quan hệ thì tôi cũng sẽ không nhận tiền của anh."

Tiết Định dừng lại, nhớ tới câu chuyện xảy ra nửa năm qua mà Chúc Thanh Thần kể, mập mờ liên quan đến việc ly hôn với Chúc Sơn Hải: hoặc là giao nhà cho ông ta, hoặc là cho ông ta một khoản tiền.

Nhưng cô không nói khoản tiền kia là bao nhiêu.

... Ba mươi vạn?

Cuộc gọi kia không kéo dài lâu.

Chúc Thanh Thần nói rất nhanh: "Việc của tôi, tôi có thể tự mình giải quyết, cảm ơn ý tốt của anh, Tô Chính Khâm. Tiền của anh tôi sẽ gửi lại, lần sau xin đừng làm những chuyện như vậy nữa."

Giọng điệu khách khí xa cách kết thúc cuộc gọi.

Một giây sau, cô cúp điện thoại, không chờ đợi đã gọi cho Đồng Diễm Dương mắng cho cô ấy một trận.

Nghe được ba chữ Tô Chính Khâm, cảm xúc của Tiết Định vốn có chút phức tạp nhưng vừa nghe thấy giọng điệu phách lối, cương quyết của cô thì lập tức bật cười.

Vẫn như vậy.

Vốn là như vậy.

Cô gái này phân biệt rõ ràng. Cũng phân biệt rõ ràng với tên họ Tô kia...

Là chuyện tốt.

Chúc Thanh Thần nói chuyện điện thoại xong liền quay lại thay quần áo khác, từ trong phòng khách đi ra, cùng Tiết Định ra ngoài.

Khương Du và di Hai lịch sự giữ lại, nhưng bây giờ đã chiều rồi, hai người ở huyện Thương một chút rồi cũng lên xe buýt vào thành phố, dù sao máy bay cũng không chờ người.

Trước khi đi, Chúc Thanh Thần còn cố ý đặt chiếc máy ảnh DSLR (2) trên lưng Tiết Định.

(2) Máy ảnh DSLR hay Máy ảnh phản xạ ống kính đơn kỹ thuật số là thuật ngữ để chỉ dòng máy ảnh kỹ thuật số sử dụng hệ thống gương cơ học và hệ thống gương phản xạ để đưa ánh sáng từ ống kính tới ống ngắm ở phía sau máy ảnh

Tiết Định như cười như không hỏi cô: "Sao vậy, suy nghĩ tới việc sống còn nên đưa máy ảnh trả lại cho tôi à?"

Cô nhủ mầy, "Anh nghĩ quá nhiều rồi, có thứ đồ tốt như vậy, đường nhiên là không khách khí phải nhận chứ."

Mà chiếc máy ảnh kia, khi hai người xuống xe buýt, tản bộ dọc theo bờ sông để tiêu com, cuối cùng cũng phát huy được tác dụng.

Ánh nắng vào buổi chiều, Tiết Định đi tới, cô lại cúi đầu loay hoay chiếc máy ảnh.

Thả nắp ống kính xuống, điều chỉnh tiêu cự, chột nghiêng đầu đối diện với gò má của anh, nhấn màn chụp liên tục mấy cái.

Âm thanh tách tách bên tai.

Tiết Định nghiêng đầu, không kịp đề phòng liền lọt vào ống kính của cô.

"...Cô chụp tôi làm gì?"

"Kỷ niệm"

Anh cảm thấy buồn cười, "Chúc Thanh Thần, cô cảm thấy tương lai của tôi thật sự sẽ chết ở chiến trường cho nên mới làm một tấm di ảnh kỷ niệm sớm cho tôi phải không?"

"Tự anh nguyên rủa anh đấy chứ?" Cô nhủ mầy, nâng máy ảnh, "Tôi không nói như vậy."

Lại nghiêng đầu nhìn, người đàn ông đắm chìm trong ánh mặt trời ôn hòa của Giang Nam, cảnh hiện ra là ánh sáng của mặt sông Tô Châu, mà mắt anh vẫn sáng ngời, so với mặt sông kia còn óng ánh hơn.

Đột nhiên rất hi vọng, giây phút này có thể kéo dài mãi mãi.

Trước khi rời huyện Thương, hai người đi đến một cửa hàng sửa chữa điện thoại, xác định điện thoại của Tiết Định là do nước vào, phải đưa về nhà máy sửa chữa. Nhưng vì gấp gáp nên Tiết Định mua một chiếc điện thoại dùng cho người già, bỏ tạm sim vào.

Điện thoại cũ chờ trở về sẽ lấy sau, rồi đưa tới nhà máy sửa chữa.

Ra khỏi tiệm sửa chữa, Chúc Thanh Thần còn muốn cùng đi xe buýt, đưa anh vào thành phố.

Nhưng Tiết Định từ chối.

"Trong nhà cô còn có khách, trở về đi. Từ đây vào thành phố chỉ mất hơn hai tiếng đồng hồ, tôi đi một mình, nhắm mắt cái là đến nơi. Cô không cần lãng phí thời gian đâu."

Chúc Thanh Thần cười, "Trong nhà có khách nhưng cũng không có chuyện gì tốt đẹp để nói chuyện, hôm nay anh cũng đã được lĩnh hội qua rồi. Còn không bằng tiễn anh một đoạn nữa."

Nhưng Tiết Định rất kiên trì, không cho cô đi.

Cuối cùng Chúc Thanh Thần cũng đành thỏa hiệp.

Ba giờ chiều, cô đứng giữa đám người trong nhà ga, nhìn Tiết Định lên xe buýt.

Người đàn ông với thân hình cao lớn, dáng người thẳng tắp, nổi bật giữa đám người.

Trước sau không phân biệt nam nữ, già trẻ đều ngước lên nhìn anh một cái.

Trước khi anh đi không nói một lời, chỉ nhìn cô một cái thật sâu, sau đó quay đầu đi hòa vào đám người lên xe.

Còn Chúc Thanh Thần nhìn theo anh không rời.

Đột nhiên hi vọng xe dừng lại lâu hơn một chút, chậm hơn một chút.

Anh đi đến cửa xe, lúc chuẩn bị bước lên.

Đứng yên tại chỗ, quay đầu nhìn cô ở phía xa một chút.

Áo khoác màu khói xám làm nổi bật khí chất tuyệt vời, đầu tóc ngắn gọn gàng là yêu cầu của công việc, cũng là tính cách có sẵn.

Lông mày sắc như dao, ánh mắt sáng ngời.

Anh đứng ở kia, dù xung quanh đều là người chen chúc, tiếng còi hỗn loạn nhưng anh chỉ cần yên lặng đứng ở đó đã làm cho người ta khó rời mắt khỏi khung cảnh.

Chúc Thanh Thần yên lặng nhìn anh.

Anh nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười, giống như sự phóng khoáng trong bầu trời đêm muôn nghìn khối lửa.

Mà nụ cười kia chỉ kéo dài vài giây ngắn ngủi, anh nhẹ nói sáu chữ, cô không nghe được nhưng lại có thể thấy rõ.

Anh nói: "Hẹn gặp lại, Chúc Thanh Thần."

Sau đó nhanh chóng biến mất chỗ cửa xe.

Cô bị từng lớp từng lớp người vây quanh, không thể di chuyển lên được.

Không ít người đứng bên ngoài cửa sổ xe buýt, cách tấm kính tạm biệt người bên trong.

Chúc Thanh Thần cũng không tự chủ được nhìn thấy Tiết Định đứng cạnh cửa sổ kia, ngửa mặt lên nhìn anh, gõ cửa sổ.

Không gian xe buýt bịt kín, cửa sổ của xe không thể mở ra được.

Cách tấm kính nặng nề, kín kẽ trong suốt, cô thấy người đàn ông đó đang cúi đầu nhìn mình, nhìn vào trong mắt cô.

Là cảm xúc về nỗi buồn ly biệt của mọi người xung quanh ảnh hưởng đến cô.

Nhất định là vậy.

Nếu không cô sẽ không chạm phải ánh mắt kia, bỗng nhiên cô hòng nghẹn lại, không nói được lời nào, nhưng lại cảm thấy hàng vạn từ ngữ bị dồn nén nơi lồng ngực.

Cô nên nói chút gì đó.

Có thể nói anh cũng không nghe thấy, nghe thấy được anh cũng không hiểu.

Bởi vì chính cô cũng không biết rõ tâm trạng của mình lúc này, cũng đã nửa năm qua rồi, bây giờ mỗi khi nhớ tới anh, muốn cười nhưng trong lòng lại không khỏi xót xa.

Cuối cùng, Chúc Thanh Thần nhẹ nhàng giơ máy ảnh lên, đưa lên trước mặt.

Nhìn vào anh, tập trung.

Tách một tiếng.

Xe buýt ngay lúc này bắt đầu chạy, chạy xe ra cổng, rời đi.

Cô vẫn còn giơ máy ảnh, đến khi không còn nhìn thấy thân hình của Tiết Định nữa mới chậm rãi bỏ xuống, buông tay đặt máy ảnh xuống.

Trong mắt có một chút ẩm ướt.

Cô ôm máy ảnh, biết lần này hai người hoàn toàn không còn lý do để gặp mặt nữa.

Cổ nặng trĩu.

Chiếc máy ảnh kia có phần nặng nề, nặng đến mức như chặn ngang cuộc trò chuyện của người khác, muốn mặc kệ, làm như chưa từng nhận chiếc máy ảnh này.

Làm bộ anh còn thiếu cô món đồ này.

Cô đưa tay vuốt ve chiếc máy ảnh, biết mình dù như thế nào cũng không thể vứt bỏ nó.

Bởi vì không ném được, đâu chỉ có nó.

Chương 26: Rung động

Tưởng rằng sau này sẽ không gặp nhau nữa, hóa ra chỉ sau nửa tiếng lại có lý do để gặp mặt.

Lúc đó, Chúc Thanh Thần đã buồn bã trở về nhà, tâm trạng không được tốt lắm, ngồi trong phòng khách nhà dì Hai cũng không muốn nói chuyện gì, yên ổn ngồi một bên nghe câu được câu chăng.

Dượng Hai nói với Khương Du về Tiết Định, khen anh có công việc tốt, tiền lương cũng cao, lại nói lo lắng cho Triệu Bành Bành không tìm được công việc nào ra hồn.

Khương Du liếc nhìn con gái, không nói gì.

Bà biết rõ Tiết Định làm gì, dù có lương cao đến đâu bà cũng không hi vọng con gái mình yêu đương với Tiết Định.

Nhưng ai cũng có lòng hờ hững, sợ trường Triệu của đồn công an suốt một thời gian dài luôn cho mình là giỏi hơn người khác, hôm nay cũng hâm mộ con gái bà, nhất thời bà cũng không biết nói gì, nghe cũng vui vẻ, cũng không tệ.

Ngược lại Chúc Thanh Thần rất phiền não, rõ ràng người cũng đã đi rồi, mà ở đây cứ nghe thấy tên anh.

Điện thoại trên tay cô bỗng phát sáng rồi rung lên.

Cô giật mình kêu lên một tiếng.

Tiết Định đang đi trên đường gửi tin nhắn cho cô.

"Thanh Thần, trong túi của cô tôi có để một thứ. Tôi biết tính của cô, nếu nói trước sợ cô không đồng ý nhận nên tôi hành động trước rồi."

Một tin nhắn không đầu không đuôi.

Chúc Thanh Thần dừng lại một chút rồi nhanh chóng chạy về phòng, lấy túi trên bàn mở ra. Trong túi là một cái thẻ.

Cô lưỡng lự cầm cái thẻ ngân hàng, nhất thời không biết làm thế nào.

Suy nghĩ một lúc, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, lập tức gọi cho Tiết Định.

Anh vừa nghe máy cô đã hỏi ngay: "Tại sao đưa thẻ ngân hàng cho tôi?"

Đầu dây bên kia loáng thoáng nghe thấy tiếng xe cộ trên đường, anh trầm tĩnh nói: "Tôi nghe thấy cô nói chuyện điện thoại với Tô Chính Khâm rồi."

"Vậy thì sao?"

"Lúc trước cô chỉ nói bố cô đòi chia đều tài sản, hoặc là để lại nhà cửa, hoặc là đưa cho ông ta một khoản tiền. Tôi không biết khoản tiền kia là bao nhiêu, nhưng giờ đã biết, cũng biết cô gom góp không đủ số tiền đó, nên tôi cho cô mượn để giải quyết việc này trước. Trong thẻ có khoảng năm mươi vạn, có lẽ đủ để giải quyết việc ly hôn của mẹ cô rồi."

Giọng nói anh từ tốn và bình tĩnh.

Chúc Thanh Thần cầm điện thoại, đứng đối diện cửa sổ, ánh nắng buổi chiều dịu dàng chiếu vào nhưng không chiếu sáng được ánh mắt của cô.

Nói cô kiêu ngạo, lòng tự trọng quá cao cũng được, miễn cảm, làm bộ làm tịch cũng được, cô chỉ thấy trái tim bị ai đó bóp chặt, không thở được.

Cô im lặng rất lâu, rồi mới khó khăn nói: "Tiết Định, anh luôn là người như thế đúng không?"

"... Loại nào?"

"Luôn rộng rãi hào phóng như vậy, người ta không vay tiền anh, anh cũng sẽ mang tiền bố thí đến tay cho người ta luôn hả?"

"..."

Tiết Định nghe thấy lời nói của cô rất quyết liệt, nhất thời không nói gì.

Giọng nói Chúc Thanh Thần khàn khàn: "Anh nghe thấy tôi nói chuyện với Tô Chính Khâm rồi, có lẽ biết tôi không muốn vay tiền anh ta, nhưng dựa vào đâu nghĩ tôi muốn vay tiền anh?"

Lời nói này thể hiện cô bị tổn thương lòng tự trọng.

"Tốt xấu gì, tôi với anh ta cũng yêu nhau 5 năm, anh thì sao? Cùng lắm chúng ta gặp nhau ở Israel nửa tháng, giao tình cũng không có gì, anh không sợ tôi là kẻ lừa đảo, cầm tiền sẽ không trả anh sao?"

Tiết Định im lặng một chút, mở miệng đáp lại cô: "Tôi cũng không biết tại sao trong lòng cô, chúng ta lại không có chút giao tình gì?"

Đến lượt Chúc Thanh Thần không nói nên lời.

Tiết Định hỏi cô: "Từ trước đến nay cô nói về giao tình thì chỉ quan tâm đến thời gian dài ngắn thôi sao? Nếu là như vậy, cô và người họ Tô kia yêu nhau 5 năm, giao tình lẽ ra phải rất sâu đậm, vậy sao còn muốn chia tay? Ở Israel, tôi hôn mê tại hiện trường máy bay rơi, tại sao cô bắt chấp nguy hiểm đến tính mạng mà cứu tôi, sao không để tôi nổ tung ở trong đó? Duyên phận giữa người với người không quan trọng mà có thể khiến cô dũng cảm mạo hiểm như thế sao?"

"Anh cứu người, tôi cũng chỉ cứu người thôi." Bây giờ cô chỉ biết nói như thế.

Tiết Định cười thành tiếng: "Nếu như cô cho rằng tôi không đáng được cứu thì cô sẽ không xông vào cứu tôi. Điều này có nghĩa là giữa người với người có giao tình không phụ thuộc vào thời gian dài ngắn, nói về giá trị là không đáng."

"Thừa nhận đi, tôi và cô có giao tình!"

Cô cầm điện thoại, im lặng lắng nghe, không biết phải nói gì.

Anh lại gọi tên cô: "Chúc Thanh Thần."

Cô ừ một tiếng, anh lại nói một đồng đạo lý khiến cô không cãi được: "Tình hình của tôi chắc cô cũng biết đại khái, bố mẹ làm về ngoại giao và phương tiện tin tức, không hề thiếu tiền, không cần tôi phải lo lắng về vấn đề tiền bạc cho họ. Còn về bản thân tôi, chức vụ cao lại nguy hiểm nên lương cũng tương đối cao. Nhưng tôi làm nghề này quanh năm, ngày tháng bôn ba khắp nơi, tiền tiết kiệm không ít nhưng cũng không làm được gì. Chiến trường không cần sinh hoạt cầu kỳ, ở đó cũng không mua được đồ dùng gì đáng giá. Số tiền đó cũng không quan trọng với tôi, nhưng với cô có thể giải quyết được vấn đề cấp bách, vì sao cô không chịu nhận?"

Cô vẫn đang tìm từ, chưa kịp nói gì thì anh đã nói tiếp: "Chúc Thanh Thần, cô có chí khí là tốt, nhưng mà thể hiện quá lại thành cố chấp, ngang bướng, không hiểu tình hình. Tôi không phải người cao cao tại thượng có tâm đi bố thí cho tất cả mọi người, chỉ là vì cô đang cần giúp đỡ mà đúng lúc tôi lại giúp được cô."

Giọng nói của anh trầm thấp, bình tĩnh, từ đầu đến cuối đều thể hiện sự thẳng thắn và chân thành.

Chúc Thanh Thần không có khả năng kháng cự.

Cô hít một hơi thật sâu: "Tôi có thể lấy của anh, thì tại sao không thể lấy của Tô Chính Khâm được chứ?"

Câu hỏi này giống như là điểm mấu chốt cuối cùng của cô.

Cô muốn có một đáp án rõ ràng.

Tại sao anh phải giúp cô?

Tại sao anh vượt ngàn dặm xa xôi chỉ để đưa máy ảnh cho cô?

Tại sao anh không suy nghĩ mà đưa hơn mười vạn cho người mới quen biết nửa năm, thời gian ở chung với nhau cũng không quá nửa tháng?

Tiết Định dừng lại một chút: "Vì cô muốn phân rõ giới hạn với anh ta, không muốn thiếu nợ anh ta chứ còn gì."

"Nhưng tôi cũng không muốn thiếu nợ anh."

Bây giờ đến lượt Tiết Định im lặng.

Bên tai chỉ còn âm thanh xe cộ cùng tiếng gió gào thét lẫn vào nhau.

Một lúc lâu sau anh mới lên tiếng, nhỏ giọng nói: "Chúc Thanh Thần, tôi hy vọng người giúp cô bây giờ là tôi."

Là tôi, không phải Tô Chính Khâm.

*

Ban đêm, Chúc Thanh Thần cầm tấm thẻ trên tay nằm trên giường lật qua lật lại.

Cô không giải thích được, đến cuối cùng là vì tình tình anh tốt, thật sự nghĩ cô là bạn tốt mà giao một khoản tiền lớn cho cô, ngay cả giấy vay nợ cũng không cần, hay vẫn còn nguyên nhân nào khác.

Nhưng căn bản cô không dám suy nghĩ theo hướng khác.

Anh đã từng nói, sau này không muốn nói chuyện tình cảm, càng không muốn lập gia đình.

Cô là loại con gái mạnh mẽ, kiên cường nhưng trong vấn đề tình cảm, cô không dám không quan tâm gì mà tiến đến.

Trong bóng tối, cô nắm chặt chiếc thẻ trong tay, ngơ ngác nhìn.

Là rất thích mà.

Làm sao có thể không thích đây?

Một người đàn ông như vậy...

Cho dù quá trình cô trưởng thành không trải qua tình cảm nam nữ nhiều, mà còn chịu nhiều tổn thương từ cuộc hôn nhân bất hạnh của bố mẹ, nhưng thiếu nữ thì sẽ luôn mơ mộng về tình yêu, cô có mạnh mẽ đến đâu cũng không là ngoại lệ.

Lúc trước Chúc Thanh Thần đọc sách cũng đọc rất nhiều truyện ngôn tình. Khi đó, cô cũng mơ ước về tình yêu, mong đến một ngày gặp được một con người mang theo ánh sáng, có thể dễ dàng làm người khác cười nói vui vẻ, cũng có thể không tốn sức lực làm người khác nếm trải cảm giác tan nát cõi lòng.

Tình yêu rốt cuộc là gì?

Có lẽ là khi hai người cùng nhau xem phim, trong bóng tối, anh dùng một phần ba thời gian để lấy dừng khí, một phần ba thời gian chậm rãi nắm lấy tay cô, một phần ba thời gian cùng mình nắm tay thì mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay và trái tim của cả hai cùng đập rộn ràng.

Có lẽ là khi hai người cùng học trong thư viện, mọi người xung quang đang vui đùa vào học, mà cô không thể tập trung vào sách vở vì có anh ngồi đối diện, dứt khoát lên lút dưới chân dưới gầm bàn đá anh một cái. Kết quả anh ngẩng đầu nhìn thẳng bạn mặt đây rồi ngồi cạnh, tức giận hỏi: "Bạn học, tại sao lại đá tôi?"

Có lẽ là khi mùa hè nắng chói, hai người cùng uống một cốc nước lạnh, là khi mùa đông lạnh giá, nắm tay nhau cùng đút vào túi áo của anh, là khi trời mưa, anh nghiêng cả chiếc ô về phía cô, hay là điều gì khác nữa.

Tất cả đều là những hành động cẩn thận từng li từng tí mà lãng mạn vô cùng.

Giống như những năm qua, cô và Tô Chính Khâm đều trải qua tất cả.

Nhưng sống trên đời hơn hai mươi lăm năm, Chúc Thanh Thần chợt phát hiện ra, hóa ra những rung động có thể lý giải như thế, nhưng cũng không chỉ là vậy.

Cô và Tiết Định chưa hề trải qua bất cứ thời gian quán quýt triền miên nào.

Cô cũng chưa bao giờ có khoảnh khắc nào dịu dàng với anh, nói chuyện cũng luôn đối chọi gay gắt.

Nhưng không biết từ khi nào, cô lại có cảm giác kỳ lạ với anh như thế.

Khi nhìn thấy anh tim sẽ đập nhanh hơn.

Khi không nhìn thấy lại luôn luôn suy nghĩ về anh.

Không phải vì anh dịu dàng chăm sóc, không phải vì anh đẹp trai lại giàu có, không phải vì thân phận sạch sẽ của anh, càng không phải vì bất cứ một điều kiện hoa mỹ bên ngoài nào của anh.

Cô thích anh, đơn giản là vào một buổi chiều hoàng hôn nào đó, cô đứng trên ban công giờ máy ảnh chụp lung tung, kết quả anh lại xuất hiện trong khung hình, điềm tĩnh hút thuốc, thông qua máy ảnh chống lại ánh mắt của cô.

Có lẽ là khi cô lao ra từ chiếc xe hỏng trên nền đất trống, bỗng thấy anh chạy tới chiếc trực thăng bị rơi cứu cô bé bị ngã trong đó, liều lĩnh ngã vào đống cỏ khô, toàn thân đầm máu.

Có lẽ là lúc cô hốt hoảng lái xe chở anh đến bệnh viện, anh nằm ở ghế sau tỉnh lại, rõ ràng bị thương rất nghiêm trọng, lại còn bình tĩnh cười ra tiếng nói với cô: "Cô gái hung dữ, lại là cô."

Có lẽ là vì anh liều lĩnh xông vào trường học chụp ảnh. Vật lộn với phần tử khủng bố buộc đầy đạn thuốc trên người cũng là anh.

Lúc toàn thân cô bị lạnh cóng, cũng chính anh ôm cô vào lòng, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho cô, bỏ qua cả chuyện nam nữ.

Anh từ ngàn dặm xa xôi đến đưa máy ảnh cho cô, lại chịu đựng làm chỗ dựa của cô, vì trò đùa rơi xuống nước của cô mà giận dữ, cuối cùng đứng ở bên xe buýt quay đầu khẽ mỉm cười nhìn cô: "Hẹn gặp lại, Chúc Thanh Thần."

Tất cả, chính là anh.

Người đó như con hồ ly khát khe.

Có lúc sẽ rất giàu tình cảm, có lúc lại như một con mèo lớn dễ bảo, lười biếng cười với cô, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

Chúc Thanh Thần nghĩ vậy, chợt thấy nước mắt rơi đầy mặt.

Cô để cái thẻ kia trên gối, lại đưa tay lau mắt, cảm giác thấy mình đã nghiện còn ngại, chỉ biết cúi đầu cười thành tiếng.

Chúc Thanh Thần, thừa nhận đi.

Thừa nhận là mảy rung động rồi.

Thừa nhận là mảy thích người ta rồi.

Cô lấy điện thoại dưới gối, bật màn hình, mở phần tin nhắn ra gõ từng chữ từng chữ.

"Tiền tôi nhận, tôi nợ anh khoản tiền này."

Còn có một câu cô chưa nói.

Nếu không trả hết được thì cô trả "thịt" bù lại.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Mừng thầm

Vì hôm qua suy nghĩ vẫn vơ rồi lại khóc nên sáng sớm Chúc Thanh Thần thức dậy thì mắt bị sưng một chút.

Khuong Du làm món chè trôi nước cô thích ăn. Bà ngồi đối diện cô trên bàn ăn.

"Mắt con bị làm sao vậy?"

Cô cúi đầu vuốt vuốt đôi mắt, trả lời: "Trước khi đi ngủ con xem phim, nam chính chết làm con khóc."

Khuong Du ngạc nhiên hỏi: "Con xem phim có bao giờ khóc đâu, từ khi nào lại yếu ớt như vậy rồi?"

"..." Cô cúi đầu ăn chè trôi nước, tránh không trả lời.

Ăn sáng xong, hai mẹ con cùng nhau quét dọn vệ sinh.

Khuong Du là mẫu người nội trợ điển hình, mọi thứ trong gia đình đều thu xếp ổn thỏa trật tự, nấu ăn cũng giỏi.

Chỉ là bà càng tốt, Chúc Thanh Thần càng thấy vận mệnh trở trêu, nếu không tại sao Chúc Sơn Hải lại bỏ mặc bà để đi tìm loại đàn bà hết ăn lại nằm, chỉ biết tiêu pha tiền bạc kia.

Nửa năm qua, vì làm thủ tục ra tòa, cô đã đến Thành Nam nhiều lần, thậm chí đi tìm gặp hàng xóm ở xung quanh nhà Chúc Sơn Hải.

Những người hàng xóm đều nói, đôi vợ chồng bên cạnh rất tình cảm, người đàn ông đối xử rất tốt với vợ mình, thường xuyên nấu cơm sẵn đợi vợ về ăn. Người vợ thường hay đưa bạn về nhà, có khi muốn uống rượu, trong nhà không có, người đàn ông đeo tạp dề chạy ra đầu ngõ mua.

Tất cả những thứ Khuong Du không có được, ông ta đều mang đến cho một người khác.

Trên đời này dường như không có công bằng, người trả giá quá nhiều lại không đền ơn, còn người không hề làm gì lại được hưởng tất cả.

Hai người đang quét dọn thì có người gõ cửa.

Chúc Thanh Thần đang lau bàn, cầm khăn lau đi ra cửa, nhìn qua mắt mèo, lập tức sững sờ.

Có hai người cảnh sát đứng ngoài cửa.

"Xin hỏi ai là cô Chúc Thanh Thần?"

"Là tôi."

"Chào cô, có người báo án với chúng tôi, tố cáo cô cố ý gây thiệt hại tài sản của người khác vào rạng sáng ngày thứ bảy tại ngõ Tùng Hoa, Thành Nam. Mời cô đến sở cảnh sát để phục vụ công tác điều tra."

Chúc Thanh Thần không ngờ được, Chúc Sơn Hải hoàn toàn vứt bỏ quan hệ bố con mà trực tiếp đi báo cảnh sát.

Khương Du đột nhiên tiến lên, kéo cô ra phía sau: "Các người muốn làm gì?"

Cô vội kéo bà lại.

"Không có chuyện gì đâu mẹ, con đến sở cảnh sát một chút, con sẽ về nhanh thôi."

Khương Du muốn đi cùng con gái.

Chúc Thanh Thần khuyên mãi không được, đành để bà đi cùng.

Trước khi đi, cô quay về phòng ngủ, lấy tấm thẻ dưới gối cầm đi.

Cuối cùng cô nhắc nhở Khương Du: "Mẹ không được gọi điện cho dượng Hai, chỉ là con uống say, không cẩn thận đập vỡ cửa sổ nhà người ta, không có gì phiền phức lắm đâu."

Từ trước đến nay cô vẫn là người có chủ kiến, lòng tự trọng rất cao, một khi cô đã quyết định chuyện gì, có chín con ngựa cũng không kéo lại được.

Khương Du nhìn cô cố chấp như vậy, chân chừ một chút đành phải gật đầu, "Nếu mọi chuyện không giải quyết được, mẹ sẽ gọi cho dượng."

*

Sở cảnh sát cũng chu đáo, phái cả xe đến đón người.

Lần đầu tiên Chúc Thanh Thần ngồi xe cảnh sát, cô cũng không lo lắng, vỗ nhẹ tay Khương Du cho bà yên tâm.

Anh cảnh sát nhìn thấy cô là người nhã nhặn, liền hỏi: "Cô đập nhà người ta thật hả?"

"Đúng vậy?"

"Tại sao?"

"Tôi uống say."

Anh cảnh sát nhíu mày, "Thanh niên bây giờ uống rượu vào rồi đều bắt đầu làm chuyện xấu."

Anh cảnh sát lại quay đầu phàn nàn với đồng nghiệp bên cạnh: "Hai ngày trước cũng thế, nửa đêm có người gọi điện báo cảnh sát, báo có mấy thanh niên uống rượu say rồi đánh người đi đường."

Nói xong lại quay đầu nhìn Chúc Thanh Thần, đôi mắt mang theo một chút không vui: "Cô gái này nhìn còn trẻ, cũng thanh tú, không ngờ tính tình lại mạnh bạo như vậy."

Chúc Thanh Thần cười thành tiếng, "Tính tình tôi mạnh bạo à? Tôi đập nhà của bố tôi, từ khi tôi còn bé, bố tôi đã bạo hành mẹ tôi, trong nhà có bao nhiêu tiền đều mang đi nuôi tình nhân. Nếu tôi không uống nhiều quá thì tính tình cũng không mạnh bạo như thế."

Anh cảnh sát sững sờ, nói không nên lời.

Khương Du bình tĩnh ngồi cạnh con gái, không lên tiếng.

Anh cảnh sát còn lại lên tiếng: "Cho dù gia đình có mâu thuẫn, cố gắng giải quyết hòa bình không được sao? Tại sao phải dùng bạo lực để giải quyết vấn đề?"

Chúc Thanh Thần khẽ cười nhìn anh cảnh sát: "Giải quyết hòa bình sao? Từ năm tôi 6 tuổi đã học được cách gọi 110, đến năm nay tôi 26 tuổi, tôi đã gọi hơn mấy ngàn lần rồi. Nếu tôi không gọi cũng có những người hàng xóm gọi hộ. Hơn hai mươi năm, cảnh sát đã đổi từng nhóm từng nhóm người đến nhà tôi, tôi cũng từng mong cảnh sát các anh có thể giúp chúng tôi giải quyết vấn đề, tôi cũng hi vọng tôi không cần dùng hành vi bạo lực như thế."

Trong xe không có âm thanh nữa.

Bốn người đều im lặng cho tới khi đến sở cảnh sát.

Trong sở cảnh sát, Chúc Sơn Hải và người phụ nữ kia đang chờ sẵn.

Chúc Sơn Hải vẫn đang tức giận, vừa thấy Chúc Thanh Thần đến liền muốn xông lên dạy dỗ, nhưng ông ta bị cảnh sát giữ chặt, chỉ biết dùng những lời cay độc, không sạch sẽ để nặng chửi Chúc Thanh Thần.

Khương Du tức đến đỏ mắt, đang muốn xông lên mắng lại ông ta thì bị Chúc Thanh Thần kéo lại.

"Mẹ không cần tức giận, con đập phá rất thoải mái, rất sướng tay. Hơn nữa, con đập một trận như vậy cũng là để nhìn đáng về ông ta tức đến giậm chân như thế này."

Cô ngẩng đầu nhìn Chúc Sơn Hải đang tức giận hỏn hển, cười thành tiếng:

"Tốt nhất tức giận đến mức một chân bước vào quan tài đi, chết sớm một chút, tất cả mọi người đều được giải thoát."

Trong nháy mắt, sắc mặt Chúc Sơn Hải trở nên tái nhợt, muốn xông lên đánh người, nhưng bỗng nhiên ôm ngực, đứng tại chỗ hỏn hển thở mạnh.

Người phụ nữ phía sau luống cuống, vội vàng lấy thuốc trong túi ra, mở chai nước khoáng mang theo đưa đến cho Chúc Sơn Hải.

"Lão Chúc, uống thuốc đi, nhanh, uống thuốc trước đã."

Chúc Thanh Thần thờ ơ ngoảnh mặt, nghiêng đầu thì phát hiện Khương Du đang siết chặt tay thành nắm đấm, mắt cũng đã ngấn lệ.

Cô duỗi tay kéo bà.

Khương Du ngẩng đầu đối diện ánh mắt của cô, chỉ nghe thấy cô nhỏ giọng nói: "Không đáng đâu, mẹ đừng khóc."

Nhưng nếu nội tâm con người có thể điều khiển theo ý muốn thì tốt quá.

Không đáng, cho nên không khóc.

Không đáng, cho nên không tức giận.

Không đáng, cho nên hơn hai mươi năm đắng cay và đau lòng qua đi sẽ không còn thấy khổ, sẽ không còn đau nữa.

Như vậy thật tốt.

Khương Du đứng đó, chỉ cảm thấy mình rã rời và yếu đuối, không còn chỗ lẩn tránh.

Bà kết hôn với tình yêu của mình, nhưng người bà yêu chỉ mang lại cho bà tổn thương đau đớn.

...

Mọi việc coi như được giải quyết thuận lợi.

Sau một tiếng đồng hồ nghe phê bình, góp ý, Chúc Thanh Thần thể hiện thái độ rất tốt, rất phối hợp với cảnh sát nên cuối cùng cô chỉ phải nói xin lỗi và bồi thường cho Chúc Sơn Hải các tổn thất về tài sản.

Chúc Sơn Hải không buông tha, nói người đập phá nhà ông ta còn có một người thanh niên trẻ nữa, là đồng bọn của Chúc Thanh Thần.

Cảnh sát hỏi, cô chỉ nói là mình uống say, bạn cô cũng uống say nhưng người đập phá chỉ có cô, bạn cô không liên quan gì.

Tiếp đó, Chúc Sơn Hải lại kêu khổ, nói bọn họ còn đập một chai coca vào vai ông ta.

Cảnh sát yêu cầu ông cởi áo để kiểm tra vết thương.

Nhưng Tiết Định điều chỉnh lực vô cùng tốt, ông ta cởi áo ra không hề có vết thương nào.

Chúc Thanh Thần không lên tiếng, nhìn trên thân hình đầy hình xăm của ông ta không có chút vết máu đọng nào thì cười khẽ một tiếng.

Mọi chuyện, Tiết Định đều tính toán để lại đường lui.

Vận khí cũng tốt, kế hoạch đều tiến hành nhanh chóng.

Chúc Sơn Hải còn muốn tiếp tục truy cứu thì bị cảnh sát không kiên nhẫn gạt đi.

"Được rồi, được rồi, không có ai bị thương gì, mọi chuyện đã được giải quyết. Dù là cô Chúc Thanh Thần làm hay bạn cô ấy làm thì ông cũng không bị thương gì, chỉ bị thiệt hại do đập cửa sổ, bồi thường tiền là được rồi. Ông cũng không cần truy cứu nữa, người ta đã đồng ý xin lỗi và bồi thường, ông truy cứu cũng không làm gì được."

Cảnh sát rất lạnh lùng với ông ta, có lẽ biết được chuyện ông ta đã từng bạo hành gia đình, nên không hề có cảm tình với ông ta mà nghiêng về Chúc Thanh Thần nhiều hơn.

Chúc Thanh Thần rút bốn nghìn từ trong thẻ của Tiết Định giao cho cảnh sát.

Trước mặt cảnh sát, cô nhìn Chúc Sơn Hải cười bình tĩnh: "Thật xin lỗi Chúc tiên sinh, sau này tôi sẽ không đập cửa sổ nhà ông nữa, cũng không đập ông nữa ạ."

Ngay lập tức Chúc Sơn Hải bắt đầu tức giận: "Đồng chí cảnh sát, anh xem, ý của nó là sau này sẽ đập thứ khác của tôi."

Cảnh sát: "..."

"Được rồi, ông đừng suy nghĩ nhiều, đi về nhanh đi. Năm mới sắp đến rồi, mọi người về nhà chuẩn bị đồ Tết đi."

Bốn người đi ra khỏi sở cảnh sát, Chúc Thanh Thần và Khương Du đi về bên trái, Chúc Sơn Hải và người phụ nữ kia đi bên phải.

Chúc Sơn Hải cười lạnh một tiếng, tức giận đầy mình nhưng không có chỗ phát tiết, chỉ biết mở miệng mắng mò: "Mày không ngờ tao sẽ đi báo công an đúng không, mày không nhận tao làm bố, tao cũng không cần đứa con gái như mày. Lần sau làm gì cũng nên suy nghĩ đến hậu quả, không đến lúc mày không gánh nổi đâu."

Ông ta lại quay ra lườm Khương Du: "Ha ha, bà nên chú ý dạy dỗ con gái bà cho tốt."

Chúc Thanh Thần cũng cười thành tiếng: "Đúng vậy, may là tôi được mẹ tôi dạy dỗ, nếu tôi được ông dạy dỗ thì ngày hôm nay không phải là trở thành loại cận bã của xã hội thì cũng trở thành loại đàn bà chỉ biết quyến rũ đàn ông."

Lời này cô dành cho cả người đàn bà bên cạnh ông ta.

Chỉ biết quyến rũ đàn ông.

Ngụ ý đủ sâu xa.

Chúc Sơn Hải tức giận xông lên đánh cô.

Khương Du bất chợt hét lên: "Cảnh sát, cứu với, có người muốn hành hung chúng tôi."

Cảnh sát từ trong đồn vội chạy ra: "Có chuyện gì?"

Chúc Sơn Hải miễn cưỡng dừng bước, đổi thành khuôn mặt tươi cười quay đầu lại: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chỉ là đùa thôi."

Lúc này, Chúc Thanh Thần cùng với Khương Du nghênh ngang rời đi.

Hai mẹ con đi ra đến đường lớn, đột nhiên quay ra nhìn nhau rồi cũng bật cười thành tiếng.

Hai mươi năm xa cách và buồn khổ hoàn toàn tiêu tan sau lần đối mặt này.

Đang là đầu mùa đông ở phương Nam, gió lạnh thổi ào ào, hôm nay cũng không có mặt trời, nhưng lòng người lại vô cùng ấm áp.

Hai người đứng chờ ở bến xe buýt, lặng nhìn người qua lại, mặc dù không nói với nhau câu nào nhưng hai người đều cảm thấy họ đã thể hiện hàng vạn điều muốn nói trong sáng ngày hôm nay.

Có lẽ trong cuộc đời này có nhiều chuyện không cần phải nói.

Chuyện gì hiểu được người ta sẽ hiểu.

Chuyện gì nên quên rồi cũng sẽ quên.

*

Ở phương Nam hai mẹ con đang chờ xe thì ở phương Bắc, Tiết Định cũng hiếm khi có dịp chào đón giây phút cả nhà đoàn viên.

Trong phòng trang hoàng lịch sự, tao nhã, Tiết Định đang ăn cơm cùng bố mẹ và bà nội.

Mặc dù bà nội đã bày đủ mọi lý do không muốn về cuối cùng vẫn bị anh đón từ viện dưỡng lão về.

Bây giờ bà còn đang cần nhằn mãi không thôi.

"Bà cũng bước nửa chân vào quan tài rồi, bà muốn dùng thời gian còn lại để đọc sách thật kỹ, rồi viết lách vài thứ, nếu không có chuyện gì đừng đến quấy rầy bà. Kết quả là bắt bà về bằng được. Lúc trước, khi đi vào viện dưỡng lão bà đã nói rồi, bà là người sống có nguyên tắc, đã muốn làm gì sẽ làm bằng được và sẽ làm triệt để đến cùng."

Tiết Định cười nhìn bà: "Không đúng, sao cháu lại nhớ lời này là do Charles Dickens (1) nói mà?"

(1) Charles John Huffam Dickens, bút danh "Boz", là tiểu thuyết gia và người chỉ trích xã hội người Anh. Ông đã tạo ra một số nhân vật hư cấu được biết đến nhiều nhất trên toàn cầu và được coi là người viết văn nổi tiếng nhất thời đại Nữ hoàng Victoria

Bà nội: "... Ai nói không quan trọng, quan trọng ý bà là như vậy."

Tiết Định không nhanh không chậm gật đầu: "Đúng vậy, chính là ý này, Charles Dickens nói rất đúng."

Sau đó lại giống như cười mà không cười nhìn bà nội.

"Nhưng cháu nhớ Charles Dickens còn nói một câu khác, đó là: *Cơ hội không bao giờ đi tìm người, chỉ có người phải đi tìm cơ hội*. Cháu muốn gặp bà, nhưng khổ nỗi không có cơ hội, cho nên cháu chỉ còn cách đi tìm bà thôi."

Bà nội trừng mắt nhìn anh, tỏ thái độ biết trước đã chẳng làm, nói: "Nếu biết có ngày hôm nay thì ngày xưa bà đã không cho cháu đọc nhiều sách làm gì, bây giờ còn dùng những thứ bà dạy quay lại chèn ép bà."

Tiết Định cười thành tiếng.

Nhưng trên bàn cơm này, chỉ có anh và bà nội nói chuyện vui vẻ. Luru Học Anh và Tiết Chấn Phong cũng bắt đầu nói chuyện nhưng không được thân thiết như vậy.

Hai người quanh năm ngày tháng bôn ba kiếm tiền, không có thời gian ở bên cạnh Tiết Định từ bé đến lớn, thiếu đi sự liên hệ của bố mẹ với con cái.

Cuối cùng cũng đến chủ đề quen thuộc: "Năm nay con đã 29 tuổi rồi, sang năm cũng là 30 tuổi, con không định tìm đối tượng đi à?"

Tiết Định im lặng một chút, nói: "Con không có ý định."

"Khi nào con mới có ý định đi tìm?"

"Con không có ý định đi tìm."

Hai người đã ly dị nhiều năm nhưng lúc này lại ăn ý quay ra liếc nhau, thấy trong mắt đối phương sự không đồng ý.

Luru Học Anh nói: "Tại sao con lại không có ý định, trai lớn phải cưới vợ, con định cả đời bôn ba bên ngoài sao?"

Tiết Chấn Phong cũng gật đầu: "Con nên vì bản thân mình mà tìm một người, đến lúc già rồi cũng không thể ở bên ngoài nữa, cuối cùng cũng phải có gia đình để về."

Tiết Định chưa kịp trả lời đã nghe thấy bà nội hừ lạnh, sắc mặt nghiêm nghị trách móc hai người:

"Các người cũng không biết xấu hổ nói con mình, nhìn lại bản thân mình xem có đủ tư cách để nói người khác không đã. Còn nói không thể cả đời ở bên ngoài bôn ba, cuối cùng cũng phải trở về gia đình, vậy mẹ hỏi các con, các con đã về gia đình của mình rồi hả? Các con không bôn ba bên ngoài nữa hả? Hừ, mình còn chưa làm được thì đừng nói người khác! Bà nói thế có đúng hay không?"

Luru Học Anh: "...."

Tiết Chấn Phong: "...."

Tiết Định chân chó gật đầu nịnh bợ: "Bà nói rất đúng!"

Luru Học Anh: "...."

Tiết Chấn Phong: "...."

Bà cháu cầu kết, làm người khác rất tức giận.

Bà nội lườm Tiết Định một cái, tiến lại gần, nhỏ giọng nói: "Bà biết ngay mà, cháu nhất định muốn bà ăn bữa cơm này chính là vì lòng trước sự việc sẽ như bây giờ đúng không, muốn bà đứng cùng chiến tuyến, đàn áp hết quân địch đúng không?"

Tiết Định nháy mắt: "Chuyện này rất khó giải quyết, mấy năm nay quân địch thay nhau ra trận nhưng chỉ giục qua điện thoại, năm nay cháu bị đánh về tận đây, quân địch khí thế bùng bùng. Cháu thấy tình huống không ổn, đây chẳng phải Hồng Môn Yến trong truyền thuyết sao? Đương nhiên phải mời bà nội đích thân ra trận rồi. Bà về rồi, cháu không thấy sợ nữa."

Cú chém gió này của anh quả là hiệu quả tốt.

Bà nội hừ một tiếng, lườm anh một cái, nhưng trong lòng lại vui vẻ, cười cười làm hiện ra mấy nếp nhăn.

"Thằng nhóc này, cháu tìm đúng người rồi."

Mọi người vẫn đang so chiêu trên bàn cơm thì điện thoại của Tiết Định đổ chuông.

Anh là người không thích xã giao, bình thường khi công việc kết thúc, trong thời gian nghỉ ngơi sẽ không nghe điện thoại. Nhưng lúc này anh nhìn tên người gọi thì bỗng nhiên dừng lại.

Một lúc sau, anh cầm điện thoại đứng lên: "Con đi nghe điện thoại."

Đi đến cửa, anh nghe thấy bà nội căn nhắc sau lưng: "Được lắm, muốn bà đứng cùng chiến tuyến, thế mà giờ ném bà cho quân địch rồi, làm cho lòng người băng giá mà..."

Anh cười thành tiếng, quay đầu nhìn bà nội, nụ cười toát ra từ sâu trong mắt.

"Bà cố gắng chống đỡ một chút, cháu nghe điện thoại xong sẽ vào ngay."

Bà nội sững sờ.

Cháu trai bà không phải người thể hiện cảm xúc trên khuôn mặt, từ xưa đến nay đều sống nội tâm, kín đáo. Bình thường cũng chỉ nhàn nhạt cười, buồn cũng không để ai biết, nhưng hôm nay, nụ cười này...

Thật đúng là rục rờ...

Chẳng nhẽ vừa rồi bà nói chuyện quá buồn cười?

Không phải.

Chẳng lẽ là vì cuộc điện thoại kia?

Ồ, cháu bà có chút kỳ lạ. Một cuộc điện thoại lại có thể khiến nó vui mừng như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cường hôn

Tiết Định nhanh chân ra khỏi phòng, đứng ở góc hành lang, nhấn nút nghe điện thoại.

"Alo."

Giọng nói trầm thấp, ung dung nhưng lại mang theo sự vui vẻ mà chính anh cũng không phát hiện ra.

Ở đầu dây bên kia, Chúc Thanh Thần kể cho anh nghe chuyện cô đến sở cảnh sát với Chúc Sơn Hải.

Cuối cùng cô còn có tình hỏi anh một câu: "Là anh dẫn tôi đi đập nhà nên tiền bồi thường do anh chịu hay là vẫn tính trên đầu tôi?"

Tiết Định: "Là tôi giúp cô báo thù, cô là mãn nguyện nhất, không phải tôi, đương nhiên là tính trên đầu cô rồi."

Ngay lập tức cô lại đắc ý: "Dù sao cũng quẹt thẻ của anh."

Tiết Định không chịu thua: "Dù cho cô quẹt bao nhiêu cuối cùng vẫn phải trả."

"..." Chúc Thanh Thần cứng họng: "Không phải anh nói là anh cầm tiền này cũng không để làm gì sao? Không làm gì sao còn tính toán với tôi?"

Tiết Định không nhanh không chậm cười hai tiếng: "Vậy còn cô? Không phải là tà chết không chịu khuất phục, không chịu cầm tiền sao? Sao mà cầm tiền vào tay thì liền thay đổi? Tự nhiên bây giờ tôi có một dự cảm kỳ quái, tiền này chắc là giống bánh bao ném chó, một đi không trở lại rồi."

Chúc Thanh Thần: "..."

"Anh nói ai là chó?"

"Hình như cô không nắm được trọng điểm vấn đề rồi!"

"Tôi nắm cái khi ý!"

Tiết Định đứng ở chỗ góc hành lang, trên đỉnh đầu là nóc nhà vàng son lộng lẫy, đèn thủy tinh tỏa ra thứ ánh sáng lung linh, dưới chân là thảm nhung vừa dày vừa nặng, trên tường treo những bức tranh quý báu, tất cả đều trắng lè đến mức không chân thực.

Ở đây khác một trời một vực so với chiến trường khốc liệt.

Giống mộng ảo.

Nhưng bên tai, cô gái ấy đang gọi cho anh, nói những điều khẩu thị tâm phi (1), thẳng thắn cãi nhau âm ỉ với anh.

(1) *Khẩu thị tâm phi: Miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo*

Lại cực kỳ chân thực.

Khóe miệng anh cong cong, bỗng nhiên cười thành tiếng.

*

Cuối tháng 12, Đồng Diễm Dương về nước.

Đồng tiểu thư đáng người bốc lửa, sắc đẹp hơn người, nhưng thật ra lại là người con gái có tính tình nóng nảy hơn cả thân hình.

Nghe được chuyện của Chúc Sơn Hải chó dại, Đồng Diễm Dương tức điên, quay đầu muốn đi mua dao bổ dừa hấu.

"Con dao 50m của tớ đâu rồi?"

Chúc Thanh Thần không nhịn được phì cười, liền bị cô ấy đập vào ót một cái.

"Khí chất bị chó ăn hết rồi sao? Bị người ta bắt nạt như thế mà còn cười được?"

"Tớ cười là vì..." Chúc Thanh Thần nghiêng đầu nhìn cô ấy, ánh mắt trong trẻo, "Chỗ dựa của tớ về nước, biết tớ bị bắt nạt, còn tức giận hơn cả tớ, tớ còn có gì phải tức giận?"

Đồng Diễm Dương hí hóp mắt nhìn cô một lúc: "Ba ngày không gặp kẻ sĩ, miệng giống như đã bôi mật!"

Rồi cô làm bộ dụi mắt: "Để tớ lau hết gì mắt nhìn cho rõ ràng."

Hai người cười đùa một lúc rồi cùng đi uống rượu.

Tình bạn giữa hai cô gái, không cần mỗi ngày phải nấu cháo điện thoại, cũng không cần dựa vào việc tặng quà để duy trì.

Trong mấy năm nay, cho dù Đồng Diễm Dương bốn ba bay qua bay lại khắp các quốc gia trên thế giới, mặc kệ Chúc Thanh Thần làm việc gì cũng không liên quan đến Đồng Diễm Dương, cho dù không ai có thể giúp đỡ người kia trong sự nghiệp nhưng khi lâm vào hoàn cảnh khó khăn thì sâu trong lòng luôn biết mình còn một tòa thành cuối cùng.

Từ tháng mười hai đến tháng một, Đồng Diễm Dương lùi lại tất cả lịch trình, cùng Chúc Thanh Thần đánh trận ly hôn kiện cáo trong nửa năm này. Mặc dù cô cũng không hiểu pháp luật, mặc dù cái cây to Chúc Thanh Thần thức đến nửa đêm đọc tài liệu, cô chỉ biết ngủ bên cạnh, nhưng cô vẫn luôn ở đó.

Đôi khi luôn lặng im đi bên cạnh còn hơn gào thét từ xa.

Chúc Sơn Hải lấy được ba mươi vạn.

Ông ta ký thỏa thuận ly hôn xong cũng không quay đầu lại, nghênh ngang dẫn người đàn bà kia ra khỏi tòa án.

Trong lúc hai người bọn họ đi ra, Đồng Diễm Dương cũng lặng lẽ đi ra theo, mắt không chớp đập hai người đó một cước lăn xuống bậc thang.

Bạc thang không cao, chỉ có vài bậc nhưng lại làm hai người đó ngã sấp mặt theo thể chó đớp shit!

Chúc Sơn Hải chửi ầm ĩ.

Đồng Diễm Dương quay đầu đi đến chỗ nhân viên bảo vệ, cúi người nói: "Thật xấu hổ, là tôi nhất thời xúc động, bây giờ lấy lại tinh thần thì vô cùng hối hận, tôi cam đoan sẽ chi trả tiền thuốc men!"

Bảo vệ: "...."

Cô nói được làm được, ném một ngàn xuống cầu thang.

"Thường cho hai người, đôi cầu nam nữ!"

Chúc Thanh Thần đỡ Khương Du đi thẳng qua đôi "cầu nam nữ", không thèm nhìn.

Hai mươi sáu năm khúc mắc, hai mươi sáu năm ân oán, tất cả rốt cuộc đã kết thúc.

Tháng một ở huyện Thương, gió rét đậm thổi ào ào.

Thiếu đi cái khô hanh của phương Bắc và nhiều hơn là những cơn gió phương Nam ẩm ướt mà rét lạnh.

Nhưng tám lưng bà Khương Du thẳng tắp, giống như cây bạch dương không hề biết lạnh cho dù tóc mai đã bạc trắng, khóe mắt cũng hằn lên nhiều nếp nhăn qua năm tháng.

Bà thấp giọng cười, hỏi Chúc Thanh Thần: "Mẹ già rồi đúng không?"

Chúc Thanh Thần nghiêng đầu nhìn bà, lắc đầu nói: "Hôm nay mẹ rất đẹp, sau này mỗi ngày trôi qua mẹ vẫn sẽ đẹp như vậy!"

Đây là những lời nói thật lòng của cô.

Bao nhiêu năm trôi qua, cô vẫn cho rằng mẹ cô yếu đuối, bất lực, nhưng cuối cùng cũng không rõ là yếu đuối hay là cố chấp. Ngày hôm nay, dù Khương Du không còn dung nhan đẹp đẽ như năm nào, nhưng tinh thần của bà lại hoàn toàn khác, như một bông hoa mới bung nở.

Phu nhân Curie đã từng nói, năm mươi bảy tuổi cô không xinh đẹp, cô có thể oán trách mẹ mình không có gen di truyền xinh đẹp, nhưng đến năm ba mươi tuổi cô vẫn không xinh đẹp, thì cô chỉ có thể trách bản thân mình, vì trong thời gian dài đằng đẳng như vậy cô không biết tự truyền sinh khí vào sinh mệnh của mình.

Chúc Thanh Thần nhìn mẹ mình, nở nụ cười xuất phát từ đáy lòng.

Cười lại thấy hốc mắt nóng lên.

Hai mươi sáu năm.

Từ tuổi thơ cho đến bây giờ, rông rã hai mươi sáu năm trôi qua, cô chỉ mong đến ngày hôm nay.

*

Đêm đó, Đồng Diễm Dương lôi Chúc Thanh Thần đi ăn mừng.

Bà Khương Du phát phát tay độ lượng: "Con đi đi, thời gian này hai đứa vất vả quá sức, bây giờ đi ra ngoài cho thoải mái."

Thế là hai người bắt xe đi suốt đêm về thành phố Du.

Trên đường, Chúc Thanh Thần hỏi Đồng Diễm Dương: "Cuối cùng là đi đâu đấy?"

Đồng Diễm Dương tỏ vẻ bí mật không nói: "Đến rồi biết!"

Cho tới lúc đến nơi, Chúc Thanh Thần mới phát hiện Đồng Diễm Dương đưa cô đến một nơi hết sức đặc biệt mà cô chưa đặt chân đến bao giờ.

Đó chính là...

Chúc Thanh Thần vẫn biết cô và Đồng Diễm Dương là hai thái cực hoàn toàn khác nhau.

Cô học hành, quy củ còn Đồng Diễm Dương lại coi trời bằng vung.

Cô độc lập một mình, không thân thiết với nhiều người còn Đồng Diễm Dương thì luôn hòa đồng với mọi người, đi đến đâu cũng được mọi người yêu

quý.

Từ trước đến giờ cô không làm loạn trong quan hệ nam nữ, còn Đồng Diễm Dương thì....

Đồng Diễm Dương lại đưa cô đến **! Thế có được không?

Vừa bước vào cửa, cô thấy những màn kiêu diễm dưới ánh đèn mờ liền muốn đi ra nhưng bị Đồng Diễm Dương kéo lại.

"Đi đâu đấy?"

"Tớ không hợp với nơi này!"

"Linh tinh, cậu chưa đến đây bao giờ làm sao biết cậu không hợp?"

"Tớ dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết tớ không hợp với nơi này!"

Đồng Diễm Dương nhất quyết không cho cô đi.

"Cậu đứng lại, bà cô già hai mươi sáu tuổi đầu rồi còn không biết hưởng thụ cuộc sống, cậu muốn sau này ở bên đối tượng, người ta nói kỹ năng của cậu gặp chướng ngại vì lớn tuổi à, vì sao bao nhiêu năm không học công phu trên giường cho hoàn chỉnh, cậu vẫn đang ở giai đoạn kỹ năng sơ cấp học sinh tiểu học hả?"

"... Lúc học tiểu học cậu đã thành thạo kỹ năng sơ cấp của học sinh tiểu học à?"

"Cậu có hiểu trọng điểm là gì không? Hoạt động dưới đũng quần, hiểu không?"

Chúc Thanh Thần: "Cậu nói chuyện hần hoi, cái chuyện hoạt động dưới đũng quần không nên thốt ra từ người phụ nữ đảng hoàng!"

Đồng Diễm Dương: "Sau đêm nay chắc chắn cậu không muốn làm phụ nữ đảng hoàng nữa đâu."

Một tay kéo cô qua: "Cũng không bắt cậu làm gì, chỉ đến để vui vẻ một chút, cảm nhận một chút, được không?"

Nói xong lại liếc cô một cái: "Hơn nữa, ai bảo cứ đến chỗ này thì sẽ làm chuyện không đúng đắn? Cuối cùng là cậu đen tối hay tớ đen tối?"

Chúc Thanh Thần bị kéo, đành bất lực đi theo người phục vụ ôn hòa lên tầng hai, đi vào phòng.

Khi cô bước vào phòng, ngoài hành lang có người đi qua, thoáng nhìn thấy bóng lưng cô.

Tô Chính Khâm đi từ nhà vệ sinh ra, mặt ướt đầm.

Hôm nay, giám đốc Mosaic dẫn anh ta đi gặp phía nhà đầu tư. Anh ta không biết uống rượu, nhưng nửa năm trôi qua, anh ta không biết đã đổ bao nhiêu rượu vào bụng mình.

Hôm nay cũng thế.

Anh ta uống nhiều đến nỗi dạ dày còn cao như lửa đốt, đành nói câu xin lỗi rồi chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo.

Nhưng anh ta không ngờ vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy bóng lưng quen thuộc.

Chúc Thanh Thần?

Anh ta đột nhiên quay đầu nhưng đã không thấy bóng lưng đó đâu nữa.

Là anh ta uống nhiều nên hoa mắt sao?

Ở một chỗ khác, Chúc Thanh Thần và Đồng Diễm Dương đang giả vờ sang chánh ngồi đó.

Dưới ánh sáng mờ tối, tiếng nhạc Pháp du dương làm không khí càng trở nên lười biếng.

Đồng Diễm Dương ngửa quen đường cũ, gọi hai người đàn ông có vóc dáng cao gầy đến, hai người này đều rất anh tuấn, giống như người mẫu, thân hình đẹp đến nỗi có thể đứng ở trang bìa tạp chí quảng cáo đồ lót, không hiểu sao họ lại lưu lạc đến nơi này.

Hai người đi đến, chủ động mỗi người một bên, người cao hơn đến bên Đồng Diễm Dương, người thấp hơn một chút thì đến ngồi bên Chúc Thanh Thần.

Người đàn ông ngồi rất gần, vừa mới ngồi liền lấy rượu mời cô.

Chúc Thanh Thần vội vàng ngồi dịch sang một bên.

Người đàn ông mỉm cười nhìn cô: "Lần đầu tiên đến đây à?"

"...."

"Chỉ là mời một ly rượu, thể hiện sự tôn trọng, không cần giống như là nhìn thấy sói vậy đâu!"

"...."

Chúc Thanh Thần không quen đối mặt với loại người lão luyện như vậy, càng ngày càng không biết giao lưu thế nào.

Cô nhìn sang Đồng Diễm Dương bên cạnh, cô ấy cùng người đàn ông bên cạnh mỗi người cầm một ly rượu nhìn về phía cô xem kịch vui.

... Thật sự làm cô tức lộn ruột.

"Tôi uống hết ly này thì anh ngồi xa tôi một chút, đừng lại gần tôi!" Chúc Thanh Thần nhận ly rượu, đàm phán với người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông mỉm cười gật đầu, mặt mũi phóng đảng, lẳng lơ.

Gương mặt này khiến cô ngây người, không hiểu sao cô lại nhớ đến một đôi mắt khác.

Đều là đôi mắt chứa đầy ý cười, nhưng lại khác một trời một vực.

Đôi mắt kia có ba phần thông dong, bảy phần tùy tiện, không có vẻ đẹp phong lưu nhưng lại làm người ta đắm chìm.

Nhớ tới anh, trong lòng cô vừa chua xót lại vừa kích động.

Chúc Thanh Thần ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch chất lỏng màu vàng lóng lánh.

Nóng rát, cô bị sặc lập tức ho khan.

Đồng Diễm Dương ngồi ghé sofa bên kia cười ngặt nghẽo.

Cô biết mình bị lừa rồi, trong ly của bọn họ toàn là cocktail, chỉ có ly của cô là rượu mạnh.

Người đàn ông bên cạnh lo lắng đến gần, một tay lấy đi cái ly không của cô, một tay kia vỗ lưng cho cô. Chúc Thanh Thần vừa ho khan vừa lảng tránh, hai bên không ai chịu nhường ai, gần như dồn vào trong góc sofa.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Cánh cửa bị đập vào tường vang lên tiếng động rất lớn.

Tất cả mọi người đều quay ra nhìn.

Tô Chính Khâm đứng ở cửa, đang rất tức giận.

Anh ta không thể ngờ được, bóng lưng anh ta vừa nhìn thấy lại thật sự là Chúc Thanh Thần.

Cô tới chỗ như thế này làm gì?

Đến khi anh ta nhìn rõ, chút lý trí cuối cùng cũng bị thiêu đốt sạch sẽ.

Giờ phút này, Chúc Thanh Thần đang cùng một người đàn ông ngồi trong góc sofa với tư thế thân mật, trong tay người đàn ông cầm một ly rượu không, mà cô thì mặt mày ửng đỏ, trên mặt vẫn còn lấm tấm nước mắt.

Tô Chính Khâm chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của Chúc Thanh Thần.

Anh ta vẫn cho là anh ta yêu một cô gái cứng rắn mạnh mẽ, vui hay buồn đều không để người khác biết, luôn luôn thẳng lưng ngẩng mặt đi đến phía trước. Thình thoảng cô cũng đỏ mặt, thình thoảng cũng đa cảm nhưng đa số chỉ là thay đổi trong chớp mắt rồi biến mất, không phải như bây giờ, cả khuôn mặt đỏ ửng, trong mắt còn vương nước mắt.

Nhưng là vì một người đàn ông khác.

Một người đàn ông khiến cho người ta ghê tởm.

Có lẽ do trước đó anh ta đã say, cũng có thể do anh ta đang vô cùng tức giận.

Tô Chính Khâm sai bước đi tới, túm cổ áo người đàn ông kia đẩy vào tường rồi vùng nắm đấm vào mặt hắn.

Cú đấm này đánh vào phía trên gò má người đàn ông, hắn bị đau khẽ gầm lên một tiếng, tay của Tô Chính Khâm cũng đau đến tê rần.

Tô Chính Khâm nhanh chóng thả tay, người đàn ông ngã xuống mặt đất.

Anh ta kéo tay Chúc Thanh Thần.

"Đi theo anh!"

Đồng Diễm Dương ném ly rượu ra đứng lên, "Anh muốn làm gì?"

Tô Chính Khâm giữ chặt Chúc Thanh Thần, ánh mắt sắc như dao nhìn Đồng Diễm Dương: "Tốt nhất cô không nên cản đường, nếu không ngay cả cô tôi cũng đánh!"

Từng chữ từng câu đều là uy hiếp.

Anh ta quen Chúc Thanh Thần 5 năm, anh ta đương nhiên biết Chúc Thanh Thần không phải đến tìm đàn ông nhưng Đồng Diễm Dương thì khác.

Tình huống ngày hôm nay cho dù anh ta chết não cũng không thể không đoán ra chủ ý là của ai.

Ngay lúc này, anh ta thật sự muốn bóp chết người đàn bà ngang ngược kia.

Chúc Thanh Thần muốn rút tay lại nhưng Tô Chính Khâm đang rất tức giận, cô không rút được.

Cô bị Tô Chính Khâm nắm chặt tay, loạng choạng đi ra, thấy Đồng Diễm Dương đuổi theo, cô quay lại quát: "Cậu ở lại đây, lát nữa tớ quay lại!"

Từ trước đến nay cô luôn không muốn người khác nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình.

Cho dù thời điểm khó giải quyết đến đâu, cô luôn cậy mạnh muốn tự mình giải quyết, dù giải quyết không tốt cuối cùng sẽ gục đầu khóc trên vai Đồng Diễm Dương, cũng không cần ai vì cô xông lên phía trước.

Đồng Diễm Dương dừng lại, chậm rãi nói từng câu từng chữ với Tô Chính Khâm: "Nếu anh dám làm gì cô ấy, tôi đảm bảo anh không sống đến bình minh của ngày mai đâu!"

Cậu của cô là người trong hắc đạo, từ nhỏ cô đã là bá chủ của huyện Thương.

Từ trước đến giờ cô đánh không biết bao nhiêu thanh niên sức trâu, hai bàn tay đếm không hết, chỉ là cô không để Tô Chính Khâm vào mắt.

Tô Chính Khâm không ngừng chân, lôi Chúc Thanh Thần đến cuối hành lang.

Anh ta đẩy cô vào một căn phòng không tối đen như mực, nhanh chóng đóng cửa lại rồi ấn cô lên tường.

"Em lại dám đến nơi này?"

Anh ta nắm chặt cánh tay cô, khuôn mặt cách cô chỉ vài centimet.

Trên cửa có tấm kính mờ mờ, mặc dù người bên ngoài không nhìn được bên trong nhưng ánh sáng có thể mờ mờ xuyên qua.

Chúc Thanh Thần ngửi được hơi thở của anh ta nồng đậm mùi rượu, nhũn mảy tránh sang một bên: "Tôi tới chỗ nào thì có liên quan gì đến anh? Anh có thể đến đây còn tôi thì không thể sao?"

"Anh đến để nói chuyện làm ăn! Em thì sao? À, Chúc Thanh Thần, anh thật không ngờ, mới nửa năm trôi qua em đã biến thành dạng người này! Tìm trai bao? Con mẹ nó, em tìm ai chẳng được sao phải tìm trai bao?"

Tô Chính Khâm càng nói càng tức giận, tay siết cô càng chặt, khuôn mặt càng ngày càng gần khuôn mặt cô.

"Tôi tìm bao trai có liên quan gì đến anh? Anh buông tay ra cho tôi!" Cô theo bản năng lộ ra một bộ mặt khác đầy kháng cự.

Sự kháng cự này bị Tô Chính Khâm nhìn rõ hết.

Trước đây cô không như thế.

Trong 5 năm bên nhau, cô rất ít khi lộ ra vẻ mặt mất bình tĩnh, hồi hộp hay lo lắng không yên, nhưng chỉ lộ ra trước mặt anh ta.

Anh ta nắm tay cô. Anh ta hôn cô.

Khoảnh khắc thân mật của tình yêu, cô và anh ta đều run run hàng mi và con tim đập mãnh liệt.

Nhưng lúc này, lông mi cô không run, tim cũng không hề đập nhanh hơn.

Cô gần ngay trước mặt anh ta, nhưng trong mắt chỉ có sự chán ghét đối với anh ta.

Cồn rượu như một con mãnh thú, lấy đi hoàn toàn lý trí của anh ta.

Bao nhiêu cảm xúc ủa đến, vừa đau đớn, vừa kích thích.

Gần như Tô Chính Khâm không hề suy nghĩ, ép cô trên vách tường, cúi đầu hôn xuống. Hai người chưa bao giờ hôn mãnh liệt như vậy, cảm giác quen thuộc bị xa cách từ lâu trở lại, xông vào khoang miệng anh ta, quanh quẩn trên chóp mũi, ngay lúc này, anh ta muốn chiếm hữu từng phần từng phần trong con người cô.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Vui mừng

Hơi thở quen thuộc, nhiệt độ cơ thể quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc, mỗi một chi tiết đều quen thuộc của Chúc Thanh Thần. Hơn nửa năm trôi qua, mỗi đêm anh ta đều khó khăn đi vào giấc ngủ, luôn không thể kiềm chế nhớ tới cô.

Hôm nay, cuối cùng cô đã ở trước mặt anh ta.

Gần sát môi anh ta.

Chúc Thanh Thần dùng sức đẩy anh ta ra, tay nắm chặt chống trước ngực anh ta, thậm chí còn đánh rất nhiều, rất mạnh.

Tô Chính Khâm dường như chưa tỉnh.

Anh ta không biết đau đớn ép chặt cô, cản trở gặm cắn môi cô, mạnh mẽ ôm cô thật chặt vào trong ngực.

Chúc Thanh Thần rất bối rối.

Sau lưng là bức tường cứng nhắc, trước mặt là Tô Chính Khâm dường như đã biến thành sỏi. Cô chưa từng thấy Tô Chính Khâm như vậy, yêu nhau 5 năm, trong trí nhớ của cô, Tô Chính Khâm vẫn luôn là người thanh niên nhẹ nhàng, khoan khoái, ngay cả lúc chia tay, anh ta cũng tao nhã, sạch sẽ đầy thời.

Nhưng đến giây phút này, cô nhận ra, cô đã không còn một chút quyến luyến với anh ta.

Nụ hôn của anh ta, lồng ngực của anh ta, cô đều không có cảm giác gì ngoại trừ lạ lẫm và chống cự.

Cô cắn anh ta, cắn được đầu lưỡi của anh ta cho đến khi ngửi thấy mùi máu tanh.

Nhưng anh ta vẫn không buông ra.

Lúc này, tay anh ta cũng sờ đến vạt áo của cô.

Cô càng đẩy anh ta mãnh liệt, thậm chí còn cào vào tay và lưng anh ta.

Khi nhận ra giấy giụa cũng vô ích, Chúc Thanh Thần đột nhiên dừng mọi phản kháng.

Cô như một pho tượng, hóa đá đứng đó, không hề nhúc nhích.

Cô không kháng cự nụ hôn của anh ta.

Anh ta đụng chạm, cô cũng không phản ứng.

Sau một phút giằng co, Tô Chính Khâm đang hôn cô, động chạm cô phát hiện cô không còn phản kháng, vẫn kiên trì công thành đoạt đất.

Nhưng dù anh ta hôn thế nào thì vẫn không thể trở lại ngày xưa.

Anh ta đụng chạm, anh ta hôn cô, nhưng chỉ là một pho tượng không phản ứng, cô đã không còn một chút tình yêu với anh ta, anh ta nếm trên môi chỉ có mùi vị tuyệt vọng.

Cuối cùng, anh ta chán nản buông cô ra.

Người trước mắt anh ta không chống cự cũng không có phản ứng nào.

Cô cứ mở to mắt nhìn anh ta, thờ ơ lạnh nhạt nhìn anh ta sai lầm, trong mắt cô chỉ có sự khó chịu và chết lặng.

Vô số suy nghĩ gào thét trong đầu anh ta.

Thậm chí anh ta đã nghĩ muốn cô ở ngay chỗ này, như vậy có thể trở lại như trước, hai người thân mật, khăng khít, không có khi nào xa cách.

Nhưng cuối cùng anh ta vẫn buông lỏng tay, rời khỏi đôi môi cô.

Trong bóng tối, toàn thân anh ta lạnh như băng, anh ta nghe thấy cô gái đang chết lặng trước mặt lạnh lùng nói ra một câu: "Tô Chính Khâm, anh muốn cưỡng bức tôi?"

"..."

Anh ta không biết tại sao, ngay bây giờ, người toàn thân đang run rẩy không phải cô mà lại là anh ta.

Rõ ràng người chiếm ưu thế là anh ta, người đang dồn ép cô đến mức không thể nhúc nhích cũng là anh ta.

Trong căn phòng mờ lung, Chúc Thanh Thần nghe thấy tiếng anh ta hít thở nặng nề, mắt cũng không chớp nhìn anh ta: "Xong rồi?"

Cô lau máu tươi dính trên miệng, đôi môi nở ra một nụ cười kỳ lạ.

Nụ cười kia rõ ràng là không quan tâm.

"Nếu như anh xong rồi, tôi đi trước."

Cô quay đầu mở cửa, ung dung đi ra như rời khỏi sân khấu, còn anh ta như một thằng hề, một kẻ biểu diễn thất bại.

Cửa tự động đóng lại, khi còn một khe nhỏ, cô cũng không quay đầu để lại một câu: "Tô Chính Khâm, nếu sau này gặp lại, đừng nói chuyện với tôi, từ nay về sau, hai chúng ta coi như người xa lạ."

Cô quyết đoán bước đi.

Cách một cánh cửa, cô đi trong ánh sáng thiên đường, để lại anh ta trong địa ngục tối tăm, lạnh lẽo.

Tô Chính Khâm vẫn không nhúc nhích đứng trong bóng tối, bây giờ anh ta biết, anh ta đã hoàn toàn mất cô.

Cả 5 năm thời gian tốt đẹp cũng bị anh ta phá hủy hoàn toàn.

*

Tô Chính Khâm đã quên mình đi ra khỏi nơi đó như thế nào.

Thành phố đèn hoa lồng lầy, gió lạnh đìu hiu thổi trên các con phố, sự phồn hoa và náo nhiệt đều là của người khác, anh ta đã đi nhầm một bước, người vẫn đi phía sau anh ta không còn nữa, cuối cùng một mình đơn độc đi vào con đường băng giá ngày hôm nay.

Đã nghĩ cùng nhau nắm tay cả đời.

Không thể có những ngày tóc bạc, nhắm mắt mở mắt đều gọi tên Chúc Thanh Thần.

Đã từng ngây thơ chơi trò đoán sinh mệnh của nhau.

Đột nhiên trong mơ anh ta thấy cô qua đời, khi tỉnh lại khóe mắt cũng đọng nước mắt.

Ngày xưa thời thiếu niên ân ái không thôi, hiện tại tất cả đều xa tít chân trời, cô còn nói dù gặp lại cũng coi như không quen biết.

Thật buồn cười. Cũng thật đáng buồn.

Trong đại sảnh có để một cây dương cầm, anh ta đi qua, khi tiếng hát đã dừng lại, anh ta mới ý thức được người ta vừa hát bài gì.

Hoàng hôn ngày đó, tuyết bắt đầu rơi.

Ưu thương rơi đầy núi, đợi mùa xuân tan ra.

Nửa đêm, trên màn ảnh trần ngập hình ảnh tình cảm xưa cũ.

Tuổi trẻ ca hát trong bóng tối.

Đi thôi cô gái, đi ngắm ánh bình minh.

Đón gió Phong Ngâm hát lên khúc tình ca.

Sương sớm đọng trên mái tóc, kết thành nỗi phiền muộn trong suốt.

Là để cho cả đời tôi không biết giải quyết thế nào.

Đó là một bài hát rất cũ, được hát lên từ một giọng ca khàn khàn mà đầy mê hoặc. Trước đây trong lúc đọc sách, anh ta đã từng nghe rất nhiều lần, nghe nhiều đến mức thuộc lòng. Cho nên khoảnh khắc đi trên phố, anh cũng dễ dàng nhớ lại được những câu hay nhất,

Những năm tin tưởng yêu nhau

Không thể hát cho người nghe ca khúc ấy

Lại để cho cả đời tôi mãi mãi đi tìm.

Tô Chính Khâm lau lau mặt, ngồi xôm xuống ven đường thật lâu.

Không ai nhận ra anh ta, người mới vài ngày trước được tuyên truyền trên Internet là nam thần nhiếp ảnh gia. Giờ phút này anh ta vô cùng nhếch nhác, chán nản, không khác gì những người đàn ông say rượu nửa đêm lang thang trên đường phố.

Nhưng dù là say rượu hay không, trước đây anh ta vẫn chưa có lúc nào tỉnh táo như bây giờ.

Trong cuộc đời của anh ta sau này, cô gái Chúc Thanh Thần từng thuộc về anh ta đó, anh ta chỉ có thể dùng cả cuộc đời để luôn luôn nhớ lại.

*

Trong cái rét lạnh của trận tuyết đầu mùa, tết âm lịch đã đến.

Nhà nhà treo những chiếc đèn lồng đỏ, những câu đối mừng xuân cũng treo ngoài cửa, trong không khí cũng len lỏi niềm vui đoàn viên.

Người trong huyện Thương càng ngày càng nhiều hơn, những người bình thường đi làm ăn xa quê hương bây giờ nhộn nhịp từ muôn nơi trở về, mang theo túi lớn túi nhỏ, về đến nhà gọi tên con trai, con gái mình, nam nữ già trẻ ai nấy đều cười tươi rạn rờ. Một năm bốn mùa bốn ba bên ngoài đầy gian nan vất vả, gom hết tất cả thành tựu đạt được để về với gia đình trong khoảnh khắc đoàn viên của trời đông giá rét.

Trong khi nhà nhà đoàn viên, bố mẹ Đồng Diễm Dương lại chạy theo trào lưu mới, bỏ lại con gái để đi vùng nhiệt đới nghỉ phép, họ nói muốn trải qua thế giới hai người nên không mang theo đứa con ghê này đi.

Đồng Diễm Dương cũng không nghĩ nhiều, mang theo hành lý đến tìm Chúc Thanh Thần nương tựa, đồng thời khuyến khích bà Khương Du nhân dịp này cùng đi đây đó giải sầu.

Cũng không biết ai mới là con gái của bà, hai mươi sáu năm qua, Chúc Thanh Thần cũng biết mẹ mình chẳng nghe lời cô khuyên nhủ, thế mà bây giờ rất hay là Đồng Diễm Dương mới nói mấy câu bà đã bị thuyết phục.

Ba người chuẩn bị hành lý đơn giản, ngồi xe lửa đi đến nơi một nơi tài nguyên phong phú – Thành Đô. (1)

(1) Thành Đô, là một thành phố tại tây nam Trung Quốc, tỉnh lý tỉnh Tứ Xuyên, là thành phố thuộc tỉnh, đông dân thứ năm Trung Quốc. Thành Đô là một trong những trung tâm giao thông vận tải và giao thương quan trọng của Trung Quốc.

Một năm trôi qua, Thành Đô phát triển ngổ lớn phố nhỏ, từ người già đến trẻ nhỏ sơ sinh cũng đều ngâm nga mấy câu hát.

Chủ ý này là của Đồng Diễm Dương.

"Hay là đi lên Thành Đô? Chúng ta đi quán rượu nhỏ một chút, ăn một bữa lẩu, đi xem gấu trúc, đi quán trà đánh bài rồi đi xem Xuyên kịch."

Ngày ngày bà Khương Du đều bị vây ở trong thành phố nhỏ huyện Thương, không chịu nổi lại nhớ về ngày xưa. Hôm nay bà nhất định buông bỏ, vui vẻ đồng ý.

Chúc Thanh Thần đương nhiên cũng không phản đối.

Hơn ai khác, cô mong nhìn thấy mẹ có một cuộc sống mới và có mối lương duyên mới.

Ba người ngồi xe lửa mười mấy tiếng, trước tết âm lịch 3 ngày thì đến nơi.

Chúc Thanh Thần đã gọi điện đặt phòng khách sạn từ trước, khách sạn còn cho người đến đón bọn họ, tránh cho bọn họ lúng túng khi đến nơi đất khách

chưa quen thuộc.

Nơi đây được gọi là nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, quả thật đúng như tên gọi.

Họ đi đến khu gấu trúc, gấu trúc con tròn vo mập mạp, chỉ như quả bóng đá, lăn qua lăn lại trên sườn núi, đáng vẻ rất ngây thơ, đáng yêu.

Trong đó lại có một con bò lên ngọn cây, kết quả là sợ quá, ngồi trên ngọn cây kêu gào.

Cô nhân viên chăm sóc cẩn thận mang cầu thang đến dựa vào tường cao, từng li từng tí leo lên cây ôm lấy nó rồi mang nó xuống đất bằng. Nó lại giơ tay ôm lấy chân cô nhân viên, cọ qua cọ lại.

Gấu trúc lớn không đáng yêu như vậy nhưng lại có sự ngốc nghếch.

Đồng Diễm Dương đi qua nhìn thấy một con đang gãi ngứa, thân hình to lớn của nó đang đưa mông vào cái cọc, ngốc nghếch cọ không ngừng.

Cô vừa kêu to: "Thô tục." Vừa lấy điện thoại ra chụp say sưa.

Trong đêm, bọn họ đi trên con đường lộng lẫy.

Phố cổ được khôi phục trên con đường dài, đèn lồng đỏ treo trên đầu sáng trưng, người đến người đi.

Ven đường có rất nhiều quán rượu nhỏ yên tĩnh, mờ nhạt, người ca sĩ đang đánh đàn ghita hát vang, chủ yếu đều là ca dao.

Những sạp quán nhỏ, những người nghệ nhân dân gian thổi đồ chơi bằng đường, nặn tượng đất, bện mũ giày bằng cọ hoặc là bận bịu chế tác con rồng bằng kẹo đường.

Ngắn ngủn trong ba ngày, bọn họ còn đi núi tuyết Tây Lĩnh (2) tắm suối nước nóng và ngồi cáp treo ngắm đỉnh núi quanh năm tuyết trắng.

(2) Điểm thu hút khách du lịch ở Thành Đô, Trung Quốc, tỉnh Tứ Xuyên

Trong lúc du xuân, họ tận mắt nhìn thấy một cuộc thi hôn môi của nam với nam.

Chúc Thanh Thần cười nói: "Không hổ danh là đại hủ Thành Đô."

Bà Khương Du bắt đầu được khai sáng, nhỏ giọng nói: "Người trẻ tuổi bây giờ, đừng nói nam với nam không nên thân mật ngoài đường, ngay cả nam với nữ cũng không nên. Nhưng thực tế lại hơi quá, không chỉ thân thân mật mật bên đường, còn tổ chức cả cuộc thi hôn môi luôn..."

Đồng Diễm Dương và Chúc Thanh Thần đứng cạnh cười ha ha.

Phong cảnh Tứ Xuyên vô cùng đẹp, dù là vào mùa đông giống Giang Nam cũng lạnh lẽo ẩm ướt nhưng trong lòng lại có một cảm giác ấm áp.

Có lẽ cũng không liên quan đến địa điểm, hai mươi sáu năm qua, Chúc Thanh Thần và bà Khương Du lần đầu tiên bỏ hết vương mặc chào đón cuộc sống mới, cảm xúc thay đổi, vì thế cái Tết này trôi qua cũng khác trước.

Trước đây đều lo lắng quá nhiều, lo Chúc Sơn Hải về nhà gây sự nhưng cũng lo ông ta thật sự không về.

Bây giờ, tất cả lo lắng đều không còn.

Đêm giao thừa – đêm 30, Chúc Thanh Thần, bà Khương Du và Đồng Diễm Dương cùng nhân viên trực đêm trong khách sạn ngồi xem Xuân Vãn (3).

(3) Xuân Vãn: Chương trình cuối năm của Trung Quốc

Bên ngoài khách sạn có một khoảng đất trống, trước là bãi đỗ xe, bây giờ đang là những ngày Tết, người trong khách sạn ít đến đáng thương, khu vực này dĩ nhiên là trống không.

Một nhóm thanh niên đốt pháo bên ngoài, con gái cầm những cây pháo hoa, còn con trai đốt pháo nổ không dứt.

Còn mười phút là sang năm mới, có tia sáng phóng lên bầu trời, sau một tiếng nổ đinh tai nhức óc là trắng lẹ, lộng lẫy.

Tất cả mọi người chạy ra cửa, những hộ gia đình lân cận cũng chạy đến xem.

Chúc Thanh Thần nhìn lên bầu trời, ngoại trừ một đóa hoa nở ra trong khói pháo, còn có vô số những người thò đầu ra nhìn từ những nhà cao tầng. Một năm 365 ngày trong cuộc sống, mỗi người bốn ba vất vả một hướng, chỉ có giây phút này, mọi người đều dừng công việc lại, cùng nhau hưởng thụ ngày lễ chung long trọng của cả nước, tất cả đều náo nhiệt, tất cả đều hạnh phúc.

Cô quay đầu nhìn, bà Khương Du đang cười, đôi mắt như được khói sáng của pháo hoa chiếu rọi, như được sống lại, như được trở về thời tuổi trẻ.

Thật tốt.

Như vậy mới là còn sống.

Giờ phút này, cô không mắc bệnh nghề nghiệp giờ máy ảnh lên nữa mà lấy điện thoại ra chụp lại khoảnh khắc này của cô và bà Khương Du.

Nửa phút sau, trên WeChat của cô trăm năm mới thấy xuất hiện một dòng trạng thái.

Một tấm ảnh kèm theo một câu.

Ở cách đó ngàn dặm, tại thủ đô đang đóng băng, cũng có một người đang đón năm mới.

Trước đó mấy hôm, Tiết Chấn Phong đã đi đến nơi quân phản động ở đại sứ quán, bà nội đi về viện dưỡng lão ăn tết cùng những người bạn già cô đơn vì vậy trong căn nhà lớn như vậy chỉ có Tiết Định và Lưu Học Anh, có vẻ hơi cô quạnh.

Lưu Học Anh còn nhiều báo cáo cần gấp, ngồi trên sofa bận rộn làm việc.

Tiết Định ngồi trên ghế sofa xem Xuân Vãn trên ti vi.

Trên ti vi là tiểu phẩm hài, năm nào cũng chỉ có mấy gương mặt quen thuộc, có khi buồn cười, có khi khó xử. Anh xem được một lúc thì lại cúi đầu nhìn điện thoại.

Lúc rời khỏi huyện Thương, anh và Chúc Thanh Thần đã kết bạn trên WeChat, thấy sắp đến giao thừa, anh mở danh sách bạn bè ra.

Nhưng anh là người lười giao tiếp, mọi năm dù có cả đồng tin nhắn chúc mừng năm mới, ngay cả mở ra xem anh cũng thấy mất thời gian vì tất cả chỉ kéo dài liên miên, không có ý nghĩa. Nhưng năm nay anh đặc biệt khác thường mở từng tin nhắn một ra xem.

Nhưng mà...

Không có của cô ấy.

Anh mở đến tin nhắn cuối cùng, thầm nghĩ, cô gái này thật sự lười quá, qua năm mới mà không tin nhắn chúc mừng gì cả.

Tốt xấu gì anh cũng là chủ nợ của cô.

Nhắn tin, gọi điện chúc mừng gì đều không có, rõ ràng cung cấp nhiều tiền như vậy rồi.

Lúc sau, anh mở danh sách bạn bè ra liền sững sờ.

Rất chân thực, cái đầu cao ở một bên kia chính là cô.

Bầu trời đêm tối như mực, khói bay đầy trời, người nhìn giống như cô nhưng già hơn một chút chính là mẹ cô ở giữa màn hình, trước đây chưa từng có sự bình tĩnh, nhã nhặn như vậy.

Cô gái này viết dòng trạng thái cho bức ảnh cũng vô cùng đơn giản: *"Năm mới vui vẻ, thật sự rất vui vẻ!"*

Anh cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, rồi bỗng nhiên cười lớn.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, trong thủ đô quản lý rất chặt, phòng ngừa ô nhiễm nên không cho phép đốt pháo.

Anh vừa nghĩ đến liền mặc áo khoác đi ra ngoài.

"Con đi đâu đấy?" Lưu Học Anh ngẩng đầu hỏi anh.

"Con đi mua bao thuốc." Tay anh sờ vào trong túi áo, chạm vào bao thuốc từ ban ngày vẫn còn một nửa, mà mặt không đổi sắc đã nói dối xong.

Bà Lưu Học Anh ở sau lưng nhắc nhở anh, hút thuốc lá có hại cho sức khỏe.

Anh coi như không nghe thấy, mở cửa đi ra ngoài, bước nhanh trong tuyết, bước nông bước sâu, chẳng mấy chốc đã đi đến cửa hàng ở sân nhỏ bên ngoài tiểu khu.

Tuy Bắc Kinh không cho phép đốt pháo nhưng vẫn có những người bán hàng rong vụng trộm.

Anh bỏ tiền mua một bó pháo hoa to.

Khi còn bé, anh luôn chê thứ đồ này của con gái, đàn ông đại trượng phu phải đá bóng, câu cá, tự nhiên cầm mấy cái cây pháo hoa này múa may thì ra gì?

Không nghĩ hôm nay anh cũng như đám con gái.

Anh trở lại bên trong đại viện, nhìn xung quanh không thấy có người, anh cười khẽ hai tiếng rồi đốt pháo hoa.

Anh cảm một lúc bốn, năm chiếc đốt lên... khói bay ra, sáng chói bốn phía.

Anh chuyển pháo hoa sang hết tay trái, tay phải lấy điện thoại trong túi vội vàng chụp một kiểu ảnh. Anh cúi đầu nhìn, không được, phải chụp lại.

Cứ như thế sau năm sáu phút, anh nhẹ nhàng vứt những que gỗ đã cháy hết vào trong thùng rác trong sân, phúi phúi quần áo, bình tĩnh coi như không có chuyện gì đi về nhà.

Bà Lưu Học Anh ngồi trong không khí có mùi, hỏi anh: "Con mua thuốc gì, sao lại có mùi khét?"

Mặt không đổi sắc, anh nói: "Thuốc lá đương nhiên có mùi khét mà mẹ."

Anh cởi áo khoác, ngồi vào sofa mềm mại, 23 giờ 57 phút.

Anh vội vàng mở WeChat, tìm một bức ảnh rõ ràng nhất trong đồng ảnh vừa chụp, đăng lên, kèm theo một câu: "*Qua năm mới.*"

Anh vừa xem tiết mục cuối năm vừa xem WeChat, chỉ trong vòng một phút thấy bình luận cùng lượt yêu thích tăng liên tục.

Chủ nhiệm: "*Tiểu Tiết, năm mới vui vẻ nhé!*"

Trương Lệ Lệ tổ 4 đang ở nước ngoài: "*Anh Định cũng có ít nữ tính hả? Ở nhà đốt pháo hoa, ha ha, năm mới vui vẻ!*"

Kiều Khải: "*A, quý thần ơi, tôi muốn đi tổ cáo, khu Hải Diên có người đốt pháo hoa, mau đến bắt.*"

Kiều Vũ: "*Em cũng muốn đốt pháo hoa ^^ [đáng yêu]*" (4)

(4) Những chỗ có dấu ngoặc vuông "[..]" trong phần bình luận tự động hiểu là biểu tượng cảm xúc)

Anh nhìn chằm chằm màn hình, trên mặt không có biểu cảm gì, giống như đang đợi điều gì đó.

Cho đến khi trong số những khuôn mặt nhấn yêu thích bức ảnh, xuất hiện một ô vuông màu xanh nho nhỏ, bên trong là một đám mây.

Anh bất chợt dừng lại.

Một giây sau, bình luận của Chúc Thanh Thần xuất hiện ở dưới cùng:

"*Pháo hoa của anh không đẹp bằng của tôi [đắc ý] [xoay quanh].*"

Đột nhiên anh cười ra tiếng.

Bỗng chốc thấy sung sướng vô cùng, chỗ sâu nhất trong lồng ngực truyền đến tiếng động nở hoa.

Không ngờ được ngoài việc này, còn có bất ngờ vui vẻ khác cho anh.

Điện thoại rung lên, có ai đó gửi tin nhắn, giống như có tâm linh tương thông, anh thoát khỏi vòng bạn bè, mở danh sách tin nhắn ra.

Trên màn hình, một ô vuông màu xanh dù bận rộn vẫn đang ung dung chờ anh mở ra, dường như đám mây nhỏ kia đang ra sức kêu gào: *Án mở tôi đi! Án mở tôi đi!*

Anh nín thở, mở khung tin nhắn với đám mây kia ra.

Tim đập nhanh đến kỳ lạ.

Trong mắt anh là một dòng chữ nhỏ, không có bất kỳ một biểu tượng cảm xúc nào nhưng mỗi chữ đều mang theo sức sống và niềm vui rõ ràng.

"*Năm mới vui vẻ, đại anh hùng Tiết!*"

——*Đến từ đại vương thiếu nợ Chúc Thanh Thần đây, chúc mừng năm mới.*

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói: Vị chua của tình yêu bay tới từ phương xa. Chương tiếp theo sắp gặp lại, một chương hơn 5000 chữ đã chuẩn bị xong xuôi rồi

...

Dung Quang: Xin hỏi anh Định, sau này gặp mặt, anh muốn làm chuyện gì nhất?

Tiết Định: Lau miệng

Dung Quang: Anh ăn tôi sao?

Tiết Định: Ý tôi là lau miệng cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đi theo

"Năm mới vui vẻ, đại anh hùng Tiết!"

Bên tai là những lời nói trêu đùa vui vẻ, nhưng ngoài cửa sổ kia lại là một không gian hoàn toàn yên tĩnh, cả một vùng không có một tiếng pháo hoa, chỉ có tiếng tuyết rơi trong im lặng giữa trời đông giá rét.

Tiết Định cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, chăm chú quan sát lịch nghỉ của đại vương thiếu nợ để đến chúc Tết.

Trái tim băng giá dường như tan chảy.

Anh lười biếng ngồi dựa mình trên ghế sofa, chân xếp bằng, khoe môi nồng đậm ý cười, trả lời tin nhắn của cô.

"Năm mới vui vẻ, nữ chiến sĩ Chúc!"

Chẳng mấy chốc đã thấy Chúc Thanh Thần phản bác: "Cái tên quái gì vậy hả? Không bằng gọi tôi là Thủy thủ Mặt Trăng đi!"

Tiết Định cự tuyệt: "Ở tuổi này, tôi chưa gọi là người phụ nữ quân nhân đã là tốt lắm rồi."

"Vậy anh chỉ có thể là gấu chó Tiết thôi, tôi xin rút lại lời khen ban nãy."

"Không thể rút lại được, tôi đã tiếp nhận mất rồi."

Hai người cứ thế cãi qua cãi lại.

Sau mỗi tin nhắn gửi đi, Tiết Định cũng không ngừng đầu nhìn TV mà chỉ chăm chú nhìn vào dòng chữ nhỏ trên màn hình: Đang soạn tin nhắn...

Dù chưa nhận được nhưng chẳng biết tại sao cảm giác chờ đợi ngắn ngủi cũng khiến cho lòng anh cảm thấy thật thích thú.

23 giờ 59 phút, thời khắc giao thừa bắt đầu đếm ngược.

Tại vùng đất nhỏ phía xa Thành Đô, Chúc Thanh Thần cùng mẹ và bạn thân tập trung với mọi người cùng nhau ngược nhìn muôn loại pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm, không hên mà cùng lớn tiếng đếm.

Mười, chín, tám, bảy, sáu...

Năm, bốn, ba, hai, một!

Cả đoàn người vừa đi vừa nhảy chân sáo, tiếng reo hò ngập tràn hòa cùng âm thanh ồn ào của lũ trẻ, ngay lúc Chúc Thanh Thần cúi đầu, trên màn hình điện thoại bất ngờ hiện một dòng chúc mừng.

Mọi người hay nói tâm linh tương thông, mà từ nhỏ đến lớn cô lại không phải người mê tin nên cô tuyệt đối không tin vào sự trùng hợp này.

Nhớ ngày còn nhỏ, khi Khương Du bị mấy người hàng xóm lôi kéo lên chùa, muốn kéo cô cùng đi nhưng cô kiên quyết từ chối. Sau này khi lớn lên, Khương Du cũng muốn học người khác để đoán mệnh cầu duyên cho cô nhưng cô vẫn từ chối.

Toàn những chuyện quái lạ, cô không tin.

Từ trước đến nay đều không tin.

Nhưng ngay lúc này, ngay trong giây phút đầu tiên của năm mới, cô – người chưa từng tin vào chuyện tâm linh tương thông, niềm hi vọng nếu bản thân

thành tâm thành ý chúc mừng một người thì nhất định sẽ được người kia chúc mừng lại đã được ông trời nghe thấu.

Nửa đêm, giữa sự ồn ào náo nhiệt của mọi người, một mình cô âm thầm gửi tin nhắn cho người nọ.

Gần như đã ấn gửi tin nhắn đi ngay lúc đó, vậy mà điện thoại bỗng dưng rung lên, tin nhắn của người kia cũng lập tức xuất hiện trên màn hình.

Cửa sổ tin nhắn im lặng xuất hiện hai tin nhắn mới.

Chúc Thanh Thần: *"Năm mới đến chúc tất cả mọi người gặp nhiều thuận lợi, bình an."*

Tiết Định: *"Hy vọng mọi chuyện không thuận lợi đều lưu lại ở năm cũ, năm nay sẽ là sự khởi đầu mới cho nữ chiến sĩ của chúng ta."*

Pháo hoa ngập trời, tiếng nổ thật lớn kia dường như đã chạm đến tận đáy lòng.

Chúc Thanh Thần cúi đầu đọc dòng tin nhắn kia, bên tai và sâu trong lòng đều có tiếng pháo hoa bung nổ, đôi tay nhỏ cầm điện thoại nhẹ nhàng mà run rẩy, cô đưa tay dụi dụi đôi mắt, lòng bàn tay kia cũng đã ướt nhẹp mồ hôi.

Anh và mọi người thực sự không giống nhau.

Cho đến bây giờ, anh là người đặc biệt nhất.

Đêm giao thừa nhận được vô vàn lời chúc phúc, người người đều hi vọng cô có một năm mới hạnh phúc, sớm thoát khỏi cô đơn, đại phú đại quý, công việc thuận lợi... Những lời chúc may mắn này cô đã nghe suốt từ nhỏ đến lớn, nghe xong sẽ sớm hoàn toàn lãng quên ngay đó là lời chúc đến từ người nào, cuối cùng là xen kẽ với những kỳ vọng khác.

Bởi vì cô hiểu, những lời này nói ra cũng không quá nghiêm túc, người nghe cũng không cần quá để tâm.

Nhưng Tiết Định thì không phải như vậy.

Anh ăn nói giản dị, chất phác nhưng mỗi lời nói ra đều là thật lòng thật dạ. Anh không mong ước cô đại phú đại quý, cũng không hy vọng mọi điều may mắn trên thế gian này đều dành cho cô, mà chỉ hy vọng cô để lại tất cả những chuyện không may mắn, không thuận lợi trong năm cũ. Năm nay sẽ là một khởi đầu mới.

Anh còn trêu chọc gọi cô là nữ chiến sĩ.

Có thể đây là cách xưng hô khá nực cười nhưng cô vẫn bằng lòng.

Chúc Thanh Thần ở nơi này như muốn rơi lệ, Tiết Định ở nơi kia lại thấp giọng nở nụ cười.

Rất nhiều hình ảnh bất chợt hiện lên trong đầu anh.

Anh vẫn nhớ rõ khi cô mở cửa xe chạy vào bệnh viện nhỏ, khỏe mạnh rung rung nước mắt mạnh mẽ nói: "Này, anh không được chết!"

Lúc chia tay ở Israel, cô từng dờ dợn đứng trong đội ngũ chờ đợi hướng đến chỗ anh mà hét lớn: "Tiết Định, anh có thể trở thành anh hùng nhưng đừng có chết!"

Vài ngày trước khi tiễn anh rời khỏi huyện Thương, cô đội chụp ảnh với anh, còn nói là chụp ảnh để kỷ niệm. Khi đó anh còn cười trêu chọc cô trù ẻo đang chụp đi ảnh cho anh. Cô cau mày nhìn anh, trách nặng anh không được ăn nói bậy bạ.

Nhưng người con gái này thật sự rất lo lắng cho an nguy của anh, thực sự sợ anh không cẩn thận mà chết ở nơi khói súng.

Anh ngừng lại một chút rồi gõ từng con chữ một.

"Yên tâm, tôi sẽ sống mà hoàn thành nhiệm vụ rồi trở về tìm cô đòi nợ."

Mặc kệ là cô đang ở huyện Thương hay trong thành phố, ở một góc nào đó giữa trời Nam biển Bắc, anh đều nguyện ý không kể nghìn dặm xa xôi mà chạy tới gặp mặt cô. Không phải để đòi nợ, cũng không phải vì bất cứ một lý do gì khác, chỉ là để yên tâm.

Anh cúi đầu chăm chú nhìn màn hình, có chút ngây người.

Bắt đầu từ khi nào mà anh biết bởi vì nhìn thấy cô mà cảm thấy yên tâm?

Trên bãi đất trống, Khương Du nghiêng đầu nhìn cô lại chỉ thấy cô lau mắt, cúi đầu nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động.

Tất cả mọi người đều đang vui mừng đón năm mới, tại sao cô lại khóc?

Khương Du đưa tay xoa đầu cô, "Đang xem cái gì vậy?"

Chúc Thanh Thần có chút bối rối mà cắt điện thoại, lắc đầu: "Không có gì."

Lại một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn trời đêm, một mảnh trái tim dường như tan ra thành mật ngọt, tuy ít mà lại rất ngọt ngào.

Cô biết mình khá quái lạ, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới anh và cô cùng tồn tại dưới cùng một bầu trời đêm thì lòng lại không kìm được vui sướng.

*

Tiết Định gửi ** (1) xong, trừ đi 310.000 nhân dân tệ tiền phí tòa án, còn dư lại 280.000 ngàn.

(1) Những chỗ có "***" là trong bản tiếng Trung tác giả để như thế.

Mùng 4 Tết, một lần nữa Chúc Thanh Thần gửi cho Tiết Định một tin nhắn.

"Cho tôi địa chỉ."

Tiết Định thắc mắc: "Cần địa chỉ để làm gì?"

Cô đáp: "Có thứ muốn gửi cho anh."

Ngay lập tức cô nhận được lời từ chối chắc như đinh đóng cột: "Nếu như cô muốn gửi trả ** lại cho tôi thì nên từ bỏ ngay đi."

Cô: "...."

Chúc Thanh Thần hết lời tha thiết: "Tôi không phải con ngốc mà dùng chuyển phát nhanh để gửi ** lại như vậy?"

Tiết Định: "Làm sao mà tôi biết cô có phải con ngốc hay không? Nhưng nhìn cũng giống mà."

Con người này thật không dễ để nói chuyện mà.

Chúc Thanh Thần dứt khoát lấy đơn ly hôn từ trong ngăn kéo ra, chụp một tấm hình gửi tới: "Nhìn cho kỹ đi, chuyện đã được giải quyết rồi, tiền trong thẻ đều đã dùng rồi, cho dù có gửi lại cho anh thì cũng chỉ còn dư lại một chút ít thôi."

Tiết Định nhìn đơn ly hôn, cười ra thành tiếng, không hiểu tại sao lại cảm thấy thoải mái.

Viết một dòng địa chỉ gửi cho cô, anh còn nói đùa: "Hay là cô gửi thuốc nổ hay đạn tới đi, muốn diệt chủ nợ."

Chúc Thanh Thần trả lời dứt khoát: "Với nghề nghiệp của anh còn cần tôi phải gửi đạn pháo sao? Sợ rằng mỗi nơi anh đi qua thì đạn rơi xuống có khi còn nhiều hơn mưa rơi."

Địa chỉ đã gửi xong.

Nhưng có một điều Tiết Định không biết, sau khi Chúc Thanh Thần có được địa chỉ của anh đã nhét ** lại vào túi, rồi cùng Đồng Diễm Dương đi thật nhanh ra cửa.

Trước khi đi, Khương Du nói: "Bây giờ mới là mùng 4 Tết mà đã phải về thành phố công tác rồi sao?"

Đồng Diễm Dương cười hi hi khoác cánh tay Khương Du: "Đi cứ yên tâm, có cháu ở đây, cứ coi như hai đứa con lên thành phố ăn Tết, mỗi ngày đều sẽ rất hạnh phúc."

Khương Du cười cười gật đầu: "Đi rất yên tâm về con. Chính vì xuất ngoại, thời gian dài ở ngoài bốn ba không chú ý đến sức khỏe của mình, mỗi lần trở về lại gây đi rất nhiều khiến đi rất lo lắng."

Bà cứ liên miên dặn dò phải chú ý đến phương diện ăn uống.

Người không tim không phổi như Đồng Diễm Dương nghe một lúc khóe mắt của đỏ lên: "Con biết rồi, biết rồi mà."

Cuối cùng Khương Du chỉ nói một câu: "Thanh Thần đành trông cậy vào con vậy."

Chúc Thanh Thần chỉ đứng lặng một bên, không nói một câu nào.

Tính cô mạnh mẽ đến thế nào Khương Du đã hiểu quá rõ ràng. Ai đã làm mẹ đều có thể hiểu, trong mắt người mẹ, cả đời này con gái vẫn là đứa con bé bỏng, trái tim người mẹ luôn muốn được chăm sóc cho con gái của mình.

Rời sân ra ngoài, Đồng Diễm Dương thở dài một tiếng: "Mẹ cậu thật tốt với tớ, thiếu chút nữa tớ đã nói thật, giúp cậu nói dối lừa bà, lương tâm của tớ thật sự quá đau mà."

Vừa nói cô ấy vừa khoa trương đưa tay ôm lấy ngực.

Chúc Thanh Thần đáp: "Nếu như cậu dám nói, không chỉ là lương tâm đau thôi đâu."

"Còn gì nữa?"

"**.."

"..."

Hai cùng nhau ngồi xe bus đến thành phố, Đồng Diễm Dương trở về nhà trọ của hai người, Chúc Thanh Thần ở nhà ga đợi tàu, ngồi hơn mười giờ xe lửa để đến Bắc Kinh.

Trước khi đi, Đồng Diễm Dương căn dặn: "Chú ý an toàn, bảo vệ mình thật tốt."

Chúc Thanh Thần gật đầu.

Đồng Diễm Dương suy nghĩ gì đó, lại nói thêm một câu: "Đúng rồi, ngoại trừ thời điểm tìm chồng, lúc nên thoát y thì thoát y, lúc nên ra tay thì ra tay."

"..." Chúc Thanh Thần đen mặt, "Không phải cậu lo lắng tớ sẽ bị chiếm tiện nghi đấy chứ?"

"Tớ lo lắng cậu quá nguyên tắc không dễ để người ta chiếm tiện nghi. Bây giờ trong quan hệ nam nữ, muốn theo đuổi thì không thể thủ thân như ngọc, nhưng dù sao cũng cố gắng không để mất. Lỡ như ở phương diện kia anh ta đầy đủ kỹ năng thì không phải cậu quá lời rồi sao."

"Im mồm." Chúc Thanh Thần một tay bịt miệng cô ấy, "Loại chuyện như thế này trong lòng tớ đều hiểu cả rồi."

Suốt 26 năm nay, chưa từng có khi nào cô cảm thấy như hôm nay, cảm thấy trên dưới xung quanh người đều tràn đầy khí chất dữ dội.

Chỉ cho đến khi Tiết Định xuất hiện.

Hormone nữ tính ngủ say nhiều năm của cô cứ như vậy mà bùng phát.

Thời điểm thiếu thốn cũng có thể nghĩ đến thịt, cô không cảm thấy chuyến đi Bắc Kinh lần này là hành trình tươi mới, mà trái lại, cô cảm thấy khả năng của Tiết Định khá mạnh... Khá lớn?

*

Sáng sớm ngày mùng 4 hôm đó, Tiết Định đi đến cơ quan.

Tân Hoa Xã, chi nhánh Bắc Kinh.

Về nước đã được hơn một tháng, nay cũng đã là thời điểm tiếp nhận những nhiệm vụ mới, chuẩn bị sẵn sàng, nhiều công việc bắt đầu được mở rộng.

Ý của chủ nhiệm là Tiết Định đã ở Israel hơn 3 năm, tiếng Do Thái cũng đã từng học nên giao tiếp hằng ngày không thành vấn đề, mà cũng hết sức am hiểu tình hình ở Palestine – Israel và địa hình khu vực, vậy nên hoàn toàn có thể tiếp tục quay lại Israel sinh sống.

"Cậu có ý kiến gì khác không?"

"Tôi không có ý kiến."

Chủ nhiệm thấy thế liền cười: "Thằng nhóc nhà cậu lúc nào cũng không có ý kiến, người khác để cậu làm gì là cậu sẽ làm, lúc nào cũng mang cái dáng vẻ tự kiêu tự đại đó, cứ như là chẳng có gì chuyện trên thế giới này mà cậu không làm được."

Tiết Định cười nhưng không nói, không nhanh không chậm hỏi lại: "Không có chuyện gì trên thế giới mà tôi không làm được sao?"

Chủ nhiệm cười phá lên: "Biết tôi thích điểm gì ở cậu không? Chính là cái dáng vẻ kiêu ngạo của cậu bây giờ đó."

Tuy nhiên, trước khi Tiết Định rời khỏi phòng liền nghĩ tới một chuyện, quay lại hỏi chủ nhiệm: "Mấy ngày hôm trước tôi có liên hệ với Kiều Khải, cậu ta nói vẫn luôn đi theo tôi. Tôi cũng đã sớm quyết định quay lại Israel, cho nên việc cậu ta đi theo tôi lần này không thành vấn đề, nhưng mà còn Kiều Vũ..."

"Kiều Vũ làm sao vậy?"

"Ông nên sắp xếp cho cô ấy một chút nhiệm vụ, đừng để cho cô ấy đi theo tôi nữa."

Chủ nhiệm hết sức sững sốt: "Cô ấy có vấn đề gì sao? Ở đó có chuyện gì à?"

Kiều Vũ cũng là một trong những sinh viên tốt nghiệp xuất sắc, ở cơ quan được mọi người rất coi trọng.

Tiết Định cười cười: "Vấn đề cá nhân, tôi và cô ấy không thể ở cùng được, mọi thứ đều không thuận tiện?"

Anh chắc chắn sẽ không nói tâm tư của Kiều Vũ ra, đây là thể diện của cô ta.

Chuyện này không thể nói.

Chủ nhiệm năm nay cũng đã ngoài 47 rồi, tóc đã bạc đi không ít, nết trái mặt ngọt cũng nhiều hơn Tiết Định rồi.

Trước kia cũng đã từng đến Afghanistan, Iraq.

Gian khổ cũng gặp qua không ít.

Ngay lập tức dùng đôi mắt sắc bén và xảo quyết liếc nhìn Tiết Định.

"Khi cậu còn nhỏ, tôi đã theo chân người ta đi xem Thái Cực Quyền rồi. Con gái người ta thích cậu, còn cậu mượn tay tôi để đẩy cô ấy đi đúng không?"

Tiết Định: "... Đúng là ông đã xem quá nhiều phim truyền hình rồi."

Xoay người bước đi cũng không thèm ngoái đầu lại mà chỉ lười biếng xua xua tay: "Được được, cậu tự lo liệu mà làm, đừng bán đứng tôi là được."

Có thể chủ nhiệm giúp anh nhưng Kiều Vũ cũng đâu phải ngốc.

Tiết Định rời khỏi phòng làm việc của chủ nhiệm, xế chiều hôm đó, Kiều Vũ liền nhận được tin năm nay cô ta sẽ không thể cùng Tiết Định đến Israel, tức giận chạy đến nhà Tiết Định.

"Tiết Định, anh ra đây cho em." Cô đứng ngoài sân đập cửa.

Sáu giờ chiều, tuyết vẫn còn rơi nhỏ, trên mặt đất dày cả tầng tuyết trắng.

Tuyết rơi, sắc trời thật khó coi, âm đạm, cứ như cả bầu trời muốn sụp xuống đầu con người vậy.

Lưu Học Anh đến Thành Nam làm việc, trong nhà chỉ còn mình Tiết Định.

Nghe bên ngoài có tiếng đập cửa gấp gấp, áo khoác không có mà chỉ mặc chiếc áo lông xám đẩy cửa ra ngoài.

Cửa vừa mở ra đã thấy Kiều Vũ với sắc mặt u ám đứng ở đó, ánh mắt như hình viên đạn.

"Làm sao vậy?" Anh ung dung đứng đó, cũng không hề có ý mời cô ta vào trong.

Trong nhà không có người, vậy nên bất kể ngoài trời có lạnh ra sao anh cũng không thể Kiều Vũ vào nhà được.

Quan hệ giữa người với người trước nay anh đều phân biệt rõ ràng, có giới hạn tít mĩ. Biết Kiều Vũ có ý với mình, anh không thể làm chuyện gì khiến cô ta hiểu lầm được.

Kiều Vũ cũng nhìn ra anh không ý mời cô ta vào nhà.

Tức giận đến ửng đỏ cả đôi mắt, giậm mạnh chân một cái.

"Là anh nói với chủ nhiệm không cho em đi Israel đúng không?"

Tiết Định im lặng một lúc, hỏi ngược lại: "Cô không muốn?"

Không có lý do nào để phản bác, xem như ngầm thừa nhận.

Kiều Vũ cười hai tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi, "Em không muốn sao? Chủ nhiệm đều đã phân công nhiệm vụ, bây giờ anh mới hỏi em có đồng ý hay không? Tiết Định, là anh khinh người quá đáng, anh có quyền gì mà quyết định em đi hay ở hả?"

Không đợi anh trả lời, cô ta lại nói tiếp.

"Có phải vì em thích anh nên anh cảm thấy phiền toái? Em và Kiều Khải đã đi Israel hơn 1 năm, bản thân em cũng chẳng có gì kém anh ấy cả. Bây giờ anh lại lấy lý do cá nhân mà không cho em đi. Ở cơ quan, bao ánh mắt nhìn đều biết anh chỉ cần Kiều Khải mà không để ý đến em. Anh bảo em phải giấu mặt mũi ở đâu? Em không được chào đón đến vậy sao?"

Phía ngoài sân là con ngõ khá rộng rãi, nhưng đây là một ngõ nhỏ ở Bắc Kinh, có rộng cũng chẳng đáng là bao.

Mà trong ngõ đều là các hộ gia đình nên chỉ cần một chút âm thanh âm ỉ cũng dễ dàng truyền vào tai mọi người.

Không ít người đều nhô đầu ra xem.

Tiết Định mặc áo len, cứ như vậy mà đứng ở cửa chính, nghe cô ta nói mà không cảm thấy sốt ruột.

Sống lưng thẳng tắp.

Nhìn cô ta một lát, đợi cô ta dừng lại, vài giây sau anh mới hỏi: "Nói xong rồi hả?"

Kiều Vũ như sắp khóc, vừa vội vừa tức.

Tiết Định vẫn đứng ở đó, ánh mắt trước sau đều rất rõ ràng.

"Kiều Vũ, thứ nhất, cô làm được tốt hay xấu như thế nào tôi không nói, người khác cũng không nói, phải đợi đến lễ khen thưởng năm sau, chủ nhiệm công nhận cô là chiến sĩ thi đua mới nói."

Kiều Vũ ngừng lại một chút, đôi mắt thoáng run sợ.

Cô ta không hề biết Tiết Định sẽ nói đến vấn đề này.

Ngừng một chút, Tiết Định nói tiếp: "Thứ hai, cô có tâm tư gì với tôi, cô không nói, tôi cũng không biết. Không để cô đi theo không phải bởi vì sợ cô gây thêm phiền toái gì cho tôi, nhưng chúng ta đều biết chuyện này là không thể, là tôi không muốn mang đến rắc rối cho cô. Cô thích tôi, tôi không thể nhận, chỉ sợ gặp mặt nhau mỗi ngày sẽ khiến cô càng lún càng sâu."

"Thứ ba, tuy cô có năng lực xuất chúng, nhưng khi đi theo Kiều Khải, thân là anh trai sẽ có sự chú ý đặc biệt với cô, nên không thể dễ dàng phát huy toàn bộ năng lực. Vì vậy tôi nghĩ hai người nên tách ra mỗi người một nơi, tự dựa vào khả năng của mình, để Kiều Khải bỏ đi hết ý nghĩa muốn làm tấm khiên thịt bảo vệ cho cô, như vậy mới có khả năng phát triển lâu dài."

Tiết Định thẳng lưng đứng tại chỗ: "Tôi chỉ nói vậy, cô hãy suy nghĩ cho kỹ. Nếu như vẫn cảm thấy bất mãn với tôi thì ngày mai đến gặp chủ nhiệm trình bày cũng chưa muộn."

Lời nói tuy khách sáo nhưng lại thể hiện rất rõ sự tự tin của Tiết Định.

Đương nhiên anh biết chủ nhiệm sẽ không vì chuyện này mà thay đổi quyết định.

Căn bản cũng chỉ muốn Kiều Vũ suy nghĩ cho cẩn thận, thấu đáo mà thôi.

Hiển nhiên Kiều Vũ bị chấn động, chăm chú nhìn anh đến một câu cũng không nói được, cuối cùng dứt khoát quay người chạy đi.

Tiết Định đứng lặng một lúc rồi cũng quay người vào nhà.

Mặc chiếc áo len này đứng ngoài trời tuyết một lúc lâu quả thật là sai lầm.

Trước khi đóng cửa, anh thoáng nhìn thấy một bóng người lẻ loi đứng dưới gốc cây đối diện.

Cây ngô đồng này đã có hàng chục năm tuổi, cành cây chắc khỏe, chỉ là lá đã rụng cả rồi. Hôm nay tuyết rơi, cả thân cây như được bọc trong tuyết. Rất đẹp.

Mà ngay dưới gốc cây, một người con gái mặc áo trắng đang đứng đó mỉm cười.

Trước ngực đeo chiếc máy ảnh, là mẫu mới nhất của Canon.

Môi thoa lớp son đỏ tươi.

Đôi mắt đen sáng ngời, lấp lánh như viên ngọc quý.

Dáng người tuy không cao nhưng chân dài, eo nhỏ, nếu như có thêm chiếc thắt lưng thì thật sự là chói mắt.

Tiết Định ngẩn người, tim như ngừng đập trong khoảnh khắc, chỉ yên lặng đứng nhìn cô, vẻ mặt mờ mịt.

Nhưng cũng nhanh chóng hồi phục tinh thần.

Như muốn che đi giây phút ngẩn người của mình, anh nheo mắt hỏi: "Thật lạ, cô nói có thứ muốn gửi chuyển phát nhanh cho tôi, vậy cô chính là món đồ chuyển phát nhanh đó sao?"

Người nọ không để ý đến thái độ của anh, chỉ cười khẽ rồi nhanh chóng đi tới.

Chúc Thanh Thần khẽ cười, đôi mắt, chân mày, khoe miệng đều thể hiện sự vui vẻ, sự vui vẻ ấy như muốn xua tan đi cả sắc trời ảm đạm, u tối.

Đã thấy quân tử, làm sao không mừng?

Cô đứng yên trước mặt anh, ngẩng đầu khiêu khích: "Chủ nợ đại nhân, tôi tới trả tiền."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ánh lửa

Đây là buổi sáng đầu tiên sau khi Chúc Thanh Thần đến Bắc Kinh.

Ngõ nhỏ ở Bắc Kinh tương đối chật chội, không cổ kính như tưởng tượng mà ngược lại còn có chút cũ nát, không có gì nổi bật.

Bước ra khỏi sân bay mới nhớ là chưa xem dự báo thời tiết, gió bắc lạnh thấu xương, giá rét khắp nơi, gió buốt lạnh như dao cắt, cái lạnh đến cắt da cắt thịt.

Nhưng nơi này có Tiết Định.

Cô giống như một kẻ ngốc không tim không phổi, đứng giữa cái vùng đất tuyết phủ ngập trời, lạnh thấu da thịt này mà hét lên thật to: *Bắc Kinh, tao yêu mày!*

Vậy mà khi đứng trước mặt anh, cô lập tức không nói được lời nào.

Chỉ có thể cười ngây ngốc, ngẩng đầu nhìn anh.

Tiết Định vẫn rất bình tĩnh, đột nhiên cô tới thăm cũng không có biểu hiện quá nhiều cảm xúc. Dù sao cô cũng đã tới, vậy anh phải tiếp đón làm sao cho ra dáng chủ nhà.

Đến giờ cơm, Tiết Định dứt khoát đưa Chúc Thanh Thần đi ăn vịt nướng.

Quanjude, một cửa hàng Trung Hoa đã có từ lâu đời, mặt tiền cửa hàng là ngay phía sau Hậu Hải.

Mảnh đất Hậu Hải này, bốn mùa trong năm lúc nào cũng tươi mát.

Lúc thời tiết vẫn còn ấm áp, bên trong những quán bar mặt hướng ra hồ Hậu Hải đều có những ban nhạc riêng. Nghe nói mảnh đất này chính là nơi khai sinh là âm nhạc dân gian Trung Hoa.

Vào những ngày giá rét giống như hôm nay, trên mặt nước hồ Hậu Hải đều đã đóng băng thật dày, những đứa trẻ tinh nghịch, to gan cùng nhau nô đùa trên mặt băng, tiếng cười nói đùa giỡn náo nhiệt cả một vùng.

Tiết Định mời Chúc Thanh Thần ba món, món thứ nhất là thịt vịt.

Món thứ hai, da vịt nướng béo ngậy, thái sợi mảnh, rồi làm thành món rau cải quăn thịt vịt.

Món thứ ba, thêm phần thịt vịt còn lại cùng xương vịt vào bí đao và cải trắng nấu thành súp vịt thơm lừng.

Tiết Định mở lá sen, chấm miếng thịt vịt vào nước sốt chua ngọt, rồi lấy thêm dưa chuột, hành sợi rồi khéo léo gói lại, đưa cho Chúc Thanh Thần.

Cô cắn một miếng, thỏa mãn gợn ngón cái.

Tập trung đến mức không có thời gian để nói chuyện.

Thật ra Tiết Định cũng không thích ăn vịt, thịt vịt có hương liệu, da vịt béo ngậy, thân là người gốc Bắc Kinh nên cũng không hứng thú với Quanjude lắm.

Nhìn thấy quai hàm Chúc Thanh Thần đã phồng lên, Tiết Định không nhịn được cười.

Quanjude, dường như cũng tạm ổn?

Hai người ăn nửa con vịt, Tiết Định chỉ ăn nhiều bánh nướng, còn lại thịt đều để cho Chúc Thanh Thần.

Sau khi ăn no đến căng bụng, hai người cùng nhau đi tản bộ dọc bờ hồ Hải Hậu.

Anh hỏi Chúc Thanh Thần: "Đã tích được bao nhiêu tiền đưa cho tôi rồi?"

Chúc Thanh Thần đáp: "Không cần tích, vẫn còn dư lại khoảng hai trăm ngàn, nên đặc biệt trả số tiền còn lại này cho anh."

"... Không ngờ vẫn còn nhiều tiền như vậy."

Tiết Định suy nghĩ một lát: "Tết đến, cô còn cố ý chạy tới Bắc Kinh, chỉ vì muốn trả lại tiền cho tôi sao?"

Chúc Thanh Thần gật đầu: "Dù sao Tết đến cũng cần tiền, sợ anh cần tiền để tiêu mà lại không có, dạo này kinh tế cũng đang khó khăn mà."

Đúng là nói dối mà không biết ngượng, mặt cô không đổi sắc.

Tiết Định nửa cười nửa không nhìn cô: "Tôi phải nói cô là người cẩn thận, chu đáo khiến người ta phải suy nghĩ hay là cô cẩn thận, chu đáo suy nghĩ thay cho người ta đây?"

"Anh có thể nói không cần tôi trả tiền cũng được."

"Cô đừng có tưởng bở."

Chúc Thanh Thần chăm chú nhìn mọi người đùa giỡn trên băng, trong lòng rung động, liền nhảy qua lan can đá đi tới chỗ hồ.

Tiết Định thấp giọng quát ngăn cô lại: "Đừng ra đó! Mặt băng không đủ dày, lỡ ngã xuống thì sao?"

"Vậy thì tắm nước lạnh thôi." Chúc Thanh Thần hồn nhiên đáp.

"Là cô muốn tôi chiếm tiện nghi của cô, muốn tôi cởi áo ôm cô vào ngực hả?"

Chúc Thanh Thần sung sướng cười haha, vừa chạy trên băng vừa quay đầu nhìn anh, "Không biết là ai muốn chiếm tiện nghi của ai nữa?"

Cô như mở cờ trong bụng, mặt tươi như hoa hài lòng quên hết tất cả, cùng đám trẻ nhỏ trượt trên băng, kết quả là mất trọng tâm ngã xuống đất. Lũ trẻ ăn mặc sặc sỡ đứng quanh bốn phía nhìn cô ngã mà bật cười thành tiếng.

Tiết Định đứng dựa vào lan can ngắm trời đêm buông xuống. Những ánh đèn cũng bắt đầu sáng lên.

Trên bờ biển, hàng đêm đều có ánh sáng hải đăng lấp lánh hòa với tiếng cầm ca du dương.

Anh vốn sinh ra ở nơi này, khi còn nhỏ vẫn thường cùng trẻ con trong khu ra ngoài đùa nghịch, sau này khi trưởng thành cũng dần trở nên xa cách. Có nhiều lúc khi những đứa trẻ kia đang nô đùa trên băng dày đóng trên hồ Hậu Hải thì anh lại đang âm thầm ngồi bên cửa sổ đọc sách của Fyodor Mikhailovich Dostoevsky (1), Stefan Zweig (2), Henry James (3)...

(1) Fyodor Mikhailovich Dostoyevsky là nhà văn nổi tiếng người Nga, sinh ngày 11 tháng 11, 1821 và mất ngày 9 tháng 2, 1881. Cùng với Lev Tolstoy, Dostoevsky được xem là một trong hai nhà văn Nga vĩ đại thế kỷ 19.

(2) Stefan Zweig là một nhà văn, nhà báo, nhà viết kịch và nhà viết tiểu sử người Áo nổi tiếng trên thế giới. Ông sinh ra trong một gia đình khá giả gốc Do Thái ở thành phố Viên, Áo. Không tìm thấy động lực rõ ràng, ông bỏ học sớm

(3) Henry James là tác giả và nhà phê bình văn học Mỹ, là con trai của Henry James Sr. và em trai của nhà triết học và nhà tâm lý học William James. Ông sống phần nhiều cuộc đời ở châu Âu và trở thành là một công dân Anh không lâu trước khi chết.

Dường như tất cả những nhà văn nổi tiếng thế giới Tiết Định đều được bà giới thiệu cho, vậy mà anh vô tâm cũng được một thời gian rồi.

Nhưng ngay lúc này đây, khi bóng đêm đang dần buông xuống và ánh sáng lấp lánh của những ánh đèn dần dần thấp sáng trời đêm, tầm mắt của anh lại bị người con gái vô tư kia chiếm giữ, tâm trí anh lại một lần nữa trở lại những năm tháng cũ đã qua, chỉ là hiện tại đứng trên mảnh đất này lại cảm thấy vui vẻ lạ thường.

Chúc Thanh Thần vô tư chơi đùa trên băng một mình.

Bóng dáng của cô tự nhiên cách anh càng ngày càng xa.

Vậy mà anh vẫn cứ đứng yên không nhúc nhích, thế nào lại cảm thấy cô càng đi lại càng gần, càng đi càng gần, gần đến mức khiến anh cảm thấy thật căng thẳng.

Chúc Thanh Thần thực sự ăn rất nhiều.

Ra khỏi mặt băng, mới đi tản bộ một lúc, cô đã bắt đầu cảm thấy hứng thú, thèm thuồng những cây kẹo hồ lô Bắc Kinh bên đường.

Tiết Định đi mua cho cô, nhưng cô lại không ăn hết nên anh chẳng thể làm gì khác hơn ngoài việc bọc kẹo trong túi cầm thay cho cô.

Vừa đi qua cầu lại thấy quán rượu ven đường đông nghịt những người chen chúc đứng xem.

Chúc Thanh Thần tò mò lại gần mới phát hiện bên trong là vũ nữ đang múa cột, tiếng nhạc mạnh mẽ, hình ảnh vũ nữ với dáng người xinh đẹp quyến rũ mê người.

"Cô muốn xem sao?" Tiết Định hỏi cô.

Cô gật đầu, "Tôi chưa bao giờ được xem vũ nữ múa cột."

Vừa dứt lời, anh liền kéo cô vào trong.

Chọn vị trí ngay đối diện sân khấu, hai người ngồi xuống.

Trên sân khấu là một cô gái mặc áo tắm hai mảnh, dáng người không phải mẫu con gái Châu Á, có lẽ Châu Mỹ hay Châu Âu thì đúng hơn. Không chỉ có bộ ngực lớn, mà bắp tay qua việc múa cột quanh năm cũng trở nên khá mạnh mẽ.

Chúc Thanh Thần đặc biệt bị thu hút bởi đường cong và cơ bụng của cô gái ấy.

Hóp bụng mình lại, cô cố hình dung xem cơ bụng của mình sẽ như thế nào.

Hiệu ứng âm thanh trong này quá lớn, nhịp trống và tiếng nhạc dường như muốn phá rách màng nhĩ Chúc Thanh Thần.

Cô muốn nói chuyện với Tiết Định nhưng dù anh ở gần cũng chẳng nghe thấy.

Mãi sau, khi anh và cô gần như kề sát mặt, cô mới ghé tai anh lớn tiếng hỏi: "Anh đã từng tới đây rồi sao?"

Bởi tiếng nhạc quá lớn khiến cho cô như phải hét lớn lên để đặt câu hỏi.

Tiết Định gật đầu.

Bạn bè thỉnh thoảng gặp gỡ sẽ hẹn nhau tại Hậu Hải sau 8 giờ tối, cứ sau khi dàn nhạc biểu diễn thì cách 10 phút sẽ có múa cột.

Anh đã từng xem qua mấy lần.

Trên sân khấu, vũ nữ vẫn đang say mê trong âm nhạc với dáng vẻ gợi cảm đầy nóng bỏng.

Tự nhiên Chúc Thanh Thần lại thấy khó chịu trong lòng, khóe miệng vô ý nhếch lên.

Anh đã xem sao?

Anh quả nhiên đã từng xem...

Mà ngay lúc này cũng vừa lúc Tiết Định ngẩng đầu lên. Một người bĩu môi, một người ngẩng đầu, khoảng cách quá gần khiến cho đôi môi của Chúc Thanh Thần như có như không lướt qua gò má Tiết Định.

Dù chỉ lướt qua trong vài giây ngắn ngủi nhưng cũng đã đủ để tạo nên sự tiếp xúc thân mật.

Chúc Thanh Thần sững sờ.

Tiết Định cũng sững sờ.

Vũ trường bao trùm trong bóng tối, chỉ có ánh đèn nhấp nháy, sáng tối không ngừng.

Cô đang ở ngay trước mặt anh.

Mặt giáp mặt cách nhau chỉ vài centimet, hơi thở ấm nóng của cô như đang phả lên gò má anh.

Dù trong vũ trường tiếng người ồn ào, tiếng nhạc ầm ĩ, nhưng cũng khó có thể che giấu được hơi thở dồn dập cùng tiếng tim đập thình thịch của Tiết Định.

Cô ở quá gần.

Cứ như vậy mà mở to đôi mắt trong veo nhìn anh, đôi môi nhỏ chu lên khiến anh không thể nào rời sự chú ý của mình khỏi đôi môi đỏ mọng ấy.

Tiếng nhạc bên tai đột ngột ngừng lại.

Ban nhạc trở lại, vũ nữ rời sân khấu, tiếng đàn ghita và tiếng đàn vang lên, ca sĩ chính cầm micro ngâm nga khúc hát.

"Cho tôi mượn mười năm, cho tôi mượn sự dũng cảm để chạy trốn khắp nơi."

Cho tôi mượn lời thề được nói ra mỗi ngày, cho tôi mượn cô đơn, cực tuyệt như lúc mới gặp

Cho tôi mượn sự tươi trẻ không sợ bị chèn ép, cho tôi mượn dữ dội và liều lĩnh không cần biết đến ngày mai

Cho tôi mượn chút ánh sáng ảm đạm để chiếu sáng, cho tôi mượn nụ cười xán lạn như mùa xuân

Nụ cười xán lạn là em, ánh sáng ảm đạm để chiếu sáng cũng là em."

Hồ hấp Tiết Định dòn dập, nhìn Chúc Thanh Thần không chớp mắt, mắt không rời khỏi đôi môi căng đỏ của cô.

Ma xui quỷ khiến thế nào anh lại muốn hôn cô.

Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ ngây người trong khoảnh khắc, khi bình tĩnh trở lại, anh lập tức ngồi lui về phía sau, một lần nữa kéo xa khoảng cách giữa hai người.

Trong đầu anh hiện ra muôn ngàn câu hỏi.

Rốt cuộc anh đang suy nghĩ điều gì?

Anh muốn hôn cô sao?!

Trong nháy mắt, tất cả những chuyện khác thường trong suốt nửa năm qua như cuốn phim chạy lại trong đầu Tiết Định, cuối cùng anh cũng đã hiểu nguyên do của những hành động chẳng suy nghĩ của bản thân mình.

Vì sao mà lại muốn thấy cô, dù chỉ là những tấm hình lướt qua.

Vì sao mà dịp lễ Tết, người vốn nhút nhẽ như anh lại cố tình gửi một tin nhắn như muốn gây sự với cô chỉ để chúc mừng năm mới cô.

Vì sao mà đêm giao thừa, anh lại ấu trĩ đến kích thích mà đi mua pháo hoa trở về nhà rồi chụp hình kỉ niệm.

Vì sao mà trông thấy cô đứng bên ngoài, biết rằng lý do cô đến để trả lại tiền thật quá vô nghĩa mà vẫn không thôi mong đợi.

Chỉ bởi vì anh muốn được gặp cô.

Không thể gặp, trong lòng sẽ thấy nhớ mong.

Gặp cô vẫn cảm thấy chưa đủ, không thể giải thích lý do mà chỉ muốn được gần cô thêm chút nữa và muốn hôn lên đôi môi ửng đỏ ấy của Chúc Thanh Thần.

Nơi đôi môi cô lướt qua dường như vẫn còn thoáng để lại dấu vết vô hình nào đó, nóng rực.

Vẫn giữ vững lý trí.

Lời hứa chuyện hôn nhân đại sự tương lai phải được sắp xếp rõ ràng hiện ra trong đầu Tiết Định như bóp nghẹt cổ họng anh lại, như muốn nói anh nên ngừng lại và đi ra ngoài.

Anh rất dũng cảm và gan dạ, nhưng anh lại không thể liều lĩnh mà không rõ kết quả ngày mai sẽ ra sao.

Im lặng chừng 2 giây, Tiết Định đột nhiên đứng dậy: "Tôi ra ngoài gọi điện thoại một chút."

Cũng không chờ Chúc Thanh Thần phản ứng, Tiết Định đã vội vã đẩy cửa bước ra khỏi quầy bar.

Chúc Thanh Thần ngạc nhiên không nói lên lời, chỉ biết ngồi đó nhìn theo bóng lưng đang đi khỏi kia, trong lòng ngẩn ngơ.

Nếu như trực giác của cô không sai thì có phải vừa rồi Tiết Định muốn hôn cô không?

Người đàn ông kia, trong đôi mắt đen láy như ánh lửa, nhìn chăm chăm vào đôi môi cô không chớp mắt.

Cô không dám khẳng định nên cũng đứng dậy đẩy cửa ra ngoài, chỉ thấy Tiết Định cầm điện thoại di động đứng bên hồ gọi cho ai đó.

Cảnh liêu rủ xuống sau lưng, dưới chân tuyết đọng, băng đóng mặt hồ như trải dài ra xa mãi.

*

Kiều Khải đang họp gia đình, nghe tiếng chuông điện thoại vang lên như nhận được đại xá, chạy như bay ra phòng khách: "Có điện thoại, con đi nghe điện thoại."

Mẹ Kiều Khải kéo anh ta lại: "Bác trưởng bối đang nói chuyện với con mà con đi đâu?"

Anh ta vội vàng đưa màn hình điện thoại ra cho mẹ xem.

Trên màn hình hiển thị tên: Lão đại.

"Là chỉ huy gọi, là người lãnh đạo trực tiếp. Thật sự là lão đại con gọi." Kiều Khải nắm chặt điện thoại, nhảy ba bước rồi vội vã chạy về phòng ngủ.

Khóa cửa.

Nhận điện thoại.

Đầu kia Tiết Định còn chưa kịp mở miệng đã nghe Kiều Khải than vãn không ngừng.

Năm mới về nhà, đồng chí Kiều Khải với 26 năm độc thân hoàng kim đã liên tiếp bị các bậc cha chú trong nhà thúc giục trong nửa tháng phải làm lễ cưới.

"Độc thân vốn thật sung sướng biết bao, năm mới này thật đáng sợ. Tôi chưa vội nhưng cô di chú bác lại quá vội. Cũng may cậu gọi điện thoại cho tôi, nếu không thì không biết hôm nay tôi còn phải chịu đựng bao lâu nữa. Tôi nói cho cậu biết, tôi đây ngay cả đi tiểu cũng có người đứng ở ngoài cửa WC, chỉ cần tôi xong là lại tiếp tục nói không ngừng."

Tiết Định chẹp miệng, nói không nên lời.

Trầm ngâm một lúc rồi hỏi Kiều Khải: "Vậy cậu tính thế nào? Trốn được hôm nay nhưng liệu có trốn được cả đời không?"

Kiều Khải xoa xoa mũi: "Cũng không ý định trốn cả đời, cùng lắm là mấy năm nữa. Coi như là để hoàn thành giấc mộng của mình. Ngày còn đi học, tôi rất muốn trở thành phóng viên chiến trường, bây giờ khó khăn lắm mới có được vị trí này, làm sao tôi có thể dễ dàng từ bỏ được? Chờ đến khi tôi hoàn thành giấc mộng đời mình, tôi sẽ hoàn toàn nghe lời mẹ mà chuyển nghề, rồi trở về cưới vợ sinh con, hoàn thành trách nhiệm."

Vậy là vẫn thỏa hiệp.

Vẫn sẽ từ bỏ.

Tiết Định trầm mặc không nói, lại nghe Kiều Khải chất vấn: "Vậy cậu thì sao? Định độc thân cả đời dâng hiến cho sự nghiệp tác chiến ngoài chiến trường kia à?"

Anh cười lớn tiếng: "Chưa từng nghĩ sẽ thay đổi."

Anh không muốn thỏa hiệp, càng không muốn từ bỏ.

Con người sống trên đời mà ngay cả lý tưởng cả đời còn muốn từ bỏ thì sống có ý nghĩa gì?

Kiều Khải chợt nở nụ cười: "Không thay đổi cũng tốt, tôi nghĩ trên thế giới này không có ai thích hợp hơn cậu nữa đâu, không sợ chết, có bản lĩnh, không sợ trời không sợ đất."

Anh cảm thấy thật buồn cười: "Cậu đang khen tôi sao?"

Kiều Khải không trả lời, tiếp tục nói.

"Cậu kiên trì muốn quay lại nhưng cũng không nhất thiết phải độc thân cả đời. Tôi luôn cảm thấy trên thế giới này thật sự không có người đàn ông nào như vậy, chỉ có phụ nữ thôi. Dĩ nhiên tôi không có ý nói cậu giống phụ nữ, chỉ là suy nghĩ khá giống nhau thôi. Bằng lòng sống thoải mái cả đời, bằng lòng sống mà không cần lo chuyện ngày mai, sống trọn vẹn lấy từng ngày... Dù sao đi nữa cũng là bằng lòng sống như cách cậu đang sống bây giờ."

"Cậu là chiến sĩ nhưng không có súng, nói không chừng một ngày nào đó có thể về chung nhà cùng các nữ chiến sĩ có chung chí hướng." Kiều Khải bị chính suy nghĩ này của mình làm chần chừ, cười không ngừng, "Tôi thật sự quá thông minh mà."

Đầu dây bên này Tiết Định không nói gì, trong lòng bất ngờ.

Anh ta nói nữ chiến sĩ.

Ba chữ này như tia chớp xẹt qua não, xẹt qua trước mắt anh.

Anh ngẩng đầu liền thấy Chúc Thanh Thần đang đứng trước cửa quán bar.

Anh và cô bốn mắt nhìn nhau, một người cả thân trắng bệch sáng trong đêm, thật không phù hợp với bóng đêm đen dày một mảnh.

Cô là nữ chiến sĩ của anh sao?

Bất kể ngày mai anh có như thế nào, không được từ bỏ, chỉ cần sống trọn vẹn, hết mình cho ngày hôm nay là đủ, bất kể là yêu một nữ chiến sĩ.

Đúng là cô sao?

~~~ Tác giả có lời muốn nói~~~

1. Muốn ở bên nhau nhưng lại không dễ dàng. Dù sao mấy ngày trước Tiết Định của chúng ta vẫn còn thể non hèn biến cả đời sống độc thân, bây giờ lại trở mặt như vậy, thật quá mất mặt. Một chút ngọt ngào một chút xót xa cũng tốt nhĩ.

2. Tôi thấy có cô gái bình luận, không biết Thanh Thần và Tô Chính Khâm đã lên giường chưa, 5 năm yêu nhau, có quan hệ thân mật hay không thì mỗi người một ý. Xét cho cùng, tình yêu của hai người có tốt đẹp hay không cũng đã là quá khứ, mà ở hiện tại hay tương lai cũng chỉ một người bên cạnh. Gặp được Tiết Định, lòng của thiếu nữ đã bị chiếm toàn bộ rồi, bạn nhỏ Tô Chính Khâm nên đứng sang bên cạnh thôi.

Hôm nay tui đi chơi nên up hơi trễ. Sorry mọi người. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

_ Gửi ngàn cái ôm yêu thương

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hôn em

Trong đêm tuyết, Chúc Thanh Thần đi tới chỗ Tiết Định đang đứng, yên lặng nhìn anh chăm chú: "Anh làm sao vậy?"

Anh nắm chặt điện thoại trong tay, một lát sau nở nụ cười: "Không có việc gì, chỉ là ở cơ quan có chút việc nên tôi cần phải gọi điện cho Kiều Khải."

Liếc mắt nhìn sang quán bar nọ, anh hỏi: "Quay lại đó chứ?"

"Không cần, mùa cột cũng kết thúc rồi, bên trong chẳng còn gì thú vị cả."

Tiết Định bật cười.

Cô gái này, tính tình cũng thật thẳng thắn.

Rồi hai người quay trở về, thông thả cùng nhau tản bộ dọc con phố nhộn nhịp.

Biển người chen chúc nhau, người tới người lui tấp nập.

Lượng người quá đông khiến hai người bị tách nhau ra, Tiết Định quay đầu lại thì thấy Chúc Thanh Thần đã bị đẩy lùi lại phía sau, không thể tiến lên được.

Cô không biết đường, bây giờ mà lạc đường thì thật là rắc rối.

Lại tiếp tục một đợt người tràn tới, Chúc Thanh Thần đang lúc hoảng sợ bỗng nhiên cổ tay được nắm chặt: "Đuổi kịp cô rồi."

Dòng người vội vã bước qua khiến Tiết Định trong phút chốc phải nói lòng bàn tay.

Chúc Thanh Thần cúi đầu, nhìn chăm chăm nơi cổ tay vừa được Tiết Định nắm qua, trong lòng hơi bứt rứt.

Mất Tiết Định vẫn tập trung nhìn về phía trước nhưng thấy tay cô khẽ động trong lòng lại không muốn buông ra.

Thoát khỏi con phố đông đúc, hai người đi thêm một đoạn đường ngắn nữa, rất nhanh đã về đến con hẻm nhỏ nhà Tiết Định.

Điện thoại Tiết Định chợt reo.

Lưu Học Anh gọi tới, chỉ nói: "Mẹ đang ở Thành Bắc, ở đây tuyết rơi rất dày nên không thể về nhà được. Có lẽ đêm nay sẽ ngủ ở ngoài, con không cần lo lắng cho mẹ."

Tiết Định gật đầu: "Con biết rồi. Đợi lúc nào tuyết ngừng rơi thì mẹ hãy về."

"Được. Đúng lúc ở đây cũng có văn kiện cần giải quyết nên cũng khá thuận tiện."

Sau khi ly hôn Lưu Học Anh dọn đến Thành Bắc nên cũng có nhà ở đó.

Đợt này Tiết Định về nhà ăn Tết nên bà mới quay lại để thăm con trai. Tuy nói hai người ở chung nhưng phần lớn thời gian là ai làm việc nấy, nhưng dù sao cũng là ở cùng một mái nhà, cùng nhau ăn cơm và sinh hoạt nên cũng tốt hơn sống một mình ở ngoài.

Kiểu quan hệ thế này, một lời khó nói hết.

Tiết Định ngắt điện thoại, quay sang hỏi Chúc Thanh Thần: "Đêm nay cô định ở đâu?"

"Nhà anh lớn đến như vậy chẳng lẽ không có chỗ cho tôi sao?"

Anh thật không biết nên khóc hay cười, "Hồi một tí là đòi ngủ ở nhà người khác, Chúc Thanh Thần, rốt cuộc là cô có biết xấu hổ không vậy?"

"Dù sao cũng đã từng chung chăn gối, cái gì không nên nhìn cũng đã nhìn, tôi còn gì phải ngại nữa?" Cô buông tay, "Huống hồ bây giờ tôi còn đang thiếu nợ 30 vạn, lấy đâu ra tiền để mà thuê khách sạn?"

Xem ra cũng rất hợp lý.

Tiết Định liếc cô một cái, không nói lời nào, chỉ cười hai tiếng rồi dẫn cô vào nhà.

Mở cửa, bên trong sân dày một tầng tuyết phủ, tuyết vẫn đang rơi. Tiết Định thật sự rất lười, đằng nào ngày mai mặt trời lên tuyết cũng tan, việc gì phải dọn?

Nhưng Chúc Thanh Thần là người phương Nam, thấy tuyết thật sự vui sướng, reo lên một tiếng rồi vỗ vai Tiết Định.

"Tôi muốn đắp người tuyết."

Tiết Định chưa từng thấy cô vui vẻ đến như vậy, dường như sau khi Khương Du và Chúc Sơn Hải ly hôn, cô đã buông bỏ tất cả gánh nặng để bắt đầu cuộc sống mới.

"Để tôi đi lấy chút đồ."

Anh chưa từng nghĩ mình sẽ cưng chiều cô đến vậy.

Cô không được bỏ cưng chiều, vậy để anh.

Đi tới mở tủ lạnh, Tiết Định cầm một củ cà rốt, bởi vì không có quả anh đào làm mất nên anh không chút do dự mở túi chocolate đồng nghiệp mang về từ Bỉ.

Trông qua dường như thật đắt nhưng Tiết Định lại không thích ăn, nên lấy để làm mắt người tuyết.

Đang muốn đóng tủ lạnh lại thoáng thấy hộp kẹo đặc biệt mua cho Chúc Thanh Thần lúc ở Giang Nam nhưng lại chưa có cơ hội đưa. Nghĩ một chút rồi quyết định mang theo.

Chúc Thanh Thần ngồi xồm ngoài sân, người đã động một tầng tuyết vẫn gắng sức hoàn thành nốt tác phẩm của mình.

Tiết Định ném chocolate và cà rốt xuống bên chân cô.

"Mất, mũi."

Cuối cùng lại nhẹ nhàng đưa hộp kẹo tới. "Còn cái này."

"Đây là cái gì?" Chúc Thanh Thần đưa tay nhận lấy nhưng bởi vì hộp kẹo sắt vừa lấy từ tủ lạnh, nhất thời giật mình, "Lạnh quá!"

Tiết Định đứng bên cô, nhìn từ trên xuống, thuận miệng nói.

"Mấy hôm trước ở cơ quan có người đi công tác, mua tặng tôi hộp kẹo nhưng tôi lại không thích ăn, nên đưa cho cô."

Vừa dứt lời, Chúc Thanh Thần đã cầm hộp kẹo, chăm chú đọc dòng chữ nhỏ.

"Đường 27, huyện Thương Tô Châu, kẹo thủ công Tô Tiểu Thư."

Tiết Định: "..."

Chúc Thanh Thần: "..."

Mất to tròn mắt nhỏ, lát sau, Chúc Thanh Thần cười xì một tiếng: "Xem ra kẹo huyện Thương của chúng ta đã xuất khẩu cả ra nước ngoài, sắp thành

thương hiệu quốc tế rồi."

Tiết Định cũng không nhịn nổi cười, bị vạch trần mà mặt dày không thấy xấu hổ, ngược lại cũng ngồi xồm xuồng, tiện tay cướp luôn hộp kẹo, "Không muốn thì thôi vậy."

Cô vội vàng giật lại, "Ai nói không muốn? Tôi muốn!"

Tiết Định nhìn cô cẩn thận từng li từng tí cầm hộp kẹo, lau lau hai cái, mặt mày hớn hờ bỏ vào túi áo trong.

Ngoài cửa lớn, đèn đường tỏa ánh hoàng hôn, chiếu vào gương mặt trẻ trung của cô, còn cô thì vẫn cúi đầu, chăm chú đắp người tuyết.

Ngón tay dù đã lạnh cóng đến đỏ ửng lên nhưng cô vẫn không chịu dừng lại.

Tiết Định ngồi im quan sát, trong đầu cũng không biết nghĩ gì, hỗn loạn như bầu trời đầy tuyết.

Cô vẫn còn trẻ, dù bây giờ có bằng lòng hôn ba khắp nơi với anh nhưng làm sao biết ba mươi, bốn mươi năm sau sẽ thế nào?

Liệu cô có nhớ cuộc sống hôn nhân yên ả không?

Liệu cô có cảm thấy mệt mỏi vì phải lo lắng cho anh mỗi ngày không?

Liệu cô có bằng lòng cả đời theo anh phiêu bạt không?

Cả đời, hai tiếng này đối với anh thật quá xa lạ. Bố mẹ, ông bà, rồi bạn bè không đi xa thì cũng ở quá xa.

Anh đã sớm chuẩn bị sẵn sàng cô độc chèo lái con thuyền cuộc đời, con đường phía trước thế nào, anh chẳng hề để tâm. Nhưng anh chẳng bao giờ nghĩ rằng, một ngày nọ lại có người xuất hiện khiến anh phải suy nghĩ lại về cuộc sống của mình.

Nếu như nửa đường cô muốn xuống thuyền thì anh biết phải làm sao?

Có hay không chỉ là mong muốn nhất thời?

Anh yên lặng nhìn gò má cô.

Nếu đã có được, làm sao có thể cam lòng buông tay.

Nửa năm rồi.

Nửa năm qua, anh chưa từng nói về chuyện yêu đương, chưa từng có hành động gì ám muội, chỉ cứ như vậy mà ngóng trông, mong nhớ, thật giống như trúng độc được gây nghiện.

Nếu thật sự ở bên nhau, còn có thể buông bỏ sao?

Anh như người mắc bệnh nan y, chẳng thể suy nghĩ được điều gì khác nữa.

Tiết Định như rơi vào hỗn loạn, giống như nơi mặt đất phủ đầy tuyết trắng kia, nhìn qua thì chỉ thấy một màu trắng xóa, sạch sẽ đơn thuần nhưng thật ra bụi bặm đều chôn giấu ở dưới.

Bất chấp hậu quả để yêu một người, đến lúc tình cảm mãnh liệt qua đi, thực tế tàn khốc ập tới, vấn đề riêng của từng người có thể sẽ là điều phá tan đi tất cả những kỉ niệm tốt đẹp, và rồi tình yêu cũng sẽ biến mất.

Trong lúc Tiết Định vẫn còn đang ngây người, Chúc Thanh Thần đã sớm hoàn thành xong tác phẩm người tuyết của mình.

Cà rốt gắn làm mũi.

Viên chocolate cầm trên tay đặt vào làm mắt, nhưng cô bỗng nhiên dừng lại, mắt nhìn chăm chăm viên kẹo.

Trông thật sự rất đẹp!

Cô suy nghĩ một chút rồi dứt khoát bỏ viên chocolate kia vào trong miệng, hương vị ngọt ngào tan chảy nơi đầu lưỡi, quả thực là kẹo ngon mà.

Quay đầu lại định hỏi Tiết Định tại sao lại lãng phí kẹo ngon như vậy thì cô lại thấy anh đang ngẩng người nhìn về phía cô, mà cũng có thể là đang hướng mắt vô định nhìn một thứ gì khác.

Thấy anh như vậy, trong đầu Chúc Thanh Thần chợt nảy ra ý đồ xấu.

Cô cúi người vo tròn một nắm tuyết trong tay, thừa dịp anh không chú ý liền cầm nắm tuyết ném về phía cổ áo anh.

Bụp!

Nắm tuyết đập vào cổ Tiết Định, tan ra bốn phía, hầu hết đều rơi xuống đất nhưng cũng không ít tuyết đã chui lọt vào cổ.

Tiết Định kêu lên một tiếng, toàn thân rùng mình vì lạnh.

Vụn băng lọt vào trong áo, cảm giác ấy quả thật...

Phục hồi lại tinh thần, anh cũng nhanh chóng cầm một nắm tuyết ném về phía cô. Anh không phải quân tử mà báo thù mười năm chưa muộn, có thù phải báo, có tuyết phải ném.

Chúc Thanh Thần tránh không kịp, chỉ biết lấy tay che mặt, cả người mất trọng tâm rồi ngã về phía sau, mông đặt xuống nền tuyết.

Tuyết tan rất nhanh liền thấm ướt quần, cô muốn đứng lên nhưng lại không biết tuyết đọng đã quá dày, mông cô lún rất sâu, mà cô lại ngồi một thời gian dài để dập người tuyết nên giờ hai chân tê mất cảm giác.

Dù đã cố thử mấy lần nhưng đều không thể đứng lên được.

Tiết Định tiến lên hai bước cầm tay cô kéo lên.

Hai tay Chúc Thanh Thần đột nhiên bị nắm chặt, dùng sức lôi kéo nên cũng thuận đà kéo luôn cả Tiết Định ngã xuống tuyết. Nhưng cũng bởi dùng sức quá nhiều nên chính cô cũng ngã nằm ra tuyết.

Tiết Định ngã xuống bên cạnh người cô, vừa quay đầu lại đã thấy Chúc Thanh Thần đang nằm ngửa, không kiêng nể gì mà ôm bụng cười ha ha.

Nằm giữa nền tuyết trắng, đôi mắt cô đen kịt, ngồi lên bùng sáng.

Mà cô cứ dùng đôi mắt trong veo ấy nhìn anh đầy sống động, tiếng cười vui vẻ giòn tan xóa mờ không gian lạnh lẽo.

Thật giống như khi trên cao nguyên Golan ở Israel, cô không kiêng nể gì cả cởi áo khoác ra, bước đi trong mưa gió.

Cũng chính từ thời khắc đó, Tiết Định đã biết bản thân sẽ không bao giờ có thể quên Chúc Thanh Thần.

Bề ngoài cô lạnh như băng nhưng thực sự bên trong lại là một trái tim ấm nóng, ân cần.

Tiết Định xoay người, hai tay chống xuống nền tuyết lạnh, không vội vàng trở lại.

Quý thần xui khiến thế nào lại cúi gần Chúc Thanh Thần.

Gió thổi trên đầu, tuyết rơi dưới thân, hình nộm người tuyết đã bị anh làm nát. Đêm tuyết ở nơi phương Bắc này rất lạnh, trên đường phố, trong từng hẻm nhỏ đã không còn bóng người, mọi người đều đang ở trong nhà sưởi ấm.

Vậy mà vẫn có hai người đang nằm giữa trời tuyết lạnh ấy.

Tiết Định cảm thấy trong lòng như có lửa, nụ cười của Chúc Thanh Thần như càng làm ngọn lửa ấy bùng lên muốn thoát ra khỏi lồng ngực, khóc mỗi anh khẽ nhếch lên, chỉ muốn đem ngọn lửa trong lòng hòa tan theo nụ cười ấy, muốn cô có thể hiểu cảm giác trong lòng anh.

Đừng khiến ngọn lửa thiêu đốt một mình anh.

Đừng gây vò anh thêm nữa, anh thực sự không thể tiếp tục chống cự.

Linh hồn của anh có hai nửa, nửa thì muốn hôn cô, nửa kia muốn ngăn lại.

Nhưng khi đã động lòng sẽ chẳng thể nghe theo lý trí nữa, thân thể chỉ biết hành động theo tiếng nói của trái tim.

Rốt cục, Tiết Định chống tay trên tuyết, cúi xuống sát mặt Chúc Thanh Thần.

Cô đưa mắt nhìn anh, lông mi khẽ run lên, hai mắt vô thức nhắm nghiền.

Nhưng ngoài cửa bỗng nhiên có người nặng nề đập cửa.

Rầm rầm rầm...

Chúc Thanh Thần vội mở mắt, Tiết Định cũng vội khôi phục lại ý thức.

Tối nay trong nháy mắt đã có hai lần anh muốn hôn cô.

Nhưng cả hai lần này đều không thực hiện được.

Anh hiểu và cô cũng hiểu.

Tiết Định không nói lời nào liền bỏ dậy, đi ra ngoài mở cửa.

Kẻ vừa đập cửa là một tên say rượu đến mất lý trí. Nghe tiếng mở cửa, anh ta quay đầu nhìn, tay cầm chai rượu cười ha ha với Tiết Định.

...

Tiết Định không nhận được chữ thăm một câu, nhưng trong phút chốc lại khôi phục dáng vẻ điềm tĩnh như ban đầu.

Sau lưng, Chúc Thanh Thần không biết từ lúc nào cũng đã ngồi dậy, phui mông một cái, cười mà như không cười nhìn anh, "Vừa rồi anh muốn hôn tôi đúng không?"

Anh liếc cô một cái, tay cũng phui phui chỗ tuyết còn dính trên quần áo, "Chắc tôi phải đói khát lắm mới muốn hôn một người đàn ông."

Phui sạch quần áo rồi, Tiết Định vòng qua người Chúc Thanh Thần đi vào nhà.

Cô vội đi theo, kéo vạt áo anh giữ lại, "Anh đừng có giả vờ, tôi thấy hết rồi, rõ ràng là anh muốn hôn tôi. Một lần trong quán bar, một lần vừa rồi."

Tiết Định không thèm quay đầu lại: "Tự mình đa tình, bệnh phải trị."

"Anh biết trị sao?" Cô cười to phản bác, đi theo anh đến cửa, đứng chắn trước mặt anh nói, "Bằng không anh thử hôn tôi một cái xem có thể chữa khỏi bệnh hay không?"

Cô mặt dày theo anh vào phòng.

Tiết Định không để ý đến cô, lấy khăn tắm trong ngăn kéo, đi vào qua phòng chứa đồ mà Lưu Học Anh đã sắp xếp trước Tết âm lịch lấy đồ rửa mặt.

Mẹ anh thích nhất là chuẩn bị chu đáo, cuối cùng hôm nay cũng phát huy được tác dụng.

Ra khỏi phòng, anh đưa hết đồng đồ vừa lấy cho Chúc Thanh Thần.

"Cầm lấy... đi tắm đi."

Cả người cô toàn là tuyết, lại bị lò sưởi trong nhà làm ấm nên cả người đều ẩm ướt, ngay cả tóc cũng không ngoại lệ.

Nếu không đi tắm nước nóng, e rằng sẽ bị cảm lạnh.

Giờ khắc này, hai người đều có cảm giác đây không phải là ở Bắc Kinh mà là đang ở Israel.

Mọi chuyện đều giống nhau như đúc.

Hai người lại cùng ở dưới một mái nhà, cùng nhau làm những việc như vậy.

Chúc Thanh Thần ôm đồng đồ, nói: "Anh là đồ nhất gan, hôn một cái cũng đâu có chết. Cứu một mạng người hơn xây 7 tòa tháp đổ." Sau đó đi vòng qua người anh, đi tới nhà vệ sinh.

Vừa đi được mấy bước, cô chợt quay người lại.

Chỉ thấy Tiết Định đứng ở sau lưng, khóe môi chưa kịp thu ý cười, đáy mắt ánh lên vẻ dịu dàng mềm mại hiếm thấy.

Thấy cô bỗng nhiên quay đầu lại, anh sững sờ trong giây lát, cố gắng che giấu nụ cười vừa rồi.

"Còn không đi tắm đi?"

Anh cau mày nhìn vết nước đọng trên sàn nhà, "Tắm xong thì ra lau sạch sàn nhà hộ tôi."

Cô cong môi, như là bắt được điểm yếu của anh, cũng không thèm nói gì quay đầu đi vào nhà tắm.

Đóng cửa lại, nhìn chăm chăm vào tấm gương đối diện.

Cô nhìn khuôn mặt mình trong gương, hai gò má phồng hồng từng chút từng chút, hai tay ôm chặt đồng đồ trước ngực.

Đúng là đồ ngốc.

Lúc nào cũng bày vẻ mặt nghiêm túc nhưng thực ra tâm tình gì đều để trong mắt.

Động lòng.

Từ chối.

Dịu dàng.

Chần chừ.

...

Cô cứ như vậy ôm đồng hồ kia rửa mặt, nhìn bản thân trong gương, gương mặt ngày càng ngập ý cười, mặc dù toàn thân ướt nhẹp trông thật vụng về, nhưng trong mắt vẫn lấp lánh ánh sáng.

Tối nay rất yên tĩnh, ngoài tiếng gió thổi ngoài cửa sổ thì nơi đây thật yên lặng, vắng vẻ.

Có thể cũng không phải hoàn toàn vắng vẻ.

Thích, thích, thích.

Trong phòng ngoài phòng, hai người hai tiếng tim đập, âm thanh càng ngày càng lớn, càng ngày càng không thể không chú ý.

Cô biết, Tiết Định đã động lòng.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

Tôi là người phóng khoáng, chương tiếp theo sẽ cho họ hôn một cái. Ừm, một lần nữa tiếng thì thế nào? Tôi vẫn còn tương đối lưu ý đến suy nghĩ của những bạn đọc bình luận, ngày hôm qua xấp xỉ 500 bình luận, vẫn gọi cho tôi một chút ý tưởng.

Cá nhân tôi thích tình cảm mưa dầm thấm lâu, không thích tình yêu từ cái nhìn đầu tiên mà thích sự ổn định.

Có một bình luận tôi cảm thấy khá là đạo đức giả, nhưng mà tôi có thể thấy có vẻ đó là cảm xúc tự nhiên nhưng lời nói lại mang một chút tự kiêu tự đại. Người kiên cường có thể trở nên mềm yếu, người mềm yếu cũng có thể hóa kiên cường. Trong mắt tôi đây chính là yêu. Đồng thời tình cảm hai người họ cũng đang dần ấm lên thì cũng nên trở về Israel đối mặt với khó khăn, không cần lo lắng tình cảm tiến triển chậm.

Có người thích kịch tình, có người thích tình cảm, tôi sẽ cố gắng chú ý hơn.

Chương vừa rồi cũng gặt hái được khá nhiều.

Cũng cảm ơn mọi người đã đề nghị, tôi đều đã cố gắng đọc hết.

Tôi mong mọi người sẽ tiếp tục theo dõi, ngày mới vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Nụ hôn đầu tiên ở Bắc Kinh

Tắm được một lúc, Chúc Thanh Thần đã thấy Tiết Định đập cửa phòng tắm.

"Chúc Thanh Thần."

Vội với lấy chiếc khăn tắm quấn quanh người, cô mở cửa nở nụ cười tà mị nhìn anh, "Có chuyện gì vậy, anh muốn cùng tôi tắm uyên ương hả?"

"..."

Tiết Định cầm bộ quần áo sạch đưa cho cô, "Cô không mang theo quần áo, buổi tối mặc cái này đi ngủ đi."

Cô nhận lấy, chưa kịp nói gì Tiết Định đã quay đầu đi mất.

Thế này là thế nào?

Cô cúi đầu nhìn bản thân mình, lắc đầu.

Bộ quần áo ngủ màu trắng, là đồ con gái, tuy hình thức bên ngoài có hơi bảo thủ nhưng bù lại chất liệu lại rất thoải mái, thiết kế cũng đơn giản, trang nhã.

Mặc quần áo xong, trong lòng không khỏi hồi hộp một chút, Chúc Thanh Thần đi ra khỏi phòng tắm.

Lúc này Tiết Định đang ngồi trên ghế sofa xem phim.

Cô đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh, cũng giả vờ như mình cũng muốn xem, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là không nhìn được hồi anh: "Tại sao nhà anh lại có đồ ngủ cho nữ?"

Tiết Định nhìn chằm chằm vào màn hình, không chớp mắt, "Ừ."

Hai chân Chúc Thanh Thần xếp bằng, dừng một chút, lại hỏi, "Không phải anh không có ý định tìm bạn gái à? Anh chuẩn bị đồ ngủ nữ làm gì thế?"

Cô đang cố thăm dò ý tứ đối phương.

Tiết Định xoay đầu lại, liếc nhìn cô một cái, khẽ cười một tiếng, "Đúng là không có ý định tìm bạn gái, nhưng mẹ thì không phải cứ không muốn có là được."

"... Cho nên đây là đồ ngủ của con mẹ nó à?"

Anh mỉm cười hồi lại: "Mẹ cô không có dạy rằng mẹ người khác và con mẹ nó, hai cụm từ này phải dùng cẩn thận à?"

"..." Cô giả vờ như không nghe thấy, "Mẹ anh còn khá trẻ nhì, hình thức đồ ngủ này quả thực không tồi."

Con người này, thật sự là muốn gây thù mà.

Câu nói này đúng là mang đầy tính khiêu khích.

Chúc Thanh Thần rất muốn làm ngơ, nhưng kết quả lại bật cười ha ha.

Cả người Tiết Định nồng nặc mùi thuốc súng, bao năm bên ba khói lửa, anh vẫn giống như một tờ giấy trắng, sạch sẽ, ở phương diện quan hệ nam nữ thật sự chưa có một tí vết nào.

Cô và anh, thật đúng là quá khác biệt.

Cô có thể không vội.

Nếu như một ngày nào đó nửa kia thực sự là anh, cô bằng lòng lẫn lộn với anh, kiêu ngạo với anh, ý nghĩ muốn đi cùng anh đã được xác định rất lâu rồi.

Không phải, không thể là nếu như.

Nửa kia chỉ có thể là Tiết Định.

Chúc Thanh Thần ngồi tựa mình trên ghế sofa lắng nghe tiếng tuyết rơi nhẹ nhàng ngoài cửa sổ, đôi mắt vẫn nhìn về màn hình tivi đang chiếu bộ phim điện ảnh cũ.

Cô bỏ lỡ phần mở đầu, vậy nên không biết tên phim.

Nhưng như vậy cũng chẳng có gì nghiêm trọng cả.

Cùng người mình thích ở chung trong căn phòng có lò sưởi ấm áp giữa trời đông, cùng im lặng xem chung một bộ phim, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu, lén lút xích lại gần hơn một chút, nhìn khóe miệng anh nhếch lên hay đôi lông mày rủ xuống, thực sự đã quá mãn nguyện rồi.

Bộ phim xoay quanh một chàng trai từ đầu tới cuối chỉ yêu một người con gái, nhưng vì một lời hứa hẹn năm mới mà đã rơi vào một cuộc hôn nhân không tình yêu, vì gánh nặng trách nhiệm mà tình yêu trở nên đau khổ, dần vật.

Người con trai đứng bên bờ biển nhìn người con gái trong lòng lên thuyền đi xa, trong lòng không ngừng tự nói với bản thân: Trước khi thuyền đến ngọn hải đăng, chỉ cần cô quay đầu lại, anh sẽ bắt chấp tất cả mà đuổi theo để nói cho cô biết rằng anh yêu cô ấy nhiều đến như thế nào.

Chỉ tiếc rằng dù anh có cầu nguyện thế nào thì người con gái vẫn nhất quyết không quay đầu lại.

Dù cô biết rằng anh vẫn đứng ở đằng sau, nhưng có lẽ bởi vì cô không muốn anh cảm thấy bị ràng buộc, muốn trả cho anh sự tự do mà lựa chọn một quyết định đau lòng như vậy.

Con thuyền cuối cùng cũng đi qua ngọn hải đăng.

Người con gái ấy từ đây cũng bước ra khỏi cuộc đời anh.

"Yêu một người, đôi khi cũng chính là học cách buông tay."

Nhân vật chính trong phim nói như vậy.

Ngay từ đầu, chẳng qua là vì giết thời gian nên mới cùng Tiết Định xem phim dù chẳng biết mở đầu, vậy mà cuối cùng Chúc Thanh Thần lại vô tình bị cuốn theo bộ phim ấy.

Vì thương tiếc cho mối tình của nhân vật nên cô cứ nghĩ người mãi.

Tiết Định tắt TV, liếc nhìn đồng hồ treo tường.

"Mười hai giờ rồi, đi ngủ thôi."

Chúc Thanh Thần không nhúc nhích, chỉ nghiêng đầu nhìn anh, "Nếu là anh, anh sẽ chọn cái gì? Chọn trách nhiệm hay chọn tình yêu?"

Tiết Định im lặng.

Cô lại hỏi tiếp, "Nếu như anh là Newland Archer (1), anh sẽ lựa chọn thực hiện lời hứa hôn ấy và chấp nhận nhìn người con gái mình yêu đến sâu đậm rồi đi, hay là liều lĩnh đi cùng với cô ấy?"

(1) Nhân vật trong phim *The age of innocence*

Trong phòng khách sáng sủa ấm áp, ngăn cách hoàn toàn gió lạnh ngoài kia, anh và cô kề vai, anh ngồi trên ghế sofa, cô ngồi xếp bằng bên sườn ghế nhìn xa xăm.

Tiết Định trầm mặc trong khoảnh khắc, rồi ngẩng đầu đối diện tầm mắt cô.

Cô cứ như vậy nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt ấy giống như thanh kiếm đâm xuyên qua toàn bộ sự bình tĩnh, chạm đến trái tim của anh.

Chọn cái gì ư?

Một thân một mình chiến đấu ở nơi thuốc súng mù mịt, liệu anh có đủ can đảm kéo cô nhảy vào khó khăn cùng mình?

Anh cũng muốn ích kỷ một lần, kéo người con gái này theo mình đến Israel, anh đã từng nghĩ sẽ không bao giờ từ bỏ lý tưởng của mình, vậy mà giờ đây, khi đối diện với cô, nếm thử hương vị của sự rung động, anh thật sự chẳng muốn để cô đi.

Có phải sẽ giống như Kiều Khải nói, chỉ cần cô bằng lòng, anh sẽ chọn cả lý tưởng cả tình yêu, đơn giản là cùng nhau bước trên con đường này?

Đây là câu trả lời tốt nhất.

Người con gái này có thể sống tùy ý, thẳng thắn vô tư, anh biết cô sẽ không từ chối.

Cô sẽ không chút do dự cùng anh trở lại vùng đất kia, không sợ trời không sợ đất, cũng sẽ liều lĩnh mà nói với anh rằng, cô không hề sợ chết.

Tiết Định cứ thế nhìn cô, trong lòng như lửa đốt.

Anh cũng hiểu một điều rằng, con đường anh chọn là con đường không có lối về, nếu kéo Chúc Thanh Thần cùng đi, cô có thể không suy nghĩ đến an nguy của mình, nhưng anh thì không làm được.

Anh không muốn thấy cô vì anh mà phải lo lắng sợ hãi.

Anh không muốn cô vì anh mà phải chịu khổ.

Khi anh cứu một cô bé ra khỏi chiếc máy bay bị rơi, anh và cô đã gặp mặt. Khi anh tỉnh lại ở phía sau xe của cô, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy trong gương chiếu hậu là khuôn mặt cô đầy hoang mang lo sợ đến bật khóc.

Khi vật lộn với đám khủng bố bên ngoài trường học Jerusalem, anh đã tận mắt thấy cô liều lĩnh kéo đường ranh giới chạy như bay về phía anh, ánh mắt bùng bùng lửa đốt.

Người con gái này quá kiên cường, quá nghĩa khí.

Anh thậm chí không chút nghi ngờ nếu như một ngày kia khi anh đang trong mưa bom bão đạn, cô cũng sẽ không chớp mắt mà xông vào, dù cho không thể làm gì cũng muốn chết cùng anh.

Ngọn lửa của cô sẽ đốt cô thành tro bụi.

...

Tiết Định ngồi trên ghế sofa, bình tĩnh nhìn cô, trong tích tắc trong đầu đã hiện ra vô số hình ảnh.

Anh chợt nở nụ cười, băng quơ hỏi cô một câu dù trong lòng đã rõ câu trả lời, "Chúc Thanh Thần, cô có sợ chết không?"

Cô đáp như đinh đóng cột, "Không sợ."

Dáng vẻ kia thật giống như học sinh đang muốn lấy lòng thầy giáo.

Tiết Định vừa cười vừa cầm điều khiển TV tùy ý đặt trên bàn trà, quay đầu nhìn cô, "Nhưng tôi sợ."

Chúc Thanh Thần ngẩn người.

"Tôi sợ em quá dũng cảm, cũng sợ em không sợ chết, càng sợ em chết."

Anh vươn tay vuốt nhẹ mái tóc đã được sấy khô của cô.

"Con đường tôi chọn quá khó khăn. Một người đàn ông khi đã chọn con đường này, không cần thiết phải kéo người bên ngoài mình cùng chịu khổ. Khi có một mình, tôi có thể không quan tâm đến ngày mai, nhưng nếu có người bên cạnh, tôi thật sự rất lo sợ."

Nhìn dáng vẻ nóng lòng muốn phản bác của cô, anh lại bật cười.

"Nhất là khi người đấy là em."

Chúc Thanh Thần há miệng, đột nhiên không phát ra tiếng.

Anh đang từ chối, đang muốn rút lui.

Cô không muốn nghe những gì anh đã nói như khi ở trong khách sạn nhỏ ở huyện Thương, nhưng cũng không nghĩ ra lý do gì để có thể thuyết phục anh. Tiết Định là một hòn đá, cố chấp, bướng bỉnh cứng đầu. Hết lần này tới lần khác hòn đá đều dùng lý lẽ sắc sảo khiến cô không thể nói lại.

Bên trong phòng không khí như thể băng âm, trôi giữa không trung mà còn bị chặn ở lồng ngực.

Không có tiến triển.

Hết đường xoay xở.

Dù có bày tỏ tình cảm trực tiếp, anh vẫn không chấp nhận cô.

Viễn mắt Chúc Thanh Thần có chút chua xót, ươn ướt, không phải do anh khước từ mà bởi lời nói của anh. Anh như vậy không sợ trời không sợ đất, máy bay rơi, bom đạn uy hiếp, tất cả đều không làm khó được anh. Nhưng mà anh đang ở trước mặt cô thẳng thắn thừa nhận, anh sợ cô chết, sợ cô liều lĩnh, sợ cô bị liên lụy.

Căn bản cô không nghĩ ra lý do gì tốt hơn để thuyết phục anh.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Ngẩng đầu nhìn anh một cái, cặp mắt kia sáng ngời lại bình tĩnh, rồi lại dường như đang cất giấu sóng lớn cuộn trào mãnh liệt.

Lông mi là lưỡi dao sắc bén.

Môi là hoa tháng ba.

Luôn luôn nghiêm túc mím môi, đôi mắt đôi khi nhạo báng và khắc nghiệt.

Nhưng khi anh cười rộ lên...

Khi anh cười, cô cảm thấy mình như bùng cháy, từ trái tim đến linh hồn, lửa nóng hừng hực cũng vì anh mà tỏa ra. Khi anh cười, cô mới cảm thấy cuộc đời mình thoát khỏi sự bình yên chán nản.

Viễn mắt càng lúc càng chua xót không chịu nổi.

Đời này cô đã khóc không ít lần. Bởi vì Khương Du cố chấp không chịu ly hôn mà khóc, bởi vì Chúc Sơn Hải đánh vợ mà khóc, bởi vì Tô Chính Khâm phản bội để chạy theo danh lợi mà khóc, nhưng lại chưa bao giờ giống như hôm nay, bởi vì quá nhớ quá yêu một người, chỉ nhìn anh mà rơi lệ.

Such sweet sadness. (Nỗi buồn ngọt ngào như thế)

Ánh đèn le lói trong đêm, không gian xung quanh thật là ảm áp.

Chúc Thanh Thần cố gắng ổn định tâm trạng rồi bất ngờ vươn tay ra, đặt lên ngực Tiết Định.

Ngực trái, nơi trái tim.

Cô nói: "Nơi này có tôi, đúng không?"

Nháy mắt, nước mắt rơi xuống.

Tiết Định trầm mặc không nói, vẫn không nhúc nhích ngồi đó, chỉ cúi đầu nhìn bàn tay trắng thuần mảnh khảnh của cô.

Lòng bàn tay đặt sát nơi trái tim của anh.

Anh nghe thấy tim mình đập kịch liệt, một tiếng khóc, nặng nề và khó khăn để át đi tiếng thở dài, tuyên bố anh không thể thoát ra.

Người con gái này đã luôn luôn kiên cường, như là gió thổi bất động, sét không thể đánh ngã.

Anh đã từng thấy, người bỏ vô nhân tính biến mất khỏi cuộc sống của cô, bạn trai cũ hám lợi cũng rời bỏ cô. Cô luôn sống một mình, sống yên bình tốt đẹp, coi trời bằng vung.

Nhưng cuối cùng, cô đã khóc.

Mà nguyên nhân cũng bởi vì anh.

Tiết Định nhìn đôi mắt cô ngán lệ, trái tim trong nháy mắt như bị đâm mạnh.

Lý trí đã tan thành mây khói.

Anh chậm rãi giơ tay lên, nắm lấy bàn tay đang đặt nơi ngực trái.

Tay anh lớn mà thô ráp.

Bàn tay cô lại mảnh mai, xinh xắn.

Nhưng khi nắm lấy bàn tay ấy, lại giống như ông trời tác hợp cho, vừa vặn, không nhiều cũng không ít.

Anh kéo cô chạm vào khuôn mặt anh, nhắm mắt thấp giọng nói: "Có em ở đây."

Ở trong mắt.

Sau đó kéo qua hai gò má, dừng lại ở thái dương, "Ở đây."

Ở bên tai.

Lại chạm nhẹ lên sống mũi, "Ở đây."

Ở chóp mũi.

Cuối cùng, anh lặng yên không một tiếng động mở mắt ra, nâng người về phía trước hôn lên đôi môi của cô.

Mười giây, anh như muốn lấy hết không khí của cô, cả suy nghĩ lẫn trái tim.

Nhẹ nhàng dừng lại, mở mắt nhìn cô, anh đưa ngón tay khẽ chạm vào đôi môi cô.

"Chúc Thanh Thần, em ở đây."

Nếu như có thể lặp lại một lần nữa, anh sẽ điên cuồng hòa tan cô vào từng phần, từng phần của cơ thể. Như vậy thì cho dù ích kỷ hay không thì cũng không cần lo lắng làm lỡ ngày mai của cô.

Anh đến nơi đâu, cô liền ở đó.

"Tại sao em lại hỏi câu hỏi ngu ngốc đó chứ? Em có trong trái tim anh hay không ư?" Anh nở nụ cười, nhắm mắt chấp nhận, "Từ lúc gặp em ở Israel, trái tim này đã không còn thuộc về anh nữa rồi."

Nó thuộc về người con gái vừa khóc vừa cười trên cao nguyên Golan.

Nó thất lạc khi thấy cô khóc không cho phép anh chết.

Nó lạc đường khi ôm cô ngủ trong đêm tối chạng vạng.

Mà nay, trong nó chỉ tồn tại có ba chữ.

Chúc Thanh Thần.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thỏa mãn

Và ánh mặt trời ôm lấy mặt đất

Và ánh trăng chiếu, hôn mặt biển

Những nụ hôn đó có nghĩa gì đâu

Nếu như em không hôn anh?

—— "Triết lý về tình yêu" – Shelly

*

"Tại sao em phải hỏi câu hỏi đầy ngu ngốc đó, em có trong trái tim anh hay không ư? Từ khi gặp em ở Israel, nó đã chẳng còn thuộc về anh nữa rồi."

Nói xong lời kia, Tiết Định cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt cô.

Không đợi cô trả lời, lại một lần nữa tiến tới.

Nụ hôn lần này của Tiết Định không còn dịu dàng như lần đầu.

Có lẽ là do phải kiềm chế quá lâu, nín nhịn lâu ngày, nụ hôn của anh giống như ngọn lửa, nóng hổi rùng rục, thiêu đốt hoàn toàn lý trí của Chúc Thanh Thần, đầu mũi và khoang miệng tràn ngập hơi thở của anh.

Dường như tim cũng ngừng đập, bóp nghẹn không thở nổi.

Chúc Thanh Thần cảm thấy mình như đang ở trên thiên đường, như đang phiêu du giữa những tầng mây.

Tâm hồn hòa quyện vào lời nói của anh, hô hấp hòa tan nơi đầu môi của anh.

Có thể là do luôn chết mê chết mệt người đàn ông này, nên cô cũng buông thả bản thân, nỗ lực đáp lại nụ hôn kia.

Nhưng cô lại không nhận được cười, hai gò má ửng đỏ, đáy mắt long lanh như nước, hai tay che mặt len lén nhìn anh, "Nào có thể như vậy, đã nửa tiếng..."

Tiết Định nhìn cô đầy ẩn ý.

Người con gái này, thật sự quá dễ thương, thật sự khiến người ta hận không thể muốn cô ngay tại chỗ.

Nhưng có lẽ như vậy lại quá nhanh.

Anh thực sự không hối hận vì nụ hôn trong lúc xúc động vừa rồi của mình, lời trong lòng cũng đã nói ra nhưng còn có quá nhiều chuyện cần phải sắp xếp, nên tiến hơn một bước là không thể.

Đồng hồ treo tường chỉ một giờ sáng.

Anh nói: "Anh đi chuẩn bị giường cho em."

Chúc Thanh Thần ngồi trên ghế sofa cười toét miệng, "Hay là chúng ta ngủ chung đi?"

Tiết Định dừng bước, quay đầu nhìn cô, "Chúc Thanh Thần, em có thể rụt rè một chút được không?"

Cô bấu môi, "Thiếu nợ anh nhiều tiền như vậy, cũng không biết đời này có thể trả hết hay không? Bằng không dùng con người của em đi, được không?"

"..."

Tiết Định thật sự không muốn nói cho cô biết lý do thời gian này họ không thể gần gũi.

Cũng chỉ là xoay cổ lại chứ không quay đầu lại.

Cô vẫn không biết ngại mà trêu chọc anh.

Liếc cô một cái, mặt anh không một chút cảm xúc quay đi, nhưng vẫn nói với lại một câu: "Anh là đàn ông, sao có thể dễ dàng bị em dụ dỗ như vậy?"

Phía sau truyền đến tiếng cười ha ha không dứt.

Anh cúi đầu đi vào phòng, cũng không vội vã bật đèn lên.

Anh lười nhác dựa vào vách tường, im lặng nở nụ cười. Đêm nay hoang đường mà lại điên cuồng, là do anh đã rất nhiều năm chưa từng sinh hoạt như thế này nên đã năm lần bảy lượt phá vỡ quy tắc.

Nhưng nghĩ lại, vì gặp được cô nên chuyện hoang đường này cũng trở nên rất bình thường.

Con người Chúc Thanh Thần chính là sự phản ánh bản thân Tiết Định.

Ngôi nhà này có quá nhiều phòng, phòng ngủ này là của anh, sau là của Lưu Học Anh. Tiết Định thay Chúc Thanh Thần dọn dẹp phòng nghỉ cho khách thật sạch sẽ, chỉ cần lấy ga giường và chăn gối trong ngăn kéo trải ra là được.

Cửa sổ của căn phòng này nhìn ra sẽ là sân trước.

Tiết Định đang trải giường lại bỗng thoáng thấy bên ngoài có bóng người, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy không biết từ lúc nào Chúc Thanh Thần đã chạy ra bên ngoài.

Cô chỉ mặc đồ ngủ mỏng, áo khoác thậm chí còn không mặc.

Bên ngoài còn có tuyết rơi.

Anh đẩy cửa sổ ra, muốn nhấc cô nhanh chóng vào nhà.

Gió lạnh lùa vào trong phòng, anh còn chưa kịp mở miệng đã nhìn thấy Chúc Thanh Thần đứng giữa trời tuyết vừa đi vừa nhảy chân sáo, miệng không ngớt lời reo hò.

Cô ngửa đầu nhìn lên trời tuyết bay nhẹ nhàng, gió hai tay đón lấy.

Trên khóe miệng nở nụ cười tươi rói bùng sáng cả trời đêm.

Tiết Định chỉ biết há miệng, một chữ cũng không thể nói ra.

Anh chăm chú nhìn dáng vẻ chơi đùa đến ngây ngốc của cô, trái tim như chệch đi một nhịp, hoàn toàn sụp đổ.

Cuối cùng anh thở dài, đặt chân trong tay xuống, vòng qua phòng khách đi ra ngoài. Tiện tay lấy áo khoác trên móc treo áo khoác vội lên người rồi im lặng đạp tuyết đi tới phía sau cô.

"Trời lạnh." Anh thấp giọng nói, choàng áo khoác trên người lên người cô.

"Không lạnh." Cô ngẩng đầu nhìn anh, cười cười.

Còn mạnh miệng nói không lạnh.

Mũi đỏ bừng, tay cũng lạnh đến dọa người.

Nhìn cô khoác chiếc áo của mình, Tiết Định tưởng cô như đứa trẻ con mặc trộm quần áo của người lớn, rất muốn cười nhưng phải nhịn lại, vừa cố gắng kéo cô trở vào nhà vừa trách mắng, "Em có bị làm sao không vậy? Ăn mặc như thế này chạy ra ngoài rồi trúng gió thì sao? Em nghĩ thân thể mình khỏe mạnh, thật sự khỏe như trâu bò sao?"

Bị kéo vào trong cũng không hề tỏ ra tức giận, ngược lại trong nháy mắt cô đóng cửa, đột nhiên kéo anh lại.

Xoay người ép anh sát vào cửa.

Anh rất cao, còn cô lại quá thấp, chênh lệch đến gần 20cm khiến cô phải kiễng chân ngửa đầu mới có thể chạm sát đến khuôn mặt Tiết Định.

Chúc Thanh Thần nhìn thẳng vào mắt anh.

"Chỉ là muốn xác định." Cô ngửa đầu, chỉ cần kiễng chân thêm vài centimet nữa là môi chạm môi, "Đêm nay không phải là mơ."

Tiết Định cúi đầu nhìn cô, nghĩ mãi không nói được một từ.

Còn cô thì cười như một chú mèo con bị trêu chọc, nhón chân muốn hôn anh.

Chỉ còn cách một tẹo nữa thôi vậy mà anh lại đưa tay kéo cổ áo, kéo cô ra.

Tiết Định lách người ra, liếc cô một cái.

"Chúc Thanh Thần, anh biết em rất bạo. Nhưng có một điều em phải nhớ cho kĩ." Vừa dứt lời, anh đã xoay cô lại để lên cửa, lấy thân thể cao lớn chắn ngang khiến cô hoàn toàn bị bao phủ bởi bóng tối.

Cúi người hôn cô, anh nói: "Anh là đàn ông. Loại chuyện như vậy, phải để cho anh chủ động."

*

Không biết rõ tối hôm đó đến cùng hôn bao nhiêu lần, thời gian dài tới bao lâu.

Cũng thực sự là lạ lùng, cứ tưởng rằng hôn môi cùng lắm là yêu, là khúc dạo đầu nhưng lại không phải như vậy, không có sự giao hòa thể xác, vền vền chỉ có môi chạm môi lại có thể làm cho con người ta mê muội đến quên cả thời gian.

Lúc ở ngoài sân, Chúc Thanh Thần có nói trong tối nay có đến hai lần anh muốn hôn cô.

Lời này không đúng.

Bởi vì từ lúc cô xuất hiện ở ngõ, ngoài cửa lớn, bất kỳ giờ phút nào anh cũng muốn làm vậy.

Cuối cùng, Tiết Định phải đem hết ý chí kiên nghị của bản thân, cố kìm nén không "thật" Chúc Thanh Thần ngay tại chỗ để xách cô vào trong phòng "Ngủ."

Người con gái kia thì lại luôn miệng nhắc đến vấn đề nhạy cảm mà anh đang muốn kiểm chế.

Tiết Định ngoài cười nhưng trong không cười, "Một đêm trị giá ba mươi vạn, thật đắt như vậy anh không dùng nổi đâu."

Anh không phải bảo thủ, càng không phải chính nhân quân tử.

Anh và cô đang ở trong hoàn cảnh đặc biệt, hôn cô là do kích thích đến cực điểm, cử chỉ thân mật hơn nữa thì chỉ ít cần phải nhìn nhận lại một cách chính thức mối quan hệ này.

Cách nhau một bức tường, hai người đều đi vào giấc ngủ.

Chúc Thanh Thần nhìn trần nhà bắt đầu tính toán cho tương lai, Tiết Định trong bóng đêm trầm tư.

Cô nghĩ.

Sẽ không phải một đêm qua đi anh ấy đã thay đổi chứ?

Nếu như anh thay đổi thật, cô sẽ phải cho anh ấy biết rằng, các tế bào trên người cô mỗi ngày đều không ngừng thay đổi, vậy nên mỗi một ngày đều là nụ hôn đầu của cô, anh phải chịu trách nhiệm!

Anh nghĩ.

Nguy rồi, đại khái thật sự muốn thỏa hiệp, nhưng người phụ nữ kia lại mãnh liệt giống như ngọn lửa, không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua.

Vậy thì không quan tâm mà cứ đi thôi, vậy thì sẽ mang theo nữ chiến sĩ này, dù ích kỷ, dù cho một ngày kia sẽ hối hận thì cũng đã cùng nhau đến mảnh đất vàng, cùng nhau trải qua một khoảng thời gian dù không biết dài ngắn thế nào.

Nếu một ngày nào đó cô hối hận, anh sẽ để cho cô đi.

Cô nghĩ.

Hôn cũng hôn cả đêm, tại sao một chân bước vào cửa chính cũng khó khăn đến vậy? Chẳng lẽ cô còn chưa đủ nữ tính?

Không xong rồi, anh cho rằng cô giống như một người đàn ông.

Thật sự rất giống sao?

Chúc Thanh Thần cúi đầu, đưa tay sờ sờ ngực mình trong chăn, người ta nói thời gian giống như phép màu, chỉ cần cố gắng xoa bóp một chút rồi sẽ có. Nhưng ở mức độ này, cô không cần cố gắng cũng đã có, thật không đến nỗi giống như đàn ông được.

Anh nghĩ.

Thật sự chưa từng thấy người con gái nào như vậy, động một chút là đòi hỏi về vấn đề "thịt" này.

Xoay người, biết cô ở cách vách, cách nhau một bức tường, cũng không biết làm thế nào để ngủ. Trong đầu mơ hồ hiện ra vài hình ảnh, ban đầu ở Israel, lúc cô ở phòng tắm lạnh công anh đã ở trần ôm trọn cô vào lòng, dòng nước trong suốt từ giữa hai hàng lông mày lăn xuống, tràn ra...

Ngừng.

Thật con mẹ nó muốn điên rồi.

Hai người đều theo đuổi tâm tư riêng mình, không thể lập tức ngủ ngay.

Bỗng nhiên Tiết Định nghe thấy từ vách tường truyền đến hai tiếng, là Chúc Thanh Thần ở bên kia gõ nhẹ.

Nhà cũ không cách âm, dù cách một bức tường, nhưng chỉ cần thanh âm hơi lớn một chút là bên kia hoàn toàn có thể nghe rõ mồn một.

Tiết Định cất giọng hỏi, "Còn chưa ngủ sao?"

Giọng nói trong trẻo của Chúc Thanh Thần vang lên, mang theo ý ngủ, "Anh cũng chưa ngủ à?"

"Bây giờ ngủ đây."

"Em cũng vậy."

"Vậy em gõ làm gì?"

Cô dừng một chút, ý cười ngập tràn, "Muốn chúc anh ngủ ngon."

Tiết Định im lặng thờ dài, biết mình đã hoàn toàn tước vũ khí đầu hàng, nhắm hai mắt, cũng cười khẽ, "Ngủ ngon, Chúc Thanh Thần."

Một giây lo lắng và lưỡng lự, chỉ một câu ngủ ngon đã tan biến hết.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi không ngừng, càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều, trong nháy mắt che phủ toàn bộ người tuyết, đây cũng là điều đáng lo ngại.

Trong một khắc cuối cùng trước khi ngủ, Tiết Định nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, sự bứt rứt không an lòng kia cũng dần dần ổn định lại.

Có thể mọi chuyện sẽ không phát triển đến mức anh lo lắng.

Nếu như bọn họ thực sự may mắn, cả quãng đường này không có sinh ly tử biệt thì cũng sẽ không bỏ dở giữa chừng chứ?

*

Bị tiếng chuông đánh thức, Tiết Định mở mắt, mắt mấy giây để phục hồi tinh thần lại.

Móc điện thoại từ dưới gối ra.

Trên màn hình hiện rõ bây giờ là ba giờ rưỡi sáng.

Vậy là anh đã ngủ được hai tiếng.

Là chủ nhiệm Triệu gọi tới.

Nếu không có việc gấp thì cơ quan cũng sẽ không đêm hôm khuya khoắt gọi điện thoại.

Chỉ ít trong tám năm qua, anh chỉ nhận điện thoại vào ban đêm vền vền hai lần. Lần đầu tiên là lúc đóng quân ở Nam Phi bị tập kích, lần thứ hai là một đồng sự ở vùng Trung Đông bị phản tử vũ trang phi pháp bắt cóc.

Ánh mắt Tiết Định dừng lại trên màn hình điện thoại.

Mồ hôi sau gáy khiến anh lạnh cả người.

Trong lòng cũng trầm xuống.

Loại dự cảm bất thường tràn tới, bồn chồn cả người.

Anh ngồi dậy, vén chăn lên, đi chân trần tới bên cửa sổ, dường như không cảm nhận được cái lạnh buốt.

Nhận điện thoại, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Giọng nói Triệu Lệnh Bình giống như vọng từ núi xa tới, trống rỗng, so với mấy ngày ở cơ quan lúc Tết thì đã già đi mấy phần.

Ông nói: "Tiết Định, Trần Nhất Đình chết rồi."

Trần Nhất Đình, 35 tuổi, phóng viên chiến trường Syria của Tân Hoa Xã, chi nhánh Bắc Kinh.

Anh ta lớn hơn Tiết Định năm tuổi, kinh nghiệm phong phú, là một phóng viên có năng lực xuất sắc. Lúc Tiết Định mới vào nghề từng được truyền đạt không ít kinh nghiệm, mối quan hệ giữa hai người cũng không tệ.

Trong khoảng thời gian ngắn Tiết Định không nói gì.

Phía ngoài đèn đường vẫn sáng, trong đêm tối tuyết bay là tả.

Lát sau, chỉ còn nghe thấy âm thanh khăn khăn của anh hỏi một câu, "... Chết như thế nào?"

Triệu Lệnh Bình nói: "Biên giới Syria bùng lên xung đột vũ trang, Nhất Đình theo quân chính phủ dùng xe thiết giáp đến chỗ xung đột, nửa đường gặp phải IS, bị cướp."

"Chết như thế nào?" Mỗi câu mỗi chữ đều không còn cảm xúc.

Triệu Lệnh Bình biết anh muốn hỏi điều gì.

Trầm mặc một lúc lâu mới nói rõ chân tướng.

"Đám người kia dùng lớp xe tải bọc qua thân thể cậu ấy, từ đầu đến chân tưới đầy xăng rồi cầm đầu điều thuốc đốt."

Trong toàn bộ quá trình, anh ta bị băng keo dán kín miệng, chưa kịp kêu thành tiếng đã bị lửa thiêu toàn thân.

Đám người kia dùng di động quay lại video, đăng lên mạng, cuối cùng ghi chú: *IS tuyên bố chịu trách nhiệm cho cuộc tấn công này.*

Mà trong lúc này Trần Nhất Đình đang lăn lộn dưới đất, quần quai đau đớn trong lửa, trong video truyền đến tiếng người cười. Trong tiếng cười này không có chút tình thương hại đồng loại mà hoàn toàn vô tình, mất nhân tính.

Trần Nhất Đình, 35 tuổi. Phóng viên chiến trường Syria của Tân Hoa Xã, sinh năm 1982 ở Hà Bắc, Trung Quốc, mất năm 2017 ở Syria.

Nguyên nhân cái chết: Trên đường ra chiến trường, bị IS thiêu chết.

Tiết Định cầm điện thoại, nghe Triệu Lệnh Bình hít thở nặng nề, không biết qua bao lâu, cất tiếng: "Đã hiểu, tôi lập tức đến cơ quan."

Cúp điện thoại, anh thay bộ quần áo ở nhà, mặc quần áo nghiêm túc.

Quần áo trong, cà vạt, âu phục, áo khoác bông.

Anh thay giày da, tự tay đặt lại điện thoại trên tủ giày, nhìn giống như đi làm, chỉ ngoại trừ ngoài cửa sổ là bóng đêm yên tĩnh, trời vẫn chưa sáng.

Cầm điện thoại trong tay, ngón cái dùng sức đến trắng bệch, dường như muốn bóp nát điện thoại.

Một đêm mộng đẹp, tiếc rằng chỉ có một nửa.

Phần còn lại, là ác mộng khó có thể quên được.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Trở về

Tiết Định không có xe.

Kể từ khi anh vào Tân Hoa Xã đã bắt đầu được phái đi hoạt động bên ngoài, quanh năm bốn ba bên ngoài, xe với anh mà nói cũng không cần thiết nên không phải mua.

Ba giờ rưỡi sáng, trời tuyết rơi dày đặc, đón taxi cũng không thuận tiện.

Anh đi nhanh ra khỏi con hẻm, tuyết rơi đầy vai, lại giống như chưa tỉnh.

Đội ước chừng gần mười phút, thật vất vả mới đón được một chiếc xe trống ở ven đường, từ ngoài trời tuyết lạnh chui vào trong xe điều hòa ấm áp, tay chân anh đều cóng đến lạnh buốt.

"Đến phố Thành Thực." Anh thấp giọng nói địa chỉ.

Lái xe là người bản xứ, cười ha hả hỏi anh: "Ồ, bây giờ là nửa đêm, mạo hiểm mưa gió bão tuyết chạy ra ngoài, cậu có chuyện gấp hay sao?"

Giọng nói kia chính là giọng người Thành Nam, gốc Bắc Kinh xưa.

Người Thành Nam thật thà, nói chuyện cũng gần gũi.

Nhưng lúc này trong lòng Tiết Định đang rét lạnh vô cùng, không có một chút ấm áp.

Quá nhiều cảm xúc dồn nén trong lòng khiến anh rất khó thở, toàn thân rét run. Dù đang ngồi bên trong xe taxi với hệ thống sưởi đầy đủ nhưng cũng không thể xua tan đi cái băng lạnh trong lòng.

Anh chỉ ừ một tiếng.

Tài xế nhìn anh mặc trang phục nghiêm trang, lại thân thiết hỏi: "Làm việc ở Thành Thực, lại vội vã như vậy, cậu là người của Tân Hoa Xã à?"

Tiết Định lại ừ một tiếng.

Tài xế cũng không chê anh lạnh lùng, chắc là do lái xe buổi tối khó khăn lắm mới có một người bạn nên một khi đã nói rồi thì không dừng lại được.

"Tân Hoa Xã là nơi rất tốt, có thể vào được đó cũng phải là người rất xuất sắc. Với khí chất của cậu chắc cũng là người xuất chúng rồi. Không biết cậu làm việc gì ở đó? Nhưng tôi khẳng định rất có tài năng. Chỉ cần nghe thấy ba chữ Tân Hoa Xã này cũng đã cảm thấy vô cùng tài giỏi..."

Tiết Định không nghe lọt dù chỉ nửa chữ, chỉ nghe được từ được từ mất nên cũng đại khái biết được tài xế nọ đang khen nghề nghiệp của anh.

Chuyện xảy ra với Trần Nhất Định cứ quanh quẩn trong lòng anh, giống như một tảng đá lớn đè chặt.

Anh ngẩng đầu nhìn tuyết rơi ngoài cửa kính, đèn xe cùng đèn đường nối liền một đường, ánh sáng thật rực rỡ.

Trầm mặc một lát, anh khẽ cười rồi nhẹ nhàng nói một tiếng, "Tốt sao? Có gì tốt?"

Tài xế sững sốt, vội kết thúc câu chuyện rồi quay đầu liếc anh một cái.

Người đàn ông trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn xa xăm, bóng đêm dày đặc, ngoài xe là tuyết rơi không ngừng, mà đáy mắt người đàn ông ấy lại bao trùm một nỗi bi ai không thể che giấu, trống trải không chút dao động.

*

Trong đại sảnh, Triệu Lệnh Bình cùng vài đồng sự đã tới, trên người mỗi người đều mang chút ẩm ướt.

Bên ngoài tuyết lớn lại chạy suốt đêm tới, khó tránh khỏi việc nhiễm lạnh một chút.

Tiết Định đẩy cửa bước vào, nhìn quanh một vòng đám người trong phòng, lọt vào trong tầm mắt là những khuôn mặt mang vẻ buồn thương mất mát khó tiêu tan. Tuyết lạnh ngoài trời có thể được hơi ấm trong phòng xua tan, nhưng cái lạnh trong lòng người thì chẳng có gì có thể xua tan được.

Từ trước đến nay Triệu Lệnh Bình vốn rất xem trọng Tiết Định, thấy anh tới, trong ánh mắt toát lên vẻ cực kỳ đau lòng.

"Cậu đến rồi à?"

Tiết Định gật đầu, đứng im không nói.

Ở đây đều là những con người đã trải qua sóng gió, không ít lần đi qua mưa bom bão đạn nên những chuyện như thế này cũng đã từng chính mắt thấy

qua không ít lần.

Nhưng khi đứng ở đại sảnh này, ai nấy đều trầm mặc.

Quen với việc sinh ly tử biệt cũng không có nghĩa là có thể dễ dàng tiếp nhận chuyện Trần Nhất Đình chết là sự thật.

Trong cơ quan này có một quy định bất thành văn rằng dù ai đang ở đâu, đang làm gì thì khi có người xảy ra chuyện ngoài ý muốn sẽ đều lập tức tập trung về nơi này.

Bởi vì làm nghề nghiệp đặc thù, không ai có thể biết trước tương lai một ngày kia sẽ thế nào, và cũng không biết người xảy ra chuyện có thể là mình hay không.

Trần Nhất Đình bị thiêu đến chết, hài cốt cũng chẳng còn.

Những đồng sự cùng làm ở Syria đã đưa toàn bộ quần áo hàng ngày và đồ dùng về nước, kèm theo một chiếc vali lớn để đủ thứ đồ dùng đời thường, đó chính là toàn bộ kỉ vật của anh ta.

Bên dưới những đồ vật kia là một hộp gỗ cũ kỹ, bên trong đựng một phong thư.

Hai tay Triệu Lệnh Bình cầm hộp gỗ, lặng lẽ đứng đợi.

Lúc Tiết Định đến nơi đã là bốn giờ sáng, nên lát sau đã bắt đầu có người đến.

Có người vẫn còn mờ mịt với cái chết của Trần Nhất Đình nên đã vào phòng làm việc mở video tử vong của anh ta lên xem, tiếng kêu cứu đến khàn giọng, mất trí hòa lẫn với tiếng cười man rợ không tránh khỏi truyền đến tai Tiết Định.

Từ đầu đến cuối anh không bước đi nửa bước, chỉ im lặng siết chặt nắm tay.

Bốn giờ rưỡi, sắc trời vẫn tối đen, tuyết vẫn rơi không biết mệt mỏi.

Bên ngoài phố Thành Thực có xe dừng lại, có người vội vã lao đảo chạy đến đẩy cửa bước vào, sau lưng là người phụ nữ già nua nắm tay đứa nhóc 7 tuổi.

Vợ con và mẹ già của Trần Nhất Đình rốt cuộc đã tới.

Trong phòng, video kia cũng đã bị tắt đi, tiếng gào thét thê lương cũng dừng lại.

Mọi người đứng im trong đại sảnh, Triệu Lệnh Bình đang cầm hộp gỗ trên tay cất giọng khàn đặc, "Bà Trần."

Người lão luyện như chủ nhiệm cũng chẳng thể nén nỗi bi thương.

Vali của Trần Nhất Đình mở ở chính giữa đại sảnh, mặt trên phủ cờ đỏ với 5 ngôi sao, đẹp đẽ như lửa.

Bà Trần làm như không nghe thấy tiếng Triệu Lệnh Bình, mắt chỉ nhìn chăm chăm vào lá cờ đỏ, mãnh liệt siết ống tay áo, "Con tôi đâu?"

Trong điện thoại, Triệu Lệnh Bình đã nói rõ chuyện Trần Nhất Đình qua đời, vậy nên khi đối mặt với câu hỏi này, ông im lặng không biết phải trả lời như thế nào.

Cả người người đàn bà già nua toàn tuyết là tuyết, mái tóc rối tung, có lẽ lúc đi ra ngoài cũng không nghĩ gì nhiều ngoài việc sợ hãi.

Bà nắm tay cháu trai chậm chạp đẩy cửa vào, vừa thấy lá cờ phủ trên rương liễn buông lỏng tay cháu trai, ngồi thụp xuống đất, nước mắt giàn giụa: "Con của tôi..."

Cả căn phòng bao trùm bởi sự im lặng, sau khi bà Trần gào lên thì không một tiếng người nói chuyện.

Lúc này, vợ Trần Nhất Đình đau thấu tim gan kêu gào một tiếng đã phá vỡ sự tĩnh lặng bao trùm.

Bốn chữ, giống như mũi khoan.

Trong mắt vợ Trần Nhất Đình tràn ngập nước mắt, khóc không thành tiếng, cất tiếng hỏi Triệu Lệnh Bình: "Tôi hỏi anh, Trần Nhất Đình ở đâu?"

Triệu Lệnh Bình cầm hộp gỗ trên tay mà cảm giác như nặng ngàn cân, một chữ không thể nói.

Còn biết nói gì nữa đây?

Trong điện thoại có điều gì cần nói đều đã nói hết, đều đã nghe rõ nguyên nhân cái chết của Trần Nhất Đình và đều đã biết rõ hài cốt không còn. Bây giờ bất chính miệng ông nói ra bốn chữ đau lòng ấy, ông không làm được.

Bà Trần đưa mắt nhìn đoàn người một lượt, ánh mắt giống như dao, thanh âm sắc nhọn đến chói tai, "Trần Nhất Đình ở đâu? Nó ở đâu? Sống phải thấy người chết phải thấy xác, nếu không... Tôi tuyệt đối không tin con tôi, nó..."

Từ chết này, thực sự không thể nói ra.

Bà Trần ngồi dưới đất gào khóc, vợ Trần Nhất Đình đứng tại chỗ sắc mặt trắng bệch, chỉ có đứa con trai không biết làm sao hết nhìn bà lại quay sang nhìn mẹ, trong đôi mắt đen nhánh tràn ngập hoang mang.

Mắt cậu bé dừng lại trên lá quốc kỳ, tiến đến kéo ống tay áo mẹ, sợ hãi hỏi một câu: "Mẹ ơi, bố đâu rồi?"

Trước khi đến đây, cậu đang ngủ mơ thì bị mẹ kéo dậy.

Dọc đường đi cậu đều hỏi nhiều lần nhưng bà và mẹ chẳng hề nói một câu.

Chỉ nhớ mơ hồ trước khi ra cửa, mẹ giằng giụa nước mắt nhìn bà nói một câu: "Bọn họ mang đồ của Trần Nhất Đình... trở về rồi."

Cậu nhóc 7 tuổi không hiểu chuyện, chỉ nhớ bố mình quanh năm ở nước ngoài, một năm nhiều lắm về nhà một lần.

Nhưng nếu đồ của bố đã được mang về, nói cách khác là bố quay về rồi, đúng không?

Cậu rất vui vẻ.

Nhưng tình huống ở đây lại không đúng lắm, rõ ràng mỗi lần bố trở về mẹ đều vui mừng cười toe toét, lúc này chẳng biết tại sao lại đứng như trời trồng ở đó, không có chút hạnh phúc nào.

Cậu lôi kéo tay áo mẹ, hỏi bố ở đâu.

Cũng chính bởi câu này, năm chữ ngắn ngủi mà đứa trẻ non nớt hỏi đã khiến toàn thân người phụ nữ ấy run rẩy.

Cô buông tay đứa con, sụp gối trên nền đất lạnh buốt, một tay hất tung lá quốc kỳ nhứ mắt. Bên trong là chiếc vali màu đen của Trần Nhất Đình được đặt ngay ngắn, bên ngoài đã có chút sờn trắng, chỗ thủng chỗ rách.

Cái vali này là 5 năm trước cô mua cho anh.

Theo anh bốn ba khắp nơi, vết bẩn vết xước rất nhiều, đã sớm nên thay.

Nhưng Trần Nhất Đình lại không muốn, cười nói: "Không đổi. Cái này em mua anh dùng quen rồi, bây giờ bỏ thì rất tiếc."

Cô còn nhớ rõ mùa xuân năm ngoái, anh đứng ở cửa phòng nhìn cô chăm chú, tỉ mỉ sắp xếp quần áo và đồ dùng hàng ngày, xếp gọn từng loại từng loại vào trong, cô cười hỏi anh: "Còn thiếu cái gì nữa không anh?"

Anh dựa người ở cửa cười với cô, khuôn mặt vì quanh năm bốn ba bên ngoài nên làn da trở nên thô ráp.

Anh dịu dàng nói: "Còn thiếu em."

Khi đó cô còn lờm anh một cái, "Vợ chồng với nhau còn làm trò này, anh không thấy ngại sao?"

Anh đi tới trước mặt cô, thờ dài nắm chặt tay, "Anh bốn ba bên ngoài bỏ mặc em ở nhà một mình chăm sóc ông bà, nuôi dưỡng con nhỏ, lại còn phải vì anh lo lắng sợ hãi, thực sự xin lỗi. Thật sự muốn có thể nhét em vào trong vali và mang đi, như vậy thật là tốt."

Mắt cô nóng lên nhưng vẫn còn làm bộ vô tình lờm anh, "Anh mau đi đi. Nếu đi cùng anh, con anh cũng không biết làm thì thật là chán. Ai mà thêm ở cùng một chỗ với anh chứ?"

Trần Nhất Đình biết cô khẩu thị tâm phi, nên chỉ cười mà không vạch trần.

Vợ Trần Nhất Đình quỳ xuống mặt đất, đưa tay vuốt vuốt chiếc vali, nước mắt liên tục chảy xuống.

Bà Trần gào khóc, kêu tên con trai đến quặn thắt khúc ruột, còn cô vẫn không nói một tiếng, chỉ chậm rãi chạm vào từng vết rách chồng chất trên chiếc vali, tấm thân gầy yếu run lên kịch liệt, giống như một chiếc thuyền nhỏ đang đứng giữa sóng biển mãnh liệt.

Cuộc sống bốn ba bên ngoài đã hết, quãng thời gian làm bạn đời đã qua.

Cô khóc thút thít, dường như dùng hết toàn bộ sức lực để nói ra một câu trong tiếng khóc nghẹn ngào.

"Trần Nhất Đình, chào anh, kiếp sau chúng ta lại làm vợ chồng..."

Hôm nay chết không rõ ràng ở nơi đất khách quê người, ngay cả hài cốt cũng không thấy, ngay cả một chút tưởng niệm cô cũng không được nhìn thấy.

Tìm đau như dao cắt, nỗi đau không từ nào có thể diễn tả.

Giọng cô yếu ớt, vụn vỡ thành từng mảnh.

Khóc không phải khóc lớn thất thanh.

Chửi không phải chửi ầm lên.

Thế nhưng lại đau xót đến nỗi khiến người nghe xúc động lòng quặn đau.

Đứa nhóc 7 tuổi bị tiếng khóc của mẹ và bà dọa sợ, rớt cục cũng khóc theo, không biết làm sao mà đứng ở đó. Lần đầu tiên trong đời không ai để ý đến cậu, cậu càng khóc to, tủi thân, cuối cùng từ khóc thầm biến thành khóc lớn.

Trong đại sảnh không một tiếng nói, không một tiếng động.

Lá cờ đỏ đẹp đẽ như lửa nằm một bên thật chói mắt người nhìn.

Không ít người lau nước mắt.

Đối mặt với hình ảnh mẹ góa con côi này, không ai tiến lên an ủi cũng bởi vì có an ủi cũng vô ích mà thôi.

Không có ai có tư cách mở miệng nói đừng khóc, cũng không có ai có thể bù đắp những mất mát này của họ.

Tiết Định đứng trong đám người, lưng thẳng tắp, không nhúc nhích nhìn tình huống trước mắt.

Trong 8 năm hành nghề, đây là lần thứ ba anh chứng kiến cảnh tượng này. Người hy sinh không chỉ có ba người, nhưng hàng năm anh ở bên ngoài nên không phải lần nào cũng có thể đến được.

Anh còn nhớ rõ tết âm lịch năm kia, Trần Nhất Định gọi anh ra biển uống rượu ngắm cảnh.

Trần Nhất Định vừa là thầy vừa là bạn cầm theo bình rượu, kéo anh từ quán bar ồn ào ra ngoài, tản bộ dọc hồ Hậu Hải, nói dạ dày mình không tốt nên vợ không cho uống nhiều rượu, phải đi tản bộ cho hết hơi rượu mới về nhà.

Đứng bên hồ, Trần Nhất Định cười nói: "Thằng nhóc này, cậu thật sự không muốn kết hôn sao?"

Anh gật đầu.

Trần Nhất Định đấm anh một cái, "Đồ ngu ngốc, đừng có mà kết luận quá sớm. Cho đến khi cậu gặp được người kia thì mới biết mình có nên kết hôn hay không."

Thời điểm đó Tiết Định rất kiên trì, "Chuyến này chúng ta đi XXX thì không nên nghĩ đến chuyện đó. Nếu không thể giúp đối phương có được cuộc sống hôn nhân bình an vui vẻ thì tốt nhất không nên."

Trần Nhất Định liền chê cười anh, "Cậu khoan hãy nói, lúc đầu anh cũng có suy nghĩ giống cậu. Nhưng đến giờ mới hiểu rằng, vợ con là hạnh phúc, là niềm hi vọng duy nhất của anh lúc bôn ba bên ngoài."

"Anh không sợ lúc mình chết sẽ khiến già trẻ đau lòng sao?"

"Cho nên anh cố gắng không để mình chết. Trước đây còn có thể không muốn sống, nhưng bây giờ nghĩ lại thì thật sự là suy nghĩ sai lầm. Cậu nhìn cho kỹ anh là ai, là Trần Nhất Định! Anh như thế này làm sao có thể xảy ra chuyện gì được?"

Tiết Định nhớ rõ ràng lời nói lúc đó của Trần Nhất Định, gương mặt khí phách, trong đáy mắt ánh lên vẻ quyền uy.

Trần Nhất Định là một phóng viên chiến trường ưu tú, nếu nói trong cơ quan ai có thể tự tin vỗ ngực tự đắc như vậy thì chỉ có thể là anh ấy, không thể là ai khác.

Trong đêm tuyết lớn, trong đại sảnh trơ trọi chiếc vali, ba người mất người thân quỳ gối dưới đất gào khóc.

Lòng ngực Tiết Định như muốn nổ tung.

Cái người nói bản thân sẽ không xảy ra chuyện kia cuối cùng lại chết nơi đất khách quê người, chẳng thể đoàn tụ với người thân.

Nhưng ai có thể trách anh ấy nuốt lời nữa đây?

Tiếng khóc giằng xé lòng người kia không biết kéo dài bao lâu, không ai dám cắt ngang, cũng không có ai muốn cắt ngang.

Lúc trời sáng, bà Trần mệt lả, ngất đi.

Có người gọi xe cứu thương đưa bà đi, tiếng còi hoảng loạn vang vọng bên tai phá vỡ sự tĩnh mịch thê lương trong căn phòng.

Triệu Lệnh Bình giao hộp gỗ trong tay cho vợ Trần Nhất Đình, đó là di thư của Trần Nhất Đình.

Tiết Định vẫn không nhúc nhích đứng đằng sau đám người, nhìn chăm chăm không rời vào chiếc hộp kia.

Người phụ nữ vươn tay, run rẩy đỡ lấy, giống như nắm được một cọng cỏ.

Trước mắt trở nên hoảng hốt.

Tiết Định chỉ cảm thấy máu toàn thân sôi lên, vì hình ảnh này mà thay đổi.

Anh mơ hồ thấy vẻ mặt Triệu Lệnh Bình đau đớn giao hộp gỗ ra, mà người tự tay nhận hộp gỗ đã không phải là vợ Trần Nhất Đình.

Người nọ với đôi mắt cười mà như không cười, khẽ nhếch môi.

Cười rộ lên như ngọn lửa, nước mắt rơi đầy mặt, đáng vẻ khiến người ta lo lắng.

Sáu giờ rưỡi, trời đã sáng, tuyết rớt cuộc cũng đã ngừng rơi.

Tiết Định nghe Triệu Lệnh Bình dặn dò về việc tiếp tục công việc, vị trí của Trần Nhất Đình xong cũng đẩy cửa bước ra ngoài.

Lúc đến gió tuyết đầy trời, lúc đi lại cô độc một mình.

Đám người bước vào con đường Thành Thực này, giống như lửa cháy nấu dầu, hoa tươi bám gắm (1), có thể cũng không biết sau này mình có giống như Trần Nhất Đình không, như ánh sáng như bụi, vắng vẻ không tiếng động.

(1) Lửa cháy nấu dầu, hoa tươi bám gắm: Ý nghĩa ẩn dụ là tốt càng thêm tốt. Cũng được mô tả là sinh động hơn, phô trương hơn.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói:*

1, Lời văn nói về việc khủng bố tấn công, những vấn đề thương vong, về cơ bản đều là những chuyện có thật, cũng có chỗ thay đổi và sáng tạo. Chúng ta sống trong một đất nước tương đối hòa bình, ít khi xảy ra xung đột tôn giáo, cũng không có những tổ chức khủng bố, nhưng cũng giống như Tiết Định đã nói, những việc đó vẫn tồn tại. Nếu như câu chuyện này có thể kéo những người ngồi trước màn hình máy tính, điện thoại đào sâu vào khối thuốc súng, ngoài ra chứng kiến một vài sự thật tàn khốc, tôi nghĩ sự hiện hữu của nó sẽ càng trở nên ý nghĩa hơn.

2, Sự trốn tránh của Tiết Định không phải yếu đuối, mà là dũng cảm. Trên đời này hiếm có người nào có thể dùng lý trí đè nén tình cảm mãnh liệt, cậu ấy trốn tránh là vì tương lai hạnh phúc của Chúc Thanh Thần, dùng sự đau đớn của bản thân đổi lại một cuộc đời yên ổn cho cô ấy, điều này thể hiện sự trưởng thành và có trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lựa chọn

Ngoài cửa sổ trời sáng, tuyết cũng đã tan bớt, Chúc Thanh Thần cũng tỉnh lại từ sớm.

Ngây người nhìn trần nhà mất mấy giây rồi cực cũng nhớ ra được bản thân đang ở chỗ nào.

Cô đang ở Bắc Kinh, trong nhà của Tiết Định.

Sau khi tỉnh dậy, không phải đứng lên rửa mặt, cũng không phải xuống giường mặc quần áo mà là hồi tưởng chuyện xảy ra đêm qua, sau đó không nặng không nhẹ vỗ vỗ lên mặt vài cái.

Có cảm giác, vẫn còn tỉnh táo.

Xem ra không phải nằm mơ.

Chúc Thanh Thần chậm rãi, chậm rãi vùi đầu vào trong chăn, co người lại rồi cười rộ lên, cong người như con tôm luộc.

Tim đập thình thịch không dứt, mặt đỏ ửng đến mang tai, hình ảnh trên đùa chọc ghẹo đêm qua dần dần hiện lên trước mắt. Cuối cùng cô không nhịn được đưa tay lên che mặt, trong đầu không ngừng nhớ lại những chuyện đã xảy ra.

Lần đầu tiên trong đời cô được nếm thử hương vị của niềm vui mừng hạnh phúc đến phát điên.

Cả trái tim như muốn nổ tung ra.

Cô chỉ hận không thể chết ngay trong chốn, chết trong hạnh phúc như vậy thì thật không có gì đáng để oán hận.

Nhưng rồi cuối cùng vẫn chậm rãi bò dậy, tập trung suy nghĩ xem phải lấy bộ dạng gì để đối mặt với anh, hay cứ tự nhiên mà nói chào buổi sáng.

Phải, không cần ngại ngùng, không cần kiêu cách.

Tốt nhất thì cứ tùy tiện dựa lưng vào tường mà nháy mắt với anh mấy cái, hỏi: "Có muốn một nụ hôn chào buổi sáng không?"

Nghĩ tới đây, cô sung sướng cười thành tiếng.

Đi lại vài vòng quanh phòng, lại gọi tên Tiết Định vài lần nhưng vẫn không thấy bóng dáng người đàn ông ấy đâu.

Cô mạnh dạn đẩy cửa phòng ngủ đang khép hờ ra, chỉ thấy chăn gối xộc xệch trên giường, trong phòng sớm đã trống không, không một bóng người.

Kỳ quái, mới sáng sớm mà anh ấy đã đi đâu?

Lát sau, cô nghe thấy một loạt tiếng động ngoài cửa truyền đến.

Là tiếng mở cửa.

Cô đoán là Tiết Định đã trở về, trong lòng rung động, áo khoác cũng không kịp mặc, cứ như vậy mặc quần áo ngủ bộ dạng xun xoe chạy ra ngoài, kết quả lại thấy Lưu Học Anh.

Cô đứng khựng lại, tròn tròn mắt.

Chúc Thanh Thần cũng không ngờ, trước mắt là người phụ nữ trung niên khí chất xuất chúng, tuổi tác phù hợp, khuôn mặt cũng giống Tiết Định mấy phần.

Có vẻ như chính là mẹ anh.

Chủ nhà không ở nhà, thân phận của cô cũng chưa được xác định mà trên người lại còn đang mặc đồ ngủ của bà ấy.

Cái này thật quá khó xử rồi.

Lưu Học Anh hơi dừng lại một chút, trên mặt biểu lộ chút khó hiểu rõ ràng.

"Cô là..."

Chúc Thanh Thần ngang ngược 26 năm cuối cùng trong buổi sáng nay cũng đã quay trở lại dáng vẻ ban đầu, cô co chân lại, vững vàng đứng chào.

"Thưa bác, cháu là... bạn của Tiết Định."

*

Hai tách trà nóng, một đĩa trái cây.

Lưu Học Anh chuẩn bị tốt những thứ này rồi cùng Chúc Thanh Thần ngồi đối diện ở trên ghế sofa trò chuyện giết thời gian.

Cô bình tĩnh, thẳng thắn nói, trong nụ cười mang theo ba phần thân thiết, bảy phần nhiệt tình, không có chút nói cười tùy tiện.

Cô gái ấy không phải là? Con trai đã đến tuổi thành gia lập nghiệp, khó khăn lắm mới dẫn một người khác giới về nhà qua đêm, bà chỉ thiếu mỗi việc thấp hương bái Phật cảm ơn trời đất, làm sao mà khó chịu cho được?

Trái lại, Chúc Thanh Thần lại rất xấu hổ.

Thật quá xấu hổ.

Ngủ dậy còn chưa rửa mặt, lại cho rằng Tiết Định đã trở về mà vui sướng chạy ra đón, kết quả là đối diện với phụ huynh bằng bộ dạng lờ lững, luộm thuộm.

Thừa dịp Lưu Học Anh đi pha trà, cô nhanh chóng lấy tay thay lược, sửa lại mái tóc đang rối tung như ổ gà, vội vàng vào nhà thay quần áo, khuôn mặt xám xịt, chỉ thiếu điều khắc lên mặt hai chữ to: Muốn chết.

Cuộc trò chuyện của hai người thẳng thắn mà nhanh gọn.

"Cháu tên gì?"

"Chúc Thanh Thần ạ." (Chúc Thanh Thần nghĩ: Nguy rồi, liệu bác ấy có nghĩ đây là cái tên kỳ lạ không?)

"Quen biết ở đâu?"

"Israel ạ." (Chúc Thanh Thần nghĩ: Tình cảm mạnh mẽ, dễ gây hiểu lầm.)

"Quen nhau bao lâu rồi?"

"Gần một năm ạ." (Chúc Thanh Thần nghĩ: Trọn mắt nói dối, khụ khụ, dù sao qua năm cũng coi như một năm.)

"Cháu là người ở đâu?"

"Thành phố Du ạ." (Chúc Thanh Thần nghĩ: Tốt xấu gì đây cũng là thủ đô, đối mặt với người thành phố, cô cũng không nghĩ sẽ nói là huyện Thương...)

"Tại sao cháu tới Bắc Kinh?"

"Vì là người miền Nam chưa từng được thấy tuyết, lại vì Tiết Định trước đó có qua thăm cháu nên cháu cũng có qua có lại, vừa qua thăm vừa thuận tiện ngắm cảnh." (Chúc Thanh Thần nghĩ: Nên nói rõ là anh chủ động tìm cô trước thì cô mới tới đây, tránh để người ta nghĩ con gái mà chủ động như vậy là không thích hợp.)

Chúc Thanh Thần cảm giác mình rất nhanh trí, đối đáp trôi chảy.

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn về mặt của mẹ Tiết Định, khoe miệng ẩn hiện nụ cười đầy ẩn ý và đôi mắt không khác gì Tiết Định kia đã rõ ràng viết ba chữ "Bác hiểu mà", chỉ là không nói ra.

Cô ngượng ngùng, mặt đỏ phùng phùng.

Tiết Định đáng chết, Tiết Định xấu xa, sáng sớm không biết chạy đi đâu để cô một mình trong nhà, lại còn đứng lúc phu nhân Luru Học Anh đến.

Luru Học Anh nhìn dáng vẻ của Chúc Thanh Thần cũng đoán được chắc vừa mới rời khỏi giường, chưa ăn sáng.

Hai người không quá quen, cũng chẳng hề nói chuyện nhiều, thông tin cơ bản cần thiết cũng đã trao đổi xong, nên không còn lời nào để nói. Bà định đứng dậy đi làm bữa sáng.

Chúc Thanh Thần nhắm mắt theo đuôi, thấp thòm nói: "Làm sao có thể làm phiền bác như vậy ạ? Bác cứ để cháu tự làm được rồi ạ!"

Luru Học Anh quay đầu cười, "Cháu cứ ra xem TV hay chơi điện thoại đi, để bác chuẩn bị cho cháu một bữa sáng chuẩn Bắc Kinh."

Cũng đã sớm nghe Tiết Định nói bố mẹ anh đều là những thành phần trí thức người Bắc Kinh, một người làm ở đại sứ quán, một người lãnh đạo trong ngành công nghiệp tin tức, Chúc Thanh Thần không nghĩ có thể tiếp xúc với những người giỏi như vậy.

Nào biết hôm nay lại có thể gặp mặt, thật sự là ngoài ý muốn.

Trong giờ phút quan trọng này, cô còn đắm chìm trong những hình ảnh hạnh phúc, giây phút gần gũi với Tiết Định đêm hôm qua, trong lòng đều tràn ngập sự vui mừng, thoáng nghĩ, mẹ chồng tương lai dường như cũng rất tốt bụng...

Không, bất tự còn chưa trao đổi, làm sao đã thành mẹ chồng tương lai rồi?

Cô quỳnh lên.

Quầy tròn chiến, sữa đậu nành cũng đã chuẩn bị xong, Luru Học Anh bày thức ăn lên bàn, Tiết Định vẫn còn chưa trở về.

Chúc Thanh Thần nhắn cho Tiết Định vài tin nhưng cũng không thấy anh trả lời.

Bà liền hỏi: "Không bằng cháu gọi cho Tiết Định đi?"

Vừa dứt lời, ngoài cửa lại truyền đến tiếng động.

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới.

Đạp tuyết bước vào, Tiết Định đã trở về.

Anh đẩy cửa phòng khép hờ ra, bước vào phòng khách, ngẩng đầu liền thấy trên bàn ăn có hai người.

Hơi dừng lại một chút.

Lưu Học Anh cười hỏi: "Lại là trong Tân Hoa Xã có việc nên sáng sớm đã gọi con tới sao? Nhanh lên qua đây, mọi người vẫn chưa ăn sáng đâu, đều đang chờ con đây."

Chúc Thanh Thần cũng nhìn Tiết Định, rất muốn dùng mắt gửi gắm sự phẫn nộ vì sao không nói một câu đã biến mất để cô ở lại một mình đối diện với phụ huynh, nhưng ngoài miệng vẫn phải tỏ ra hết sức "dịu dàng" hỏi một câu: "Ra ngoài sớm tại sao cũng không nói với em một câu?"

Căn phòng ấm áp, hòa thuận vui vẻ, hương thơm thức ăn bay trong không khí.

Hai người phụ nữ đều nhìn anh một cách sống động.

Tiết Định đứng vững, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói nhưng bỗng nhiên tất cả đều nghẹn lại không nói ra được.

Mái tóc Chúc Thanh Thần rối bời, mẹ đeo tạp dề tự mình chuẩn bị bữa sáng...

Anh cúi đầu, chỉ nói: "Con ăn rồi, hai người cứ ăn đi... Con đi thay quần áo."

Chuyện đột nhiên xảy ra, anh ra ngoài suốt đêm, cũng không có tâm trạng lo lắng buổi sáng mẹ sẽ trở về, lại vô tình gặp được Chúc Thanh Thần, rơi vào tình huống xấu hổ này.

Trên thực tế thì ngay cả lúc này, anh cũng không có bất kỳ suy nghĩ gì để lưu ý đến điều này.

Tiết Định trở về phòng, đóng cửa, cởi áo khoác ngoài, người mặc trang phục nghiêm trang ngồi trên giường, mắt nhìn tuyết rơi trắng xóa ngoài cửa sổ.

Tuyết rơi lớn cả đêm, người tuyết đêm qua đã bị anh đè nát, bây giờ chẳng sót lại chút gì.

Trước mắt hiện lên hình ảnh cô ngồi trong đống tuyết, cô cứ như vậy chăm chú nhìn anh, ánh mắt tràn ngập sự trách móc. Đêm qua hoang đường, đêm qua vội vã, tất cả đều hiện lên trong đầu Tiết Định nhưng cũng không thể làm anh cảm thấy thư giãn và thoải mái hơn.

Dọc đường trở về thật ra cũng đã suy nghĩ rất nhiều.

Lòng anh đã quyết.

Chỉ là lúc này ngồi trong căn phòng đó, nghe tiếng mẹ và Chúc Thanh Thần trò chuyện không đầu không cuối, nói cách làm quây tròn chiến thế nào, sửa đậu nành ra sao, rồi ở trong phòng bếp cùng làm sữa đậu nành...

Trong lòng vẫn không khỏi buồn bã.

Anh ngồi ở mép giường, tay chống gối, lưng hơi gù xuống, lấy gói thuốc lá từ đầu giường ra, châm lửa đưa lên mép.

Từ trước tới nay anh chưa từng hút thuốc trong phòng.

Chỉ là bây giờ, anh biết bước ra khỏi cánh cửa này, anh nhất định phải có quyết định rõ ràng, không thể không dứt khoát.

Bên ngoài trời đã sáng, tuyết dày trước sân cũng đã tan gần hết.

Tiết Định ngẩng người nhìn sân trắng xóa, khói thuốc lá xộc vào cổ họng, khô không thể tả.

*

Hút xong điếu thuốc, Tiết Định thay quần áo khác đi ra ngoài.

Nhìn Chúc Thanh Thần ăn được khá khá, anh đứng ở bên cạnh bàn ăn, cúi đầu nhìn cô, "Rửa mặt đi, chúng ta ra ngoài."

Lưu Học Anh ngạc nhiên hỏi: "Bên ngoài lạnh như thế hai đứa còn định đi đâu?"

Chúc Thanh Thần mờ mịt nhìn anh.

Tuy gặp phụ huynh không nằm trong kế hoạch của cô, nhưng dù sao gặp cũng đã gặp, vậy mà sao đến việc tối thiểu là giới thiệu mà Tiết Định cũng không làm, bây giờ còn kéo cô đi đâu? Trong lòng cô hiểu rõ, Tiết Định là người lười biếng nhưng cũng được giáo dục đảng hoàng, làm sao lại không nói một tiếng để cô đi.

Tiết Định lờ lững: "Ra sân bay."

Cho dù là Lưu Học Anh hay Chúc Thanh Thần đều phải ngăn người.

Lưu Học Anh vội hỏi: "Không phải là hôm qua mới đến Bắc Kinh sao? Con cũng không dẫn người ta đi dạo một chút, sao lại muốn người ta về rồi?"

Tiết Định không nhìn Chúc Thanh Thần, chỉ nói với mẹ: "Cô ấy có chuyện khẩn cấp tìm con, tối hôm qua đã giải quyết rồi. Sang năm mới, nhà nhà đều phải đoàn tụ, con cũng không muốn giữ cô ấy lại."

Dừng một chút, anh bỏ sung một câu: "Tối hôm qua cô ấy vội tới, bên ngoài lại là tuyết lớn, không có phương tiện đi lại nên mới ngủ nhờ một đêm."

Nói mấy câu cũng đủ phôi sạch quan hệ của hai người.

Lưu Học Anh ngậy người, nhìn Chúc Thanh Thần lại nhìn con trai, đột nhiên không hiểu gì.

Chẳng lẽ, thực sự là bà đã làm?

Và người kinh ngạc nhất, chính là Chúc Thanh Thần.

Mắt cô nhìn chằm chằm vào đôi đũa cầm trên tay, không dám nhìn Tiết Định, cố gắng thử suy nghĩ xem tình huống này là gì.

Nếu nói là anh không muốn vội vàng thừa nhận mối quan hệ của hai người trước mặt mẹ, có thể nói cô là bạn, nhưng ngay cả quan hệ bạn bè anh cũng bỏ qua, chỉ nói cô tìm anh vì có chuyện khẩn cấp. Bây giờ "chuyện khẩn cấp" giải quyết rồi, thì muốn tiễn cô ra sân bay?

Tiết Định không phải người nóng vội, hai người chưa từng xác định quan hệ chắc chắn sẽ không gấp gáp mà lấy thân phận bạn gái để giới thiệu cô với người nhà, điều này trong lòng Chúc Thanh Thần cũng đã biết rõ.

Có thể lúc này Tiết Định nóng lòng muốn phủ nhận quan hệ của hai người, dường như đêm qua cùng lắm chỉ là một giấc chiêm bao mà thôi.

Đây là điều mà cho dù như thế nào Chúc Thanh Thần cũng không nghĩ đến.

Cô nhìn gương mặt bình tĩnh của anh, trong lòng dần dần trầm xuống, đặt đũa xuống, đứng dậy.

Tất cả tình cảm ôm ấp trong lòng chớp mắt đóng thành băng.

"Em đi rửa mặt." Cô nhìn anh, tiếng nói vui vẻ hạnh phúc và niềm vui biến mất, tấm áo giáp vững chắc cô khoác lên mình suốt 26 năm qua sau khi gặp Tiết Định, sau đêm qua đã hoàn toàn tháo xuống.

Nhưng giờ khắc này, cô lại biến thành nữ chiến sĩ ấy.

*

Gió tuyết Bắc Kinh đã tan hết, mặt trời đỏ rực từ từ mọc lên ở phía Đông, biến mặt đất trắng xóa trở nên huy hoàng, xán lạn.

Chúc Thanh Thần lễ phép chào tạm biệt Lưu Học Anh rồi theo Tiết Định bước ra ngoài.

Tuyết đọng dưới chân đã bắt đầu tan ra.

Cô vô thức quay đầu, muốn từ trong màu trắng nhợt kia tìm ra người tuyết hôm qua, nhưng đến cùng lại chẳng thể tìm thấy gì. Ngẩng đầu lại thấy bóng lưng trước mắt, người đàn ông này luôn rất kiên cường, lạnh lùng, khác hẳn với đêm qua.

Anh cũng không quay đầu lại mà chỉ đi về phía ngõ nhỏ, còn cô lại đứng dưới cây ngô đồng kia.

"Tiết Định." Cô gọi anh.

Người đàn ông dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Cô nhìn anh chẳng chút cảm xúc, đôi mắt ẩn giấu tâm sự người ta nhìn không thấu, chậm rãi siết chặt tay, "Đã xảy ra chuyện gì à?"

"..."

"Anh hỏi hện, phải không?"

Tuyết đọng dưới cây ngô đồng, hôm qua cô cũng mặc áo khoác trắng đứng ở đây, mái tóc buông xõa sau lưng, khuôn mặt trong trẻo. Lông mày dày mà gọn, đôi mắt đen mà sáng, làn da trắng gần như trong suốt.

Cho tới bây giờ cô cũng không thích trang điểm nhưng ngũ quan bình thường đều rất đẹp, Khương Du cũng đẹp nhưng nét đẹp của bà lại là nét đẹp mong manh, dễ vỡ. Cái đẹp của Chúc Thanh Thần là kiên cường và cổ chấp. Chính điều này khiến cô không chỉ đẹp mà còn mang đậm khí chất mạnh mẽ.

Không giống như hôm qua, gương mặt cô chẳng còn ý cười, chỉ có hai tay siết chặt buồng thông bên người, trên mặt khó che giấu được sự khản trương và lo nghĩ.

Anh biết cô đang lo lắng điều gì, đang lo sợ điều gì.

Nhưng Tiết Định lại nhìn cô, gật đầu.

"Ừ."

Anh nghe thấy giọng nói lạnh lùng và kiên quyết của mình, thốt ra câu trả lời mà cô sợ nhất.

~~~ *Tác giả có lời muốn nói: Về cơ bản, chút sóng gió nhỏ trong chương này đã xong, nửa truyện còn lại có tên là "Nhật ký ngàn dặm theo đuổi chồng, thuần phục chồng, ngủ với chồng".*

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trốn tránh

Ánh nắng ấm áp, tuyết tan.

Sáng sớm, ánh sáng chan hòa.

Chúc Thanh Thần đứng trong ngõ nhỏ, chỉ biết ngược mắt nhìn Tiết Định, toàn thân đều lạnh đến thấu xương, trái tim đau như dao cắt.

Mà ánh mắt của anh đã chẳng còn vẻ dịu dàng như đêm qua, cả người chỉ toát lên vẻ xa cách và thờ ơ.

Anh ấy nói anh ấy hối hận.

Chúc Thanh Thần siết chặt lòng bàn tay, cổ chấp ngẩng đầu lên nhìn anh, "Vậy tối hôm qua tính là gì?"

Không đợi anh trả lời, cô lại cười ha ha hai tiếng, "Anh đừng nói với tôi là chỉ uống một chút đồ mà anh đã say, cho nên rượu say mất lý trí."

Tiết Định trầm mặc một lát, nói: "Là người thì sẽ có lúc xúc động, sẽ mắc sai lầm."

Chỉ một lời nói này của anh đã khiến trái tim cô thất lại, toàn bộ sự vui vẻ và hạnh phúc lúc trước như tan biến hết.

À, đối với anh ấy đây là sai lầm.

Cho nên việc hôn cô trong lúc ấy cũng chỉ là xúc động, là sai lầm.

Nhưng cô lại không tin Tiết Định chỉ đùa giỡn, cho dù là anh có xúc động mà hôn cô đi chẳng nữa thì lúc ấy, trong ánh mắt kia chứa đựng biết bao nhiêu cuồng nhiệt và ham muốn không thể che giấu.

Khó khăn lắm anh mới chui ra khỏi vỏ, tại sao bây giờ anh lại như ốc sên rụt đầu vào vỏ?

Cô cắn chặt răng, không nản lòng, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sáng sớm anh đã đi đâu? Đi đâu hả? Vì sao đột nhiên lại muốn buông tay? Đêm hôm qua không phải đều rất tốt sao?"

Những câu hỏi liên tiếp, dồn dập đâm về phía anh.

Cô thực sự không biết bản thân lúc này đã quá hoảng loạn, vẻ mặt rõ ràng hiện vẻ hoang mang nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

Tiết Định rời ánh mắt, không để cho cô tiếp tục nhìn anh nữa.

"Chỉ là do tôi. Là tôi hối hận."

Tiếng nói của anh rõ ràng ở ngay bên tai nhưng đối với cô lại như vọng đến từ nơi nào đó xa xăm.

"Tôi đã quyết định rồi, cô cứ coi tôi là yếu đuối, đến thử cũng không dám thử. Chuyện tối hôm qua là tôi sai rồi, không suy nghĩ kỹ lưỡng đã làm những chuyện kia với cô... Tôi hèn nhát, không đủ can đảm. Xin lỗi."

Bên tai Chúc Thanh Thần ong ong, mỗi câu mỗi chữ đều lọt vào tai cô nhưng đầu óc như thể bị hỏng, thực sự không có cách nào lý giải hay giải thích nổi.

Cô nghe thấy mình lớn tiếng, giọng nói chứa đầy cay đắng.

"Can đảm lao tới cứu người lúc máy bay rơi, phần tử khủng bố tấn công cũng không sợ, mìn bom bão đạn trên đầu cũng chưa từng bỏ chạy, vậy mà bây giờ anh lại nói sợ, anh sợ tôi?"

"..."

"Tiết Định, anh nghĩ tôi là thứ cực kỳ nguy hiểm sao? Tôi còn đáng sợ hơn bom đạn, hơn phần tử khủng bố sao? Đến cả chết anh còn không sợ, vậy mà anh nói sợ tôi?"

Bao nhiêu uất ức dồn nén khiến cô như muốn nổ tung.

Nhưng nhiều hơn có lẽ là cảm giác đau đớn như dao đâm vào lồng ngực, cảm giác bị cự tuyệt, bị chối bỏ thật quá đau đớn.

Vậy mà người đàn ông kia vẫn đứng đó, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn cô lấy một cái.

Trước sau như một chỉ thờ ơ, xa cách, giống như chỉ có mình anh cô độc giữa thế giới này, không có gì đáng phải để tâm.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ: "Nhìn tôi, có bản lĩnh thì nói chuyện với tôi. Không phải anh được giáo dục rất tốt sao? Không phải anh xuất thân từ gia đình trí thức sao? Không ai dạy anh khi nói chuyện với người khác thì phải nhìn vào mắt họ sao?"

Không thể nhìn thấy ánh mắt và thái độ của anh thật khiến cô hoảng hốt lẫn lo lắng.

Tuyết đọng trên cây đã từ từ tan chảy, tạo thành giọt nước chảy dọc thân cây, tí tách một tiếng rơi lên vai áo anh.

Tiết Định lại giống như chưa tỉnh, vẫn đứng đó không nhúc nhích.

Nhưng chỉ là do Chúc Thanh Thần không thể nhìn thấy đôi tay anh siết chặt thành nắm ở trong tay áo, dùng sức đến ngón tay trở nên trắng bệch, móng tay cắm sâu vào da thịt.

"Đừng, tôi sợ cô." Anh lẳng lặng nói, "Ngay cả chết cũng không sợ, chỉ sợ cô."

Sợ em đau lòng.

Sợ em chờ đợi nửa đời người lại chẳng có kết quả.

Sợ em sẽ giống như vợ của Trần Nhất Định, quanh năm suốt tháng gần gũi thì ít mà xa cách thì nhiều, cuối cùng lại chỉ có thể ôm lấy hành lý mà khóc.

Anh vốn không sợ chết, chỉ là sau khi gặp cô.

Bởi vì biết cô sẽ lo lắng, sẽ bận tâm, sẽ sầu lo, sẽ sợ hãi, cho nên anh bắt đầu thấy sợ.

Nhưng những điều này anh lại chẳng thể nói ra.

Chúc Thanh Thần, cô gái này, cố chấp lại quật cường, nếu anh nói rõ nguyên nhân, sợ rằng cô sẽ không dễ dàng bỏ qua, ngược lại sẽ tìm cách mài mòn ý chí của anh, đập tắt mọi quyết định của anh.

Anh không thể nói.

Dưới gốc cây, người con gái ấy hỏi anh trong tiếng khóc, "Vậy anh hôn tôi để làm gì?"

Anh vẫn cố gắng không nhìn cô, nỗ lực duy trì vẻ bình tĩnh, "Chỉ là do xúc động nhất thời, xin lỗi."

"Ai muốn nghe anh xin lỗi? Đi mà xin lỗi con mẹ nó cả nhà anh ý." Cô đột nhiên bùng nổ, cúi người cầm nắm tuyết lạnh ném thẳng về phía anh.

Vụn tuyết tan ra rơi xuống, vương đầy trên mặt và cổ Tiết Định, lông mi, mắt, cổ áo, khắp nơi đều là tuyết.

Cố kìm nén tiếng khóc, cô nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn anh: "Ở trong mắt, ở bên tai, ở chóp mũi... Ở con mẹ nó cả nhà anh! Tiết Định, anh coi tôi là cái gì? Tiêu khiển sao? Đồ chơi sao? Vui thì chơi đùa một chút, mất hứng thì ném qua một bên. Ngủ một giấc đã quên hết không còn một chút, mở mắt tỉnh lại thì trở mặt? Anh, anh..."

Những lời này nói ra thật khiến người khác đau lòng, có sức sát thương rất lớn, toàn tâm toàn ý yêu một người mà lại bắt lực.

Nếu như anh có thể cảm nhận được nỗi đau của cô thì tốt.

Anh chỉ thích nên có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Anh không giống như cô vì yêu một người mà có thể dốc toàn sức lực, xa xôi cách trở cũng vượt qua, bản thân là phận đàn bà con gái cũng không quan tâm, vậy mà cuối cùng lại rơi vào tình huống này.

Lòng Chúc Thanh Thần nhanh chóng thay đổi, anh vô tình, anh nuốt lời, ngay cả một cái liếc mắt anh cũng không muốn dành cho cô.

Cô bỗng nhiên giơ ngón tay chỉ về phía anh, "Anh thật sự không hề để tâm đến tôi, mặc kệ tôi sống chết, vậy anh về đi. Tôi không cần anh phải tiễn tôi, không cần anh phải đứng đây giả mù sa mưa giả bộ làm người tốt! Anh cứ đi được rồi!"

Tiết Định dừng hai giây, gật đầu.

Mắt anh vẫn nhìn về phía tứ hợp viện (1), im lặng không nói gì.

(1) *Tứ hợp viện còn được gọi là Tứ hợp phòng, là một hình thức kiến trúc tổ hợp của nhà dân vùng Hoa Bắc Trung Quốc, với bố cục là xây nhà bao quanh một sân vườn theo bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, thông thường gồm có nhà chính tọa Bắc hướng Nam, nhà ngang hai hướng Đông – Tây và nhà đối diện với nhà chính, nhà bốn phía bao quanh sân vườn ở giữa, cho nên được gọi là Tứ hợp viện.*

"Vậy cô tự đón xe ra sân bay đi. Tiền cũng không cần vội trả, thế cô cứ cất đi, ba năm, năm năm hay mười năm cũng không thành vấn đề. Tôi còn có tiền tiết kiệm. Đạo này có nhiều chuyện, mấy ngày nay tôi cũng không có thời gian rảnh, cô đường xa đến đây, tôi vốn nên tiễn cô một đoạn nhưng cũng chỉ có thể nói tiếng xin lỗi. Tiếp đón không chu toàn, chỉ mong cô tha thứ."

Lời nói thốt ra, lạnh lùng lại hờ hững.

Nói xong liền quay lưng, vẫn không nhìn cô một cái, tự mình đi về phía tứ hợp viện.

Việc đã định, không thể yếu lòng.

Từ nhỏ đã sống xa gia đình, Lưu Học Anh và Tiết Chấn Phong quanh năm suốt tháng bôn ba bên ngoài, ngay cả điện thoại cũng hiếm khi mới gọi về cho anh. Cuối cùng khi họ trở về, anh lại tự giam mình trong thư phòng đọc sách, trước sau đều không để tâm đến sự xuất hiện của họ.

Lúc đầu cặp vợ chồng cũng không biết nên làm thế nào với anh, chỉ có thể len lén quan sát sắc mặt anh, điều này thực sự có chút kỳ lạ.

Mặc dù Tiết Định ở trong thư phòng đọc sách, nhưng chỉ cần ngoài sân có động tĩnh, ngay lập tức anh sẽ đưa mắt nhìn từ trong cửa sổ ra ngoài. Cho đến khi bố mẹ quay đầu nhìn anh, anh lại làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, vùi đầu đọc sách.

Tai dựng thẳng đứng.

Mắt nhìn bốn phương tám hướng.

Dù sao cũng chỉ là trẻ con, trong ánh mắt vẫn sẽ hiện rõ sự quan tâm và tha thiết.

Về sau không chiến mà bại, anh vẫn thỏa hiệp với bố mẹ, dọn ra phòng khách, muốn họ cam đoan sau này sẽ không bỏ quên anh.

Nhưng cũng chỉ được vài ngày, hai vợ chồng lại đi.

Hứa hẹn cũng chỉ hai ngày một cuộc điện thoại, về sau kết quả vẫn là sự im lặng.

Khi đó ông đã nói như thế nào?

Ông ngồi trên chiếc ghế mây nhìn anh, tức giận quát: "Thật mất mặt. Muốn ra về thì ra về, muốn sút đầu mẹ trán thì cũng làm đến cùng! Ngoài miệng nói một đằng nhưng lại làm một nẻo, thế này là sao? Chúng nó chắc chắn cháu không thật sự sẽ không để ý đến bọn họ cả đời nên mới không để lời hứa hẹn với cháu vào trong lòng."

Vì thế sau này, anh hiểu được một đạo lý: *Nếu như người nói, nói mà không làm, người nghe sẽ không cho là thật.*

Nếu đã quyết định, thì đừng giữ lại đường lui cho mình.

Lo lắng cô đi một mình, nhưng lại muốn để cô đi. Muốn tiễn cô đến sân bay lại không thể tiễn. Nếu không tự nguyện đẩy cô đi cũng phải sắt đá đẩy cô đi.

Chính vì vậy cuối cùng Tiết Định cũng không dám quay đầu nhìn cô.

Chỉ sợ nếu nhìn sẽ để lộ ra ánh mắt đang cuộn trào sóng dữ, sợ sẽ vì sự kiên trì của cô mà mềm lòng thỏa hiệp.

Nhưng người phụ nữ kia, miệng nói anh cứ đi nhưng khi anh xoay người rời đi lại bất chợt đuổi theo, ngang ngược vô lý ôm lấy anh từ đằng xa.

Mạnh mẽ ôm lấy.

"Không được đi."

Chúc Thanh Thần nghiêng răng nghiêng lợi ôm lấy anh, cuối cùng không nhịn được, nước mắt từng dòng từng dòng ngắn dài đua nhau tuôn ra, nước mắt rơi như mưa, khuôn mặt cô dần đỏ ửng, trái tim đau như dao cắt.

Cô biết chỉ cần anh đi, chuyện của hai người sẽ kết thúc.

Cô chỉ giận dỗi, nhưng anh lại cho là nghiêm túc.

Nước mắt rơi ướt đầm, đột nhiên toàn thân bất lực như mất hết sức sống, cứ như vậy im lặng khóc lên, khóc đến toàn thân run rẩy.

Cả người Tiết Định cứng đờ.

Anh cúi đầu nhìn, đôi tay cô tái nhợt lạnh như băng nhưng vẫn mạnh mẽ ôm lấy eo anh.

Đương nhiên anh biết cô đang khóc.

Đau khổ đến tột cùng mà vẫn chỉ biết lặng im

Anh vẫn đứng đó không nhúc nhích, trước mắt như hiện lên hình ảnh trong đại sảnh ở số 1 phố Thành Thực, hình ảnh của người phụ nữ ôm lấy vali run rẩy kịch liệt.

Trong khoảnh khắc này quả thật Chúc Thanh Thần rất đau đớn, nhưng dù thế nào cũng là đau đớn vì bị anh từ chối, đau đớn vì không có được tình yêu mong muốn.

Rồi cô cũng sẽ ổn, có thể sẽ là mười ngày nửa tháng, cũng có thể sẽ vài tháng hay một năm.

Có thể không cần để ý đến thời gian dài ngắn, chỉ mong cô sẽ ổn, sau này có oán hận anh cũng được, chỉ cần khi gặp lại, cô sẽ có được tình yêu cùng một mái ấm cho riêng mình. Có thể sẽ tay trong tay cùng người cô yêu đặc ý nhìn anh, dùng đôi mắt đen láy ấy gửi đến anh một câu: *Cảm ơn anh năm đó đã rời bỏ tôi.*

Nhưng vợ của Trần Nhất Đình, nỗi đau là đau vì đời này kiếp này cũng không thể nhìn thấy người kia.

Hơn nữa đời người về sau, cô ấy sẽ chăm nom mẹ của Trần Nhất Đình, nuôi nấng con trai nên người, đồng thời phải khắc ghi trong lòng hình ảnh của Trần Nhất Đình. Dù cho một ngày kia có tái giá thì nỗi nhớ cùng hình ảnh về người chồng kẻ vai chung gối suốt 10 năm cũng chẳng thể xóa mờ đi.

Nếu như một ngày kia anh trở thành Trần Nhất Đình thứ hai, Chúc Thanh Thần có lẽ sẽ đau đớn gấp hàng trăm hàng ngàn lần so với ngày hôm nay.

Mất đi một người và mất đi một mạng người là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Tiết Định đứng trong ngõ nhỏ, nhìn nền đất tuyết đọng chỉ cảm thấy chói mắt. Anh chậm rãi đưa tay lên, dùng sức gỡ đôi tay đang quấn chặt lấy hông.

"Đi đi, Chúc Thanh Thần."

Cô nức nở lắc đầu, "Em không đi."

Giọng nói này, thái độ này, rõ ràng không còn là nữ chiến sĩ trước kia.

Bởi vì anh, cô đã buông bỏ toàn bộ tự tôn và cao ngạo, vứt bỏ toàn bộ áo giáp. Chúc Thanh Thần của trước kia không thể không có tiền đồ như vậy. Lúc Tô Chính Khâm nói chia tay, cô cũng không quay đầu lại mà cứ thế xoay người đi thẳng. Khương Du tát cô một cái, cô thu dọn hành lý đi Israel ngay mà không nói nhiều lời.

Khi đứng trước mặt Tiết Định, cô đã hoàn toàn thỏa hiệp.

Làm sao Tiết Định lại không hiểu?

Anh nhắm mắt, trong đầu đều là tiếng kêu gào của Trần Nhất Đình, tiếng gào khóc của bà Trần.

Trợn mắt, anh im lặng một lúc rồi nhẹ giọng nói một câu.

"Chúc Thanh Thần, đừng để tôi coi thường cô. Cô như vậy có khác gì Kiều Vũ mặt dày không?"

Anh biết nói điều gì sẽ khiến cô tổn thương sâu nhất, cũng biết giới hạn của cô ở đâu.

Quả nhiên, Chúc Thanh Thần đột nhiên buông tay, không còn níu kéo nữa.

Cô đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của anh vài giây, cuối cùng nở nụ cười trên gương mặt đầy nước mắt.

"Tiết Định, anh thật từ tế."

Nói xong câu này, cô không quay đầu mà bước đi.

Trong con ngõ nhỏ, Tiết Định vẫn đứng im trong tuyết không nhúc nhích, giống như một bức tượng điêu khắc, không có chút sức sống nào.

Cuối cùng anh cũng phục hồi tinh thần, chậm rãi nghiêng đầu, đưa mắt nhìn về hướng cô rồi đi, cuối ngõ nhỏ đã không còn thấy hình bóng cô, chỉ còn lại ánh nắng xán lạn, tuyết trên mặt đất cũng đã tan hết.

~~~ *Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: T-T. Lúc viết chương này tôi rất khó chịu. Chương tiếp theo bắt đầu nhật những mảnh vỡ.*

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Giúp đỡ

Bị người trước mặt từ chối, loại chuyện này nói là khó chịu thì cũng không hẳn là khó chịu. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu cô đối mặt với chuyện này, Tô Chính Khâm không phải cũng vì quyền lợi mà vứt bỏ cô sao?

Nhưng tệ nhất là ở chỗ, tối hôm qua Tiết Định đã chấp nhận cô rồi, khiến cô cả đêm như lơ lửng trên không, vui sướng ngất trời, kết quả mới rạng sáng đã đột nhiên xảy ra vấn đề, nói với cô rằng anh đổi ý.

Cả người Chúc Thanh Thần như rơi xuống vũng bùn, tan nát cõi lòng.

Cô tức muốn chết.

Muốn kéo con rùa rụt cổ kia ra ngoài đánh cho một trận.

Muốn bỏ cái đầu gỗ kia ra xem bên trong rốt cuộc có chỗ nào hỏng.

Muốn hỏi anh rằng rõ ràng anh đã động tâm, vậy còn do dự lo sợ điều gì?

Trời đất bao la, đến ánh mắt của nhau còn chẳng thể nắm bắt, người ngay cả chết cũng không sợ, vậy có gì phải sợ nữa đây?

Nhưng việc anh tuyệt tình đến vậy đến cùng vẫn nằm ngoài dự liệu của cô.

Điều này đáng lẽ ra phải thấy sớm hơn qua bộ phim điện ảnh "He's Just Not That Into You".

Anh không thích cô đến như vậy.

Ít nhất, cô cũng không thích anh sâu đến mức ấy.

Chúc Thanh Thần nhanh chân đi ra khỏi ngõ nhỏ, liều mạng lau mặt, xóa sạch nước mắt trên mặt.

Khóc cái rắm! Đây cũng không phải chuyện xảy ra lần đầu, vậy mà trái tim vẫn còn mỏng manh giống như thủy tinh?

Giờ tay gọi xe, xe dừng cô liền mở cửa ngồi vào trong.

Về mặt tài xế tươi cười hỏi cô: "Cô đi đâu?"

"Sân bay."

"Được rồi." Tài xế quay vô-lăng, chiếc xe rời đi.

Chúc Thanh Thần nghiêng đầu nhìn cửa sổ, con ngõ nhỏ dần dần lùi về phía sau.

Trái tim trống rỗng cố gắng tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm thấy.

Từ nhà Tiết Định đến hồ Hậu Hải rất gần, lái xe chỉ mất vài phút, chợ hoa sen đêm qua đi qua đã xuất hiện ở trước mắt. Công chính Toàn Tụ Đức đang tu sửa giống như cấm cung, hồ băng cũng có không ít trẻ con đang chơi đùa. Mặt trời buổi sáng như lòng đỏ trứng gà, nhuộm vàng cả bầu trời.

Những ký ức đêm qua như được cắt thành từng mảnh nhỏ chạy qua trước mắt cô, vỡ vụn, kết quả chỉ để lại một hình ảnh khó quên – ba lần Tiết Định muốn hôn cô trong nháy mắt.

Nỗi uất ức, không cam lòng trong cô như dâng lên đến tận cùng.

Cô chợt quay đầu, "Dừng xe, tôi muốn xuống xe."

Tài xế sừng sốt, khuôn mặt có chút mờ mịt, "Ồ? Không phải... không phải cô muốn ra sân bay sao?"

Cô móc từ trong ví ra 20 đồng, ngượng ngùng đưa cho bác tài, "Không đi nữa, xin lỗi."

Xe vừa mới dừng lại, cô đã đẩy cửa chạy ra ngoài.

"Ồ kìa! Còn chưa trả lại tiền thừa mà!" Tài xế không hiểu chuyện gì chỉ vói theo cô mà nói to.

Vậy mà người phụ nữ kia lại cứ như thấy quỷ, căn bản không để ý đến tiếng gọi, cứ cắm đầu chạy đi.

*

Trong mười phút, Kiều Khải nhận được hai cuộc điện thoại.

Cuộc thứ nhất là của lão đại, đi thẳng vào vấn đề, hỏi: "Đang ở đâu?"

Chuyên môn của Kiều Khải chưa đủ, mới đến Tân Hoa Xã được mấy năm, chuyện của Trần Nhất Định sáng sớm rời giường cũng mới biết, ban đêm cũng không chạy đến Thành Thực nhưng tâm trạng cũng rất nặng nề.

Vừa nghe thấy giọng Tiết Định là anh ta đã hiểu chuyện này mang đến một đả kích không nhỏ.

Tiết Định và Trần Nhất Định có quan hệ bạn bè, bị đả kích đương nhiên lớn hơn anh ta.

Kiều Khải đáp: "Tôi ở nhà."

"Một mình?"

"Một mình."

Tiết Định "Ừ" một tiếng, "Bây giờ tôi qua."

"Qua làm gì vậy?"

Đầu kia hơi dừng lại một chút, chỉ từ giọng nói cũng đủ để thấy sự mệt mỏi và chán chường, "Đi uống rượu với tôi một chút."

Kiều Khải nói nhiều, vô ý đã nói thảm một câu, "Mới sáng sớm đã uống rượu cái gì? Không muốn sống nữa sao?"

Nhưng lời đến miệng vẫn phải nuốt trở vào.

Anh ta dứt khoát trả lời, "Được. Rượu tôi mua."

Tiết Định không nói, dứt khoát cúp máy.

Kiều Khải bất hạnh, thờ dài, từ trên ghế sofa đứng lên, chuẩn bị vào phòng thay quần áo rồi ra ngoài mua rượu.

Đi được vài bước, điện thoại trên bàn trà lại reo lên.

Anh ta quay lại, vừa cầm lên nhìn đã sững sờ cả người. Trên màn hình hiện lên rõ ràng ba chữ: Chúc Thanh Thần.

Lúc ở Israel cũng đã gọi điện thoại để giúp đỡ lẫn nhau.

Lúc đầu là theo ý của Tiết Định, anh ta đưa Chúc Thanh Thần đến đại sứ quán để làm lại giấy tờ, vì vậy nên mới cho số điện thoại. Chỉ là Kiều Khải, người này xưa nay dễ quên, không hề để tâm chuyện gì, hơn nữa anh ta và Chúc Thanh Thần cũng không qua lại nhiều.

Bây giờ bỗng nhiên nhận được điện thoại của đối phương, thật đúng là lấy làm kinh hãi.

"Alô?" Anh ta để điện thoại bên tai, giọng nói đầy sự thăm dò

Trong lòng thầm nghĩ trăm phần trăm là gọi nhầm số.

Nhưng mà người bên kia lại chính xác gọi tên anh ta.

"Là Kiều Khải đúng không?"

"... Đúng vậy."

"Tôi là Chúc Thanh Thần."

Dòng người qua lại không dứt, một người phụ nữ trẻ tuổi mặc áo khoác trắng đứng ở trên phố nhìn Hậu Hải náo nhiệt, thời gian như quay về nửa năm trước, lúc còn ở Israel.

Dù sao cũng không có gì để làm, dù sao cũng chẳng có gì để sợ.

Anh cũng nói cô là nữ chiến sĩ, dù cho chết trận sa trường thì ít nhất cũng phải chết cho rõ ràng không phải sao?

Cô gọi điện thoại xong, bỏ điện thoại vào trong túi áo khoác, tâm trạng bỗng nhiên tốt hơn rất nhiều. Ngẩng đầu nhìn bóng mặt trời in dưới hồ băng, người lớn trẻ nhỏ đang vui đùa, cô cảm thấy trong lòng dường như có thêm chút hy vọng.

*

Hôm nay Kiều Khải thực sự vất vả, chính là hao tổn tâm tư quá độ.

Sáng sớm nhận hai cuộc điện thoại, một nam một nữ đều hẹn anh ta uống rượu. Nam là người lãnh đạo trực tiếp, ở nhà anh ta đã uống hết một chai rượu, rõ ràng anh ta là chủ nhà, vậy mà kết quả là say hơn cả Tiết Định, ngã vật ra ghế sofa ngủ say như chết.

Buổi chiều mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn đồng hồ thì đã gần 5 giờ chiều.

Tiết Định thì không biết biến đâu mất, nhìn qua thì có vẻ như là đã rời đi rồi. Trong phòng đều đã được dọn dẹp sạch sẽ, căn bản không nhìn ra là đã có người ghé qua.

Vỡ gãy một cái, Kiều Khải chợt nhớ có hẹn gặp mặt Chúc Thanh Thần lúc 7 giờ tối ở Hậu Hải liền vội vàng nhanh chóng lê người chạy vào toilet tắm gội, thay quần áo ra ngoài.

Kiều Khải ngồi taxi một lúc, trong đầu nghĩ lại nội dung cuộc điện thoại của hai người.

Chúc Thanh Thần hỏi anh ta: "Anh có biết tối qua Tiết Định đi đâu không?"

Câu hỏi khiến anh ta hoang mang.

Tiết Định? Cô vô duyên vô cớ hỏi Tiết Định làm cái gì? Còn hỏi cụ thể như thế, hỏi đêm qua anh ấy đi đâu làm gì...

Hay là, người phụ nữ này với Tiết Định có dính líu quan hệ gì rồi?

Kiều Khải có thể nói là người tùy tiện nhưng nội tâm lại vô cùng nhạy cảm, không giống như Kiều Vũ thần kinh thô, không biết nhìn mặt đoán ý. Lúc ở Israel, anh ta đã cảm thấy thái độ của Tiết Định đối với Chúc Thanh Thần có chỗ khác thường, cụ thể khác thường chỗ nào thì cũng không rõ, nhưng thật sự không giống với người khác.

Xưa nay Tiết Định vốn lãnh đạm, nhưng đột nhiên lại có thất tình lục dục (1), có lẽ không phải thanh tâm quả dục như anh ta vẫn nghĩ.

(1) Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người.

Sau khi về nước, có lần anh ta còn hẹn Tiết Định đi chơi bóng nhưng Tiết Định lại nói đã đi Giang Nam.

"Đi Giang Nam? Đi Giang Nam làm gì?" Anh ta nghĩ mãi không ra, "Đã sắp hết năm không hiểu cậu còn chạy đi xa thế làm gì?"

"Làm việc."

Lúc đó, Tiết Định chỉ trả lời anh ta cho có lệ.

Nhưng vào giây phút này, khi nhận được điện thoại của Chúc Thanh Thần, Kiều Khải đã nhìn thấy dòng chữ nhỏ ghi địa chỉ người gọi.

Số điện thoại của Chúc Thanh Thần chính là từ thành phố Du, huyện Thương.

Một thị trấn của Giang Nam.

Chớp mắt Kiều Khải đã nghĩ thông suốt.

Hai người này...

Có mờ ám!

Xưa nay Kiều Khải đối với Tiết Định có kính phục, có sùng bái, còn có tình bạn bè sâu sắc. Dù sao hai người cũng đã bên nhau ba nơi đất khách quê người nhiều năm, nhiều lần cùng ra chiến tuyến, ngày xưa cũng là bạn học, nên miễn cưỡng cũng có thể coi là đã cùng nhau vượt qua nhiều chuyện.

Đương nhiên với người giữ mình trong sạch như anh ta thì chắc chắn sẽ không cùng Tiết Định ra ngoài tìm chốn vui vẻ được rồi.

Nói ba câu, đáp hai câu.

Anh ta đương nhiên quan tâm Tiết Định, đã từng nhiều lần khuyên người này đừng suy nghĩ quá tiêu cực, nên thận trọng suy nghĩ hôn nhân đại sự là chuyện tốt lành, đừng có động một chút là thờ phụng chủ nghĩa không kết hôn.

Bây giờ nhìn ra giữa Tiết Định và Chúc Thanh Thần có điều khác lạ liền lập tức gạt đầu hy sinh vì đại nghĩa.

Không phải chỉ là uống chút rượu mà kéo mỗi tờ hồng thôi sao?

Đã là anh em, chút chuyện này có tính là gì? Tất cả chỉ là chuyện con con trong túi Kiều Khải anh ta thôi.

Lại nhớ đến lúc cúp điện thoại, Chúc Thanh Thần kia còn bắt anh ta cam đoan nhiều lần rằng sẽ không kể chuyện hai người gặp nhau cho Tiết Định, Kiều Khải lại cảm thấy buồn cười.

Người phụ nữ này, da mặt thực sự quá mỏng.

Nhưng mà Kiều Khải là ai? Là bạn bè của phái đẹp. Quan tâm phái đẹp là trách nhiệm của mọi người. Anh ta lập tức cam đoan bản thân sẽ tuyệt đối giữ bí mật, yên tâm yên tâm.

*

Từ nhà Kiều Khải đi ra đã là 1 giờ chiều.

Tiết Định thu dọn hết bình rượu ném vào thùng rác dưới tầng rồi mới xoay người bước đi.

Cứ nghĩ rằng uống rượu xong sẽ dễ chịu hơn nhưng lồng ngực vẫn khó chịu như cũ. Mờ mắt nhắm mắt đều vang vọng tiếng khóc thảm thiết của người nhà Trần Nhất Định, say hay tỉnh cũng đều nhìn thấy giọt nước mắt của Chúc Thanh Thần.

Đêm qua anh chỉ ngủ đến hơn 2 giờ, 3 rưỡi sáng đã lao ra ngoài trời gió tuyết chạy đến số 1 phố Thành Thực, hôm nay cũng không ngủ lấy sức lại vội vàng dập tắt ngọn lửa tình yêu trong lòng, còn khiến Kiều Khải chịu uất ức.

Tất cả đến cùng vẫn chỉ là công cốc.

Tiết Định đi trong gió, bước chân có chút lảo đảo, còn tưởng là do men rượu nên mới hoa mắt chóng mặt, đưa tay lên đỡ trán mới phát hiện ra đã nóng đến dọa người.

Thân thể này của anh đã rèn luyện thể chất, từ nhỏ đến lớn đều không dễ dàng sinh bệnh, ba năm trở lại đây mới lại nóng như thiêu đốt thể này, chắc hẳn phải truyền nước mới đỡ.

Đứng tại chỗ một lát, anh cười hai tiếng.

Với bộ dạng này về nhà sẽ lại khiến Lưu Học Anh lo lắng không thôi, chẳng bằng cứ đến bệnh viện truyền nước. Bệnh này thật biết chọn lúc mà đến.

Anh vẫy tay gọi xe, "Đến bệnh viện nhân dân."

*

Hai ngày sau, rối loạn.

Ngày đầu tiên, Tiết Định ở bệnh viện truyền nước, mùi rượu nồng bao trùm, quần áo lộn xộn, dựa ở ghế truyền nước mà ngủ như chết, không để ý đến chất lỏng đang chảy kia.

Căn bản cô y tá cũng không nghĩ rằng người này lại sốt đến 39 độ 8 còn có thể đi ra ngoài uống rượu, khinh bỉ nhìn bằng nửa con mắt. Cũng may nhìn thoáng qua thì bộ dạng người này có vẻ chật vật nhưng thực sự rất đẹp trai, đáng vẻ phóng khoáng không chịu sự gò bó, râu ria xồm xoàm nhưng cũng khá thú vị...

Được rồi, đôi mắt cũng dịu đi một chút.

Đương nhiên, cô cũng "tận tụy với công việc" quan sát nước truyền thay vì tiền sinh say rượu đẹp trai này, tránh để truyền hết mà anh còn không biết, máu chảy ngược thì lại phiền toái.

Khi Tiết Định tỉnh lại, cô y tá vẫn đứng nhìn anh cách đó không xa.

Đôi mắt dịu dàng... Một lời không thể diễn tả hết.

Huyết thái dương giật giật, anh liếc kim nhìn trên tay không biết từ lúc nào đã được tháo, trong lòng thầm nghĩ không biết vì sao truyền xong mà không gọi anh dậy.

Ngoài cửa sổ sắc trời đã tối hẳn, anh liền đứng dậy đi ra ngoài.

Cô y tá đuổi theo, "Này, anh còn chưa hết sốt, không định ở lại nốt ngày mai sao?"

Giọng nói kia thật sự là quan tâm quá mức rồi, còn mang theo một chút ân cần, gọi nhớ đến một nghề nghiệp thời cổ đại nào đó mà người ta cũng dùng giọng điệu này để mời khách... Tiết Định lao đảo nhưng cũng không quay đầu lại.

Lúc về nhà, Lưu Học Anh còn chưa ngủ, ngồi ở phòng khách vừa đọc sách vừa chờ anh.

Thấy anh trở về, muốn hỏi lại thôi.

Tiết Định mở miệng trước, "Hôm qua mới rạng sáng đã chạy đến cơ quan, đồng sự ở Syria bị tấn công thiệt mạng."

Về mặt Lưu Học Anh cứng lại, không nói nên lời.

Tiết Định cởi áo khoác ngoài, treo lên trên móc, thấp giọng nói, "Tang lễ diễn ra vào ngày mai, cũng đã muộn nên con đi nghỉ ngơi trước, mai còn phải dậy sớm... Mẹ cũng ngủ sớm đi."

Lời này xem như là từ chối muốn tâm sự.

Bởi vì từ nhỏ không sống với bố mẹ nên anh và Lưu Học Anh, Tiết Chấn Phong cũng không quá thân thiết, cũng không có cơ hội để tâm sự. Thời gian càng lâu, anh cũng đã quen sống một mình.

Khi còn bé có thể sầu não một chút, sau khi lớn lên đã suy nghĩ thông suốt.

Cái gọi là bố mẹ ruột cũng chỉ là mang thai chín tháng mười ngày, nửa đời làm bạn, cuối cùng cũng phải từ biệt. Cảm giác này không thể cưỡng cầu, xa mặt cách lòng, đều là hiển nhiên.

Anh không quen bày tỏ chân thành với họ, họ cũng không có thói quen chân thành tâm sự với anh.

Đôi khi giữ những chuyện riêng cho bản thân cũng là chuyện tốt.

Tiết Định tắm rửa xong xuôi, đứng trước gương trầm ngâm một lúc quyết định cạo hết chỗ râu đã dài.

Ngày mai đến dự tang lễ của Trần Nhất Định, anh muốn bản thân thật sạch sẽ để gặp lão Trần lần cuối.

Sốt vẫn chưa hết hẳn, đầu óc vẫn chưa thể tỉnh táo.

Hoa mắt, trên cằm liền xuất hiện một vết thương. Dao cạo râu vô cùng sắc cũng không phải tốt, máu từ vết thương chảy xuống, lăn dài trên cằm.

Lấy nước vỗ lên mặt, vết thương vừa xót vừa đau.

Tiết Định soi gương, cười khở hai tiếng rồi cất dao cạo râu.

Mùa đông giá rét như thế, anh vẫn rửa mặt bằng nước lạnh.

Thế nhưng trên trán, trong lòng vẫn luôn tồn tại một ngọn lửa hừng hực cháy, dập không tắt đánh không tan.

Hôm sau trời còn chưa sáng, anh đã dậy.

Đúng là không bệnh thì thôi, nhưng một khi đã bệnh là bệnh kinh người, anh vừa mới đứng lên đã thấy trời đất như xoay chuyển, choáng... Con sốt vẫn quá lợi hại.

Dùng khăn rửa mặt một lúc, thay quần áo xong xuôi, anh nghiêm túc bước ra cửa.

Bão tuyết ở Bắc Kinh đã hết, lúc này, sắc trời đã tươi sáng trở lại.

Ngày hôm nay là một ngày tốt lành.

Tổ chức hôm nay cũng không phải chuyện tốt.

Trần Nhất Định không có hài cốt, không cần phải hỏa táng. Trần gia đã mua một chỗ đất nghĩa địa công cộng, lập một ngôi mộ chôn quần áo và di vật, xem như để giúp người sống có chỗ để tưởng niệm. Dù sao tang lễ này cuối cùng cũng chỉ vì những người đang sống mà tiến hành, chuyện cũ đã qua, thế gian phồn hoa nhộn nhịp thế nào đi nữa thì cô hồn dã quỷ cũng không còn liên quan gì nữa rồi.

Ngôi mộ ở chỗ cao, bà Trần là người mê tín, mời thầy phong thủy đến xem đất, đại sư nói nơi cao thì có thể nhìn xa, phù hợp với Trần Nhất Định đầy tham vọng.

Mọi người bước trên bậc thang, đập vào mắt đều là hình ảnh những ngôi mộ dày đặc san sát.

Kiều Khải nói với Tiết Định: "Nếu như tương lai tôi có chết, cậu nhớ nhắn với mẹ tôi là tôi cũng muốn an nghỉ ở chỗ này, không muốn là nằm mồ ở trong thôn."

Tiết Định: "..."

Anh ta còn thờ dài, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Chết mà cô đơn thì chán lắm, mọi người cùng nhau ở chỗ này còn có thể tán gẫu hay đánh mạt chược một chút."

Tiết Định: "... Cậu cảm miệng đi."

Miệng vẫn không chịu đóng, tay còn chỉ chỉ vào hai khoảng đất trống, "Hai chỗ đất nhỏ kia còn chưa bán, không bằng chúng ta tính trước đi. Tương lai có thể làm hàng xóm, xuống châu Diêm Vương vẫn có thể uống rượu cùng nhau."

Tiết Định nghiêng đầu, ánh mắt nghiêm nghị trầm xuống, "Kiều Khải, xác định rõ thời điểm, đây không phải là nơi để đùa giỡn."

Kiều Khải ngoan ngoãn ngậm miệng, trong lòng khẽ thờ dài.

Anh ta cũng không phải người không biết thức thời, không phải là nhìn thấy tâm trạng Tiết Định không tốt nên mới muốn giúp anh điều chỉnh một chút sao? Có thể Tiết Định nhìn thì lười nhác, không thích xã giao nhưng thực tế lại là người rất trọng tình cảm.

Có những điều, nếu bạn không hiểu thì người khác có nói thế nào bạn cũng không nghe.

Thờ dài, Kiêu Khải nhìn theo Tiết Định đang bước trên bậc thang, nhân lúc anh không chú ý liền im lặng quay đầu nhìn xung quanh.

Nghĩa trang này ở giữa núi, phía dưới đoạn bậc thang này là một cây đa vừa cao vừa lớn.

Dưới bóng cây là một người phụ nữ, thân khoác áo trắng, tóc xoắn sau lưng, khuôn mặt ngược lên trên nhìn rất đẹp.

Chúc Thanh Thần đứng đó nhìn theo Tiết Định.

Đã có Kiêu Khải, mọi chuyện đều đã rõ ràng.

Người đàn ông kia đi trên núi, bước chân bình yên, bốn phương tám hướng đều là những bia mộ tĩnh mịch. Nhưng trong lòng anh đang nghĩ không sớm thì muộn cũng sẽ nằm ở chỗ này làm bạn với Trần Nhất Đình.

Anh đứng đó hòa cùng đoàn người mặc đồ đen cúi chào tạm biệt Trần Nhất Đình, khom lưng thấp hương, lặng im không nói.

Cô hiếm khi thấy anh mặc trang trọng như vậy. Bởi vì tính cách lười biếng nên anh ăn mặc luôn rất tùy ý, thường là áo trắng và quần âu, dưới chân đi giày thể thao và đeo một chiếc túi da... Thật sự là lười thôi lếch thếch, vô cùng lười tu thân.

Lúc trước khi đi Giang Nam tìm cô, anh mặc áo khoác xám đã để lại trong cô ấn tượng rất sâu sắc về một con người ăn mặc nghiêm chỉnh.

Nhưng hôm nay, Tiết Định mặc rất nghiêm trang, sạch sẽ gọn gàng, dáng người cao ngất, dù đứng ở trong đám đông cũng không mờ nhạt, ngược lại rất nổi bật.

Vàng trán anh lộ rõ vẻ mệt mỏi, hai mắt gấu khó hiểu ửng đỏ.

Chúc Thanh Thần đoán là anh đang bệnh.

Bởi vì má ửng đỏ, so với ngày thường nhìn anh có phần rục rờ hơn đôi chút, thỉnh thoảng nháu mày, dùng sức mím môi ho khan.

Cô cứ như vậy không xa không gần yên lặng quan sát.

Rốt cuộc vẫn là thích, là yêu; rốt cuộc là dù có đi đâu vẫn muốn trở lại; đến cuối cùng vẫn đầu hàng khuất phục một hòn đá buồng bình, một bức tường vững chắc...

Tất cả đáp án đều nằm ở từng hành động của Tiết Định.

Cô có yêu anh không?

Nếu như có yêu thì sẽ hiểu thấu trái tim đối phương, dù anh thờ ơ cũng là thanh tao quý tộc, dù xì hơi cũng là hương thơm vạn dặm. Đừng nói Tiết Định ở trên kia ho khan, dù anh có đứng im không nhúc nhích thì cô cũng có thể nhìn ra trăm nghìn loại tình cảm.

...

Không chữa được nữa, đúng không?

Đại khái là.

Chúc Thanh Thần nhìn anh hồi lâu, cho đến khi hương cháy hết, ánh mắt lơ đãng nhìn về nơi xa xăm.

Sau đó...

Hình ảnh của cô rơi vào trong tầm mắt.

Thật sự là ngoài ý muốn, Tiết Định ngây người đứng đó, không nhúc nhích.

Trầm ngâm nhìn cô.

Khoảng cách không xa không gần, Chúc Thanh Thần nở nụ cười, đáy mắt mang chút ẩm ướt, nhưng đến cùng vẫn là nhìn anh đầy khiêu khích, khóe miệng cong lên.

"Thế nào, bị em phát hiện rồi sao?"

"Tốt nhất anh nên dẹp ý nghĩ đó đi."

"Muốn em buông tha á? Nằm mơ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Mẹ nó

Dưới tán cây đa sum xuê cành lá, Chúc Thanh Thần chỉ nhìn Tiết Định một lát, khóe môi khẽ cong rồi xoay người đi thẳng, biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Tiết Định có trăm tính nghìn tính cũng không thể ngờ tới Chúc Thanh Thần lại có thể biết được hành động của mình.

Vốn tưởng rằng ngày hôm qua cô đã rời đi rồi, cần rằng kiên trì không gửi một tin nhắn nào cho cô. Ông anh cũng đã nói rằng, muốn sút đầu mẹ trăn thì phải làm đến cùng, không nên nửa vời rồi giữa chừng mới nhận ra chân tình.

Nào có ngờ rằng cô còn có thể chạy tới khu nghĩa trang này.

Khựng lại ngừng nghĩ một chút, trong đầu suy nghĩ, quay đầu nhìn chằm chằm vào Kiều Khải, ánh mắt hơi trầm xuống.

Kiều Khải nhanh chóng rời mắt quay đi, cố làm ra vẻ bản thân không biết không hay.

Tiết Định thấp giọng, "Là cậu nói với cô ấy?"

"Ai cơ? Ai nói gì cơ?" Anh ta giả ngu.

"..." Tiết Định không nói gì, giữ nguyên sắc mặt nhìn anh ta, đáy mắt như dậy sóng.

Kiều Khải bị nhìn chằm chằm đến toàn thân cũng cảm thấy khó chịu, dần dần không chịu đựng được nữa hất cằm về phía trước nói, "Chú ý hoàn cảnh, đừng phân tâm, dù sao chuyện chết người mới là chuyện lớn."

Tiết Định hơi nhíu mày, anh kiềm chế, tạm thời không truy hỏi nữa.

Trước đám đông, chủ nhiệm Triệu và mọi người an ủi người nhà Trần Nhất Định, thầy phong thủy đứng một bên quan sát, chuẩn bị sai người giết gà nổ pháo.

Đám tang của Trung Quốc xưa nay rất được coi trọng, phải thật nghiêm túc tuân theo sự sắp xếp của thầy phong thủy, một loạt thủ tục được tiến hành, hết sức phức tạp.

Mẹ của Trần Nhất Định rất kiên trì, dù con trai không còn hài cốt thì cho dù như thế nào hồn phách cũng phải tìm được về đến nhà.

Thầy phong thủy tuổi đã hơn năm mươi ngồi xổm bên bìa mộ, cầm một con gà trống lớn đã trói chặt chân, dùng sức bấm mạnh một cái vào cái mào đỏ tươi của nó.

Gà trống liều mạng xòe cánh muốn thoát ra nhưng chân lại bị trói chặt, chỉ có thể giãy giụa.

Mào gà bị bấm đứt, máu chảy ra.

Người đề cổ gà lại, chìa về phía chậu hóa vàng mã vẫy mạnh một cái, xong liền ném sang một bên.

Con gà kia cũng rất đáng thương, từ giữa không trung rơi bộp xuống đất, nằm co quắp, kêu lên vài tiếng, trên mào máu đỏ tươi vẫn chảy ra.

Thầy phong thủy giờ cây gậy tự chế, thỉnh thoảng vung hai cái, miệng bắt đầu hùng hồn niệm một bài lưu loát.

Tiết Định không thích mấy thứ này nên cũng tránh mặt đi, không muốn nhìn nữa.

Trần Nhất Định sẽ thích điều này sao? Anh cũng không biết nữa. Dù sao người cũng đã mất, những thứ rườm rà này rốt cuộc là làm cho ai nhìn? Khu vực chiêng gõ trống, thấp hương nổ pháo, thật ảm ỉ.

Đứng cao thấy xa, tầm mắt của anh chậm rãi rơi xuống con đường quanh co bên ngoài cổng nghĩa trang.

Hùng đông, sương mù nhạt mà nhẹ, tựa như nơi thiên đường bỗng bênh mờ mờ ảo ảo. Trên con đường quanh co kia, bóng lưng gầy yếu đang từ từ đi xa, giống như một chấm đen nhỏ bé trên bức tranh thủy mặc.

Biết cô cố chấp ở lại, anh vừa tức vừa bức, hận không thể bóp chết tên Kiều Khải ăn cây táo rào cây sung này. Nhưng nhìn cô không ngoảnh lại, trái tim dường như cũng mất phương hướng, chỉ muốn chạy theo bước chân cô.

Anh im lặng cụp mắt.

*

Từ lúc rời khỏi nghĩa trang, Tiết Định im lặng không nói câu nào.

Kiều Khải đi theo anh lên xe của chủ nhiệm Triệu, trên xe còn có một ông cụ.

Theo sự sắp xếp, ông cụ tự nhiên ngồi cạnh người lái, Kiều Khải muốn để cho Tiết Định ngồi một mình phía sau nên vội vàng giành ghế lái, "Chủ nhiệm, để tôi lái xe cho. Hôm qua ông đã thức cả đêm, hôm nay lại dậy sớm như thế, không bằng cứ xuống ghế sau nghỉ ngơi một chút."

Không phải anh ta muốn nịnh bợ, mà là do anh ta đã động phải tổ ong vò vẽ nên không dám ngồi cùng Tiết Định.

Triệu Lệnh Bình khoát tay, "Không sao hết, cậu cứ ra phía sau nghỉ ngơi. Đường núi này nguy hiểm, tính tình cậu lại xốc nổi, tôi cũng không dám để cậu lái."

Liếc mắt nhìn Tiết Định, "Cậu tự giác nhì, đã sớm chui vào nghỉ ngơi rồi."

Tuy nói như vậy nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra Tiết Định đang bị bệnh.

Cuối cùng vẫn là không nhận được dặn dò vài câu, "Cậu đó, chú ý giữ gìn sức khỏe của mình một chút, dù sao cậu cũng là con người."

Tiết Định nhắm mắt dựa lưng vào ghế, ậm ừ một tiếng, mặt đầy mệt mỏi.

"Tôi luôn biết mình là con người, Darwin cũng đã bỏ công vất vả chứng minh thuyết tiến hóa mà tôi lại xem mình như con khỉ thì đúng là không tôn trọng thành quả lao động của người khác."

Kiều Khải cười ha ha, mới vừa cười được hai tiếng đã bị Tiết Định đưa mắt nhìn chăm chăm, nhất thời há miệng không phát ra được âm thanh nào, đành yên lặng ngậm miệng lại.

Cuối cùng ngượng ngùng mở cửa xe, ngồi xuống bên cạnh anh.

Không khí bên trong xe thật thấp, thấp đến đáng sợ.

Suốt cả đường đi, Kiều Khải cố gắng vắt óc suy nghĩ xem nên nói thế nào, cuối cùng không nhận được nói nhỏ bên tai Tiết Định, "Tôi về nước cũng được hơn một tháng, thật ra còn rất nhớ quán ăn Trung Quốc ở Israel kia. Lão đại, sau này chúng ta quay lại, cậu mời tôi một bữa, thấy thế nào?"

Tiết Định không thèm nhìn Kiều Khải, chỉ nói hai chữ, "Năm mơ."

Kiều Khải: "..."

Sau đó nghiêm chỉnh ngồi một bên, không dám lên tiếng.

*

Năm nay cực kỳ không yên bình, quân đội rối loạn, tâm trạng hỗn loạn.

Cả đường đi Tiết Định đều trầm tư, sau đó quyết định cùng Triệu Lệnh Bình trở về cơ quan một chuyến, lên tiếng chào, muốn thay ông mua vé trước giờ hành chính.

Triệu Lệnh Bình hỏi anh, "Năm hết tết đến còn không qua, bây giờ lại muốn đi à?"

Tiết Định cười cười: "Ông cũng không phải không biết chuyện gia đình tôi, năm nào chẳng vậy?"

Triệu Lệnh Bình cũng hiểu chuyện, "Gia đình cậu đúng là kỳ lạ, một nhà ba người đều dãi nắng dầm mưa, gia đình gia giáo, có ý thức, có cống hiến, toàn bộ kinh đô này chỉ sợ không tìm ra gia đình thứ hai."

Tiết Định nở nụ cười, "Sao mà không tìm a? Gia đình trong tấm ảnh treo kia không phải còn cống hiến nhiều hơn gia đình tôi à?"

Triệu Lệnh Bình buồn cười nhưng vẫn cố gắng ra vẻ nghiêm nghị, "Thằng nhóc lão toét này, cậu còn dám nói?"

Tiết Định phát tay, không quay đầu lại.

Trên đường về nhà, anh ở trong xe tập trung cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Mở khóa.

Đã khóa.

Mở khóa.

Đã khóa.

Cứ lặp lại nhiều lần như vậy.

Cuối cùng cũng mở WeChat, yên lặng nhìn hộp vuông xanh nhạt bé bé kia mở ra, chậm rãi đọc lại những đoạn nói chuyện phiếm của anh và cô vẫn còn lưu lại.

Cô ấy vẫn chưa rời đi?

Nhưng anh đã nói rõ ràng như vậy, cô còn ở lại đây làm gì?

Trong lòng buồn bực, biết rõ nên đặt cô một bên, không để ý đến, nhưng lý trí và tình cảm lại không nghe lời. Ngón tay rục rịch muốn hỏi cô vì sao còn không đi, muốn biết đến cùng là cô đang suy nghĩ điều gì.

Chỉ là đến cuối cùng vẫn tắt màn hình.

Xuống xe, hai tay đút trong túi áo, một tay nắm chặt điện thoại di động, tâm trí náo loạn bước vào ngõ.

Mau rời đi thôi, phải trở về thu dọn hành lý một chút.

Tuy nói như vậy nhưng đồ đạc cũng không nhiều, cũng chẳng có gì để thu dọn.

Đi mấy bước liền cảm thấy có chỗ không đúng.

Con ngõ chật hẹp không có mấy người đi lại, giữa trưa rất thanh tĩnh, nhưng anh lại nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ phía sau, không xa không gần đi theo anh.

Đi được một đoạn, anh ngừng lại, cũng không quay đầu, nói: "Ra đi."

Tiếng bước chân dần rõ ràng.

Lát sau, Chúc Thanh Thần không nhanh không chậm đi tới phía sau anh, "Anh là chó sao? Lỗ tai thính như vậy, em đi lại nhẹ nhàng thế mà vẫn bị anh phát hiện."

Cô rất bình tĩnh đứng đó, dường như chuyện trước đó chưa từng xảy ra vậy.

Anh nói dừng ở đây được rồi.

Trở về Giang Nam

Đừng dây dưa với anh nữa.

Cô đều không nghe.

Chúc Thanh Thần nhún vai, nói chắc nịch, "Nếu như anh là chó, em đây cố làm heo cũng được. Tương lai nếu như hai ta có sinh con đẻ cháu, biết đâu có thể sinh ra chó và lợn."

Tiết Định đờ người, hoa mắt chóng mặt, căn bản không kịp nghĩ nhiều, thuận theo bản năng phản bác cô, "Tôi là người, tôi muốn sinh con, là con đẻ nói dối tông đường. Nếu chỉ là sinh nở con cháu thì chỉ cần lưu lại cho các người gia súc là tốt rồi."

Vừa dứt lời, anh đã thấy trong mắt Chúc Thanh Thần lóe lên ý cười thì lập tức hối hận.

... Khuôn mặt anh mang vẻ u ám.

Một đầu võ mồm, một chỉ khí, quan hệ của hai người dần được kéo lại gần.

Chúc Thanh Thần cười tủm tỉm, "Em muốn ăn cơm trưa."

Tiết Định nhìn cô chăm chăm, "Cho nên?"

"Ngay cả bữa sáng em cũng chưa ăn." Cô sờ sờ bụng, vẻ mặt đáng thương.

"Liên quan gì đến tôi."

Tiết Định quay mặt.

Người phụ nữ chết tiết này, không phải từ trước đến nay đều tùy ý làm bậy hay sao? Lúc này lại không biết uống nhầm thuốc gì mà đột nhiên trở nên nham hiểm, già vờ đáng yêu.

Hết lần này đến lần khác anh như bị bệnh, đầu óc hỗn loạn mới cảm thấy bộ dạng như vậy của cô rất đáng yêu.

Mẹ kiếp, thật muốn bóp chết cô.

Chúc Thanh Thần nhìn bộ dạng này của anh, nghiêng đầu một cái, kéo kéo góc áo khoác, "Lúc anh tới Giang Nam, em không phải người bản địa vẫn mời anh về nhà ăn bánh chưng thịt heo Gia Hưng sao? Bây giờ em tới Bắc Kinh, anh cũng không thể bỏ đói em được đúng không?"

Dừng một chút, bổ sung thêm một câu, "Dù sao muốn em đi cũng cần phải cho em ăn no trước, không phải sao?"

Ánh mắt Tiết Định lại rơi xuống mặt cô, có chút nghi ngờ.

"Ăn xong thì sẽ rời đi?"

Cô cười cười gật đầu, còn thề.

"Nếu như ăn xong vẫn không chịu đi?" Lúc này anh mới hồi phục tinh thần, giận tái mặt, đẩy tay cô khỏi góc áo, "Tránh xa ra một chút cho dễ nói chuyện."

Chúc Thanh Thần quy củ lùi sau một bước, giơ tay thề với trời, "Nếu em ăn xong còn không đi sẽ thiếu tiền anh gấp bội."

Tiết Định nhìn cô một chút, gật đầu.

"Được, đây là cô nói đấy nhé."

Anh mở cửa tứ hợp viện, cùng Chúc Thanh Thần vào nhà.

Nhưng anh thật sự không biết người phụ nữ sau lưng nhìn theo bóng lưng anh cười không ngớt, trong đầu chột tỉnh táo.

Đi thì đi, cũng không phải một đi không trở lại.

Cùng lắm thì đi rồi trở về thôi.

Đúng là ngốc.

Cô thay giày, hỏi: "Mẹ anh đâu?"

"Ra ngoài làm việc."

"Ngày nào cũng làm việc ở bên ngoài sao?"

Tiết Định liếc cô một cái, "Cô nghĩ rằng ai cũng rảnh rỗi như cô không có việc gì, cứ đi rồi nói là đi du lịch à?"

Chúc Thanh Thần bĩu môi, "Em đây cũng chỉ là một lòng một dạ theo đuổi tình yêu, nghìn dặm tìm chồng thôi mà."

Tiết Định nuốt chút nữa là sắc nước bọt, trong nháy mắt trở nên cảnh giác.

Anh nheo mắt nhìn cô, "Chúc Thanh Thần, ăn xong bữa này cô phải đi, không thương lượng. Đừng có hòng bày trò xấu xa với tôi."

Vậy thay đổi chiến thuật và kế hoạch.

Chúc Thanh Thần đáp, "Anh có thể đuổi em đi nhưng anh không thể đuổi em ra khỏi trái tim anh."

"Một vừa hai phải thôi." Anh cởi áo khoác ngoài treo lên móc, cảnh cáo cô.

"Đã là chuyện tình cảm thì không thể nào xua đuổi được, một vừa hai phải thôi." Khuôn mặt cô đầy thành khẩn.

Tiết Định trầm mặc một lát, đi ra mở cửa.

"Tôi chỉ có trách nhiệm cho cô ăn no, cô còn dài dòng nữa thì ra ngoài tự sinh tự diệt."

Cô nháy mắt mấy cái, làm tư thế khóa miệng ý nói mình đã ngậm miệng rồi.

Tiết Định không nhận được khế chửi bới trong lòng.

Người phụ nữ thực sự uống nhầm thuốc rồi?

Không thể cư xử bình thường cho dễ nói chuyện sao?

Vừa nháy mắt, vừa dùng ngôn ngữ cơ thể khiến anh như muốn tâm thần phân liệt.

Mà từ lâu lòng cũng đã bị cô chia thành hai nửa, một nửa âm ỉ muốn giữ cô lại, một nửa lại kêu gào đuổi cô đi.

Nhưng cô đã đưa ra chiến thuật này, sự cân bằng ban đầu đã không còn giữ được nữa, bắt đầu rối loạn.

Tiết Định bình tĩnh cảnh cáo.

"Cô ngoan ngoãn chút cho tôi, ăn xong bữa này mau đi đi."

Mặt không chút thay đổi xắn tay áo vào bếp lại bị Chúc Thanh Thần ngăn lại.

"Đề em." Cô ngừng đầu nhìn anh, thu lại ý cười, vẻ mặt nghiêm túc, "Anh nghỉ ngơi một lát đi, bữa cơm này để em làm."

Tiết Định: "..."

"Không phải cô nghĩ, chỉ cần cô vào bếp nấu ăn là tôi sẽ cho cô ở lại chứ?"

Chúc Thanh Thần ngửa đầu nhìn anh, nở nụ cười, "Em nấu cơm và ở lại là hai chuyện không liên quan."

Cô quay mặt đi, nhẹ nhàng nói tiếp một câu, "Anh đang ốm, mau nghỉ ngơi đi. Chỉ là muốn ăn một bữa cơm với anh thôi, việc ai nấu hay ăn gì cũng không quan trọng."

Một câu cuối cùng: "Em ăn xong sẽ đi, anh yên tâm, dù sao..." Cô chăm chú nhìn anh, cười hai tiếng, "Em cũng không phải loại người khẩu thị tâm phi (1) thích nói dối."

(1) Khẩu thị tâm phi: nói một đằng nghĩ một nẻo, suy nghĩ và lời nói không ăn khớp nhau.

Cô xoay người cởi áo khoác treo lên móc, cũng không nhìn anh, trực tiếp đi vào bếp.

Quen việc dễ làm, cô cũng không coi mình là người lạ.

Tiết Định yên lặng nhìn cô, trong lòng nặng trĩu.

Chúc Thanh Thần như vậy, có gì đó không đúng.

Không âm ỉ, không oán hận, không bắt bẻ anh, cũng không cãi nhau với anh. Ngược lại dịu dàng săn sóc, anh nói gì cô đều gật đầu đồng ý.

Fuck.

Anh nắm chặt tay, chửi một câu.

Mẹ nó toàn bộ chỉ là quỹ kế!

Vậy mà trong phút chốc anh lại không nhìn thấu cô muốn gì, cảm giác này thực sự là, như đánh vào bông vậy, không thể nói được gì...

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Đối mặt

Khi tôi vượt qua tất cả trầm luân,

Đến thời chiến tranh vĩnh cửu,

Bạn là lá cờ của tôi.

—— Vương Tiểu Ba

*

Tài nấu nướng của Chúc Thanh Thần thật khó coi, trứng chiên cũng đã đầy thùng rác.

Tiết Định đã sớm biết khả năng của cô, không thể yên tâm đi qua đi lại phòng bếp hai lần.

Cô quay đầu lại, đối diện với ánh mắt hoài nghi của anh thì buồn cười, miệng lẩm nhẩm thề, "Anh yên tâm, em biết nấu cháo."

"Ừ." Anh từ chối cho ý kiến.

Một thùng rác đầy trứng gà hiện rõ mồn một trước mắt.

Quả thực anh không có chút lòng tin nào với cô.

Chúc Thanh Thần vừa vo gạo vừa quay đầu lại nói, "Trước đây bố em thường xuyên đánh mẹ em, thích nhất là dùng cái tát giải quyết vấn đề, hờ ra là rách mép, chảy máu chân răng."

Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, rất bình thản, "Mẹ em bị thương chỉ có thể húp cháo. Cho nên những thứ khác em có thể không biết làm, nhưng cháo lại thường xuyên nấu. Tuy là trời sinh đã không có thiên phú nấu nướng, nhưng vẫn có thể nấu chín một cách hoàn hảo."

Cô bận rộn nói chuyện.

Tiết Định nhìn bóng lưng thon gầy của cô, trầm ngâm một lát, ném lại một câu rồi rời đi.

"Đừng nướng cả phòng bếp là được."

Chúc Thanh Thần đun cháo với lửa nhỏ, lại lấy ra mấy quả dưa leo từ trong tủ lạnh, rửa sạch, rồi dùng cách thức mới lạ mà cắt thành từng đoạn. Lên mạng tra một chút làm thế nào để phối hợp gia vị với rau củ, theo như hướng dẫn thì cũng có thể làm được.

Còn các loại rau khác trong giỏ, cô lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng lựa chọn khoai tây.

Ước chừng nửa tiếng sau, việc lớn đã hoàn thành.

Cô đặt khoai tây chiên sợi cùng salad rau trộn dưa trộn lên bàn, nhìn ra phòng khách.

Tiết Định ngồi trên ghế sofa ngủ gật.

Mặt đầy mệt mỏi.

"Ăn cơm." Cô đi tới trước ghế sofa, đứng hồi lâu, rốt cục vẫn phải đẩy anh một cái.

Tiết Định mở mắt ra, trong nháy mắt đó, ánh mắt mềm mại đến mức tựa như có dòng suối mát lạnh róc rách chảy qua.

Chỉ tiếc anh lấy lại tinh thần rất nhanh, thu hồi vẻ mềm mại đó lại.

Hai người ngồi đối diện nhau trên bàn ăn.

Trên bàn có hai món, hai cái bát không, cháo đặt một bên.

Tiết Định nhìn chăm chăm vào hai món ăn trên bàn, không nói chuyện.

Chúc Thanh Thần múc hai bát cháo, nhìn mâm cơm thảm hại mà chột dạ, "... Mặc dù vẻ ngoài có xấu xí nhưng thực tế nằm ở vẻ đẹp tâm hồn."

"..."

Tiết Định cầm đũa, gắp một miếng dưa chuột ăn cùng với cháo.

Ngẩng mặt nhìn thấy vẻ mặt đầy mong chờ của Chúc Thanh Thần, anh nói hai chữ: "Tạm được."

Cô cũng gắp một miếng cho vào miệng, ném xong thì bĩu môi, liếc mắt nhìn anh, "Không phải là ăn rất ngon sao? Ở mức độ này mà còn không hài lòng, anh đúng là kén cá chọn canh."

Tiết Định: "Tạm được, hình thức thì cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận được, làm sao lại là không hài lòng? Có phải cô không đạt yêu cầu ở môn ngữ văn trung học không?"

Chúc Thanh Thần: "..."

Anh lại gắp một miếng khoai tây sợi, mắt không chớp đặt lên thìa cháo lớn rồi ăn một thìa.

"Lúc đầu cũng không tin tưởng cô có thể làm ra cái gì đó ăn được, bây giờ làm xong, cũng không làm nổ phòng bếp của tôi là đã cảm thấy may mắn lắm rồi. Đối với cô, yêu cầu không thể quá cao."

Chúc Thanh Thần muốn cãi lại, nhưng nhìn anh cố gắng ăn cho ngon miệng thì tâm tư muốn cãi lộn cũng nhanh chóng tan thành mây khói.

Cô sẽ bị đuổi đi nên cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian cho loại chuyện đầu võ mồm như vậy.

Có thể ngồi đối diện anh dưới ánh đèn sáng rực, cùng ăn cùng nói chuyện thật là tốt.

Ăn được một nửa, cô hỏi: "Anh còn quay lại Israel à?"

"Quay lại."

"Bao giờ đi?"

Dừng một chút, Tiết Định đáp: "Ba ngày sau."

Chúc Thanh Thần ngẩn ngơ, "Nhanh như vậy sao?"

Khóe môi cô giật giật, "... Năm hết Tết đến thì đi, Tân Hoa Xã bóc lột người như thế à?"

Tiết Định nở nụ cười, ngược mắt nhìn cô, "Là tôi chủ động yêu cầu sớm quay lại."

"... Bởi vì em sao?"

Anh liếc cô một cái, gác lại chiếc đũa, hơi hột nói, "Có đôi lời đã sớm muốn nói cho cô biết, đối nhân xử thế quý ở chỗ tự biết mình. Chúc Thanh Thần, đừng tự dấy lên mặt mình."

"..."

Anh nhìn ánh mắt truy hỏi của cô, lắc đầu nói: "Bởi vì tôi. Tôi đã quen với việc bận rộn, qua chuyện chấn động lòng người vừa rồi, cảm thấy tinh thần như được kích thích, dù có phải đối mặt với sinh tử thì cũng cảm thấy sống cuộc sống như vậy mới là toại nguyện, thoải mái."

Anh ăn xong bát cháo, buông bát, tựa lưng vào ghế, "Cô cũng thấy đấy, căn nhà này thực sự trống trải, không có chỗ nào thể hiện không khí năm mới. Có lẽ trình độ văn hóa con người tăng lên, thế giới tinh thần cũng trở nên phong phú, lễ nghi phong tục phiền phức có thể tiết kiệm thì cũng tiết kiệm lại, nên cũng không đề ý lắm. Bà tôi cũng về nhà ăn tết, bố mẹ mỗi người cũng đều có sự nghiệp riêng bốn ba bên ngoài, tôi một mình mừng lễ năm mới ở nhà cũng chẳng có ý nghĩa gì... Không bằng quay lại."

"Thực ra phóng viên chiến trường cũng không phải là chỉ đưa tin liên quan đến chiến tranh, dù sao trên thế giới này cũng đâu phải lúc nào cũng xảy ra chiến tranh hòa loạn. Có thể sẽ giống như các đồng sự thường trú ở Syria, thường đưa tin về các ngày lễ hay việc quan trọng ở các trại tị nạn, tiếng hoan hô vui sướng ở các bãi bóng. Tôi quay lại, cũng tự nhiên có việc để làm."

Chúc Thanh Thần hỏi: "Kiều Khải đâu? Cùng cùng anh quay lại sao?"

"Cậu ta đi sau tôi mấy ngày, nhà đông người, ông bà cụ hi vọng có lễ mừng năm mới vui vẻ náo nhiệt, cho nên phải qua Tết nguyên tiêu cậu ta mới trở về được."

Cô gật gật đầu. "À..."

Không nhìn anh, cũng không thắc mắc nhiều, chỉ nhìn chăm chăm vào bát mà ngâm người.

Tiết Định không đoán ra cô đang suy nghĩ điều gì.

Không đau lòng, cũng không thấy cô vui vẻ hơn bao nhiêu, chẳng lẽ chỉ trong hai ngày này, cô đã hiểu ra rồi?

Anh vẫn hi vọng cô có thể suy nghĩ cẩn thận, đưa mắt nhìn cô, nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh này của cô trong lòng không nhận được mà nhói đau.

Có phải hiểu ra quá nhanh rồi không...?

Thiếu nữ ôm ấp tình cảm luôn ngọt ngào, đến nay anh cũng đã gần như lớn tuổi, nói chuyện tình cảm thực ra cũng không dễ dàng.

Tiết Định nhìn cô một lát, trái tim cũng từ từ bình tĩnh lại.

Anh thật lòng hi vọng. Chúc Thanh Thần có thể bình an vui vẻ, gặp được một ai đó có thể cho cô quãng đời an ổn, đời này phiền não lớn nhất chính là chuyện củi gạo dầu muối tương trà. Phiền não như thế còn hơn là lo nghĩ chuyện sớm đổi mặt sinh ly tử biệt với nửa kia của mình.

*

Vì phải tham dự lễ tang của Trần Nhất Đình, Tiết Định thức dậy rất sớm, mà Chúc Thanh Thần có thể chạy đến nghĩa trang nhìn anh như vậy chắc hẳn cũng dậy sớm không kém.

Trong phòng lò sưởi ấm áp vui vẻ, cơm nước no nê liền cực dễ buồn ngủ.

Cả hai người cũng không có tinh thần để nghĩ đến hình tượng.

Chúc Thanh Thần dụi mắt, "Em đi rửa bát."

Tiết Định nhìn cô, lòng mềm xuống, "Đi ngủ trưa đi."

Thấy cô thả tay xuống, đôi mắt lấp lánh thì lập tức lạnh mặt nhanh chóng bổ sung một câu, "Tĩnh ngủ lại đi cũng không muộn. Sớm muộn cũng phải đi, dù sao tôi cũng đi."

Chúc Thanh Thần nhìn dáng vẻ cầm bát đi rửa của anh thì không nhận được mà bật cười, yên tâm đi vào phòng cho khách.

Anh chỉnh lại ga giường và chăn cho cô, cũng không vội thu dọn.

Đã nhiều ngày suy nghĩ quá nhiều, ngủ không ngon giấc nên trước mắt như quay vòng vòng, Chúc Thanh Thần cứ thế mặc nguyên áo lông chui vào trong chăn. Mùi hương trong chăn cùng cơ thể anh không có gì khác biệt lắm, mát lạnh ôn hòa, thật sự khiến người ta yên tâm.

Cô mệt mỏi, đặt đầu xuống gối thì đã ngủ mất.

Tiết Định rửa bát xong, đi ra ngoài, cứ nghĩ rằng cô sẽ ở phòng khách đợi anh, kết quả là đi ngang qua đã thấy cô vô cùng tự giác nằm ngủ.

Cửa không khóa, cô cực kỳ yên tâm với anh.

Tiết Định dựa cửa, yên lặng nhìn cô say giấc.

Công bằng mà nói, khuôn mặt Chúc Thanh Thần rất đẹp, làn da mềm mại trắng ngần, nằm trong tấm chăn xanh giống hệt như tuyết.

Người nhỏ, cảm nhận, chỉ tiếc là không thể nhìn thấy đôi mắt đen láy sáng ngời kia.

Đôi môi bé nhỏ hồng hào, anh cũng đã được thử, thật sự rất dễ chịu.

...

Rõ ràng có gương mặt hiền lành của người phụ nữ miền Nam, vậy mà trong đôi mắt lại luôn có ngọn lửa bùng bình, đừng cảm. Tiết Định nhìn cô, trong lòng cũng hiểu rõ, anh thích cô, không phải vì khuôn mặt xinh đẹp này, cũng không phải vì nước da con gái miền Nam trắng trẻo.

Anh thích, là thích cô mạnh mẽ, liều lĩnh quyết đoán.

Mấy ngày liền ở ngoài nên bị bệnh, Tiết Định cũng mệt mỏi rồi, cả người chỉ muốn đi ngủ một giấc nhưng đầu óc lại tỉnh táo lạ thường.

Cô sẽ đi, anh cũng sẽ đi, sợ rằng cơ hội gặp mặt không còn nhiều nữa rồi.

Tình cảm hai người không rõ ràng, lúc ấy còn lấy cớ đưa máy ảnh để gặp cô, bây giờ lại thành ngại ngùng lúng túng, anh không có lý do gì để tiếp tục đi vào trái tim cô. Đây cô ra là anh, không biết sống chết mà liều mình khiêu khích, việc này anh không làm được.

Đơn giản bây giờ cô đang ngủ, chỉ muốn nhìn cô lâu hơn.

Tiết Định dựa cửa, nhìn cô trong ánh nắng chiếu xuống bên cửa sổ.

Trong đầu mơ hồ hiện ra một bài thơ đã học trước đây.

Bài thơ lấy cảm hứng từ những người yêu nhau, cuối bài thơ, những người chiến sĩ không hiểu văn chương thể hiện cảm xúc theo cách mà họ hiểu.

Anh ấy viết:

Bạn là chiến hữu của tôi,

Vì vậy tôi luôn nhớ đến bạn.

Khi tôi vượt qua tất cả trầm luân,

Đến thời chiến tranh vĩnh cửu,

Bạn là lá cờ của tôi.

Ánh mặt trời chiếu xuống đất, màn cửa trắng mờ mờ đục đục.

Tiết Định không nhúc nhích đứng ở cửa, lúc này Chúc Thanh Thần không biết, trong ánh mắt ấy một lần nữa lại có sự mềm mại dịu dàng, chăm chú nhìn cô.

Nhìn cô.

Chỉ có cô.

Anh hi vọng cô biết.

Lại vừa hi vọng cô vĩnh viễn không biết.

Khi anh vượt qua tất cả trầm luân, đứng ở nơi chiến trường ngập mùi thuốc súng, đến thời chiến tranh vĩnh cửu, cô cũng chính là lá cờ của anh.

Đời này, cho dù có chết nơi đất khách quê người, anh đã có lá cờ của riêng anh, là đủ.

*

Chúc Thanh Thần tỉnh dậy, Tiết Định đã không còn ở cửa.

Cô nhìn điện thoại, đã ngủ từ trưa đến ba giờ chiều... Người kia cũng không tới gọi cô?

Đầu tóc bù xù đi ra phòng khách, Tiết Định đang uống cà phê, tay cầm quyển sách.

"Dậy rồi à?" Anh khép sách lại, đặt lên bàn, "Đi thôi."

Trực tiếp đuổi người.

Chúc Thanh Thần bĩu môi, "Vừa mới dậy đã đuổi em đi, còn không cho em uống ly cà phê."

Cô thuận tay cầm quyển sách anh đặt trên bàn, lật hai trang.

Tiết Định không kịp cản, tấm hình trong sách nhẹ nhàng rơi xuống, anh muốn lấy lại nhưng Chúc Thanh Thần nhanh mắt đã nhặt lên.

Người trong hình... là cô.

Đó là lúc cô đứng ở trong căn phòng nhỏ ở Israel, dựa vào cửa sổ, nhìn người đi lại ngoài cửa sổ. Ánh nắng bao quanh người cô, còn cô vô tư không biết có người sau lưng chụp hình.

Chúc Thanh Thần không biết Tiết Định có tấm hình này từ lúc nào.

Trong trí nhớ có rất nhiều hình ảnh như vậy, cô đứng ở cửa sổ nhìn Chi Hoa giấy (1) Israel, nhìn người già trong ngõ nhỏ nói chuyện phiếm, nhìn các tòa

thành cổ thấp thấp bé bé, xa xa truyền tới tiếng hát thánh ca.

(1) Chi Hoa giấy là một chi trong thực vật có hoa bản địa khu vực Nam Mỹ, từ Brasil về phía tây tới Peru và về phía nam tới miền nam Argentina.

...

Ánh mắt Chúc Thanh Thần chậm lại, dừng lại ở hàng chữ nhỏ trên tấm ảnh. Dòng chữ được trích từ chính quyển sách cô đang cầm trên tay.

Nét chữ Tiết Định cứng cáp sâu sắc.

Anh viết:

Tôi thiếu kinh nghiệm, tôi không chuẩn bị trước. Đột nhiên ngã vào vận mệnh của em, tựa như ngã xuống vực sâu.

Ngẩng đầu nhìn anh, anh chậm rãi đưa tay lấy bức ảnh.

"...Chi là thuận tay trích vào thôi."

Cô muốn cười nhưng đôi mắt lại nóng rực.

Cho dù đã sớm biết anh khẩu thị tâm phi, sớm biết anh làm tất cả đến cùng là vì cái gì, nhưng lồng ngực vẫn cảm thấy chua xót.

Chúc Thanh Thần nhìn anh, khuôn mặt tràn ngập ý cười.

"Tiết Định, em là vận mệnh của anh sao?"

Tiết Định bất động, hơi hốt đáp: "Không phải, cô chỉ là vực sâu."

Không đấy.

Ngã xuống thì không thể trèo lên.

Cô vẫn muốn nói nhiều hơn, nhưng suy nghĩ một chút lại chỉ im lặng.

Có một số chuyện, chỉ cần làm tốt, không cần phải chào hỏi anh trước.

Mặc áo khoác ngoài vào, Chúc Thanh Thần quay sang hỏi anh, "Anh muốn tiễn em không?"

Tiết Định trả lời ngắn gọn: "Tiễn đến đầu ngõ."

"Ác như vậy sao, không đưa em đến sân bay à?"

"Quyết định rồi." Anh liếc nhìn cô, "Cô nên sớm thấy rõ tôi là người cố chấp như vậy, sớm đi tìm người không cố chấp mà sống qua ngày đi."

Chúc Thanh Thần cười, không nói gì, vừa suy nghĩ vừa đi ra ngoài.

Hai người chia tay ở đầu ngõ.

Cô lên xe taxi, quay đầu vẫy tay chào anh.

Tiết Định gật đầu, nói: "Gặp lại sau, Chúc Thanh Thần."

Cô lại không có lấy một chút cảm xúc của nỗi buồn ly biệt, nở nụ cười xán lạn mà lên xe, hạ cửa sổ nói với anh: "Hẹn gặp lại, Tiết Định."

Giọng nói vang vọng, ý cười nồng đậm.

Đôi mắt Tiết Định hơi trầm xuống, thầm nghĩ phải chăng cô thực sự đã hiểu rồi sao?

Trong lòng không thể bình tĩnh, khuôn mặt cô tươi cười như vậy không thể là giả bộ được.

Người phụ nữ này, thật tuyệt tình.

Chiếc xe chở Chúc Thanh Thần dần đi xa, biến mất giữa dòng xe cộ.

Tiết Định cũng không gấp gấp trở về, vẫy tay gọi chiếc xe trống.

Tài xế hỏi: "Anh đi đâu vậy?"

Anh trả lời một cách dứt khoát: "Sân bay quốc tế thủ đô."

Sau đó chỉ có thể cười khổ.

Cô trông thì nhẹ nhàng, nhưng thực ra lại mạnh mẽ và cỏi mở.

Mà anh thì sao, nhìn thì lãnh đạm, thật ra lại không phải vậy. Không bỏ xuống được, luyến tiếc, chỉ có tự dẫn vật chính mình.

Ngoài miệng nói không tiến.

Nhưng vẫn muốn tiến.

Chỉ nhìn cô, một lần cuối cùng... Tiết Định tự nhủ như vậy.

Khuôn mặt thay đổi.

Anh ngồi trong xe taxi, mặt đầy đau xót.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Theo đuổi đàn ông

Sân bay đông đúc thật khó tìm người.

Tiết Định sợ nếu cứ đi qua đi lại nhờ đâu chạm mặt Chúc Thanh Thần thì sẽ xấu hổ lắm.

Anh đi lên tầng hai, chậm rãi đi dọc theo hành lang, không ngừng nhìn về phía các quầy vé tìm kiếm cô.

Cô mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng, sẽ rất nổi bật chỗ đông người.

Anh nhìn về phía biển người dưới kia, quần áo màu sắc làm người ta hoa mắt.

Tiết Định đi trên tầng hai khoảng bảy, tám phút, đi từ cửa D đến cửa J, sau lưng là cửa hàng gà rán KFC.

Bước chân bỗng dừng lại.

Tìm thấy cô rồi.

Chúc Thanh Thần vừa lấy được vé, đang đi từ trong quầy vé ra, xung quanh dòng người đi qua đi lại, chỉ có một mình cô đứng yên tại chỗ, lấy điện thoại trong túi ra.

Anh dường như có cảm giác, theo bản năng tay anh cũng nắm chặt điện thoại trong túi áo.

Đúng như dự đoán, một giây sau điện thoại trong túi anh đổ chuông.

Tiết Định nhận cuộc gọi, đưa điện thoại đến bên tai: "... Alo."

Cô đứng ở kia mỉm cười nói: "Em lấy được vé rồi, một tiếng nữa là đi."

"Ừ!"

Cô cúi đầu nhìn mũi chân, thờ dài nói: "Ở đây người ta đều có đôi có cặp đi đưa tiễn nhau, hướng ba giờ có một cặp tình nhân anh anh em em tình cảm thân mật, hướng chín giờ có một người con trai ôm người con gái sống chết không chịu buông tay, ôi, bên cạnh em bây giờ cũng có một đôi tay trong tay đi qua..."

Cô nói liên miên một tràng, sau đó lại càng nhấn mạnh: "Anh nhìn người ta, rồi nhìn lại anh xem, tình yêu nói không được, bạn bè cũng không làm. Đến cả tiễn anh cũng không tiễn một chút, anh không biết xấu hổ à?"

Tiết Định bật cười.

Anh đứng ở tầng hai có thể nhìn thấy hết, đứng là quanh cô toàn những đôi những cặp đi qua, nhưng hướng ba giờ không hề có cặp tình nhân tình cảm

thân mật, hướng chín giờ cũng không có người con trai ôm người con gái nào, vừa đi qua cô là hai người đàn ông cao to, lấy đầu ra tay trong tay?

Cô bực mình nói: "Anh còn cười nữa?"

Tiết Định dựa vào lan can, chăm chú nhìn cô. Trong đám người đi qua đi lại có vô số màu sắc, chỉ có màu trắng thuần khiết của cô là màu đậm nhất đối với anh.

Anh nói: "Tình yêu không được, nhưng bạn bè vẫn phải làm. Nhưng mà bây giờ không ai nhường ai nên việc đưa tiền này miễn trách nhiệm nhé."

Nhờ đâu anh không muốn để cô đi.

Nhờ đâu cô thấy anh buồn lòng, lại quán quít không chịu đi thì sao?

Chúc Thanh Thần đứng ở tầng dưới không nói gì, một lúc sau, khẽ cười một tiếng: "Làm bạn bè sao?"

Đời này ngoại trừ làm bạn bè, anh không mong có loại quan hệ thứ hai với cô nữa.

Cô đang muốn nói gì đó, trong đại sảnh vang lên tiếng loa thông báo lên máy bay, cùng lúc đó, đầu dây bên kia điện thoại cũng truyền thông báo giống của cô đang nghe như đúc, chỉ chậm hơn một chút.

Chúc Thanh Thần sững sờ, ngừng phát đầu tìm kiếm xung quanh: "Anh ở sân bay à?"

Tiết Định trầm nẫm một tiếng, nhanh chóng tắt máy. Anh nhìn thấy Chúc Thanh Thần cầm di động, nhanh chóng nhìn xung quanh, miệng hơi mở rộng, vừa mê mẩn, vừa kinh ngạc.

Anh bỗng thấy rung mình, lập tức chạy về đằng sau hình quảng cáo KFC, ông lão râu trắng che khuất thân hình anh.

Một giây sau, điện thoại lại đổ chuông.

Anh từ chối, cô lại tiếp tục gọi. Từ chối, lại gọi. Dường như nếu anh còn không nhận thì cô còn gọi tới.

Tiết Định thờ dãi, cuối cùng đành phải nghe máy.

Cô gái kia chỉ hỏi một câu: "Anh đến sân bay rồi hả?"

"..." Anh không nói nên lời, chỉ lẳng lặng đứng sau bức hình quảng cáo nhìn cô.

Trong đại sảnh, Chúc Thanh Thần đứng giữa đám đông bỗng nhiên mỉm cười, cười một cách cực kỳ rực rỡ.

Một tay cô vẫn giữ điện thoại, còn một tay giơ lên quơ quơ trong không trung. Sau đó cô đứng tại chỗ quay tròn một vòng, mỗi hướng đều giơ tay quơ quơ vào cái.

Không hề vội vàng.

"Anh đến là tốt rồi!" Cô thật sự nở nụ cười từ tận đáy lòng, cả khuôn mặt đến đôi mắt đều tràn ngập sự vui mừng. "Em phải đi qua cửa an ninh rồi, hẹn gặp lại, Tiết Định."

Trong giọng nói rõ ràng lộ ra sự vui vẻ, sung sướng.

Giờ anh mới hiểu, vừa nãy là cô vẫy tay tạm biệt anh.

Người xung quanh nhìn cô với ánh mắt đầy kinh ngạc, cô thì không quan tâm, cô thu tay, cúi đầu xuống, khoe môi cong cong, nói tiếng gặp lại với anh.

"Anh nhìn đi!" Cô nhẹ hừ một cái trong mũi, "Em biết chắc chắn anh nhìn thấy!"

Lòng anh lại bắt đầu tan rã, giống như đêm ba mươi cô nhìn pháo hoa nổ rộ, theo đó trong anh có nơi nào đó nổ tung, cảm xúc hóa thành cầu vồng đầy màu sắc, trong phút chốc phá vỡ tất cả bình tĩnh ban đầu.

Anh đã đi qua biết bao con đường, gặp qua biết bao người.

Lại chưa từng gặp người như cô, lúc ở chiến trường, cô mạnh mẽ như sói, nhưng khi lâm vào con đường tình yêu lại trở thành cô gái nhỏ mềm mại đáng yêu.

Chưa từng có người như cô, làm anh không nhịn được bật cười, cũng làm anh không kìm lòng được mà xót xa.

Nhấn tâm từ chối cô, đẩy cô ra xa, rồi lại không nhịn được tiếp tục đến gần cô.

Chúc Thanh Thần, hẹn gặp lại.

Anh nhìn cô rất lâu rồi chậm rãi nói ra hai chữ: "Bảo trọng!"

Sau đó anh đứng ra sau lan can, cứ nhìn cho đến khi cô đi đến cửa an ninh, qua kiểm tra rồi hoàn toàn biến mất trong tầm mắt anh. Mặc dù không nhìn thấy nữa, anh vẫn đứng đó không nhúc nhích.

Quen biết cô hơn một năm mà đã nói chia ly ba lần.

Lần thứ nhất tại sân bay Israel, anh nhìn cô rời đi, cô quay đầu ngang ngược nói với anh: "Tiết Định, anh cũng đừng có mà chết đấy!"

Lần thứ hai cô đứng ở bến xe huyện Thương tạm biệt anh, anh ngồi trên xe buýt nghiêng đầu nhìn lại, cô đứng dưới cửa sổ giờ máy ảnh, cẩn thận muốn chụp lại hình ảnh của anh. Phía sau máy ảnh là đôi mắt mông lung, không giấu được nước mắt.

Lần thứ ba, tại Bắc Kinh.

Ngay bây giờ.

Tại lúc này.

Tiết Định cúi đầu nhìn người đến người đi trong đại sảnh, sân bay chưa bao giờ thiếu người, ban đêm có người bay chuyến bay đêm, ban ngày lại càng đông người chen chúc.

Tất cả mọi người đều bận rộn.

Tất cả đều như vậy, cho dù là ngày nào, giây phút nào đều không có gì thay đổi.

Nhưng chỉ anh mới biết trong đám đông ngoài kia đã không còn người anh lưu luyến.

Người anh yêu, người đã cắm rễ vào tim anh, đã đi mất rồi.

*

Ba ngày sau, một lần nữa Tiết Định lại xuất hiện ở sân bay thủ đô.

Nhưng lúc này, người phải đi xa chính là anh.

Vốn dĩ anh chỉ đi qua viện dưỡng lão để tạm biệt bà nội, nhưng bà nội cứ cản nhắc, khẳng khái đi cùng đến sân bay để tiễn anh.

Cùng đến còn có Lưu Học Anh.

Hai người đứng ở đại sảnh, không ai chịu đi.

Đây là lần đầu tiên Tiết Định được hưởng đãi ngộ cả nhà đưa tiễn, lúc trước anh luôn ngại phiền toái, cơ bản sẽ không nói lộ trình của mình cho mọi người, cứ một mình xách hành lý lên là đi, không gò bó.

Tiết Định mỉm cười với bà nội: "Lẽ mừng năm mới bà cũng không đích thân về, mà hôm nay lại đến tiễn cháu... Cháu nói cho bà nghe, quá muộn rồi, cháu bị tổn thương rồi, vết thương không thể khép lại nữa rồi."

Bà nội lườm anh: "Đừng giẫm lên mặt mũi bà, bà cũng già bảy tám mươi tuổi rồi còn tự mình đến tiễn cháu, cháu cũng phải hài lòng đi."

Cuối cùng lại thăm thớ thờ dài: "Người sống cả đời đến tuổi này của bà là một chân đặt sẵn trong quan tài chờ tất thờ rồi. Cũng không biết còn nhìn cháu được bao lâu, một năm cháu chỉ về có một lần, bà sợ cũng không còn gặp cháu được vài lần nữa rồi..."

Tiết Định thấy đầu lạnh lạnh, như có con dao cắt vào thịt.

"Bà là người rộng lượng như thế nào, sao hôm nay cũng nói những lời này vậy?"

Bà nội ngửa đầu nhìn anh, nắm chặt tay anh vỗ vỗ: "Đúng vậy, bà là người rộng lượng, sao lại có suy nghĩ này, ngược lại thật đáng sợ."

Chính bà cũng cười, giống như hơi xấu hổ, ho khan hai tiếng: "Dù sao bà cũng rộng lượng cả đời rồi, giờ đến cuối con đường đời người rồi, cũng nên phóng túng một chút."

Hai bà cháu cùng nở nụ cười.

Tiết Định cười đến đôi mắt nóng lên, khóe mắt bà nội cũng hồng hồng.

Bà nhìn đứa bé này lớn lên, dù rất nghiêm khắc, yêu cầu đối với nó rất cao nhưng trong thâm tâm rất thương yêu nó.

Bà ở trong hội Văn học, ngày ngày đọc những tác phẩm kinh điển, hờ một chút lại nói đến những quyển sách mà người bình thường đọc không hiểu. Còn ông lão nhà bà làm nghiên cứu khoa học, không giống như bà, suốt ngày nói nhà văn nghèo hèn, tia tót câu chữ, rất đáng ghét.

Nhưng đứa cháu này của bà tốt lắm, từ nhỏ đã ở trong thư phòng, bà viết sách, còn nó ngồi bên chơi đùa với chồng sách.

Bỗng nhiên bà tâm huyết dâng trào, đọc ra một vài câu, nó lại nghiêm túc đọc theo bà.

Sau đó bà thấy đứa bé này có thiên phú, dứt khoát biến nó thành một nửa cháu trai, một nửa đồ đệ, giám sát chỉ huy nó bắt đầu đọc sách, viết chữ.

Nhận thức của Tiết Định rất cao, cực kỳ nhạy cảm với văn học...

Nhưng những người nhạy cảm với văn học, cũng sẽ có một tâm hồn nhạy cảm, trọng tình cảm, không dễ dàng buông xuống được.

Bà như thế, nó cũng thế.

Lúc ông lão ra đi, bề ngoài bà tỏ ra ung dung, bình tĩnh, không có gì trở ngại nhưng nếu thật sự thông suốt thì bà cũng không buồn bực vào viện dưỡng lão không chịu ra ngoài, chỉ biết vui đầu vào đọc sách.

Bà phát phát tay: "Được rồi, cháu đi đi, bà chỉ muốn nhìn cháu một chút. Đi ra nước ngoài rồi phải tự biết chăm sóc chính mình, đừng để bà già rồi còn phải lo lắng cho cháu."

Bà nói xong rú mắt xuống, có chút buồn rầu.

Ông lão của bà đi rồi, bà yêu thương nhất chính là con trai và cháu trai của bà.

Nhưng con trai bà ở đại sứ quán phía Bắc xa xôi, hoàn cảnh khắc nghiệt, cháu trai lại suốt ngày bôn ba trong khói đạn chiến tranh, dấn thân vào nguy hiểm.

Bà là một nhà giáo, cả đời dạy sách thánh hiền, không thể ở bên ngoài kêu gọi mọi người bảo vệ tổ quốc, về nhà lại không cho người thân đi vào chốn nguy hiểm. Chính bà không làm được.

Nhưng chỉ biết trơ mắt nhìn người thân đi vào nơi chốn không biết vận mệnh...

Trong bà có chút đau thương.

Năm ngoái, bệnh phong thấp của bà ngày càng nặng hơn, đầu óc cũng không còn linh hoạt, bà cảm giác thời gian của bà không còn nhiều. Có lẽ cũng bởi vì bà cảm nhận được năm tháng không buông tha mình nên mới có ý muốn đến tiền cháu trai.

Bà sợ nếu bà không nhìn nhiều một chút, sau này mất mờ rồi sẽ không thấy rõ ràng nữa.

Hoặc là bi quan mà nói, có lẽ ngày nào đó người cũng không còn nữa.

Sao Tiết Định không biết tâm tư của bà chứ.

Nắm chặt tay bà, anh nói: "Bà đừng lo, cháu còn trẻ, dù có gian khổ đến mấy cũng không có vấn đề gì. Nhưng bà à, cái gì cháu cũng không sợ, chỉ sợ bà thích phô trương, không nghĩ mình là người già mà chăm sóc. Cháu còn nhớ lúc đón năm mới năm ngoái, bà trèo lên cả ghế cao, mò mẫm từng cái hộp trên nóc tủ..."

Anh cũng không nói hết, cứ nhìn bà như vậy, "Nếu còn có lần sau, bà xem cháu ép buộc bà thế nào! Dù cháu bất hiếu cũng được, cháu phải phân tích đến khi bà hiểu mới thôi."

Bà nội cười rộ lên, vui vẻ vô cùng: "Được rồi, được rồi, bà sẽ đợi cháu về phân tích cho bà."

Tâm trạng đau thương của bà cũng giảm đi nhiều.

Lưu Học Anh và con trai không được thân thiết như con trai với bà nội, thương con nhưng cũng không tùy tiện như bà nội được.

Ngẩng đầu nhìn con trai, thật lâu sau mới nói: "Con lúc nào cũng im lặng, có chuyện gì cũng giấu trong lòng. Mẹ không hay tâm sự với con, mẹ cũng không khéo nói chuyện, không phải người tỉ mỉ quan tâm. Nhưng mẹ hy vọng con biết rõ, cho dù gặp chuyện gì bên ngoài, chỉ cần con muốn nói, một cuộc điện thoại, mẹ sẵn sàng nghe."

Tiết Định gật đầu, khỏe miệng cong cong: "Con đi đây."

Nhìn một bên bà nội tuổi già sức yếu, một bên là mẹ với tóc mai đã có sợi bạc, anh cúi đầu cười khổ hai tiếng, thật ra không phải là không có cảm xúc gì như bề ngoài anh thể hiện. Cứ nghĩ anh có thể đi được một cách thoải mái, nhưng thật ra chỉ vì quá khứ không có ai tạm biệt.

Trong tiềm thức anh biết, một khi có người đến tiền sẽ xuất hiện nỗi buồn của sự chia ly cho nên anh mới trốn tránh hết những cảnh đưa tiễn này.

Aizz, thất bại trong gang tấc!

Đã qua cửa an ninh, Tiết Định ngồi chờ trước cửa lên máy bay.

Còn cách giờ bay khoảng nửa tiếng, anh lấy điện thoại ra, do dự thật lâu, cuối cùng vẫn gọi cho Chúc Thanh Thần.

Một tiếng chuông vang lên, đầu dây bên kia lập tức có người nghe máy.

"Sao nào, mới ba ngày không gặp mặt anh đã hỏi hận sao? Anh muốn em trở lại đúng không?"

Giọng nói vừa lưu manh lại mang một chút kích động.

Cô gái này...

Tiết Định bật cười, cảm giác ly biệt bỗng chốc tiêu tan.

"Tôi phải đi." Anh tựa lưng vào ghế, nhìn đôi nam nữ ngồi đối diện đang chụm đầu xem video, bất chợt nhớ tới mấy hôm trước lúc anh tiễn cô ở sân bay, cô lưu loát bịa chuyện mấy đôi tình nhân.

Rõ ràng muốn để anh thấy.

Chúc Thanh Thần rất dứt khoát: "Chúc anh thuận buồm xuôi gió!"

"..." Tiết Định hỏi: "Cô không nghe mọi người nói, đi máy bay kiêng kỵ nhất là nói thuận buồm xuôi gió à?"

"Anh không phải là loại người mê tín, so đo chuyện đó làm gì?"

Anh cười thành tiếng, vì cô rất thẳng thắn, làm anh thở phào, ra đi cũng không bị gánh nặng.

Anh gọi tên cô: "Chúc Thanh Thần."

Cô đáp: "Hả?"

Tiết Định im lặng một chút, đôi tay cầm điện thoại: "Có lẽ sau này chúng ta rất khó có cơ hội gặp lại nhau. Cô đừng có mạnh mẽ như vậy nữa, cũng đừng việc gì cũng xông lên trước, sau này có lẽ cô sẽ gặp được người nguyện ý vì cô che gió che mưa."

Câu cuối cùng là: "Đừng lúc nào cũng làm nữ chiến sĩ, đôi khi cũng phải học làm một cô công chúa nhỏ."

Chúc Thanh Thần im lặng một lúc mới nói với giọng không thể tưởng tượng: "Anh vừa mới từ chối em không lâu, bây giờ đã quay ra chúc em tìm được hoa đào mới, anh muốn em tăng xông đúng không?"

Cô càng nói càng tức giận: "Em còn chưa thấy chậm, anh đã thấy rồi hả?"

Cuối cùng, cô nghiêng răng nghiêng lợi ném ra một câu: "Tiết Định, còn nhiều thời gian, anh cứ chờ đó cho em!"

Một cuộc điện thoại kỳ lạ đã xong.

Tiết Định sững sờ, nghe âm thanh tút tút bên kia chỉ biết cười khổ hai tiếng.

Cô gái này, tính tình cũng hung bạo nữa.

Mà bên kia, Chúc Thanh Thần vừa cúp điện thoại thì cô tiếp viên hàng không đứng trong lối đi nhỏ giọng nhắc nhở: "Quý khách xin vui lòng tắt điện thoại, máy bay đã chuẩn bị cất cánh!"

Chúc Thanh Thần gạt đầu rồi tắt máy.

Cô nhìn sang Đồng Diễm Dương ngồi bên cạnh, trên cổ đeo gối hình chữ U, trên mặt đeo cái bịt mắt to... Quả nhiên là đi du lịch với đi theo đuôi đàn ông không giống nhau.

Cô đẩy Đồng Diễm Dương một cái: "Dậy nói chuyện với tớ, tớ đang rất tức giận!"

Đồng Diễm Dương vẫn ngồi im không nhúc nhích, chỉ mở miệng nói: "Cậu ghen cái con tức lại, biến thành động lực theo đuổi, đợi chúng ta đến Israel, anh ta trở tay không kịp, giết không tha. Cậu phải ghen nổi giận dữ này cho tốt, như thế mới có thể ở trên anh ta, ở trên anh ta... cho đến khi anh ta không phản kháng được, không thể bắt cậu đi mới thôi."

Chúc Thanh Thần: "..."

"Có thể xảy ra chuyện ** ở bên trên ngực dải thế sao, khả năng là tớ bỏ dậy không nổi, bị anh ấy đưa lên máy bay đi về là khá lớn."

"Cậu chẳng có chút kinh nghiệm nào cả. Từ trước đến giờ chỉ nghe nói con trâu cày hết sức chứ chưa từng nghe mảnh đất cày xấu."

Đồng Diễm Dương tháo bật mắt xuống, mở cái túi xách trong ngực ra.

Cuối cùng tìm ra một cái hộp nhỏ màu tím, ngoài vỏ ghi chẳng chịt tiếng Pháp.

Chúc Thanh Thần nhận lấy, tò mò hỏi: "Cái gì đây?"

Đồng Diễm Dương nhếch môi, nói từng chữ qua kẽ răng: "Thuốc kích tình."

Tay Chúc Thanh Thần run rẩy, cái hộp rơi xuống mặt đất.

"Không dùng cũng đừng chà đạp." Đồng Diễm Dương nhanh chóng nhặt lên, đau lòng vỗ vỗ: "Cậu không biết cái này quý giá thế nào đâu, vì cậu mà hai ngày trước tớ đặc biệt đi mua đấy!"

Cô ấy càng nói càng thấy mình vĩ đại.

"Cậu nhìn xem, tớ giúp cậu mua thuốc kích tình, rồi cùng cậu đi ngàn dặm xa xôi theo đuổi đàn ông. Phải trao giải người bạn tốt nhất Trung Quốc cho tớ!"

Chúc Thanh Thần nhìn cô ấy, không khách khí cười to: "Không biết là ai nói Israel nhiều trai đẹp, con người rất đặc biệt, lữ khách ngao du thuận tiện ngủ một đêm cũng được, quả là đời người được lời."

Cô nói theo giọng của Đồng Diễm Dương giống y như đúc.

Cuối cùng lờm một cái: "Người bạn tốt nhất Trung Quốc á? Tớ không chắc nhưng mà người bạn thuốc súng nhất Trung Quốc không phải cậu thì không có ai đúng hơn!"

Đồng Diễm Dương: "..."

Đồng tiêu thư phóng đăng ngang ngạnh không ngờ rằng cô không hề ngủ với một người anh trai Israel "con người đặc biệt" nào mà ngược lại ngủ với một anh "đặc sản" mang hương vị nguyên sơ của Trung Quốc...

Nhưng đây là chuyện của sau này...

Mặt khác, Chúc Thanh Thần mặc dù không định dùng cái "sản phẩm nhập khẩu từ Pháp" này nhưng đã thực sự bắt đầu thành công trong đại công trình cày ruộng khai hoang của mình.

~~~ **Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:**

Chương này tất cả đều là tiền đưa.

Cảm ơn mọi người đã làm bạn.

Người thân của tôi đến nay cũng chỉ còn một người bà, năm nay bà đã bảy mươi ba tuổi, ở Tứ Xuyên chờ tôi một năm hai ngày nghỉ đi về nhà.

Sau Tết âm lịch tôi phải quay về trường học, bà đứng ở sân bay tiễn tôi, nói liên miên cần nhân rất nhiều.

Ngày bình thường mỗi đêm tôi đều trò chuyện với bà, bà luôn nhìn vào màn hình điện thoại di động và nói muốn nhìn thấy tôi.

Bà thích đọc sách của tôi, còn mang tiểu thuyết của tôi đọc cho những người bạn già trong khu, mọi người đều khoảng 70 tuổi rồi, mỗi lần nghe bà nói phản hồi của mọi người, tôi đều cười rất vui vẻ.

Nhưng trong nội tâm của tôi cũng biết rõ, bà đã từng đó tuổi rồi, đang càng ngày càng xa tôi.

Nhân sinh trên đời, người thân của mình, thật ra là làm bạn nửa đời, sau đó dần dần sẽ từng bước ra đi. Cho nên tôi đưa cảm xúc của mình ghi lại vào bên trong văn chương, không biết bạn có ngại đây không phải nam nữ chính cùng nhau vui vẻ không, nhưng tôi ghi lại như vậy, mong các bạn có thể thích. Nhân gian vụn vặt, vui mừng hoặc sầu não, thật ra cũng đều có mùi vị riêng biệt.

Hôm nay tôi đi Disney Thượng Hải chơi, chúc mọi người cuối tuần vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ăn chực

Quay lại thành phố Du được mấy ngày, Chúc Thanh Thần nhận được bưu phẩm gửi từ Mosaic.

Trước khi đi Bắc Kinh tìm Tiết Định, cô gửi ảnh chụp tại Israel năm ngoái đến các tòa soạn báo, không ngờ số ảnh này đã được chọn đăng trên trang báo hàng tháng Mosaic. Mặc dù không được nổi tiếng như Tô Chính Khâm lần trước, chiếm giữ rất nhiều trang báo nhưng dù sao cũng bắt đầu có chỗ đứng trong hàng ngũ nhiếp ảnh gia quốc tế nổi tiếng.

Biên tập gửi thư báo lại cho cô biết:

Báo tháng này có hình ảnh của cô nhận được nhiều lời khen ngợi, nếu cô còn ảnh nữa như vậy (series ảnh) có thể giúp cô tranh thủ đăng thêm.

P.S: tốt nhất là có hình ảnh khác về Israel.

Cùng một chủ đề, bày ra nhiều góc độ thì sẽ thu hút sự chú ý của nhiều người.

Có thể nói là tương đối đúng lúc.

Chúc Thanh Thần vốn có ý định đi Israel tìm Tiết Định, chỉ sợ khó thuyết phục được bà Khương Du. Kết quả hôm nay nhận được thông báo này, cuối cùng có công việc làm lớp nguy trang, nhận một chút tiền nhuận bút, danh chính ngôn thuận lên đường.

Bà Khương Du phản nản: "Suốt ngày ở bên ngoài bốn ba dải nắng dầm mưa, cái nhà này cũng không giữ được con rồi!"

Đồng Diễm Dương đứng một bên xem kịch vui, cười cười.

Khuyên can mãi, cuối cùng bà Khương Du mới phát tay: "Được rồi, được rồi, con đi đi, mẹ biết rõ con chê mẹ dài dòng."

Trong ánh hoàng hôn, Chúc Thanh Thần và Đồng Diễm Dương cùng nhau rời đi.

Đi đến cuối con ngõ, Chúc Thanh Thần quay đầu nhìn lại, trong ánh nắng của chiều muộn, người phụ nữ đứng ở sân nhỏ chỗ cửa ra vào nhìn cô, hình bóng gầy yếu kéo dài trên mặt đất.

Cô bỗng đứng lại, vẫy vẫy tay về phía mẹ mình.

Là dùng sức mà vẫy tay.

Hàng năm Đồng Diễm Dương đều tham gia mấy show lớn, thân là siêu mẫu, thật sự không tệ, sau khi về nước thì cô ấy cũng đi quay chụp cho một số tờ báo, tiền kiếm được đủ để ngồi ăn chờ chết.

Lần này trở về, cô ấy cảm thấy mình cũng có một năm vất vả nghiêm chỉnh nên muốn thả lỏng.

Cô ấy nhìn bộ dạng phát phát tay của Chúc Thanh Thần thì bật cười thành tiếng:

"Hay là tớ cũng đi Israel với cậu nhé!"

Chúc Thanh Thần bất ngờ: "Cậu đi làm gì?"

"Tớ thấy cậu đi Israel trở về thì biến thành người đáng yêu hơn trước nhiều, có khi ở đó có tác dụng thần kỳ, tớ cũng muốn đi thử xem." Cô ấy cười toe toét.

"Không cho phép cậu đi." Chúc Thanh Thần đen mặt.

"Tại sao không cho phép tớ đi?"

"Nhờ đâu Tiết Định lại thích khuôn mặt gợi cảm với dáng người nóng bỏng siêu mẫu của cậu thì tớ biết làm sao?"

"..."

Hai người cười đùa một lúc, cảm giác buồn bã của Chúc Thanh Thần cũng biến mất.

Cô tin Tiết Định.

Cô cũng tin Đồng Diễm Dương.

Cuối cùng, hai người cứ như vậy cùng nhau lên máy bay, thẳng tiến đến Israel.

*

Tiết Định đến Jerusalem, cảm xúc có chút phức tạp.

Lúc đi đến đầu ngõ, anh nhớ đến cô gái đó đã từng mặc quần áo ở nhà hình con thỏ in hoa, khoe miệng dính đầy bột kem đánh răng, đứng ở đây bắt lấy tay anh, nói với anh muốn đến hiện trường khủng bố tấn công.

Sững sờ một chút, sắc mặt anh tái đi, nhanh chóng đi vào ngõ nhỏ.

Anh ở phòng nhỏ tầng hai.

Mới đi đến cầu thang, anh lại nghĩ đến ngày đó, cô gái kia tận mắt nhìn thấy đứa trẻ lang thang bị trúng đạn và chết, hai tay vẫn còn dính vết máu đã khô, cứ đứng bất động không nhúc nhích, vừa hoang mang vừa đau thương.

... Tại sao lại nghĩ đến nữa rồi?

Sắc mặt anh lại càng khó coi!

Anh vội vàng lên tầng, lúc mở cửa, động tác lại chậm chạp.

Anh không kìm được lại nhớ ngày đó cô dựa đầu vào cửa, anh vừa mở cửa, cô cứ như thế ngã vào lồng ngực anh, rồi cô vừa kinh ngạc vừa sợ hãi ngẩng đầu nhìn anh, lo lắng, bất an như một đứa trẻ đi lạc.

Mẹ kiếp, tại sao đi đâu cũng nghĩ đến cô?

Càng buồn cười hơn là khi anh vào nhà mới phát hiện ra sự lợi hại của cô.

Trên ghế sofa, trong phòng bếp, trong phòng tắm... mỗi một chỗ đều có hình ảnh của cô. Ngay cả khi anh nhìn thùng rác cũng nhớ đến lần cả đồng trứng gà chết trong tay cô.

Hết thuốc chữa rồi.

Tiết Định để hành lý ở chỗ cửa, cởi giày đi dép lê vào, không nói năng gì đi đến phòng tắm.

Anh cầm một đồng dụng cụ bắt đầu buồn bực quét dọn vệ sinh nhà cửa.

Phải thật bận rộn.

Bận rộn mới không nhớ đến cô nữa.

Nhưng lúc dọn đến chỗ sàn nhà dưới cửa sổ, anh ném khăn lau đi, thờ dãi, từ từ nhắm mắt, dựa vào tường.

Đêm trước khi cô rời đi, hai người ngồi trên sàn gỗ cũ kỹ này uống rượu, nói chuyện phiếm.

Cô hỏi anh vào sinh ra từ ở bên ngoài, người nhà anh không lo lắng gì à?

Anh vừa thờ ơ không để ý đáp lại, vừa nghiêng đầu nhìn cô, lại đột nhiên bị hút vào một đôi mắt vừa đen, vừa sáng, lại dịu dàng, anh sững sờ.

Nếu nói ngày đầu tiên khởi đầu sự mê muội của anh với cô, có lẽ chính là ngày đó.

Chúc Thanh Thần (1), đôi mắt của cô thật sự giống như một buổi sáng sớm, mang đến cho thế giới những tia sáng đầu tiên, vô cùng chân thành, vô cùng trong sáng.

(1) Thanh Thần là sáng sớm

Anh bị lạc đường trong đôi mắt đó.

Trong đêm ấy, anh nhìn thấy ánh nắng sớm mới lên.

Tiết Định một mình quét dọn xong xuôi, thay ga giường, vô chán, rồi đi ra ngoài mua đồ dùng sinh hoạt.

Bí kịch chính là trong siêu thị cũng có hình ảnh của cô.

Anh nhớ rõ ngày hai người gặp mặt, cô vừa mua mì tôm, vừa gọi điện thoại, trong miệng đang đùa giỡn nói đến đàn ông châu Âu, cuối cùng đắm vào anh, đồ vật trong ngực rơi đầy đất.

Anh muốn cười.

Cũng muốn có cô.

Sau khi về nhà, Tiết Định để hết hoa quả vào tủ lạnh, thấy hoàng hôn bắt đầu buông xuống, anh lại lấy một nồi đầy nước để lên bếp, bắt đầu đun.

Anh không phải người chịu khổ ăn mì tôm.

Đi ra nước ngoài, thân thể là quan trọng nhất.

Phải ăn được mới làm việc được.

Bông cải xanh rửa sạch, cắt thành khối, trần qua nước sôi, để khô nước, thêm một chút mù tạt, một thìa dầu vừng, một thìa muối.

Trộn đều rồi bày ra bàn.

Mỳ Ý nấu tám phút, đổ ra, bỏ nước.

Tạm thời để trên bàn.

Cà chua, thịt heo thái hạt lựu, cho vào nồi xào lăn, thêm cà rốt, tỏi băm, thêm gia vị.

Đổ thêm hai muỗng sốt cà chua.

Cuối cùng cho mỳ Ý vào nồi, đảo đều, tắt bếp, bày ra bàn.

Anh làm hết mọi việc đầu ra đây, lại không biết bên ngoài cửa sổ, cách một con ngõ, có một người con gái nằm sấp trên cửa sổ đối diện, hăng hái nhìn anh nấu cơm.

Ngồi máy bay lâu như vậy, Đồng Diễm Dương đau lưng, nằm xuống giường không động đậy được nữa.

Không biết Chúc Thanh Thần bỏ ra cửa sổ đang nhìn cái gì.

Đồng Diễm Dương hỏi: "Sao không thuê khách sạn mà phải thuê nhà dân?"

Nhà dân này là do Chúc Thanh Thần tìm, nhiều nơi rộng rãi thoải mái cô không chịu ở, lại đến nơi cũ kỹ chật chội này.

Chúc Thanh Thần không quay đầu lại trả lời: "Để nhìn trộm."

"???"

Đồng Diễm Dương bật dậy như cá chép, đi đến bên cạnh cô, nhìn theo ánh mắt cô về hướng đối diện.

Cách một con ngõ nhỏ, đối diện là một chiếc cửa sổ mở toang, nhìn được từ sân thượng xuyên qua phòng khách thẳng đến phòng bếp.

Giờ phút này, trong phòng bếp nhỏ bé sạch sẽ, có một người đàn ông đang nấu cơm.

Dáng người rất cao.

Nhìn từ một bên cũng rất đẹp.

Tư thế nấu cơm rất thành thạo.

Đồng Diễm Dương cười hai tiếng: "Thì ra cậu muốn nhìn soái..."

Lời nói chưa xong, cô ấy liền dừng lại.

Không đúng, Chúc Thanh Thần làm sao biết rõ nhà đối diện có trai đẹp? Hơn nữa người đàn ông tóc đen, da vàng, chắc là người Châu Á.

"Anh ta là Tiết Định?" Đồng Diễm Dương đột nhiên hiểu ra, rất muốn có một cái kính viễn vọng bây giờ để nhìn cho rõ ràng người đàn ông khiến con nhóc Chúc Thanh Thần này ngần ngại xa xôi đi tìm như thế nào.

Thời điểm mấu chốt, Chúc Thanh Thần đã thấy Tiết Định bày mỳ Ý lên bàn rồi.

Cô nhanh chóng quay người đi ra ngoài.

Đồng Diễm Dương hỏi: "Cậu đi đâu?"

Cô quay đầu cười thân nhiên: "Đi theo đuổi đàn ông."

"Bữa tối của tớ thì làm thế nào?"

"Dưới nhà có một siêu thị nhỏ, cậu đi mua mì tôm đi. Không bằng đồ ăn ngon nhưng cũng cố gắng được."

Đồng Diễm Dương gào lên một tiếng, muốn biểu diễn tiết mục ngực bị tảng đá phá vỡ tan tành.

Cứ tưởng rằng hai người tình bạn keo sơn, hóa ra cô nghĩ quá nhiều. Có tình yêu rồi, ai cũng đều là đồ súc sinh trọng sắc khinh bạn.

*

Mỹ Ý vừa đặt lên bàn, bông cải xanh cũng đặt lên bàn.

Phòng nhỏ cũng có chỗ tốt, mùi thơm của đồ ăn ngập tràn khắp phòng, thêm một chiếc đèn vàng ấm áp, rất có không khí gia đình.

Tiết Định ngồi xuống trước bàn, cầm đũa, đang định ăn.

"Cốc cốc..."

Có người gõ cửa.

Anh dừng lại, đặt đũa xuống đi mở cửa.

Kiều Khai chưa đến đây, ở Israel anh cũng không có người quen, trên cao nguyên Golan anh cũng có người quen, nhưng mấy người đó không biết anh đã trở lại Israel.

Rất cuộc là ai?

Anh đứng ở cửa cũng không vội vã mở cửa, anh hỏi bằng tiếng Hebrew: "Ai đấy?"

Không có tiếng trả lời.

Vì ở đây nhà xây theo kiến trúc cũ, cửa làm bằng gỗ không lắp đặt mắt mèo, không nhìn thấy được người bên ngoài.

Người đó lại gõ thêm hai cái.

Anh nhú mồm, nói: "Không nói gì tôi sẽ không mở cửa."

Anh vẫn nói bằng tiếng Hebrew.

Người ngoài cửa im lặng một chút, cuối cùng thì thào nói: "Nói gì như tiếng chim, nghe không hiểu gì cả...?"

Chỉ có một câu như vậy, người bên trong nhà cứng đờ người lại.

Hóa đá tại chỗ.

Sau một giây, tay đã phản ứng trước bộ não, kéo mạnh cửa một cái mở ra.

Trong hành lang, ánh hoàng hôn cuối cùng chiếu trên người cô.

Khóe miệng người nào đó mỉm cười, đôi mắt cong cong, bởi vì đi đến Israel khí hậu ấm áp hơn nên cô đã cởi áo khoác trắng bên ngoài ra, mái tóc đen dài xõa trên vai, cô chỉ mặc một chiếc áo len màu hồng nhạt, tươi cười chân thành nhìn anh.

Cửa mở. Cô chống lại ánh mắt kinh ngạc đến ngây người của anh, Chúc Thanh Thần đột nhiên nghiêng đầu, như một linh vật, cô vẫy tay: "Surprise!" (Ngạc nhiên chưa)

Âm cuối đầy vui sướng hơn hờ, kéo dài thật dài.

Tiết Định nghin tính vạn tính cũng không ngờ được người đến là cô.

Cứ tưởng rằng ở Bắc Kinh là lần cuối cùng gặp mặt, cứ tưởng rằng cô sẽ giữ lời hứa, ăn xong bữa cơm đó sẽ ngoan ngoãn ra đi... Đúng, cô chính xác đã đi, nhưng sao lại là quay đầu chạy đến Israel vậy?

Thật sự anh bị người con gái này làm cho điên rồi.

Anh đã hạ bao nhiêu quyết tâm, đã làm nhiều việc như vậy, cô đều cho rằng anh nói đùa sao?

Cô còn cười tủm tỉm với anh: "Em ngủi thấy được mùi mỳ Ý, đúng lúc đói bụng, nhanh nhanh, cho em xin ăn một bữa!"

Cô đứng chỗ đó vui vẻ.

Sắc mặt Tiết Định bỗng chốc trầm xuống.

Một tay nắm chặt nắm cửa, tay kia siết thành nắm đấm: "Chúc Thanh Thần, cô nghĩ tôi là kẻ ngốc sao?"

Con giận trào dâng: "Ồ trước mặt tôi nói rồi đi, sau lưng lại đi đến Israel. Tự tôn của cô để ở đâu? Hay lời nói của tôi chưa đủ rõ ràng? Tôi sẽ không ở chung một chỗ với cô, hiện tại, tương lai đều không chấp nhận. Cô theo đuổi đến Bắc Kinh cũng coi như xong rồi, hiện tại còn chạy đến tận đây, cô thực sự coi lời nói của tôi là cái rắm sao?"

Trong nháy mắt, bộ dạng tươi cười của Chúc Thanh Thần ngừng lại.

Sau một giây, lại vẫn tươi cười không giảm.

Cô nhìn anh, cười hỏi lại anh một câu: "Tự tôn của em sao?"

"Tự tôn của em không phải để mang ra để đối phó anh rồi sao?"

Nửa đời trước, cô mạnh mẽ lỗ mãng, cứ tưởng rằng bản thân mình phải cứng rắn, kiên cường để bảo vệ bản thân mình. Nhưng đến khi gặp anh mới hoàn toàn tỉnh ngộ, tất cả đều là vì gặp phải anh, đối mặt với anh, giằng co hết lần này đến lần khác, cô dần cảm, không quan tâm gì chạy đến với anh.

Không đụng vào tường không quay đầu lại.

Anh không thỏa hiệp, cô có chết cũng không cam tâm.

Tiết Định chưa từng gặp người nào ngoan cố như thế.

Qua 29 năm, mọi việc của anh đều thuận lợi, lạnh lùng và lười biếng là vũ khí tốt nhất, loại bỏ hết những dây dưa lằng nhằng, thoát được nhiều chuyện ràng buộc.

Nhưng hôm nay, là kỳ phùng địch thủ.

Không, thực tế là anh thất bại liên tiếp, gần như muốn gào tay đầu hàng.

Anh đóng sập cửa lại.

Anh bước nhanh về bàn ăn, ngồi xuống cầm đũa ăn mì.

Người bên ngoài cũng không gõ cửa tiếp, chỉ thấp giọng nói qua tấm cửa gỗ: "Đặc biệt chạy đến đây, cơm còn chưa ăn."

Anh không để ý cô, cuộn mì cho vào miệng.

Tay nghề của anh rất tốt, anh tự mình biết, nhưng bây giờ ăn chỉ thấy nhạt như nước ốc.

"Đi gấp quá, cũng chưa kịp đổi tiền, không mua được đồ đặc..." Cô tiếp tục trần thuật lại sự thật.

Giọng nói không quá mức đáng thương nhưng lại làm người ta suy nghĩ miên man.

Một cô gái nhỏ bé lẻ loi trợ trợ đi đến nơi xa xôi đất khách quê người, ngôn ngữ bất đồng, không có tiền, lại còn đói bụng...

Tiết Định thật sự muốn phun đồ ăn trong miệng ra.

Hừ!

Con mẹ nó đều là cứt chó.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tâm tư

Edit: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Tiết Định ngồi ăn mà miệng như nhai phân.

Người ngoài cửa vẫn tiếp tục nói.

“Ít nhất cũng để em ăn bữa cơm đi chứ? Em thật sự rất đói, cảm giác sắp không kiểm chế được chính mình, nhờ đâu em ăn mất cả tay nắm cửa nhà anh, ngày mai anh lại phải đi mua thiết bị mới, rất là phiền toái.”

“Hiện tại em đang đói ngang với trâu bò rồi, cái gì cũng có thể ăn được.”

“Tiết Định, em phát hiện trên khung cửa nhà anh có mạng nhện, con nhện kia nhìn rất béo tốt ngon miệng đấy...”

Cô nói một đồng những lời nói ngốc nghếch.

Nếu là bình thường, có lẽ anh sẽ bật cười, thấy cô rất đáng yêu nhưng cũng tức giận vì sự đáng yêu kỳ quái đó của cô.

Nhưng hôm nay, Tiết Định không cười nổi.

Anh đã cân nhắc nghiêm túc, suy nghĩ rất cẩn thận, đoán đo mãi mới đưa ra quyết định phân rõ giới hạn với cô.

Anh không muốn bản thân mình như một kẻ ngu ngốc, nói những điều mù quáng, lấy tương lai của cô ra đánh cược.

Vì vậy, khi Chúc Thanh Thần chưa nói hết, cửa mở.

Tiết Định đứng ở đó, bóng anh dưới ánh đèn chiếu trên mặt đất, đen tối không rõ.

Trong hành lang, những tia nắng cuối cùng của chiều tà cũng đã biến mất.

Chúc Thanh Thần đứng trong bóng tối, anh đứng trong ánh sáng.

Tiết Định kéo cửa ra rồi quay vào phòng bếp, lấy thêm một cái bát, một đôi đũa, gấp một nửa mì Ý vào bát, cả bông cải xanh cũng chia cho cô.

Anh không nói gì, ngồi xuống cầm đũa tiếp tục ăn mì.

Chúc Thanh Thần đóng cửa, nhẹ chân nhẹ tay định đổi giày.

Vừa mới hơi cúi xuống đã nghe thấy Tiết Định lạnh lùng nói: “Cô không cần đổi giày, ăn xong thì đi luôn, đừng để mất thời gian.”

Cô dừng lại, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của anh.

Đôi mắt tối đen như mực chứa đầy sự quyết tâm không thể lay chuyển.

Cô cứ nghĩ rằng cô theo đuổi anh đến nơi xa thế này thì anh sẽ có chút ít mềm lòng.

Xem ra cô vẫn đánh giá thấp sự cố chấp của anh.

Tiết Định nói: “Ăn xong bữa này, tôi sẽ tiễn cô về. Nếu như cô thừa tiền, vậy thì trả nợ cho tôi, coi như tôi nuốt lời, muốn cô trả nợ sớm, để cô không có tiền mua vé máy bay nữa thì thôi.”

Chúc Thanh Thần kéo ghế, ngồi xuống đối diện anh, tự giác kéo đồ ăn đến trước mặt, cầm đũa cuốn một gấp mì to, cho vào miệng.

Cô ăn như hổ đói hết một miếng to cho bồ con thèm xong mới kịp khen anh: “Tay nghề không tệ.”

Tiết Định nhìn cô, không nói gì.

Cô hiểu ý anh, chọc mấy sợi mì trong bát, rù mắt xuống nói: “Vậy thì sao? Trả lại tiền cho anh, không có tiền thì lại đến tìm anh, nhưng anh vẫn ở đây, người có trở về hay không có gì quan trọng?”

“Người đi rồi, tâm tư sớm muộn cũng về theo.”

Cô cười hai tiếng: “Làm sao anh biết tâm tư cũng về? Nhờ đâu cả đời này tâm tư đều đi theo anh thì sao?”

“Sẽ không đâu.”

“Sẽ.”

“Không biết.”

“Sẽ.”

“...”

Chúc Thanh Thần lại gấp mí đưa lên miệng, cô nói với giọng khiêu khích: “Anh có thể thử xem!”

Khỏe miệng của cô còn dính nước sốt, ngược mắt nhìn anh, ánh mắt sáng ngời đầy kiên quyết: “Nếu như anh coi sự yêu thích của em chỉ là một lúc tâm huyết dâng trào thì anh sai hoàn toàn rồi. Là vì em và Tô Chính Khâm đã từng yêu đương mãnh liệt, hôm nay tất cả cũng đều trở thành quá khứ, thế nên anh cho rằng anh cũng như anh ta, chỉ cần tách nhau ra, thời gian sẽ giải quyết tất cả, đúng không?”

Chính xác là Tiết Định nghĩ như vậy.

Từ trước đến nay anh luôn là người kiêu ngạo, tuyệt đối không muốn mình giống bất cứ ai, nhưng Tô Chính Khâm có thể trở thành quá khứ, tại sao anh lại không?

Chúc Thanh Thần là người con gái quyết đoán, tự lập, dù thế nào cô cũng sẽ cố chấp sống sót.

Dù là không có Tô Chính Khâm.

Dù là không có anh.

Chúc Thanh Thần nhìn dáng vẻ im lặng không nói gì của anh bỗng nở nụ cười.

Cô nói: “Trời xanh không già, tình khó cắt đứt.”

Còn có hai câu cô không nói ra: Tâm giống như lưới tơ tằm, bên trong là trăm ngàn sợi liên kết.

Anh không giống anh ta.

Anh không giống với bất kỳ ai.

Tiết Định nhìn cô, bật cười thành tiếng.

“Chúc Thanh Thần, cô thật là quê mùa.”

Đã năm nào rồi, còn lấy cái loại thơ cổ lạc hậu này ra khoe chữ, múa rìu qua mắt thợ.

Cuối cùng anh ăn không vào, đặt đĩa xuống, đứng dậy đi rửa xoong chảo trước, “Ăn hết đi, bớt nói nhảm. Cô có nói gì tôi cũng không xúc động đâu, nhanh chóng chết tâm đi.”

Chúc Thanh Thần vừa ăn vừa mỉm cười nói: “Thật là chân thành. Em cũng thế!”

Tiết Định quay lưng về phía cô, huyết thái dương giật giật.

Cơm nước xong xuôi, không cần người ta đuổi, Chúc Thanh Thần tự giác mở cửa rời đi.

“Cảm ơn anh chiều đãi, tay nghề không tệ.” Chúc Thanh Thần đứng ở cửa khen ngợi một câu, vỗ vỗ cái bụng, lười biếng đi ra.

Tiết Định không nhịn được hỏi một câu: “Cô đi đâu?”

Cô cười cười hỏi lại: “Sao nào? Anh muốn em ở lại qua đêm sao?”

Nhưng mà không chờ anh trả lời cô đã đóng cửa rời đi.

Tiết Định đứng nguyên tại chỗ, trong lòng rối loạn.

Tiến hay là không tiến?

Vài giây sau, anh lo lắng chạy ra ban công nhìn xuống dưới.

Trong ngõ nhỏ đã không còn bóng dáng cô.

Cô đi đâu?

Anh bó tay, nhìn đầu ngõ rồi lại nhìn cuối con ngõ, thật sự không thấy hình dáng Chúc Thanh Thần đâu.

Lông mày nhíu lại.

Thật sự đi rồi à?

Thật sự từ xa xôi chạy đến, ăn xong một bữa cơm lại đi về sao?

Anh không ngờ được là qua một lúc, phía tầng hai đối diện truyền đến một tiếng cười lười biếng, “Anh tìm ai đấy?”

Anh dừng lại một chút rồi ngẩng đầu nhìn lên.

Ở cửa sổ đối diện cách anh hai thước, cô gái vừa bốc hơi kia đang ung dung đứng đó, nghiêng đầu dựa vào cửa, nhìn anh tươi cười với vẻ mặt bà tám.

“Cứ tưởng phải đếm đến mười anh mới tìm xem em đi đâu, không tệ, so với tưởng tượng của em còn nhanh hơn hai giây.”

Tiết Định: “...”

Bịch một tiếng đóng cửa sổ.

Sắc mặt anh rất khó coi mắng một tràng, ngồi vào ghế sofa, tiện tay cầm quyển sách lên xem.

Một tác giả người Mỹ mà anh rất sùng bái từng nói: “Lúc ban ngày có thể không xúc động trước bất cứ điều gì rất dễ dàng, nhưng ban đêm lại là chuyện khác.”

Anh ngồi dưới ánh đèn sáng mãnh liệt, biết rõ sắp tới sẽ không dễ dàng.

*

Ngoài trời bắt đầu có ánh sáng bạc, đồng hồ báo thức của Tiết Định vang lên.

Anh tắt đồng hồ, vén chăn, rửa mặt thay quần áo, đi phòng bếp làm nóng hai lát bánh mì, tráng trứng, thêm rau xà lách, làm một chiếc sandwich đơn giản.

Hôm nay trên cao nguyên Golan, quân đội có hoạt động gỡ mìn ở khu vực cấm.

Anh muốn đi đưa tin.

Cao nguyên Golan ở phía Tây Nam của Syria, phía Đông Israel, là chiến trường của cuộc chiến tranh thứ nhất, bốn lần trở thành chiến trường của chiến tranh vùng Trung Đông.

Mấy ngàn quả mìn vẫn còn sót lại ở mảnh đất đó.

Một trăm năm qua, ở cao nguyên Golan đã nhiều lần có người dẫm phải mìn, nhẹ thì bị thương, nặng thì tử vong.

Tiết Định ăn qua loa hết sandwich, đeo máy ảnh cũ mang từ Bắc Kinh đến, mặc thêm chiếc áo khoác đen, cầm mũ bảo hiểm đi ra cửa.

Anh có trách nhiệm đưa tin tức, chụp ảnh là việc của Kiều Khải.

Nhưng hôm nay Kiều Khải không ở đây, anh kiêm cả hai việc luôn.

Anh xuống tầng lấy chiếc xe mô tô của mình, chân dài nhấc qua, ngồi lên xe.

Chân dẫm xuống khởi động động cơ, tay gọn gàng linh hoạt vít ga, trong sắc trời trắng bạc, chiếc mô tô nổ lớn phóng đi.

Anh còn ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng của cô gái kia.

Căn phòng im lặng, ngoài cửa sổ bày mấy chậu hoa nhỏ màu hồng nhạt, người nào đó chắc vẫn còn đang say giấc nồng.

Khóe môi anh khẽ nhếch.

Cô gái ngốc nghếch.

Nhưng mà anh không biết là khi anh lái chiếc xe đưa ra khỏi ngõ thì trên bãi đất trống đầu ngõ đã có một chiếc ô tô cũ và nhỏ màu lam nhạt.

Chúc Thanh Thần ngồi trong xe ăn bánh mì, thỉnh thoảng cúi đầu xem đồng hồ.

Hôm qua quân đội Israel công bố hôm nay có kế hoạch gỡ mìn, cô dành thời gian ngồi đây chờ hơn nửa tiếng, trời còn chưa sáng hẳn.

Cô ngáp một cái, còn chưa kịp khép miệng lại đã thấy tiếng xe mô tô nổ ầm ầm.

Cô lập tức khôi phục tinh thần, ngồi thẳng lưng.

Một giây sau, chiếc xe quen thuộc từ trong ngõ lao ra, người đàn ông toàn thân quần áo đen ngồi trên chiếc xe đen, đầu đội mũ bảo hiểm đen nhánh, tư thế lái xe như tên ròi cung bắn, lạnh lùng và kiêu ngạo.

Khóe miệng cô cong cong.

Ồ, chàng trai ngốc nghếch.

Cô đạp chân ga, chạy xe ra khỏi bãi đất trống. Mặc dù bề ngoài chiếc xe cũ này nhìn rất tồi tàn nhưng tính năng bên trong cũng không tệ lắm, bắt đầu chạy cũng rất mạnh mẽ.

Trên đường đi, Tiết Định phát hiện ra điều bất thường.

Sau lưng là một chiếc xe cũ, đường đi từ Jerusalem đến cao nguyên Golan nhiều xe khác đều đã chuyển hướng, chỉ có chiếc xe đó cứ đi theo anh không xa không gần.

Anh rẽ, nó cũng rẽ.

Anh tăng tốc, nó cũng tăng tốc.

Cuối cùng anh dừng xe lại, chờ ở bên đường.

Cái xe kia cũng lao đảo tấp vào ven đường rồi dừng lại.

Cửa sổ xe hạ xuống, cô gái đeo kính râm thò đầu ra xem xét, mỉm cười hỏi anh: “Anh dừng lại làm gì đấy? Không phải là đang vội vàng đi cao nguyên Golan để đưa tin sao?”

“...”

Tiết Định còi mũ bảo hiểm, xuống xe.

Anh ôm mũ bảo hiểm đi đến cạnh xe ô tô, nói: “Xuống xe!”

Chúc Thanh Thần giữ nguyên vẻ mặt tươi cười, hỏi: “Xuống xe làm gì?”

Anh đột nhiên đâm một quyền vào cửa xe, chiếc xe cũ lung lay.

Sắc trời đã sáng rõ, vẫn là thời tiết tốt quen thuộc của Israel.

Màu trời xanh giống như viên đá quý, thăm thẳm không một gợn mây. Con đường dài chạy về phương xa, bình yên tĩnh lặng. Bốn phía là đồng cỏ hoang vu, là màu xanh mênh mông của thảo nguyên.

Trước giờ Tiết Định chưa từng tức giận như vậy.

Anh gần từng chữ hỏi người trong xe: “Chúc Thanh Thần, cuối cùng cô muốn tôi phải thế nào?”

Lời nói ra vô cùng tàn nhẫn.

Vì rời khỏi cô, anh thậm chí đã chạy đến mảnh đất bazan này trước thời hạn.

Nhưng đột nhiên cô bỏ toàn bộ sự kiêu ngạo, từng lần một mỉm cười xuất hiện trước mặt anh, dường như không biết mệt mỏi, cũng sẽ không tuyệt vọng.

Chúc Thanh Thần không cười nữa, nhìn anh không nói gì.

Lần đầu tiên cô thấy bộ dạng này của Tiết Định, cực kỳ tức giận như một con dã thú, không thể không chế được cảm xúc.

Anh nhìn chăm chăm vào cô, lạnh lùng hỏi một lần nữa: “Chúc Thanh Thần, cô còn muốn tôi thế nào? Cái gì cần nói tôi đều đã nói rồi, cô không hiểu tiếng người à? Nếu cô có một chút ít tự trọng cũng phải hiểu được chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được. Cô hết lần này đến lần khác như vậy, sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường của tôi, đến lúc nào cô mới dừng lại?”

Tay Chúc Thanh Thần vẫn nắm vô lăng, ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt bình tĩnh.

“Em sẽ không ảnh hưởng đến anh.”

“...”

Cô lấy chiếc máy ảnh có tính năng vô cùng chuyên nghiệp và ống kính tương xứng bên ghế phụ, “Kiều Khai không ở đây, không có người giúp anh chụp ảnh nên em đi.”

“...”

“Ống kính super tele, thích hợp dùng trong trường hợp đưa tin nguy hiểm.” Cô mở ngăn kéo phía trước ghế phụ, lấy thêm hai ống kính dự phòng, “Cả ống kính tele, ống kính macro, em đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Cô ngẩng đầu, chống lại ánh mắt đã dần hết tức giận của Tiết Định.

Cô bình tĩnh nói: “Em quán quít bám lấy anh nhưng cũng không phải chỉ biết tăng thêm phiền phức cho anh.”

Lửa giận ngập trời của anh vì sự bình tĩnh nghiêm túc của cô mà không thể phát tác.

Trong chiếc xe nhỏ, cô gái lại cất ống kính vào ngăn kéo, nhẹ nhàng nói: “Tiết Định, em đối với anh, là quyết tâm phải có được.”

Đúng là anh cam lòng kiên trì sẽ mãi cô độc, nhưng đó là vì công việc của anh nguy hiểm, sẽ không dễ dàng cho một người nào đó ở đất nước xa xôi chờ anh cả đời. Nhưng hôm nay, em – Chúc Thanh Thần, có thể cùng anh kề vai chiến đấu, gắn bó trọn đời.

Anh là chiến sĩ không súng gươm, còn em là đồng chí của anh.

“Không phải em là nữ chiến sĩ sao?” Cô chậm rãi nở nụ cười, trong nụ cười ấy có một phần phở trương, hai phần dịu dàng, ba phần kiên định và vô số phần đáng yêu.

Tiết Định lại đắm một quyền vào không khí, sắc mặt khó coi đến cực điểm, quay đầu lại, một lần nữa lên xe mô tô.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi, đội mũ bảo hiểm, không nói một câu liền phóng xe đi.

Phía sau, chiếc xe ô tô cũ lại bắt đầu đi theo anh.

Giống như một cái đuôi nhỏ lặng lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Giây phút sống chết

Edit: Linh Tiêu

Beta: Mạc Y Phi

Từ trước đến nay, Chúc Thanh Thần chỉ biết ở biên giới Trung Quốc với Việt Nam là có khu mìn còn sót lại. Từ cuối thế kỷ trước đến năm 2017, quân đội đã ba lần thực hiện hoạt động phá bom mìn quy mô lớn.

Cô đã từng chứng kiến hoạt động này, ở biên giới Vân Nam có một ngôi làng, bom mìn trải rộng, từ những năm 90 đến nay, có hai người bị tử vong, ba mươi người bị tàn tật do bom mìn, trong đó có chín người phải dùng đến chân tay giả.

Chiến tranh chính là như thế, thật khó khăn mới kết thúc, cứ tưởng sau này sẽ không còn đổ máu và hy sinh, nhưng dù quân đội có thể rút đi thì bom mìn vẫn còn chôn dưới lòng đất.

Chịu khổ luôn luôn là những người dân khát khao hòa bình.

Cao nguyên Golan nằm ở biên giới Syria và Isreal.

Chiến trường giao tranh, bom mìn trải rộng là tình trạng bình thường.

Lúc hai người đến, những chiến sĩ gỡ mìn cũng đã đến.

Xe bọc thép quân sự đỗ cách đó không xa, vì đặc điểm địa hình, xe không vào sâu được, mỗi chiến sĩ phụ trách 40kg, gồm thuốc nổ, trang bị bảo hộ, giày chống mìn, nước và đồ ăn, đi bộ vào khu bom mìn mất khoảng hai mươi phút.

Cửa khu bom mìn dựng một tấm bia, dùng cả tiếng Hebrew và tiếng Anh viết: *Khu bom mìn. Cẩn thận khi đi vào.*

Tiết Định nói chuyện với chiến sĩ canh gác tại ranh giới an toàn, xuất trình chứng nhận phóng viên quốc tế, nhận được sự cho phép đứng ở ranh giới an toàn tiến hành quay chụp.

Chúc Thanh Thần muốn đi theo vào nhưng bị ngăn lại.

Cô kêu một tiếng với bóng lưng Tiết Định: “Này!”

Tiết Định dừng chân, quay đầu lại, nhìn cô một chút rồi gật đầu với chiến sĩ canh gác.

Lúc này cô mới được cho vào.

Khỏe miệng cô cong cong, người đàn ông này vẫn không thể tàn nhẫn bỏ mặc cô được.

Gỡ bom mìn được chia thành hai bước, gỡ bằng máy móc kỹ thuật sau đó chiến sĩ quân đội trực tiếp kiểm tra lại.

Vì công việc này quá nguy hiểm, hầu hết các nơi trên thế giới trước tiên dựa vào máy móc kỹ thuật tiến hàng bước gỡ mìn. Nhìn chung, thông thường áp dụng phương pháp hỏa khí, cơ giới hoặc đánh nổ, tiến hàng phương pháp đánh nổ, có thể dễ dàng giải quyết tất cả bom mìn, sau đó lặp lại quá trình đánh nổ một lần, giảm các khả năng vẫn còn bom mìn sót lại.

Đến bước sau, các chiến sĩ không thể không tự mình làm việc, trực tiếp kiểm tra và gỡ bom, loại bỏ hoàn toàn các khả năng bom mìn còn sót lại.

Dù là biện pháp như thế, nhưng những người đi kiểm tra lại cũng vô cùng nguy hiểm.

Chỉ một chút sơ suất sẽ xuất hiện thương vong.

Vì vậy, trong lúc các chiến sĩ đang gỡ mìn, tuyệt đối không cho phép người bước vào phạm vi nổ, thứ nhất là không phân tán sự chú ý của người gỡ mìn, thứ hai là dùng hết khả năng để giảm bớt thương vong.

Cho nên tin tức trên TV về việc ghi hình các chiến sĩ gỡ mìn chủ yếu là sắp đặt sẵn.

Trên thực tế, Tiết Định và Chúc Thanh Thần chỉ có thể đứng trong khu vực an toàn đã gỡ hết bom mìn, đưa tin một cách toàn diện về hoạt động gỡ bom mìn hôm nay.

Tiết Định mở bút ghi âm, nói chuyện với người chỉ huy bằng tiếng Hebrew.

Chúc Thanh Thần nghe không hiểu, lấy máy ảnh ra, chụp lại các chiến sĩ đang gỡ mìn trên mảnh đất hoang từng tám từng tám một.

Những cây dây leo khô ngăn cản ánh mắt, cô lúc thì nằm sấp, lúc quỳ, tư thế vô cùng chuyên nghiệp.

Ánh mặt trời Israel chiếu xuống vô cùng nóng bức, Tiết Định quay đầu lại nhìn cô, chỉ nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của cô.

Không phải là qua loa cho xong.

Cũng không phải là làm bộ làm tịch cho anh nhìn.

Cô không lo lắng quần áo trên người sẽ bẩn, cũng không giống các cô gái khác sợ nắng làm đen da, cứ vừa ngồi vừa quỳ trên mặt đất, hết sức tập trung chụp ảnh.

Trong toàn bộ quá trình, sắc mặt người chỉ huy đều hết sức căng thẳng, hai đầu lông mày nồn nóng nhều chặt.

Gỡ bom mìn là nhiệm vụ nguy hiểm hàng đầu, ông đã vô số lần nhìn thấy các chiến sĩ hy sinh. Bởi vì sức ảnh hưởng của thuốc nổ quá lớn, đám chiến sĩ trẻ nếu bị thương, thì thường cả đời sau này sẽ tàn tật.

Cao nguyên Golan tràn ngập không khí khẩn trương.

Buổi trưa, Tiết Định đi ra cốp xe lấy sandwich, buổi sáng anh đã chuẩn bị trước khi đi.

Anh ngồi xuống dưới bóng cây, tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Chúc Thanh Thần rất biết nghe lời, lấy hai chai nước ép trái cây mua được ở cửa hàng tiện lợi trên xe, đưa một chai cho anh rồi ngồi xuống cạnh anh.

Tiết Định không nhìn được, lại mĩa mai một câu cay nghiệt: “Không phải cô không có tiền mặt à? Sao còn mua được nước trái cây?”

Chúc Thanh Thần làm như không nghe thấy, túm lấy tay của anh cắn một miếng bánh sandwich.

Sau đó mở nắp nước trái cây, uống ừng ực một ngụm lớn.

Cuối cùng dựa vào cây cổ thụ, thân nhiên duỗi lưng một cái.

Tiết Định: "..."

Bánh sandwich trong tay có thêm một dấu răng, như chó gặm vậy.

Anh hơi bức bối, nhưng lại có chút buồn cười.

Việc gỡ bom mìn tốn rất nhiều thời gian, từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn còn chưa xong, quá trình diễn ra rất chậm chạp.

Các chiến sĩ đeo mặt nạ phòng độc, cẩn thận đi về phía trước kiểm tra kỹ càng trong khu bom mìn, phá hủy bom mìn còn sót lại.

Năm giờ chiều có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Cách đường ranh giới khu vực khoảng một trăm mét, một chiến sĩ đang gỡ mìn động phải một khối mìn khác chưa được phát hiện, chưa kịp kêu thành tiếng, ầm một cái bị nổ bay lên không trung rồi nặng nề rơi xuống đất.

Người chỉ huy tự mình ra trận, thanh âm trầm khàn truyền mệnh lệnh, rồi vội vàng chạy theo đường an toàn đến hiện trường sự việc, công người bị thương ra ngoài.

Chúc Thanh Thần ở quá xa, không nhìn rõ tình hình người bị thương, chỉ nhìn thấy chỉ huy công người đó đang hấp hối vội vàng chạy ra. Bên người ông là chân của người đó, có một bên chân đã hỏng nặng, một bên như lủng lẳng treo trong không khí.

Máu tươi dọa người chảy xuống đất.

Chỉ huy công người đến gần, chuẩn bị đi qua chỗ hai người đang đứng.

Trong miệng ông lớn tiếng ra lệnh chuẩn bị hộp cứu thương, tạm thời xử lý rồi đưa đến bệnh viện.

Lúc này, Tiết Định bỗng nhiên kéo Chúc Thanh Thần lại, lấy tay che mắt cô, im lặng không nói gì.

Chúc Thanh Thần bất ngờ một chút rồi lập tức kéo tay anh xuống, không e dè nhìn về phía người bị thương.

Cô nói: "Giả vờ không nhìn thấy không có nghĩa là chưa có chuyện gì xảy ra, anh nhìn được, em cũng nhìn được."

Muốn kẻ vai chiến đấu, không thể có chút may mảy e sợ hay lùi bước được.

Vì vậy người chiến sĩ bị thương cứ như vậy xuất hiện trong tầm mắt hai người.

Chỉ huy công người vội vàng chạy qua, người chiến sĩ trên lưng đã hôn mê nằm trên lưng chỉ huy, toàn thân đều là máu, không nhìn rõ chỗ nào bị thương nhưng lại như cả người đều có vấn đề.

Bùn đất màu vàng của cao nguyên Golan dính trên người anh ta quện với màu đỏ của máu tươi.

Anh ta lồm bồm, lập đi lập lại một câu.

Chúc Thanh Thần hỏi: "Anh ta nói gì vậy?"

Tiết Định nhẹ giọng nói: "Anh ta nói anh ta muốn về nhà."

Cô im lặng không nói, bàn tay siết chặt.

Bầu trời xanh thẳm, cánh đồng vàng hoang vu, xa xa là những lô cốt đứng sừng sững nhiều năm, đây là cảnh đẹp nhất của cả Israel và Syria. Nhưng cho dù là vào thời bình, cao nguyên Golan vẫn có đổ máu và hy sinh. Chiến tranh dù đã đi qua, nhưng đau khổ lại vẫn còn tiếp tục.

Khuôn mặt Tiết Định căng cứng, anh rút máy ảnh trong tay Chúc Thanh Thần, hướng về phía chỉ huy đang công người chụp nhanh mấy tấm ảnh, từ phía bên cạnh đến phía sau, cả đôi chân đang treo của người chiến sĩ.

Một chiến sĩ khác đi theo chỉ huy đang đi bỗng dừng lại, tháo mặt nạ phòng độc ra, nước mắt đầy mặt, thờ hờn hờn gào thét vào mặt Tiết Định.

Tiết Định cầm chặt máy ảnh, nhỏ giọng nói gì đó.

Anh chiến sĩ cắn chặt răng, không nói gì đuổi theo chỉ huy.

Chúc Thanh Thần không hiểu họ nói gì, cuối cùng hỏi Tiết Định: "Làm sao vậy?"

Tiết Định nở nụ cười tự giễu: "Anh ta hỏi tôi, người đó đã bị thương như vậy rồi tôi còn có tâm trạng mà chụp ảnh, có phải là không có một chút đồng tình nào không?"

“... Vậy anh trả lời thế nào?”

“Tôi nói, bởi vì tôi đồng tình nên muốn càng nhiều người hơn nữa nhìn thấy tình huống này. Nếu như mỗi người đều ý thức được chiến tranh là đau khổ tột cùng như vậy thì có lẽ tương lai sẽ không còn người phải lâm vào hoàn cảnh đau xót như vậy nữa.”

Mỗi một phóng viên trên chiến trường có lẽ đều nghĩ như vậy, nếu như có thể đưa tất cả những sự kiện chấn động như vậy ra ngoài ánh sáng thì thế giới có thể không còn lầm như không thấy đối với những tai nạn xảy ra.

Tiết Định cũng không ngoại lệ.

Cho nên họ lựa chọn khi những người khác chịu đau khổ, họ nhẫn nhịn không biểu đạt, chỉ cố gắng chụp hình đưa tin.

Đó không phải là thiếu sự đồng tình mà là đồng tình, biểu hiện theo một cách khác biệt.

Chân trời chuyển thành màu tím, Tiết Định cất máy ảnh, đi ra phía đường.

Chúc Thanh Thần im lặng không nói, đi theo phía sau anh, anh lên xe mô tô của anh, còn cô lên chiếc xe ô tô nhỏ của cô.

Chụp ảnh bình thường và chụp ảnh chiến trường nhìn bên ngoài thì giống nhau, đều là cầm máy ảnh chụp nhưng thật ra lại vô cùng khác biệt.

Những điều cô nhìn thấy tàn khốc gấp trăm ngàn lần so với sự tưởng tượng của cô.

Xe chạy trên đường lớn, cảnh sắc hai bên đường lướt qua rất nhanh, trong mắt cô chỉ có chiếc xe mô tô phía trước.

Người này sinh hoạt thường ngày với lúc lái xe mô tô cũng giống nhau, nhẫn nhịn, cố chấp, giống như một thanh kiếm sắc bén.

Chúc Thanh Thần đang nhìn, đột nhiên ô tô lao đảo, nghiêng thấp một bên.

Xe ngừng lại.

Xe mô tô phía trước đã không còn bóng dáng.

Cô nghi ngờ xuống xe, phát hiện bánh trước xệt lốp, một miếng sắt nhọn ghim vào lốp xe... Có lẽ hỏng rồi.

Cô đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, đành cười khổ, mở hòm thiết bị ra, lấy lốp xe dự bị và cái kích với mấy đồ khác.

Mấy thứ này nặng chết người.

Trước đây cô cũng chỉ nhìn người ta thay lốp, giờ không biết bắt đầu từ đâu.

*

Tiết Định lái xe, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn vào gương chiếu hậu.

Anh nhìn thấy cô gái kia lảng lảng đi phía sau anh, tốc độ không nhanh không chậm, khoảng cách không xa không gần, giống như muốn chứng minh với anh câu nói kia, cô muốn làm chiến hữu kẻ vai sát cánh đồng hành với anh.

Cho đến trong nháy mắt, anh nhìn vào gương chiếu hậu lần nữa mới phát hiện trong gương không có một bóng người, chỉ còn lại con đường thật dài cùng với cánh đồng mệnh mông hoang vu.

Anh nhanh chóng dừng xe.

Quay đầu lại lần nữa xác nhận.

Thật sự không thấy Chúc Thanh Thần đâu.

Cánh đồng hoang vu giáp biên giới Syria, nhà dân thưa thớt.

Ở nơi này bỗng nhiên không thấy bóng dáng cô đâu.

Trong lòng Tiết Định hồi hộp, lo lắng.

Rõ ràng là cô bám dính anh, anh phải mặc kệ mà vứt bỏ cô, không cần quay đầu đi tìm cô, để thể hiện rằng anh không quan tâm cô.

Nhưng cuối cùng anh không yên lòng.

Tiết Định khởi động xe lại, quay đầu chạy về hướng đường ngược lại.

Chỉ sau khoảng hai phút lái xe anh đã nhìn thấy người con gái kia.

Trên con đường cái thẳng tắp, trong ánh hoàng hôn, cô ngồi xôm bên cạnh ô tô, mồ hôi đầm đìa, đang đổi lớp xe.

Anh đứng ở ven đường, nhìn cô ngẩng đầu lên quệt mồ hôi, rồi nhấc chân xuống xe.

Chúc Thanh Thần nói: “Em tưởng anh thật sự bỏ em đi rồi.”

Tiết Định không nhanh không chậm nở nụ cười: “Tôi muốn thế nhưng mà ảnh chụp vẫn đang ở chỗ cô.”

Cô vất vả muốn tháo lớp xe ra, khuôn mặt trắng nõn giờ đỏ bừng, trên trán bóng mồ hôi.

Tiết Định cởi áo khoác, vứt lên xe.

Anh ngồi xuống, dứt khoát rút lấy cái cờ lê trong tay cô, bắt đầu những động tác thành thạo.

Có lẽ đàn ông bẩm sinh đã yêu thích súng ống và ô tô, trời sinh họ đã có sự gắn bó nhạy cảm với cơ khí.

Chúc Thanh Thần ngồi xôm bên cạnh nhìn anh, đến khi anh tháo được lớp xe ra thì vội vàng đưa bình nước cho anh: “Nghỉ một chút.”

Tiết Định nhận lấy bình nước, mở nắp, dội thẳng từ trên đầu xuống.

Anh mặc chiếc áo ba lỗ công nhân, bị nước làm ướt nhẹp, vải áo dính sát vào người, mỗi một đường cong cơ bắp đều hiện dưới ánh mặt trời.

Tóc ngắn bị ướt dính vào hai bên gò má.

Cơ bắp căng đầy hiện ra, giống như màu lúa mì, dưới ánh trời chiều lại càng rực rỡ.

Chúc Thanh Thần nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Thời còn đi học, cô cực ghét những nam sinh đi chơi bóng rổ về thân đầy mồ hôi, chẳng may bị chạm một cái thì cảm giác như thứ mồ hôi thối kia dính trên người mình, lập tức nổi da gà.

Mà bây giờ...

Dường như trong lúc này cô đã hiểu mùi vị đàn ông là cái gì rồi.

Cô bật cười thành tiếng.

Tiết Định ném bình nước vào trong xe, liếc cô một cái.

Cô giải thích: “Cảnh đẹp ý vui, em rất muốn...”

Tò về muốn nói lại thôi.

“Muốn làm gì?” Tiết Định lạnh lùng hỏi, cảm lớp dự bị chuẩn bị lấp vào.

Bất chợt anh nghe được câu tiếp theo: “Rất muốn đề lên anh ngay tại chỗ!”

Động tác của anh dừng lại.

Anh ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Chúc Thanh Thần, nhếch mép nói: “Chỉ bằng cô?”

Đàn bà con gái đổi cái lớp xe còn không thờ được, thế còn muốn đề anh ngay tại chỗ này.

Không biết đến cùng là ai đề lên ai?

Anh chỉ cần một đầu ngón tay út là quật ngã được cô rồi.

Chúc Thanh Thần cười cười: “Bằng sức lực thì em đương nhiên không bằng anh nhưng em có thể dùng sắc đẹp để dụ dỗ mà!”

Anh lười trả lời, chỉ cười xùy một tiếng.

Cô gái này, bao nhiêu năm đọc sách, bỗng nhiên trở thành người đàn bà nói năng thô bỉ.

Lớp xe đã lắp vào, anh lấy cờ lê bắt đầu vặn ốc vít cố định lại.

Lúc này có một chiếc xe từ xa xa đi đến.

Mới đầu, Tiết Định không để ý, Chúc Thanh Thần cũng cho là xe ngang qua đường thôi, cô nhìn thoáng qua thì thu hồi tầm mắt lại chăm chú nhìn Tiết Định.

Chiếc xe kia từ từ đến gần.

Tiết Định có thói quen quan sát hoàn cảnh xung quanh mình, cảm con ốc cuối cùng lên, ngẩng đầu nhìn lại.

Cách khoảng hai mươi thước, một chiếc xe tải nhỏ màu đen gào thét đi đến, nghe tiếng hẳn là xe tư nhân đã qua cải tạo, tiếng nghe rất chói tai.

Ở Israel không cho phép người dân tự cải tạo xe ô tô.

Lông mày anh nhíu lại, nhìn về mấy người trong xe qua lớp kính, thấy được động tác của một người trong đó thì ngay lập tức biến sắc.

Người kia đang lên đạn.

Anh nhanh chóng mở cửa xe, đẩy Chúc Thanh Thần vào trong.

“Nằm sấp ở ghế sau, không được lên tiếng!”

Anh cầm ốc vít cho vào lớp xe, nhặt cờ lê, cố gắng xoay nhanh nhất có thể.

Nhưng trong chớp mắt, chiếc xe cải tạo đã chạy đến trước mặt.

Rồi bỗng nhiên dừng lại.

Ba người đàn ông cường tráng mặc áo ngắn tay xuống xe, tên cầm đầu để râu quai nón, một người bện tóc (1), còn một người trên mặt có sẹo.

(1) kiểu cả đầu từng cái sam nhỏ nhỏ của châu Phi ý

Đều là khuôn mặt của người châu Âu.

Cũng là những khuôn mặt điển hình nhìn qua là biết toàn là người xấu.

Tiết Định không ngừng lại, vẫn đang vặn cờ lê.

Đến khi một thứ lạnh như băng chĩa vào gáy, anh mới dừng lại.

“Throw it way!” Tên râu quai nón ra lệnh cho anh. (Ném nó đi)

Anh nghe lời ném cái cờ lê đi.

Người đàn ông cười cười, thấy anh không phản kháng, không hỏi nhiều thì dường như rất kinh ngạc và vui mừng, lại nói: “You know what I’m gonna do?” (Mày biết tao muốn làm gì sao?)

Tiết Định lấy trong túi quần một xấp tiền, không quay đầu lại, vẫn ngồi xồm giỡn xấp tiền qua đầu.

Một người đàn ông nữa đi đến, cười ha hả với đồng bọn: “You smartass!” (Mày thông minh đấy.)

Hắn rút xấp tiền, mở ra xem xét.

Tiết Định đi phồng vắn đưa tin thường không mang theo nhiều tiền bên người.

Lúc này, tên vừa cười to có vẻ không vui như thế, một tay ấn đầu Tiết Định lên cửa xe ô tô, mồm chửi toàn câu thô tục.

“Chỉ như vậy?”

Mặt Tiết Định dí sát vào cửa kính thủy tinh, ánh mắt đúng lúc hướng đến Chúc Thanh Thần đang ở ghế sau.

Sắc mặt cô trắng bệch đang nhìn anh.

Anh dùng khẩu hình miệng nói với cô ba chữ: “Không cử động.”

Khu vực chiến tranh, mấy kẻ phi chính phủ dân lưu vong có rất nhiều, đa số họ chỉ cần tiền, chỉ cần không bị chọc tức, bình thường sẽ không tùy tiện lấy mạng người khác.

Nhưng nếu họ bị chọc tức thì không thể đùa được.

Tiết Định không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhất là khi trong xe còn Chúc Thanh Thần tay trái gà không chặt.

Anh không thể mạo hiểm được.

Loại người này vô cùng hung ác và liều mạng, chỉ cần nhìn thấy da mìn thịt mềm mại của phụ nữ phương Đông thì không biết sẽ làm ra những chuyện bản thủ gì giữa nơi không người này.

Tên râu quai nón giữ Tiết Định ấn vào cửa xe, hòng súng chĩa vào sau gáy.

Tên bện tóc mở cửa bên ghế phụ, mở các ngăn tủ, lục lọi một hồi, lôi ra mấy ảnh của Chúc Thanh Thần, sau đó là chiếc ví tiền của phụ nữ.

Râu quai nón neho mắt lại, cũng đã nhìn thấy bên đường còn một chiếc xe mô tô.

Hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía hoang vu không nhìn thấy người nào.

Hắn hỏi: “Where’s that women?” (Người phụ nữ đó đâu?)

Tiết Định vẫn dựa vào cửa không nhúc nhích, nói: “I work in a garage. Half an hour, I got a phone call. That woman call me here to repair her car. She went away with other people right away when I got here.” (Tôi làm việc trong một ga-ra. Nửa tiếng trước, tôi nhận được một cuộc gọi. Người phụ nữ đó gọi tôi đến đây sửa xe cho cô ấy. Cô ấy rồi đi cùng người khác khi tôi đến đây.)

Anh nói anh ở ga-ra ô tô, nửa tiếng trước có người gọi điện đến sửa xe ô tô, chủ xe đã đi cùng người khác trước khi anh đến.

Lý do này tạm thời cũng đáng tin cậy, gần đây có nhiều người hỏng xe ở nơi vắng vẻ đều gọi người đến sửa chữa, sau đó thà tốn tiền để người ta kéo xe về chứ không khổ cực ngồi đợi.

Râu quai nón tin.

Hắn mở ví tiền ra, cũng không có nhiều tiền, nhưng cộng với số tiền Tiết Định đưa trước đó cũng coi như khá lắm rồi.

Tên mặt sẹo cầm mấy ảnh mở ra xem.

Đột nhiên sắc mặt hắn thay đổi, đưa máy ảnh cho tên râu quai nón nhìn: “He’s from the army!” (Tên này là người của quân đội)

Hai bên thái dương Tiết Định giật giật.

Là ảnh mới chụp hôm nay.

Tên râu quai nón sau lưng bỗng đá vào đầu gối anh, Tiết Định quỳ xuống mặt đất, mặt vẫn dính trên cửa xe.

Báng súng nện vào sau gáy, anh đau đến nỗi hít sâu một hơi.

Anh khàn giọng nói: “I have nothing to do with the army. That camera doesn’t belong to me.” (Tôi không liên quan đến quân đội, máy ảnh không phải của tôi).

Không khí lâm vào sự im lặng ngán ngùi.

Tên bện tóc nói: “How about killing him? Just in case.” (Hay là giết chết hắn đi, phòng trừ trường hợp xấu)

Bọn họ không thể động vào người của quân đội, nhất là quân đội Israel.

Dân tộc người Do Thái này chưa từng có đoàn kết, trong nghìn năm qua đều lang thang đầu đường xó chợ từ Ai Cập đến Châu Âu, qua các cuộc chiến tranh khác nhau cho đến khi thống nhất Israel năm 1947.

Có thù tất báo, tính toán hơn thiệt chính là một trong những đặc trưng của người Do Thái.

Tuy người Israel cũng không tham lam, so đo giống như Shakespeare đã viết trong “Thương nhân Venice”, nhưng tính toán thiệt hơn vẫn là một đặc điểm của người Israel.

Nếu không thì tại sao lại có xung đột?

Nếu không thì tại sao bốn lần chiến tranh Trung Đông?

Chiến tranh tại Trung Đông nói trắng ra là các quốc gia Ả-rập tấn công Israel một lần, Israel lại dựa theo nguyên tắc có thù tất báo, dùng ít địch nhiều cũng không chịu thua, bây giờ trở thành một trong những quốc gia phát triển nhất.

Họng súng lạnh như băng vẫn dí vào đầu Tiết Định.

Tên râu quai nón lôi anh sang một bên, ấn anh ngồi xổm xuống, dường như muốn chuẩn bị nổ súng.

Ngay lúc này, Chúc Thanh Thần ở trong xe tìm được một chiếc kim nhỏ dính, nắm chặt trong tay, từ từ ngồi dậy. Cô đẩy cửa cạch một tiếng thật mạnh, cửa đập vào tên bện tóc làm hắn ngã trên đất, cô lập tức nhảy ra ngoài, cầm kim nhỏ dính đập thẳng vào mặt tên râu quai nón.

Tên râu quai nón ôm mặt ngã trên đất, mặt mũi đầy máu, súng rơi ở một bên.

Tên bện tóc bị cửa xe đụng chưa phục hồi tinh thần, vẫn nằm sấp trên mặt đất.

Tiết Định ngồi xổm trên mặt đất, dường như ngay lập tức nhặt súng lên.

Nhưng lúc anh ngẩng đầu lên, tên mặt sẹo thứ ba đã cầm súng dí vào gáy Chúc Thanh Thần.

Hắn túm lấy tay Chúc Thanh Thần, dí chặt súng vào thái dương cô.

Hắn híp mắt nhìn chăm chăm vào Tiết Định: “Try this. Guess which of us is quicker?” (Thử xem, đoán đi tao với mày ai nhanh hơn?)

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Đi Đến Tận Cùng Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.